

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет Фармацевтичний
Кафедра Фармацевтичної хімії та технології ліків

ЗАТВЕРДЖУЮ

Проректор з науково-педагогічної роботи
_____ (Едуард Бурячківський)
“ 01 “ вересня 2024 р

МЕТОДИЧНА РОЗРОБКА
ДО ЛЕКЦІЙ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Факультет, Курс Фармацевтичний, курс 3 (ЗАО)
Навчальна дисципліна: Технологія ліків

Затверджено :

Засіданням кафедри Фармацевтичної хімії та технології ліків
Одеського національного медичного університету
Протокол №1 від «29» серпня 2024 р.

Завідувач кафедри

Володимир Гельмбольдт
(підпис) (ім'я, прізвище)

Розробники : доц.к.ф.н. Фізор Н.С.

Лекція №1

«Державне нормування виготовлення ліків в умовах аптек. Загальні запитання ТЛ. Тверді лікарські форми. Технологія порошків з лікарськими речовинами, що відрізняються прописаною кількістю, насипною масою і будовою частинок. Технологія порошків з отруйними і сильнодіючими речовинами. Технологія порошків з барвними, пахучими, важко подрібнюваними речовинами та екстрактами». – 2 год.

1. Актуальність теми. Обґрунтування теми. У своїй повсякденній практичній діяльності провізору постійно доводиться працювати з рецептами, нормативно-технічною документацією і довідковою літературою. На провізора покладається відповідальність за відпуск з аптек тільки якісно приготованих лікарських форм, а для цього він повинен контролювати правильність прописування і оформлення рецепта. Справитися з своїми обов'язками провізор зможе тільки в тому випадку, якщо чітко представлятиме структуру рецепта, уміти користуватися ДФ, іншою нормативно-технічною документацією. Цим і пояснюється теоретична і практична необхідність вивчення даної теми.

2. Цілі лекції:

- *навчальні* :

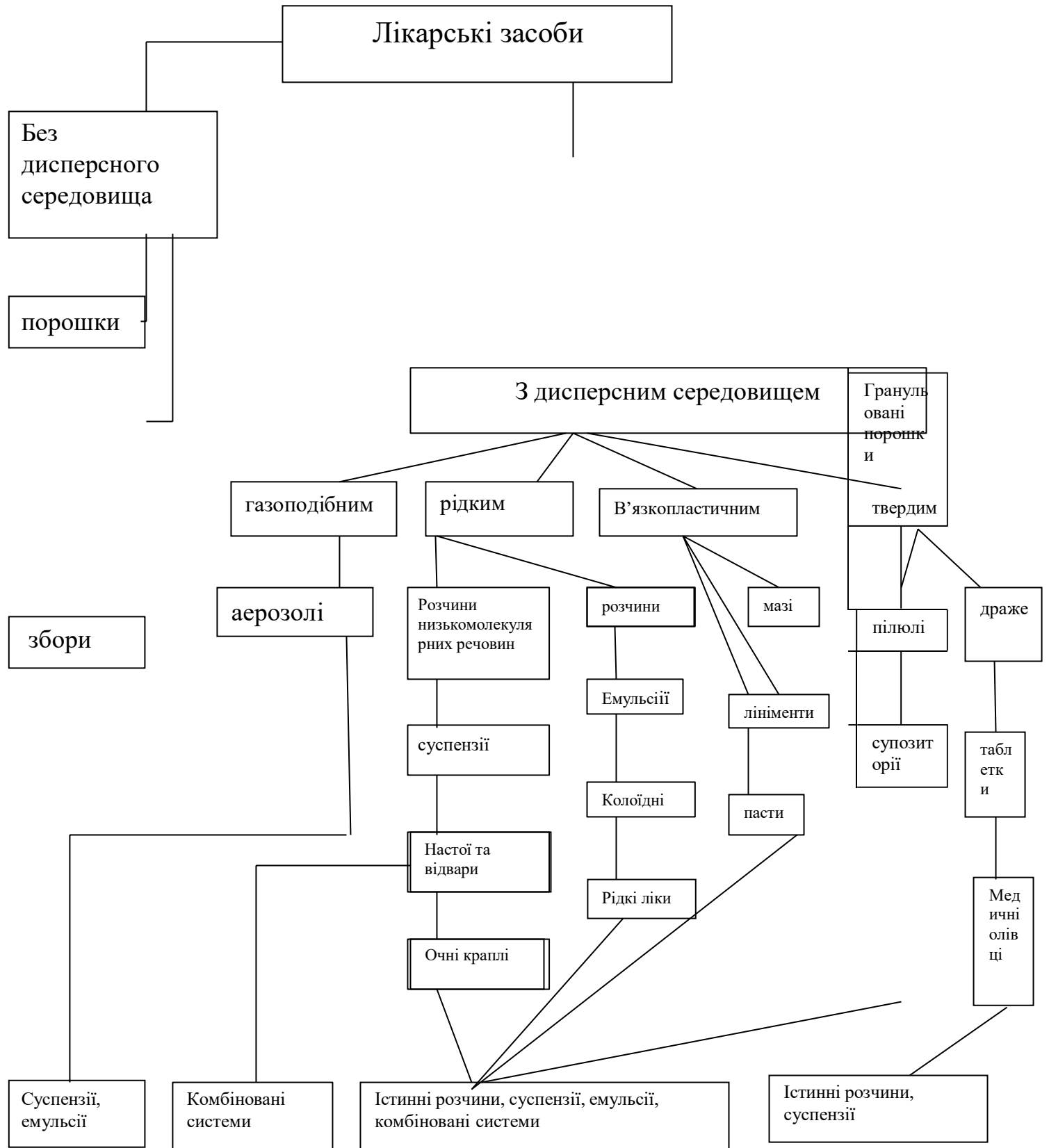
- формулювати основні поняття і терміни технології лікарських форм;
- орієнтуватись в основних напрямках державного нормування виробництва лікарських препаратів;
- читати рецепти латинською мовою, аналізувати їх складові частини та оцінювати правильність виписування;
- користуватись ДФ та Міжнародною фармакопеею, іншими нормативно-технічними документами, а також довідковою літературою для пошуку інформації щодо складу, приготування, зберігання і відпуску лікарських препаратів.

- *виховні*: Ця лекція спрямована на розвиток професійної значущої підструктури особистості; виховання у студентів сучасного професійного мислення.

3. План та організаційна структура лекції.

№.№ П.п.	Основні етапи лекції та їх зміст.	Цілі у рівнях абстракції.	Тип лекції, ос- нащення лекції.	Розподіл часу.
1	2	3	4	5
1.	<i>Підготовчий етап</i> Визначення навчальних цілей. Забезпечення позитивної мотивації.	I		2% 2%
2.	<i>Основний етап</i> Викладення лекційного матеріалу. План: 1. Технологія лікарських засобів як наука. Мета та завдання ТЛЗ. 2. Основні терміни та поняття технології лікарських засобів. 3. Характеристика лікарського засобу та класифікація допоміжних речовин. 4. Державне нормування виробництва лікарських засобів. 5. Основна нормативно-технічна документація. 6. Контроль якості в умовах аптеки.	II III II	Список літератури, наочний матеріал. Державна фармакопея, основна нормативно-технічна документація.	85% - 90%
3.	<i>Заключний етап</i> Резюме лекції, загальні висновки. Відповіді лектора на можливі запитання. Завдання для самопідготовки студента.	I	Список літератури, питання, завдання.	2% 2% 2%

4. Зміст лекційного матеріалу:

ТЕХНОЛОГІЯ ЛІКІВ ЯК НАУКОВА ДИСЦИПЛІНА

Область охорони здоров'я, яка займається всебічним вивченням лікарських засобів, називається *лікознавством*, тобто наукою про ліки. Вона охоплює ряд наукових галузей і дисциплін.

Сучасне лікознавство в той же час підрозділяється на два самостійних розділи: фармакологію, яка вивчає дію лікарських речовин на організм, та фармацію.

Слово «*фармація*» походить від давньоєгипетського слова «фармаки», що означає «той, що дарує видужання і безпеку», чи від грецького слова «фармакон» - ліки.

Фармація - це комплекс наук (технологія ліків, фармацевтична хімія, фармакогнозія, організація й економіка фармації, менеджмент і маркетинг), які вивчають питання, що стосуються лікознавства, а саме:

1. Синтез і аналіз лікарських засобів.
2. Розробка нових теорій і методів виготовлення лікарських форм.
3. Вивчення природних ресурсів рослинного, тваринного, мінерального походження і переробка їх у лікарські препарати.
4. Розробка нових машин і апаратів, засобів малої механізації і модернізація вже існуючих для промислового й аптечного виробництва ліків.
5. Контроль якості, зберігання і відпуск лікарських препаратів.
6. Вивчення питань планування, організації і управління фармацевтичною справою, менеджменту, маркетингу.
7. Удосконалення навчально-методичної роботи фармацевтичних навчальних закладів і підготовка висококваліфікованих кадрів.

Сучасна фармацевтична наука повинна випереджати практику, відкриваючи нові шляхи удосконалення лікарського забезпечення населення України.

Значення фармації для охорони здоров'я населення визначається тією роллю ліків, яку вони грають у сучасній системі лікувально-профілактичних заходів.

І. П. Павлов ще в 1895 р. відзначав, що ліки є «універсальною зброєю лікаря», і надавав величезного значення їх вивченню.

Стає очевидним, що широке застосування лікувально-профілактичних заходів (фізіотерапія, рентгенотерапія, гідротерапія і т. п.) жодною мірою не знижує значення цінності ліків, тому що попередження багатьох захворювань і лікування їх без застосування ліків немислиме. Справді, важко уявити собі сучасну хірургію без застосування наркозу, знеболюючих або знезаражуючих лікарських засобів. Немислима і серйозна боротьба з інфекціями без застосування сульфаніламідів, антибіотиків та дезінфікуючих засобів.

Разом з появою нових ефективних лікарських засобів підвищилася необхідність у сучасному науковому обґрунтуванні способів виготовлення й удосконалення технології лікарських форм з метою одержання стабільних лікарських препаратів з оптимальним терапевтичним ефектом.

Разом з появою нових ефективних лікарських засобів підвищилася необхідність у сучасному науковому обґрунтуванні способів виготовлення й удосконалення технології лікарських форм з метою одержання стабільних лікарських препаратів з оптимальним терапевтичним ефектом.

Технологія ліків - це наука про теоретичні основи і виробничі процеси переробки лікарських засобів у лікарські препарати (ліки) шляхом надання їм визначеної лікарської форми на підставі установлених фізичних, хімічних, механічних та інших закономірностей.

Слово «технологія» походить від грецьких *techne* - майстерність, вміння і *logos* - наука, навчання. У дослівному перекладі «технологія ліків» означає «навчання про вміння готувати ліки».

За визначенням енциклопедичного словника (1982), технологія - це сукупність методів обробки, виготовлення, зміни стану, властивостей, форми сировини чи матеріалу, здійснюваних у процесі виробництва продукції. *Завдання технології як науки* - виявлення фізичних, хімічних, механічних та інших закономірностей з метою визначення і використання на практиці найбільш ефективних і економічних виробничих процесів. *Головна мета технології ліків як наукової дисципліни* - вишукування науково обґрунтованих, технічно досконалих методів перетворення лікарських засобів у лікарські форми і препарати.

Технологія ліків широко використовує дані загальноосвітніх дисциплін (хімії, фізики, математики), медико-біологічних (фізіології, фармакології, мікробіології) і фармацевтичних дисциплін (фармакогнозії, фармацевтичної хімії), організації й економіки фармації, менеджменту і маркетингу.

Аптечне виробництво займається виготовленням ліків за індивідуальними прописами, приготуванням внутрішньоаптечних заготівель, фасування і здійснюється в умовах аптеки. Воно відрізняється великим асортиментом дрібносерійної продукції. В умовах аптек готують лікарські препарати, нестійкі при зберіганні і складні, що мають індивідуальне дозування.

Аптечне і заводське виробництво доповнюють одне одного, розвиваються й удосконалюються паралельно.

Зараз наша дисципліна називається «аптечна технологія ліків», що найточніше відбиває не тільки суть цієї науки, але і повну її самостійність. Послідовне вивчення курсу технології ліків, спочатку аптечної, а потім заводської, показує їх тісний взаємозв'язок, послідовність і визначає завдання промислової фармації.

У США наша наука називається «теоретичною і практичною фармацією», в Англії, Франції, Голландії - «галеновою фармацією» і «рецептурним мистецтвом». Одним з перших навчальних посібників з технології лікарських форм були підручники А. І. Обергарда (1929) і С. Г. Ковальова (1930, 1934), С. Ф. Шубіна (1942, 1948), І. О. Муравйова (1961), Ю. К. Сандера (1967).

Ряд підручників були написані національними мовами:

азербайджанською - Р. К. Алієв (1951), естонською - Н. Я. Вейдерпас (1964).

У 1962 р. був виданий підручник Г. П. Півненка «Аптечна технологія ліків» (українською мовою), який найповніше відбиває курс аптечної технології ліків з урахуванням досягнень вітчизняної і зарубіжної наук.

Нові технологічні методи виготовлення лікарських форм в аптеках були представлені в «Практикумі з аптечної технології ліків» Г. П. Півненка (1964, 1972) (українською мовою), а потім у «Керівництві до практичних занять з аптечної технології ліків» за редакцією Ю. А. Благовидової і В. М. Іванової (1968), що кілька разів перевидавалося; у «Керівництві до лабораторних занять з аптечної технології ліків» І. М. Перцева, Р. К. Чаговець (1987, 1999).

Розвиток технології виробництва ліків в аптечних і заводських умовах, можливі шляхи подальшого удосконалення й еволюції окремих лікарських форм і перспективних галенових препаратів було представлено в підручнику І. О. Муравйова «Технологія ліків» (1971, 1980), у підручнику за редакцією Т. С. Кондратьєвої «Технологія лікарських форм» (1991).

У 1995 р. був виданий підручник «Аптечна технологія ліків» (на укр. мові) за редакцією О. І. Тихонова, в якому представлені сучасні дані: протекцію і практику виготовлення ліків в умовах аптеки, докладно освітлені питання біофармації як теоретичної основи технології ліків. У 1999 р. за редакцією В. І. Чусшова вийшов підручник «Промислова технологія ліків», який подає теоретичні основи промислових процесів, використовуваних при виробництві лікарських засобів в умовах хіміко-фармацевтичних заводів, фабрик і малих підприємств.

Для інтернів, слухачів інститутів і факультетів післядипломної освіти і підвищення кваліфікації фахівців фармації у 1999 р. був виданий підручник «Фармацевтичні і медико-біологічні аспекти ліків» за редакцією І. М. Перцева, І. А. Зупанця.

Сучасна наука поставила перед технологією лікарських форм ряд зовсім нових дослідницьких і практичних завдань, рішення яких дозволить якісно змінити підхід як до питань створення лікарських форм, так і до самого лікарського препарату.

Основні з них:

- проведення фундаментальних комплексних досліджень в області технології, біофармації і фармакокінетики лікарських засобів;
- розробка нових видів лікарських форм і удосконалення існуючих;
- створення пролонгованих лікарських препаратів, а також лікарських форм, застосовуваних у педіатричній і геріатричній практиці;
- пошук нових допоміжних речовин, розширення асортименту консервантів і стабілізаторів для ін'єкційних лікарських форм;
- використання сучасного пакувального матеріалу;
- розширення досліджень з питань механізації й автоматизації технологічних процесів виробництва в аптеках.

Завданням технології лікарських форм як навчальної дисципліни є:

- навчання студентів діяльності провізора-технолога;

- вивчення теоретичних основ, придбання професійних умінь і навичок виготовлення лікарських форм, а також визначення впливу умов зберігання і виду упаковки на стабільність лікарських препаратів.

Завдання, поставлені перед технологією лікарських форм як галуззю фармації, можуть бути вирішені тільки на рівні наукових досліджень, високої кваліфікації кадрів і при інтеграції науки з виробництвом.

ОСНОВНІ ТЕРМІНИ І ПОНЯТТЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЛІКІВ

Термінами, що позначають базові, основні поняття технології ліків, є: *фармакологічний засіб, лікарський засіб, лікарська речовина, лікарська форма і лікарський препарат (ліки).*

змінити підхід як до питань створення лікарських форм, так і до самого лікарського препарату.

Основні з них:

- проведення фундаментальних комплексних досліджень в області технології, біофармації і фармакокінетики лікарських засобів;
- розробка нових видів лікарських форм і удосконалення існуючих;
- створення пролонгованих лікарських препаратів, а також лікарських форм, застосовуваних у педіатричній і геріатричній практиці;
- пошук нових допоміжних речовин, розширення асортименту консервантів і стабілізаторів для ін'єкційних лікарських форм;
- використання сучасного пакувального матеріалу;
- розширення досліджень з питань механізації й автоматизації технологічних процесів виробництва в аптеках.

Завданням технології лікарських форм як навчальної дисципліни є:

- навчання студентів діяльності провізора-технолога;
- вивчення теоретичних основ, придбання професійних умінь і навичок виготовлення лікарських форм, а також визначення впливу умов зберігання і виду упаковки на стабільність лікарських препаратів.

Завдання, поставлені перед технологією лікарських форм як галуззю фармації, можуть бути вирішені тільки на рівні наукових досліджень, високої кваліфікації кадрів і при інтеграції науки з виробництвом.

ОСНОВНІ ТЕРМІНИ І ПОНЯТТЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЛІКІВ

Термінами, що позначають базові, основні поняття технології ліків, є: *фармакологічний засіб, лікарський засіб, лікарська речовина, лікарська форма і лікарський препарат (ліки).*

З метою систематизації лікарські засоби, виходячи з їх складу, можна розділити на дві групи:

1. Лікарські речовини.
2. Лікарська рослинна і тваринна сировина (і засоби мікробного походження).

Лікарська речовина - це лікарський засіб, який представляє собою індивідуальну хімічну сполуку чи біологічну речовину.

Вона може бути використана для приготування лікарських форм без попередньої обробки. У залежності від специфіки одержання і методу очищення в умовах виробництва лікарські речовини поділяють на кілька груп.

Хімічні речовини - являють собою індивідуальні хімічні сполуки, а за своїм походженням - продукти синтезу або очищених природних речовин, їх виробляє хімічна промисловість. У своїй основній масі вони призначені для забезпечення потреб різних галузей народного господарства, але багато які з них одночасно є і широко застосовуваними лікарськими речовинами, наприклад, натрію хлорид, натрію сульфат, срібла нітрат, кислота хлористоводнева, натрію гідрокарбонат, калію перманганат і т. п.

Хіміко-фармацевтичні речовини - по своїй природі також є індивідуальними хімічними продуктами. Вони виробляються підприємствами хіміко-фармацевтичної промисловості і є однією з основних і важливих груп лікарських засобів, у якій переважають продукти органічного синтезу, наприклад, сульфаніламідні препарати (стрептоцид, норсульфазол, фтивазид та ін.). Хіміко-фармацевтичні речовини - біологічно активні речовини, виділені в чистому вигляді з сировинних матеріалів рослинного і тваринного походження (наприклад, алкалоїди, глікозиди та ін.).

Лікарська рослинна сировина - це рослинна сировина, дозволена уповноваженим на те органом у встановленому порядку для медичного застосування. До цієї групи належать висушені трави, листя, квіти, корені, кора та інші органи лікарських рослин. Лікарську рослинну сировину використовують як таку в аптеках (для приготування зборів, настоїв і відварів), а також для одержання галенових і новогаленових препаратів в умовах серійного виробництва.

До *лікарської сировини природного походження* відносяться продукти бджільництва: прополіс, квітковий пилок, бджолина отрута, мед. Вони застосовуються для одержання лікарських препаратів в умовах як аптеки, так і хіміко-фармацевтичних підприємств.

Допоміжні речовини - це додаткові речовини, необхідні для приготування лікарського препарату.

У технології ліків дозволяється використовувати тільки допоміжні речовини, дозволені до медичного застосування відповідною нормативною документацією: Державною фармакопеєю, фармакопейними статтями (ФС), тимчасовими фармакопейними статтями (ТФС) чи спеціальними ДСТ. У державному реєстрі є розділ «Допоміжні речовини».

Донедавна (добіофармацевтичний період лікознавства) допоміжні речовини розглядалися тільки як індиферентні наповнювачі, формотворники, причому вибір тих чи інших допоміжних речовин диктувався чисто технологічними, а нерідко просто економічними міркуваннями. Для їх

застосування потрібно було тільки довести, що вони фармакологічно індиферентні, надають лікарській формі відповідні технологічні властивості й економічно доступні. Наприклад, починалися пошуки «універсальної основи для мазей чи супозиторіїв», «універсального розчинника для ін'єкцій», «універсального екстрагента» для витяжок з рослинної і тваринної сировини, «універсального розріджувача» для виготовлення тритурацій, таблеток і т. п.

Сучасна фармація відмовилася від колишнього розуміння допоміжних речовин як індиферентних формотворників. Допоміжні речовини мають певні фізико-хімічні властивості. Залежно від природи лікарської речовини, умов одержання і зберігання лікарської форми вони здатні вступати в більш-менш складні взаємодії як з лікарськими речовинами, так і з факторами зовнішнього середовища (наприклад, міжтканинною рідиною, вмістом шлунково-кишкового тракту і т.п.). Доведено, що допоміжні речовини можуть значною мірою впливати на фармакологічну активність лікарських речовин: підсилювати або знижувати її, чи взагалі змінювати характер терапевтичної дії.

У деяких лікарських формах (наприклад, мазях, супозиторіях, аерозолях та ін.) допоміжні речовини складають понад 90 % об'єму і регулюють всі основні властивості, у тому числі повноту і швидкість всмоктування діючих речовин. Тому вивчення фармакологічної дії будь-якої лікарської речовини не має сенсу, якщо воно не проводиться в присутності тих допоміжних речовин, що надалі будуть складати композицію конкретної лікарської форми даного препарату. Кожен випадок застосування допоміжних речовин вимагає спеціального дослідження, завданням якого є вибір допоміжних речовин, які забезпечують достатню стабільність препарату, максимальну біологічну доступність і властивий йому спектр фармакологічної дії. Використовуючи різні допоміжні речовини, можна створити лікарські форми з поліпшеним смаком і заданими властивостями, наприклад, такі, що забезпечують локалізацію і тривалість дії, визначену швидкість всмоктування лікарських речовин. Таким чином, пошук, вивчення і застосування нових допоміжних речовин - досить складна і дуже актуальна проблема сучасної фармацевтичної технології.

До допоміжних речовин ставляться такі вимоги:

- вони не повинні робити впливу на зміну біологічної доступності лікарської речовини;
- повинні відповідати медичному призначенню лікарського препарату, тобто забезпечувати прояв належної фармакологічної дії лікарського засобу з урахуванням його фармакокінетики;
- не повинні взаємодіяти з лікарськими речовинами, пакувальними й закупорювальними засобами, а також з матеріалом технологічного устаткування як у процесі приготування лікарських препаратів, так і при їх зберіганні;
- не повинні впливати на органолептичні властивості лікарських препаратів: смак, запах, колір та ін.;

- повинні додавати лікарській формі необхідні технологічні (формотворні) властивості: структурно-механічні та фізико-хімічні;
- повинні бути нешкідливі у використуваних кількостях, біосумісні з тканинами організму;
- не повинні чинити алергізуючої та інших видів токсичної дії;
- повинні відповідати вимогам гранично припустимої мікробної контамінації (обсіменіння), по можливості піддаватися стерилізації;
- повинні бути економічно доступні.

З метою систематизації, полегшення подальшого вивчення і правильного підбору допоміжних речовин їх класифікують за впливом на технологічні характеристики лікарських форм (як формотворні речовини), а також за природою та хімічною структурою сполук.

Виходячи з функцій допоміжних речовин як формотворників і з урахуванням впливу на фармакокінетику ліків, їх поділяють на такі групи: *розчинники; основи для мазей; речовини для покриттів; речовини, що збільшують в'язкість; стабілізатори; консерванти; коригенти; пролонгатори; солюбілізатори; барвники.*

Класифікація допоміжних речовин за природою та хімічною структурою (див. схему 4), запропонована кафедрою технології лікарських форм 1-го ММІ ім. Сеченова (Т. С. Кондратьєва, Л. О. Іванова та ін.), відповідно до якої їх розділяють на *природні, синтетичні і напівсинтетичні.*

Ця класифікація доцільна для знання фізичних, фізико-хімічних і фізико-механічних властивостей допоміжних речовин, що необхідно при використанні даних сполук у технологічному процесі з метою правильного вибору залежно від специфіки лікарських форм.

Природні допоміжні речовини мають велику перевагу порівняно з синтетичними завдяки високій біологічній нешкідливості. Зараз ізвикористовуваних допоміжних речовин приблизно 1/3 доводиться на природні і пошук їх продовжується. Рослинні біопо-лімери використовують як емульгатори, стабілізатори, пролонгатори. Недоліком природних допоміжних речовин (особливо полісахаридів і білків) є нестійкість щодо мікроорганізмів. У складі мікрофлори неорганічних сполук можуть виявлятися не тільки умовно патогенні, але і патогенні мікроорганізми. Через це допоміжні речовини можуть бути основним джерелом мікробного забруднення лікарських препаратів. Для зниження мікробного обсіменіння до гранично допустимих норм, зазвичай їх піддають стерилізації або додають антимікробні речовини (консерванти).

Синтетичні і напівсинтетичні допоміжні речовини також знаходять досить широке застосування в технології лікарських форм. Цьому сприяє їх доступність, можливість синтезу речовин із заданими властивостями. Необхідно також враховувати, що синтетичні і напівсинтетичні допоміжні речовини можуть замінити ряд харчових продуктів.

Характеристика природних, синтетичних і напівсинтетичних допоміжних речовин докладно висвітлена в технології кожної лікарської форми.

організм і т. п. Але разом з тим, **до лікарських форм пред'являються визначені загальні вимоги:**

- вони повинні забезпечувати максимальний терапевтичний ефект і мати мінімальну побічну (негативну) дію;
- повинні забезпечувати задану тривалість дії;
- повинні бути зручні в застосуванні;
- повинні бути стійкі при зберіганні і транспортуванні.

Біофармація є теоретичною основою технології ліків. Сам термін «біофармація» з'явився вперше в науковій фармації США на початку 60-х років ХХ сторіччя і незабаром одержав міжнародне визнання.

Біофармація - це наука, що вивчає залежність терапевтичної дії лікарських препаратів на організм від різних факторів (фармацевтичних, біологічних та ін.).

Біофармація - це наукова дисципліна фармації, що займається вивченням впливу фізичних і фізико-хімічних властивостей лікарської речовини і лікарського препарату на кількісну характеристику терапевтичного ефекту в організмі людини чи тварини після прийому лікарської речовини у різних лікарських формах.

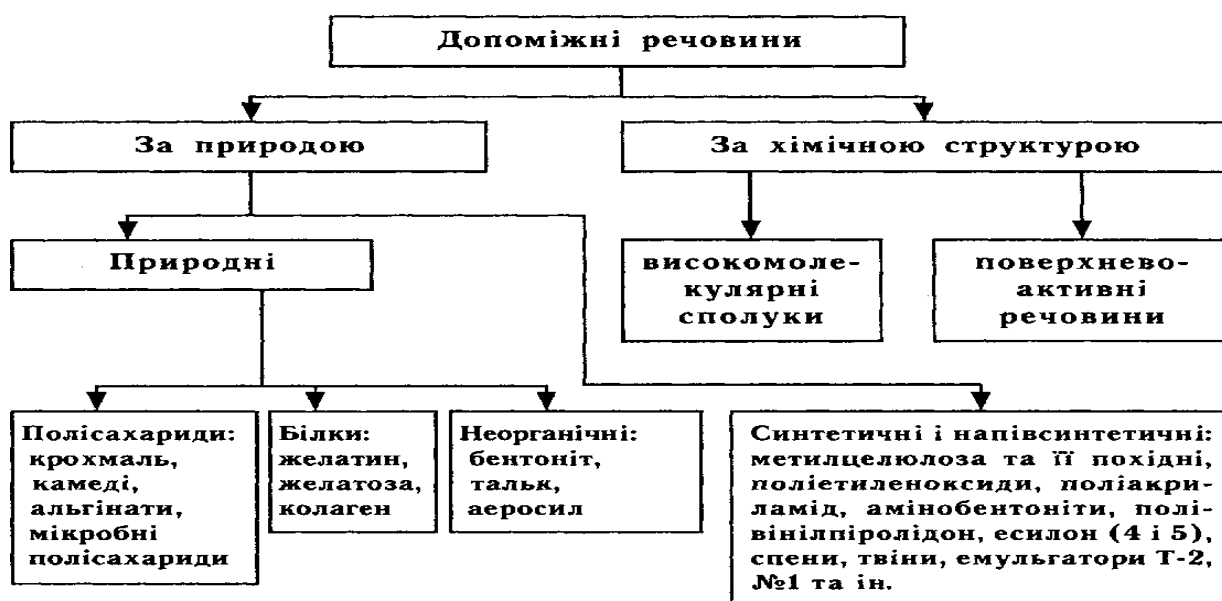
З'явилася вона після установлення фактів терапевтичної нееквівалентності лікарських препаратів, тобто лікарські препарати одного складу, але виготовлені різними фармацевтичними підприємствами, мали різну терапевтичну ефективність. Це обумовлювалося рядом причин: подрібненістю лікарських речовин, підбором допоміжних речовин і розходженням технологічних процесів, так званих фармацевтичних факторів. У спеціальній літературі термін «фармацевтичні фактори» одержав поширення насамперед у зв'язку з клінічним підтвердженням експериментальних даних про існування залежності між ефективністю лікарських препаратів і методами їх одержання.

Оскільки терапевтична ефективність лікарських препаратів визначається процесами їх абсорбції (всмоктування), розподілу й елімінації (виведення) з макроорганізму, біофармація приділяє особливу увагу вивченню цих процесів, так само як і впливу на них фізико - хімічних властивостей лікарських речовин. Тому всі досліджувані лікарські форми зараз розглядаються в біофармацевтичних аспектах.

Основною задачею біофармації в сучасній технології ліків є максимальне підвищення терапевтичної ефективності лікарських речовин і зниження до мінімуму їх можливої побічної дії на організм. При вирішенні цих завдань важливу роль грають дослідження оцінки біологічної доступності лікарських препаратів. Це означає, що у фармацевтичний комплекс знань, де раніше єдиними критеріями служили їх фізико-хімічні константи, вводяться нові положення, які мають чисто біологічне, медичне обґрунтування

Схема 4

КЛАСИФІКАЦІЯ ДОПОМІЖНИХ РЕЧОВИН

ФАРМАЦЕВТИЧНІ ФАКТОРИ ТА ЇХ ЗМІСТ

Всі фармацевтичні фактори, що впливають на біологічну дію лікарських препаратів, можна розділити на 5 груп:

1. Фізичний стан лікарської речовини (розмір частинок, форма кристалів, наявність чи відсутність заряду на поверхні частинок та ін.) Поліморфізм.
2. Хімічна природа лікарської речовини (солі, кислоти, основи, ефіри, комплексні сполуки і т. п.)
3. Допоміжні речовини (їх природа, фізичний стан і кількість).
4. Вид лікарської форми і шляхи її введення в організм.
5. Технологічні операції, що мають місце при одержанні лікарського препарату.

Фармацевтичні фактори відіграють важливу роль при розробці складу і технології нових лікарських препаратів і вдосконаленні вже існуючих.

У практичній роботі провізора-технолога найбільше значення мають фактори: фізичний стан лікарської речовини, наявність допоміжних речовин та їх природа. Виходячи з цих факторів, необхідний правильний вибір технології лікарських препаратів, механізація стадій технологічного процесу. Лікарські речовини так само, як і лікарську форму, провізор-технолог в аптеці не вибирає, тому що існує

визначений пропис рецепта, де лікар вказує, яку лікарську речовину варто використовувати і яку лікарську форму приготувати.

Вивчення фармацевтичних факторів допоможе провізору-технологу вибрати оптимальну технологію виготовлення лікарських препаратів, яка б гарантувала максимальне вивільнення лікарської речовини з лікарської форми при необхідному способі застосування.

Фізичний стан лікарської речовини. Від розміру частинок у великому ступені залежить швидкість і повнота всмоктування лікарської речовини при будь-яких способах призначення, крім внутрішньосудинного, а також його концентрація в біологічних рідинах, головним чином у крові. Таким чином виявляється, що така звичайна технологічна операція, як подрібнення, має безпосереднє відношення до терапевтичного ефекту лікарських препаратів. Це вперше було доведено для сульфаніламідних речовин, потім стероїдів, похідних саліцилової кислоти, антибіотиків, знеболюючих, сечогінних, проти-діабетичних, кардіологічних та інших лікарських засобів. Так, наприклад, при призначенні однакових доз сульфадимезину мікронізованого й отриманого в заводському виробництві без додаткового подрібнення визначено, що в плазмі крові людей при застосуванні мікронізованого сульфадимезину його вміст на 40 % вищий, максимальна концентрація досягається на 2 години раніше, а загальна кількість речовини, що всмокталася, на 20 % більша. При зменшенні розміру частинок гризеофульвіну з 10 до 2,6 мкм різко зростає його всмоктування в шлунково-кишковому тракті, що дозволяє в 2 рази знизити звичайну терапевтичну дозу. Аналогічні результати отримані при використанні мікронізованої ацетилсаліцилової кислоти - протизапальна дія підвищувалася приблизно в 2 рази.

Однак вибір розміру частинок лікарської речовини в кожному конкретному випадку повинен бути науково обґрунтований. Не можна вважати правильним прагнення до одержання в кожному випадку мікронізованого порошку, тому що нерідко різке зменшення розмірів частинок лікарської речовини викликає або швидко інактивацію лікарської речовини, або швидке виведення речовини з організму, або підсилює його небажану дію на організм.

В аптечній практиці необхідний розмір частинок досягається при дотриманні наступних умов подрібнення: вибір ступки, час подрібнення, порядок подрібнення і змішування лікарських речовин. Усі ці правила викладені в главі «Порошки».

Поліморфізм (від грецького *poli* - багато, *morphe* - форма) - здатність тієї самої речовини утворювати різні за формою кристали. Поліморфні модифікації утворюють багато хімічних, у тому числі і лікарських речовин. При цьому та сама в хімічному відношенні речовина має різні фізичні властивості. Це відноситься насамперед до органічних речовин, що можуть існувати у двох чи більш кристалічних модифікаціях.

Утворення різних поліморфних модифікацій лікарських речовин можливе при їх одержанні (виділенні), очищенні і сушінні, а також при виготовленні і зберіганні лікарських форм.

Поліморфні перетворення особливо поширені серед саліцилатів, барбітуратів, сульфаніламідів, гормональних препаратів. Наприклад, кислота ацетилсаліцилова зустрічається в шести кристалічних формах, кортизону ацетат - у п'яти. Врахування і раціональне використання явищ поліморфізму лікарських речовин мають важливе значення для фармацевтичної і медичної практики. Справа в тому, що поліморфні модифікації тієї самої лікарської речовини мають різну розчинність, температуру плавлення, стійкість до окислювання, а отже, неоднакові поверхневі властивості, від яких залежить швидкість абсорбції лікарських речовин і їх стабільність у лікарських формах.

Так, кислота ацетилсаліцилова (поліморфна модифікація II) володіє на 50 % кращою розчинністю в порівнянні з формою I і в 1,5 рази більшою активністю і біологічною доступністю. Швидкості розчинення безводного кофеїну і теофіліну перевершують швидкість розчинення їх сольватованих форм.

Яскравим прикладом, що показує терапевтичне значення факту поліморфізму, може служити інсулін. Осаджений інсулін являє собою після реакції з цинку хлоридом нерозчинний комплекс, що залежно від рН може бути аморфним чи кристалічним. При необхідності швидкої нетривалої дії використовують легко всмоктуваний аморфний цинк-інсулін. Кристалічний цинк-інсулін всмоктується повільно і забезпечує пролонговану дію гормону.

Хімічна природа лікарської речовини. Одна і та ж лікарська речовина може бути використана як лікарський засіб у різних хімічних станах (сіль, кислота, основа, комплексна сполука і т. п.). У найпростіших випадках це може стосуватися солеутворення тієї чи іншої активної речовини.

Наприклад, при заміні іона водню в аскорбіновій кислоті на іон натрію препарат при збереженні основної функції вітаміну С здобуває нові, не характерні для аскорбінової кислоти властивості - здатність змінювати електролітний баланс організму в більшому ступені, ніж аскорбінова кислота, пригнічувати функцію інсулярного апарату у хворих на цукровий діабет. Чи інший приклад: алкалоїд хінін з основи може бути переведений у різні солі: сульфат, хлорид, бромід. При збереженні фармакологічної дії хініну його солі як володіючі різною розчинністю будуть мати різну кінетику всмоктування. Концентрація водневих іонів впливає на розчинність, на коефіцієнт розподілу лікарських речовин, а також на мембранний потенціал і поверхневу активність. Так, при переході через ліпідний бар'єр (стінка шлунка, кишківника) велику роль грає ступінь іонізації. Лікарські речовини можуть бути в іонізованій чи неіонізованій формі, що позначається на їх терапевтичній дії.

Допоміжні речовини. Створення лікарської форми практично у всіх випадках вимагає застосування тієї чи іншої допоміжної речовини. Успіхи органічної хімії і лікознавства привели до створення препаратів гормонального чи аналогічного типу дії. Разові дози таких препаратів складають міліграми або навіть частки міліграмів, що приводить до необхідності обов'язкового використання «допоміжних речовин» у лікарській формі і підсилюють їх роль у фармакокінетиці лікарської речовини.

Допоміжні речовини не є індиферентними і у всіх випадках вони так чи інакше впливають на вивільнення лікарської речовини. Найчастіше для цих цілей використовують молочний цукор. Однак при його присутності, наприклад, зростає всмоктування тестостерону, знижується активність ізоніазиду. Кислота амінокапронова в поєднанні з дворазовою кількістю цукру має таку ж активність, як і чиста амінокапронова, але 3-5-кратна кількість цукру значно знижує її активність. Тому в кожному окремому випадку вибір допоміжної речовини повинен бути індивідуальним стосовно конкретної лікарської речовини.

Серед робіт, присвячених вивченню впливу допоміжних речовин на активність лікарських препаратів, особливо багато уваги приділяється мазевим і супозиторним основам, їх типу (гідрофільна, гідрофобна, емульсійна), в'язкості, фізико-хімічним властивостям, концентрації застосовуваних емульгаторів, ПАР та інших активаторів всмоктування. Так, наприклад, мазі з антибіотиками (зокрема, з пеніциліном), приготовлені на вазеліні, через погану резорбцію малоефективні. У даному випадку необхідна основа, яка включає 6 ч. вазеліну і 4 ч. ланоліну, що і використовують зараз для виготовлення багатьох мазей з антибіотиками.

Установлено, наприклад, що кислота борна не справляє бактеріостатичної дії при використанні жирових основ, але ефективна при використанні мазей на гідрофільних основах, у яких міститься велика кількість води. Очевидно, терапевтичну дію виявляє утворений розчин борної кислоти. Йод, навпаки, малоактивний в основах, що містять велику кількість води. При вивченні дифузії новокаїну з мазей дослідями встановлено, що вона вища з емульсійних основ типу М/В, ніж з емульсійних основ типу В/М. Таким чином, введення речовин у різні типи емульсійних основ дає можливість одержати мазі, що володіють різним ступенем всмоктуваності.

На швидкість дифузії лікарських речовин з мазевих основ впливають і структурно-механічні властивості основ. Так, наприклад, введення аеросилу в кількості 5-8 % у вуглеводневі основи приводить до підвищення в'язкості мазевих основ, в результаті чого вивільнення кислоти саліцилової зменшується.

Є велика кількість робіт, у яких показана здатність диметилсульфоксиду (ДМСО) легко проникати через неушкоджену шкіру, транспортувати, депонувати і пролонгувати при цьому надходження лікарських речовин в організм. Так, додавання ДМСО в очні краплі прискорює проникнення антибіотиків у тканини ока, використання ж метилцелюлози дозволяє утримувати лікарські речовини в тканинах тривалий час, тим самим справляючи пролонговану дію, що дуже важливо при лікуванні багатьох хронічних захворювань органів зору.

Вивчено також вплив ПАР на кінетику стрептоміцину сульфату, що вводиться в супозиторіях. Доведено, що стрептоміцину сульфат обмежено всмоктується при ректальному введенні супозиторіїв на основі олії какао. Додавання ПАР (найкращий ефект забезпечує твін-80) дозволяє створити в крові терапевтичні концентрації антибіотика протягом 4-х годин і забезпечує його протитуберкульозну дію.

Необхідно враховувати, що допоміжні і лікарські речовини можуть взаємодіяти одна з одною. В даний час прийнято вважати, що незалежно від природи зв'язку у переважній більшості випадків кінцевим результатом у системі

лікарська речовина - допоміжна речовина є реакції комплексоутворення і адсорбції.

Велика кількість лікарських речовин, що мають молекули складної конфігурації, легко вступають у реакції комплексоутворення. Комплекси, що утворюються, можуть бути дуже міцними і послабляти основні фармакологічні властивості лікарської речовини. Інтенсивність технологічних процесів, що мають місце при виробництві лікарських препаратів, може істотно впливати на реакцію комплексоутворення, прискорюючи або направляючи її у відповідний бік. Особливо відповідальними в цьому відношенні є стадії розчинення, фільтрування, перекристалізації, плавлення, змішування та ін., при яких відбувається зміна агрегатного стану лікарських і допоміжних речовин, інтенсивності і росту числа контактів між ними. До допоміжних речовин, здатних утворювати комплекси з лікарськими речовинами, відносяться: неіоногенні ПАР, крохмаль, поліетиленоксиди, желатин та ін. Утворюються сполуки, що характеризуються іншими, ніж вихідні речовини, властивостями - вони можуть мати погану розчинність, значну стійкість і низьку адсорбційну здатність. Наприклад, при використанні в лікарських формах ПЕО- 4000, ПВП як загущувачів утворюваний комплекс з фенобарбіталом має дуже слабку здатність до розчинення й всмоктування.

В аптечній практиці вибору допоміжних речовин варто приділяти особливу увагу в таких лікарських формах, як мазі, супозиторії, пігулки. Наприклад, за вказівкою ДФ ІХ мазь з калію йодидом, ртутну сіру, сірчану просту варто готувати на жирі свинячому чи емульсійній основі з емульгатором Т-2. Використання вазеліну в цьому випадку не дозволяє досягти потрібної терапевтичної дії.

Пігулки з алкалоїдами варто готувати, використовуючи як наповнювач крохмально-цукрову суміш, тому що при застосуванні рослинних порошків і екстрактів відбувається адсорбція на них алкалоїдів і неповне вивільнення в шлунково-кишковому тракті. Це підтверджує необхідність індивідуального підходу у виборі допоміжних речовин.

Технологічні фактори. Біофармацевтичні дослідження дозволили дати наукове пояснення ролі технологічних процесів і способів одержання лікарських препаратів у розвитку фармакотерапевтичного ефекту. Зараз доведено, що спосіб одержання лікарських форм багато в чому визначає стабільність препарату, швидкість його вивільнення з лікарської форми, інтенсивність його всмоктування і, кінцевим підсумком, його терапевтичну ефективність. Так, наприклад, від вибору способу грануляції при одержанні таблеток залежить ступінь збереження резерпіну в готовій лікарській формі. У цьому відношенні особливо небажана так звана волога грануляція (грануляція продавлюванням), що веде до втрати 14 % препарату. Цей же метод грануляції викликає значне зниження терапевтичної ефективності антибіотиків еритроміцину і неоміцину і сприяє розкладанню ацетилсаліцилової кислоти, дихлораміну, пеніциліну та інших лікарських речовин. Можна привести ще й такий приклад. Від обраного способу емульгування касторової олії залежить ступінь її дисперсності, а отже, і швидкість омилення олії в лужному середовищі кишківника і наступний проносний ефект.

Таким чином, при розробці складу і технології будь-якого лікарського препарату особливу увагу варто приділяти вивільненню діючої речовини, що значною мірою залежить від фармацевтичних факторів - в аптечній практиці насамперед від розміру частинок, правильного вибору допоміжних речовин, фармацевтичної технології. Тому сучасна фармація приділяє велику увагу розробці раціональних, науково обґрунтованих методів одержання лікарських препаратів, з урахуванням положень біофармації про можливість впливу технологічних процесів на активність лікарських речовин.

ДЕРЖАВНЕ НОРМУВАННЯ ВИРОБНИЦТВА ЛІКАРСЬКИХ ПРЕПАРАТІВ

Державне нормування виробництва лікарських препаратів являє собою комплекс вимог, узаконених відповідними документами, до якості лікарських засобів, допоміжних речовин і матеріалів, технологічного процесу і лікарських препаратів як до готового продукту. Неналежний склад лікарського препарату, неправильне його виготовлення чи дозування можуть привести до зниження або втрати лікувального ефекту чи навіть до появи токсичної дії лікарського препарату. Разом з тим, на відміну від інших предметів споживання, якість лікарських препаратів не може бути визначена хворим. Це особливо підкреслює важливість державного нормування виробництва і якості лікарських препаратів. Встановлення правил проведення окремих операцій, норм якості і витрат сировинних матеріалів, вимог до готового продукту не тільки сприяє одержанню продукції високої якості, але і зменшує матеріальні втрати, які особливо зростають при порушенні технологічного режиму.

Нормування виробництва лікарських препаратів проводиться в основному по чотирьох напрямках:

1. Обмеження кола осіб, яким дозволяється готувати лікарські препарати (право на фармацевтичну роботу). Нормування складу прописів лікарських препаратів.
2. Нормування якості лікарських засобів і допоміжних речовин, використовуваних для виготовлення лікарських препаратів.
3. Нормування умов і технологічного процесу виготовлення лікарських препаратів.

ПРАВО НА ВИГОТОВЛЕННЯ ЛІКАРСЬКИХ ПРЕПАРАТІВ (НА ФАРМАЦЕВТИЧНУ РОБОТУ)

В «Основах законодавства України про охорону здоров'я» сказано, що медичною і фармацевтичною діяльністю можуть займатися тільки особи, що одержали відповідну фахову освіту і відповідають єдиним кваліфікаційним вимогам. Єдині кваліфікаційні вимоги до осіб, що займаються певними видами медичної і фармацевтичної діяльності, у тому числі в області народної і нетрадиційної медицини, устанавлюються Міністерством охорони здоров'я України. Виходячи з цього законодавства, на провізора-технолога покладаються обов'язки щодо перевірки рецептів на правильність їх виписування й оформлення, сумісності та інгредієнтів, разових і добових доз отруйних і сильнодіючих

лікарських засобів. Провізор-технолог керує роботою фармацевтів щодо виготовлення лікарських препаратів, внутріаптечних заготівель, контролює виконання всіх технологічних вимог при їх виготовленні. Він здійснює контроль за дотриманням санітарного режиму у виробничих приміщеннях і контроль за справністю і точністю усіх ваговимірних приладів відповідно до вимог Державного комітету стандартів.

НОРМУВАННЯ СКЛАДУ ПРОПИСІВ ЛІКАРСЬКИХ ПРЕПАРАТІВ

Лікарські препарати, що готуються за стандартними прописами фармацевтичною промисловістю у великій кількості, називаються *офіціальними - medicamenta officinalia* (від лат. *officina* - майстерня, аптека).

Лікарські препарати, призначені для індивідуального застосування і приготовлені в аптеці за рецептом лікаря, називаються *магістральними - medicamenta magistralia* (від лат. *magister* - учитель, керівник, у даному випадку - лікар, що склав пропис) чи *екстемпоральними* (від лат. *ex tempore* - відразу приготовлені).

Відповідно, усі прописи на лікарські препарати поділяються на офіціальні, мануальні і магістральні (екстемпоральні).

Офіціальні прописи (Formulae officinales) затверджуються державним законодавчим органом - Фармакопейним комітетом МОЗ України. Ці прописи можуть бути включені в Державну фармакопею - у фармакопейні статті (ФС) чи в тимчасові фармакопейні статті (ТФС).

Мануальні прописи (Formulae manuales, лат. manus - рука) - стандартні прописи, багаторазово перевірені практичною медициною. Вони можуть бути включені в спеціальні збірники-мануали чи рецептурні довідники.

Магістральні прописи (Formulae magistrates) - прописи, призначені лікарем визначеному хворому.

Таким чином, склад лікарських препаратів визначається відповідними прописами. Цей поділ на групи є умовним, тому що окремі екстемпоральні лікарські препарати, якщо вони широко застосовуються, можуть готуватися в масовому масштабі і стати офіціальними. В аптечному виробництві склад прописів лікарських препаратів нормується рецептом. Слово «рецепт» походить від лат. *recipere* - брати.

Рецептом називається письмове звертання (доручення) лікаря до фармацевта (в аптеку) про виготовлення лікарського препарату і відпуску його хворому із вказанням способу застосування.

Рецепт має важливе медичне значення. Він є документом, що служить єдиною підставою для відпуску з аптек більшості лікарських препаратів і застосування їх хворими, виходячи з указівок лікаря про дози і порядок прийому, з урахуванням індивідуального підходу до хворого.

Складання кожного рецепта вимагає від лікаря серйозного і вдумливого відношення, тому що недбало чи неправильно виписаний рецепт може викликати утруднення і затримку виготовлення і відпуску лікарського препарату, а при грубих помилках може стати причиною нещасного випадку. Крім основного медичного значення, рецепт має також юридичне, технологічне і господарське значення.

Юридичне значення рецепта полягає в тому, що він надає право на придбання лікарських засобів і визначається раціональним призначенням рецептурного пропису хворому, датою виписування рецепта, наявністю П.І.Б. і віку хворого, П.І.Б. лікаря, використанням відповідних рецептурних бланків з урахуванням фармакологічної дії лікарських засобів. В особливих випадках він може бути речовим доказом, тому що особи, які виписують рецепти і готують по них лікарські препарати, несуть юридичну відповідальність.

Технологічне (технічне) значення рецепта полягає в тому, що він служить основою і керівництвом фармацевту при виготовленні лікарського препарату (у ньому вказується, які лікарські засоби потрібно взяти і в яку лікарську форму їх перетворити).

Господарське (фінансово-економічне) значення полягає в тому, що рецепт є документом на витрату лікарських засобів і підсобних матеріалів; служить основою для розрахунків між лікувально-профілактичною установою й аптекою у випадках безкоштовного чи пільгового відпуску лікарських препаратів амбулаторним хворим. За рецептом визначається вартість лікарського препарату. У госпрозрахункових аптеках, поряд з урахуванням цінностей у грошовому вираженні, для лікарських речовин списку А і спирту етилового ведуть облік витрати їх кількостей по рецептурі. Рецепт служить основою для прогнозування фінансової діяльності аптечної установи, а також визначення потреби в лікарських засобах.

Правила виписування рецептів установлені наказом Міністерства охорони здоров'я України № 117 від 30.06.94 р.

Право прописування рецептів надається тільки особам з вищою медичною освітою -лікарям. Лікарі лікувально-профілактичних установ, у тому числі клінік науково-дослідних інститутів, медичних навчальних закладів, юридичні і фізичні особи, що займаються медичною практикою на підприємницьких началах, інші лікарі чи уповноважені медичні працівники в порядку, передбаченому цими Правилами, при наявності відповідних показань зобов'язані видавати хворим рецепти, завірені своїм підписом і особистою печаткою.

Рецепти повинні виписуватися з урахуванням віку хворого, порядку оплати ліків і характеру дії лікарських засобів на бланках, видрукованих типографським способом по установлених формах.

Виписування рецептів здійснюється латинською мовою, що стала міжнародною у цій області.

У деяких країнах рецепти виписують на національній, англійській, французькій чи іспанській мовах. При цьому структура рецепта нічим не відрізняється від прийнятої в Україні, хоча має деякі спрощення. **Складові частини рецепта.** Рецепт повинен виписуватися чорнилом чи кульковою ручкою, чітко і ясно, у зазначеній нижче послідовності з обов'язковим заповненням усіх передбачених у бланку граф (рис. 1). При цьому необхідно пам'ятати, що виправлення в рецепті не допускаються: якщо допущені помилки, рецепт повинен бути переписаний.

1. *Inscriptio* - *напис* (від лат. *inscribere* - *надписувати*). У написі вказують найменування, адресу і телефон лікувальної установи, в якій був виписаний рецепт. Код лікувально-профілактичної установи друкується цілком або ставиться штамп.

Наприклад, пропис рецепта офіційної мазі латинською

МОВОЮ:

1 .Rp.: Unguenti Ichthyoli 50,0

D.S. Наносити на уражену ділянку шкіри 2 рази в день.

Англійською:

2. Rp.: Ointment of Ichthammol 50,0

Apply twice daily to affected scin.

Французькою:

3. Rp.: Pommade d'ichthyolammonium 50 g

Appliquer sur la region affecte 2 fois par jour.

Іспанською:

4. Rp.: Pomada de ictamol 50 g

Appliques a las partes afectadas 2 veces diaridis

На рецепті приватнопрактикуючого лікаря повинні бути зазначені прізвище, домашняадреса і номер телефона (якщо він є). Ці відомості необхідні фармацевту у випадку потреби з'ясувати в лікаря різні питання: уточнення дозування, способу застосування лікарського препарату, можливість заміни відсутніх інгредієнтів іншими і т.п.

2. *Datum* - *дата видачі рецепта* (указується цілком число, місяць, рік).

3. *Nomen aegroti* - *прізвище, ініціали хворого*. У рецепті вказується прізвище та ініціали хворого, його вік. Відомості про вік пацієнта необхідні в зв'язку з тим, що на фармацевта покладається обов'язок контролювати правильність пр изначення лікарем отруйних і сильнодіючих лікарських речовин. Якщо хворим є сам лікар, що виписав рецепт, то пишеться «рго те» (для мене).

3. *Nomen medici* - *прізвище та ініціали лікаря* (розбірливо).

4. *Invocatio* - *звертання* (від лат. *invocare* - *волати, благати*). У рецепті ця частина представлена одним словом *Rescipe* - *візьми* (яке звичайно пишеться скорочено: Rp.: чи R.:) і юридично характеризує розпорядження лікаря фармацевту. Воно показує, що даний документ є рецептом і на нього поширюються всі законоположення про рецепт.

5. *Designatio materiarum* чи *Orginatio* - *перерахування лікарських речовин, з яких готують лікарський препарат*. Це найбільш відповідальна частина рецепта. Лікарські речовини прописують латинською мовою в родовому відмінку за хімічними назвами (відповідно до номенклатури Державної фармакопеї). При перерахуванні інгредієнтів кожену речовину пишуть на окремому рядку з прописної букви. Назви отруйних і сильнодіючих лікарських засобів завжди повинні бути написані цілком. Забороняються скорочення близьких за найменуваннями інгредієнтів, що не дозволяють установити, який лікарський засіб прописано. Наприклад, важко зрозуміти, що прописано при такому скороченні назви лікарського засобу: «*Natr. sulf.*». У даному випадку можуть матися на увазі: натрію сульфат (Na_2SO_4), натрію сульфід (Na_2S), натрію сульфїт (Na_2SO_3). Всі ці речовини

мають зовсім різне застосування. Використання найважливіших рецептурних скорочень дозволяється тільки відповідно до прийнятого в медичній і фармацевтичній практиці (див. додаток 1).

Після найменування лікарського засобу з правої сторони вказується його кількість. При прописуванні лікарських речовин, дозованих у біологічних одиницях дії (антибіотики, деякі інші речовини), у рецепті вказують кількість одиниць дії (ОД). У тих випадках, коли лікарські засоби виписані в однакових кількостях, після назви останнього з них перед позначенням кількості пишуть «апа» - нарівно.

Рідкі лікарські засоби виписують у мілілітрах і краплях, всі інші - у грамах. Якщо кількість рідини менше одного мілілітра, то звичайно її прописують у краплях, позначаючи їх кількість римською цифрою. Наприклад, gtt IV (gtt - guttas - крапля). Що стосується допоміжних речовин, то їх кількість лікар може не вказувати, а прописати «q.s.» (quantum satis - скільки потрібно).

Звичайно лікарські засоби прописуються в порядку їх убуваючої важливості. Спочатку пишуть основний лікарський засіб (basis), потім прописують речовини, що сприяють основному лікарському засобу (adjuvans - дослівний переклад - той, що допомагає, сприяє). Далі може бути виписана речовина, що виправляє смак чи запах лікарського препарату (corrigenens), потім - формотворні, чи консистентні речовини, що надають форму лікарським препаратам (constituens - наповнювач).

Іноді лікар у рецепті не вказує допоміжні речовини, але має їх на увазі як цілком визначені на основі правил, установлених фармакопеею. Наприклад, вода очищена - для мікстур, вазелін - для мазей, цукор у порошках, тверді жирові основи в супозиторіях і т. п.

6. *Praescriptio* чи *subscriptio* - розпорядження, підпис. Після перерахування лікарських речовин вказується, яка лікарська форма повинна бути приготовлена, і основні технологічні операції, які необхідно зробити (змішати, розважити і т. п.), в якій упаковці повинен бути відпущений лікарський препарат (у капсулах, ампулах, у посуді темного скла і т.п.) При виписуванні дозованих лікарських препаратів вказується кількість доз. Для позначення лікарської форми широко використовуються прийняті скорочення, наприклад: M.f.ung. (Misce fiat unguentum) - змішай, щоб вийшла мазь; M.f.pulv. D.t.d. № 6 (Misce fiat pulvis. Da tales doses № 6) - змішай, щоб вийшов порошок. Дай такі дози числом 6.

7. *Signatura* - сигнатура, позначення. Починається словами Signa, чи Signatur (познач, нехай буде позначене), частіше пишеться скорочено - S.

Зміст сигнатури призначений для хворого, у ній вказується, як варто застосовувати лікарський препарат. Тому сигнатура пишеться на російській чи національній мовах. Неприпустимі такі загальні вказівки, як «Зовнішнє», «Внутрішнє», «Відомо», «Уживати, як сказано» і т. п., тому що це позбавляє можливості фармацевта перевірити дозування отруйних, наркотичних чи сильнодіючих лікарських засобів і може привести до неправильного прийому лікарського препарату хворим. Спосіб застосування варто писати докладно, вказуючи дозу, частоту, а в необхідних випадках - і час прийому, тобто до їжі чи після, натще і т. п.

8. *Subscriptio medici* - особистий підпис лікаря і його особиста печатка. Підписуючи рецепт, лікар приймає на себе відповідальність за правильність призначення хворому даного лікарського препарату. Ця остання частина рецепта має юридичну чинність.

Перелік лікарських засобів	1. Штамп лікувально-профілактичної установи (напис)	20-а поліклініка вул. Дарвіна, 8 т. 43-19-36	Inscriptio	Designatio materiarum
	2. Дата (юридич. і спец. значення)	08.10.99 р.	Datum	
	3. П.І.Б. хворого, вік	Іванов Н.В., 10 років	Nomen aegroti	
	4. П.І.Б. лікаря	Петров І.П.	Nomen medici	
	5. Візьми (звертання лікаря до фармацевта)	Rp.: (Recipe)	Invocatio	
	6. Основні речовини Сприяючі основному Коригуючі Консистентні	Codeini phosphatis 0,06 Natrii benzoatis 1,0 Sirupi simplicis 10 ml Aquae purificatae 200 ml	Basis Adjuvans Corrigens Constituens (Menstruum)	
	7. Розпорядження	Misce. Da.	Subscriptio	
	8. Позначення Спосіб застосування	Signa. По 1 чайній ложці 3 рази в день	Signatura	
	9. Підпис лікаря		Subscriptio medici	
	10. Особиста печатка лікаря Інші печатки	ЛІКАР		

Рис. 1. Рецепт і його складові частини

Крім зазначеного вище, в рецептах можуть зустрічатися особливі оцінки лікарів. Наприклад, у разі потреби екстреного відпуску хворому лікарському препарату лікар пише в правому верхньому куті рецепта такі написи: *Cito!* (швидко); *Cittissime!* (якнайшвидше); *Statim!* (негайно); *Periculum in mora!* (зволікання небезпечне); *Antidotum* (протиотрута). При необхідності повторити хворому виписаний лікарський препарат, лікар робить на рецепті напис *repetatur*, чи навпаки, якщо повторювати небажано - *pop repetatur*, і скріплює підписом. Коли лікар свідомо знає, що призначуваний лікарський препарат хворому доведеться одержувати повторно, то він на видному місці первинного рецепта повинен написати «*Repetatur bis, ter*» (і т. п.), що означає (повторити двічі, тричі і т. п.). У випадках, передбачених п. 20-24 Правил, лікар робить у рецепті такі позначки: «Хронічному хворому», «За спеціальним призначенням».

Рецепти на лікарські засоби, виписані на спеціальних бланках ф-3, дійсні протягом 5 днів, перераховані в п. 15 Правил - 10 днів, а інші - протягом двох місяців з дня виписування рецепта.

Рецепт, що не відповідає хоча б одній з вимог зазначених Правил або такий, що містить несумісні лікарські речовини, вважається недійсним, і ліки по ньому не відпускаються. Рецепт погашається штампом «Рецепт недійсний» і повертається хворому. Лікарі та інші медичні працівники, що виписують рецепти, несуть відповідальність у встановленому порядку за призначення хворому ліків і дотримання правил виписування рецептів.

В аптеках лікувально-профілактичних установ лікарські препарати готують на основі вимог, що виписуються за формою, затвердженою наказом МОЗ України, при наявності штампа, печатки і підпису керівника установи чи його заступника з медичної частини. У вимогах обов'язково повинне бути зазначене найменування відділення (кабінету), дозування і призначення лікарського засобу.

НОРМУВАННЯ ЯКОСТІ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ

Якість лікарських препаратів перебуває в прямій залежності від якості вихідних сировинних матеріалів, способу й умов їх виготовлення. Тому, здійснюючи контроль за їх виробництвом, держава встановлює однакові вимоги і спеціальні норми якості до лікарських засобів, допоміжних речовин і матеріалів.

Таким чином, нормування якості лікарських засобів - це процес встановлення і застосування стандартів.

Стандарт - це нормативний документ, розроблений і затверджений визнаним органом, у якому встановлені правила, вимоги, загальні характеристики, що стосуються різних видів діяльності чи їх результатів, для досягнення впорядкування у визначеній області.

Стандарти ґрунтуються на узагальнених досягненнях науки, техніки, практичного досвіду і спрямовані на досягнення оптимальної користі для суспільства. Залежно від того, яка організація по стандартизації (міжнародна, регіональна чи національна) приймає стандарти, вони відповідно поділяються на міжнародні, регіональні і національні. За сферою дії стандарти поділяють на державні (ДСТ), галузеві (ОСТ), республіканські (РСТ) і стандарти підприємств (СТП). Наприклад, стандарти, що поширюються на лікарські засоби, є галузевою нормативно-технічною документацією (НТД) і затверджуються Міністерством охорони здоров'я. Порядок їх розробки регламентується ОСТ 42У-1 -92 «Порядок розробки, узгодження і затвердження нормативно-технічної документації на лікарські засоби і лікарську сировину». Стандарти періодично повинні переглядатися з урахуванням сучасних досягнень науки і техніки.

НТД, що визначають вимоги до якості лікарських засобів, підрозділяються на наступні категорії: Державна фармакопея (ДФ), фармакопейна стаття (ФС), тимчасова фармакопейна стаття (ВФС).

Фармакопейна стаття (ФС) - нормативно-технічний документ, який встановлює вимоги до лікарського засобу, його упаковки, умов і терміну зберігання і методів контролю якості лікарського засобу.

Спочатку на кожен новий лікарський засіб затверджується тимчасова фармакопейна стаття (ВФС) на певний строк (найчастіше на 3 роки). Якщо після закінчення цього часу лікарський засіб, нормований даною ВФС, виправдав себе у

медичній практиці і його виробництво стає стабільним, то на нього розробляється постійно діюча ФС. При її підготовці у ВФС вносяться необхідні уточнення, виправлення і доповнення. При необхідності термін ВФС може продовжуватися.

Діючі ФС періодично переглядаються. ВФС і ФС усіх категорій після їх затвердження реєструються з присвоєнням позначки, що складається з індексу 42У-, реєстраційного номера і року затвердження чи перегляду статті (останні дві цифри).

Наприклад:

Guttae ophthalmicae «Propomics» ФС 42У-34/42-113-96

Очнікраплі «Пропомікс» замість ВФС 42-2023-90

ФС і ВФС мають наступну структуру: склад; опис; розчинність; справжність; прозорість і кольоровість; межа кислотності чи лужності, рН; сухий залишок; вміст спирту і т. п.

Окремі розділи можуть поєднуватися чи опускатися, а в разі потреби можуть вводитися інші, специфічні для даного об'єкта. Обов'язковими є розділи щодо упаковки, маркірування, транспортування і термінів зберігання з указанням відповідних ДСТ, які нормують таропакувальні матеріали, закупорювальні засоби, маркірувальні позначення. Крім того, за ходом викладу вказується НТД, вимогам якої повинні відповідати окремі компоненти лікарських форм і всі використовувані методики аналізу. Наприкінці статей приводяться відомості про основну фармакологічну дію лікарського засобу. ФС на лікарські засоби, що мають найбільшу терапевтичну цінність і широко ввійшли в медичну практику, а також мають високі якісні показники, включають у Державну фармакопею.

Створення нових лікарських препаратів і розробка НТД, що нормує їх якість - єдиний нерозривний процес, який здійснюється у визначеній послідовності. Порядок створення і впровадження у виробництво лікарських засобів установлений наказом № 87 від 4 вересня 1996 р. (Держкоммедбіо-пром України, з 2000 р. - Державний департамент контролю за якістю, безпекою і виробництвом лікарських засобів і виробів медичного призначення).

Нові лікарські речовини і створювані з них лікарські препарати розробляються в науково-дослідних інститутах, лабораторіях і на кафедрах фармацевтичних вищих навчальних закладів. По завершенні експериментальних досліджень, які повинні бути проведені на сучасному науковому рівні, НТД і зразки готової продукції (разом з підприємством-виробником) направляються у Фармакологічний комітет МОЗ України (з 2000 р. - Державний фармакологічний центр лікарських засобів). Комітет видає дозвіл на проведення клінічного вивчення представлених нових лікарських засобів, яке проводиться зазвичай відразу в декількох лікувальних установах країни. При одержанні позитивних результатів клінічних іспитів Фармакологічний комітет рекомендує дозволити застосування лікарського засобу і його лікарської форми в медичній практиці.

Після допуску до медичного застосування оформлення і твердження НТД на лікарські засоби, вихідну сировину, прописи лікарських форм здійснюються Фармакопейним комітетом МОЗ України.

Робота обох комітетів з допуску і нормування нових лікарських засобів завершується наказом Міністерства охорони здоров'я України про дозвіл до

медичного застосування і промислового виробництва, а також включенням їх у «Державний реєстр лікарських засобів».

Фармакопея. У фармацевтичній практиці величезне значення має фармакопея. *Pharmacopoea* походить від двох грецьких слів: *pharmakon* - ліки і *poie* - роблю, готую, тобто дослівно воно може бути переведене як «посібник з приготування ліків». Спочатку фармакопеї дійсно являли собою збірники лікарських препаратів з описом способу їх приготування. Сучасна фармакопея є збірником стандартів лікарських засобів і дає тільки основні принципи виготовлення лікарських форм. Державна фармакопея - це збірник обов'язкових медико-фармацев-

тичних загальнодержавних стандартів і положень, що нормують якість лікарських засобів. Фармакопея має законодавчий характер, обов'язковий для всіх медичних, у тому числі і ветеринарних установ і підприємств країни, які виготовляють, зберігають, контролюють і застосовують лікарські засоби.

Перша російська фармакопея вийшла в 1866 р., II видання - у 1871 р., III - у 1880 р., IV - у 1891 р., V - у 1902 р., VI - у 1910 р.

У фармакопеях цих років у зв'язку з бурхливим ростом хімічної промисловості значною мірою відображені хімічні лікарські засоби, що навіть привело до недооцінки і забуття ряду лікарських засобів рослинного походження. У них відображені успіхи в області аналітичної хімії, що дало можливість перейти від органолептичних випробувань до більш досконалих методів аналізу.

У 1925 р. була видана «Державна фармакопея, сьоме видання». Потім були додаткові тиражі цього видання, випущені в 1929, 1934 і 1942 р.

У 1946 р. було випущено VIII видання Державної фармакопеї, а в 1952 р. - додатковий тираж цього видання, у який внесено ряд виправлень і доповнень. У цьому ж році було видано перше доповнення до Державної фармакопеї VIII видання.

У 1961 р. вийшла Державна фармакопея IX видання (ДФ IX), що містить 781 лікарський засіб. У цю фармакопею було включено нові, ефективно діючі лікарські засоби, приготовлені з вітчизняної сировини, і виключено застарілі.

У 1968 р. вийшло X видання Державної фармакопеї (ДФ X). Прогрес вітчизняної науки дозволив трохи розширити і поліпшити фармакопею нормативними документами.

Новітні досягнення фізики, хімії, біології дозволили розробити ряд більш досконалих методів контролю лікарських форм. З'явилася велика кількість нових антибіотиків, синтетичних і високоєфективних лікарських засобів рослинного походження. Розроблено більш досконалі методи виробництва лікарських форм як в аптечних, так і в заводських умовах. Усе це знайшло відображення в ДФ X.

Усі перераховані фармакопеї видавалися одним томом, який включав приватні і загальні фармакопейні статті на лікарські речовини і лікарські форми, а також на лікарську рослинну сировину, і загальні статті з викладом фізичних, фізико-хімічних і біологічних методів аналізу лікарських засобів. Містили відомості про реактиви й індикатори. У додатках було приведено ряд довідкових таблиць.

Після випуску ДФ X була змінена система розробки і твердження фармакопейних статей на лікарські засоби. У зв'язку з цим виникла необхідність випуску Державної фармакопеї XI видання (ДФ XI) на новій основі.

На відміну від попередніх видань ДФ XI передбачалося видавати в декількох частинах, що складаються з окремих томів, які мають послідовний порядковий номер. Проте у сформованих історичних умовах (розпад СРСР) було опубліковано тільки два томи.

У першому томі ДФ XI «Загальні методи аналізу» (виданий у 1987 р.) уперше були введені 9 статей на сучасні методи аналізу, такі як: «Газова хроматографія», «Методи фазової розчинності», «Електрофорез», «Люмінесцентна хроматографія» та інші.

З представлених фізико-хімічних методів аналізу для технології найбільше значення має стаття «Розчинність», що трохи відрізняється від типової ДФ X: важкорозчинні речовини визначаються як помірковано розчинні, уточнена методика розчинності.

У розділ «Методи аналізу лікарської рослинної сировини» включено 7 загальних статей, які визначають основні діагностичні ознаки для морфологічних груп сировини. Уперше включений розділ «Відбір проб фасованої продукції».

Випуск 2 ДФ XI (виданий у 1989 р.) включає «Загальні методи аналізу, біологічні методи контролю», «Методи контролю якості медичних імунобіологічних препаратів» та «Лікарська рослинна сировина».

У перший розділ включені в основному загальні статті на лікарські форми, з яких уперше представлені: «Суспензії», «Аерозолі», «Дослідження на мікробіологічну чистоту». Інші статті доповнені і перероблені з урахуванням сучасних досягнень. Наприклад, у статтю «Стерилізація» вперше введено методи стерилізації фільтруванням через мембранні і глибинні фільтри, а також радіаційний; у статтю «Ін'єкції» введено визначення інфузій, випробування на токсичність і пірогенність; у статтю «Мазі» введений мікроскопічний метод визначення дисперсності твердої фази в суспензійних мазях; у статтю «Супозиторії» введений показник «розчинення» для супозиторіїв, приготовлених на гідрофільних основах.

Особливий інтерес і велике значення для технології мають загальні статті на лікарські форми, способи їх виготовлення, вимоги до них і показники оцінки якості. В них також приведені допоміжні речовини, які може використовувати фармацевт у випадку відсутності вказання їх у рецепті (розчинники, основи для мазей і супозиторіїв і т.п., стабілізатори для ін'єкційних розчинів, емульгатори для емульсій і т. п.), нерідко з укаванням їх кількості. Дано рекомендації з уведення лікарських речовин в лікарську форму, ступінь дисперсності, послідовність технологічних операцій і т. п. Особлива увага звернена на вимоги, пропоновані до лікарської форми: точність дозування, припустимі відхилення в масі чи об'ємі, прозорість для розчинів, стерильність для ін'єкційних розчинів І Т.П., що дуже важливо для технологічного процесу й оцінки якості лікарських форм.

У деяких випадках, коли не вдається нормувати якість лікарської форми, у фармакопеї стандартизовано процес її виготовлення. Наприклад, у статті «Настої і відвари», якість яких в умовах аптеки важко оцінити, приведені конкретні вказівки по їх технології: встановлені умови екстрагування лікарської сировини, стандартність сировини та її дисперсність і т. п.

У розділі «Біологічні методи контролю і якості лікарських засобів» серед

інших статей особливе значення має випробування на пірогенність і методи мікробіологічного контролю лікарських засобів, випробування на стерильність і мікробну чистоту.

В останньому розділі другого випуску ДФ XI представлено 84 статті на лікарську рослинну сировину.

На сучасному етапі перед ФК МОЗ України стоїть завдання створення Державної фармакопеї України (ДФУ). Відповідно до Постанови № 244 Кабінету Міністрів від 19.03.97 р. Україна взяла курс на входження в Європейську Співдружність. У зв'язку з цим, ДФУ повинна бути гармонізована з Європейською фармакопеєю і разом з тим відбивати рівень розвитку вітчизняної фармацевтичної промисловості, її традиції і національні особливості.

Проект першої частини ДФУ (підготовлений до V Національного з'їзду фармацевтів України, 1999 р.) написаний на українській і російській мовах. Загальні і приватні статті проекту ДФУ складаються з двох частин: європейської (яка є дослівним перекладом відповідної статті Європейської фармакопеї) і національної, яка не суперечить європейській і доповнює її національними особливостями. У проект першої частини ДФУ включені 30 загальних статей: 7 статей на лікарські форми, 9 - на фармакотехнологічні тести і 14 - на методи аналізу. Стаття «Залишкові кількості органічних розчинників» уже діє в Україні з 1 лютого 1998 р.

У підготовці проекту ДФУ брали участь фахівці всіх відомих фармацевтичних центрів України (Фармакопейний комітет, ГНЦЛС, НФАУ та ін.). ДФУ є першою фармакопеєю України.

В даний час майже у всіх країнах світу є державні фармакопеї. Вони видаються урядовими органами і відбивають досягнення фармацевтичної науки даної країни. Так, видані фармакопеї Німеччини, Чехословаччини, Скандинавських країн та ін. Провідними є фармакопеї Великобританії (1980), США (1985), Японії(1982).

У 1951 р. Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ) Організації Об'єднаних Націй був випущений перший том Міжнародної фармакопеї (англійською мовою), потім пішов том II і доповнення - 1959 р. Вони були опубліковані на англійській, французькій та іспанській мовах. У 1967 р. вийшло у світ друге видання Міжнародної фармакопеї, що являє собою збірник специфікацій, які не мають законодавчого характеру. Вони пропонуються як довідкові матеріали для того, щоб на такій же основі в будь-якій країні могли бути розроблені національні специфікації. Статті додатка 2-го видання були підготовлені шляхом співробітництва з членами експертно-консультаційної ради ВООЗ по Міжнародній фармакопеї, а також з великим числом фахівців з різних країн.

У 1969 р. друге видання Міжнародної фармакопеї вперше було видано російською мовою. У 1979 р. був опублікований I том Міжнародної фармакопеї III видання (МФ III), а в 1981 р. - II том, який у 1983 р. був випущений російською мовою. Основна мета МФ зводиться до того, щоб фармакопейні лікарські засоби і лікарські форми, що виготовляються з них, були однакової якості у всіх країнах, які прийняли Міжнародну фармакопею до керівництва.

Мануали (від лат. *manuallis* - ручний, тобто посібник) являють собою збірники прописів лікарських форм, не включених у діючу фармакопею. Досить часто в

мануалах приводиться коротка технологія описуваних лікарських препаратів.

Мануали мають характер офіційних, напівофіційних і неофіційних видань, оскільки вони можуть видаватися і суспільними (професійними) організаціями, і окремими вченими.

Перший радянський «Фармацевтичний мануал» був виданий у 1949 р. У ньому містяться найпоширеніші складні лікарські засоби, відомі під визначеними умовними назвами, часто пов'язані з прізвищем лікарів, які вперше запропонували ці прописи. До них відносяться, наприклад, прописи мікстури Бехтерева, краплі Зеленіна і багато інших. Всього 405 прописів, що виражені в раціональних лікарських формах і у своєму складі містять доступні інгредієнти, переважно вітчизняного походження.

Другу частину мануала складає список з 70 прописів, компоненти яких між собою були несумісні у фізичному чи хімічному відношенні, а також прописи, у виготовленні яких були деякі особливості («ускладнені» рецепти).

Аналогічні мануали видаються в інших країнах, зокрема «Pharmaceutical Formulas», виданий у 1944 р. в Англії; в одному його томі більше ніж 10 000 прописів.

До числа сучасних неофіційних видань відноситься виданий у 1999 р. за редакцією акад. О. І. Тихонова «Довідник екстемпоральної рецептури. Алопатія і гомеопатія». У ньому вперше узагальнені і систематизовані понад 2000 прописів екстемпоральної рецептури лікарських засобів відповідно до захворювань. Довідник включає також прописи гомеопатичних препаратів. У 2000 році вийшло друге видання цього довідника «Екстемпоральна рецептура (технологія, застосування)». Випуск 1 «Рідкі лікарські форми» включає 123 прописи з описом їх технології. Прописи систематизовані по лікарських формах і дисперсологічній класифікації.

Серед закордонних видань можна відзначити *Formulaire de Magistrale du Syndicat (FMS, 1992 р.)* - збірник рецептів лікарських засобів, складений комісією французьких фармацевтів, яка забезпечує його видання і поширення. Цікава структура даного збірника: прописи ліків класифіковані на розділи по лікарських формах, а в кожному розділі прописи лікарських форм класифіковані по захворюваннях. Збірник включає пам'ятку лікарям про правила виписування рецептів з обов'язковим указанням назви збірника.

«*Formules Magistrales*» (АРІС, 1994 р.) - виданий асоціацією незалежних фармацевтів із Шарлеруа-Віль. Збірник містить прописи найбільш розповсюджених ліків, що готуються за рецептом, із вказанням їх вартості. Автори звертають увагу лікарів, що прописують ліки, на дози, які можуть бути змінені в кожному конкретному випадку. Довідник включає відомості про нові правила відпуску лікарських засобів.

Видання офіційних і неофіційних збірників магістральних (екстемпоральних) прописів дає дуже багато як фармацевту, так і лікарям. У таких джерелах можна знайти чимало вдалих комбінацій лікарських засобів, найбільш раціональні технології лікарських форм, і найголовніше - вони дають можливість лікарям зберегти індивідуальний підхід до лікування хворого.

НОРМУВАННЯ УМОВ І ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ

ВИГОТОВЛЕННЯ ЛІКАРСЬКИХ ПРЕПАРАТІВ

Для забезпечення якості ліків на підприємстві-виробнику повинна функціонувати *система забезпечення якості*, що включає належну виробничу практику і контроль якості.

Належна виробнича практика (good manufacturing practice - GMP) - це звіт вимог, правил і норм, що регламентують процес виробництва і контролю якості лікарських засобів.

У стандартах акредитації аптек (наказ № 2 від 12.01.98 р. МОЗ України) передбачений розділ «Належна аптечна практика» (НАП).

Належна аптечна практика (good pharmacy practice) - гарант якості лікарського забезпечення. Одним зі складових елементів НАП є дотримання умов і технологічного процесу виробництва екстемпоральних препаратів.

Виготовлення і контроль якості ліків знаходяться у взаємній залежності. Тому основні вимоги до них розглядаються в одному розділі.

Нормування умов виготовлення лікарських препаратів включає:

- дотримання комплексу санітарно-гігієнічних заходів (мікроклімат, освітленість, контамінація повітряного середовища, устаткування і т. п.), що докладно вивчається в курсі гігієни;
- дотримання санітарного режиму, а при виготовленні ряду лікарських форм - умов асептики;
- дотримання правил роботи з отруйними, наркотичними і прирівняними до них речовинами;
- дотримання техніки безпеки.

Правила, що нормують умови виготовлення лікарських препаратів в аптеках, встановлюються відповідними державними органами (накази МОЗ України № 139 від 14.06.93 р., № 44 від 16.03.93 р.).

У процесі виробництва джерелами забруднення лікарських засобів можуть бути домішки, що попадають з апаратури при синтезі, за рахунок недосконалих методів очищення (домішки важких металів, свинцю і, що дуже небезпечно, миш'яку). У вихідній рослинній сировині також присутні домішки мінерального й органічного походження, що в тому чи іншому ступені відображаються на чистоті витяжки. Відповідні домішки в кількостях вище припустимих норм можуть справляти на організм людини токсичну дію або впливати на стабільність лікарських препаратів.

Джерелами мікробного забруднення (мікробіологічної контамінації) нестерильних лікарських препаратів можуть бути: лікарські і допоміжні речовини, пакувальні й закупорювальні матеріали, а також не виключена можливість інфікування лікарських препаратів у процесі виготовлення від працюючого персоналу, з устаткування та ін.

Лікарські препарати найчастіше забруднюються сапрофітами, широко розповсюдженими в навколишньому середовищі: ґрунті, воді, повітрі, на рослинах і т. п. На відміну від патогенних мікроорганізмів багато сапрофітів мають великий набір ферментів і здатні розкладати найрізноманітніші речовини. Зокрема, дріжджові і нитчасті гриби здатні руйнувати глікозиди й алкалоїди, кислоту аскорбінову, глюкозу, вітаміни та ін. Багато мікроорганізмів інактивують

антибіотики, розщеплюють білки, ліпіди, викликають розкладання галенових препаратів. Мікробному псуванню піддаються основи для мазей, їх компоненти і готові мазі. Так, пеніцилами, актиноміцетами легко руйнуються парафін, мінеральні олії, вазелін, віск бджолиний та ін. В усіх випадках на інтенсивність руйнування лікарських препаратів впливають такі фактори, як концентрація лікарських речовин, вологість, навколишня температура, а також природа і ступінь первинного обсіменіння та ін. Продукти руйнування лікарських речовин можуть також служити живильним середовищем для мікроорганізмів.

Зараз у багатьох країнах, у тому числі й у нашій, через небезпеку мікробної контамінації розроблені тимчасові гранично припустимі норми непатогенних мікроорганізмів у нестерильних лікарських препаратах, що включені в ДФ XI.

Для зберігання високої якості лікарських препаратів, їх фізико-хімічної стабільності й апірогенності аптечні працівники повинні додержувати вимог інструкції з санітарно-протиепідемічного режиму аптечного виробництва й особистої гігієни співробітників аптек (Наказ МОЗ України № 139 від 14.06.93 р.). Інструкція передбачає:

- *вимоги до приміщень і оснащення аптек;*
- *санітарні вимоги до прибирання приміщень, догляду за оснащенням аптек;*
- *вимоги до особистої гігієни персоналу аптек;*
- *санітарні вимоги до одержання, транспортування і зберігання води очищеної і води для ін'єкцій;*
- *санітарні вимоги при виготовленні ліків в асептичних умовах;*
- *санітарні вимоги при виготовленні нестерильних лікарських форм;*
- *порядок обробки гумових пробок і миття аптечного посуду.*

У нормуванні умов виготовлення не менш важливим фактором є правильне зберігання лікарських засобів і допоміжних матеріалів. В інструкції з організації зберігання в аптечних установах різних груп лікарських засобів і виробів медичного призначення (див. додаток 2) передбачені:

- *вимоги до пристрою й експлуатації приміщень зберігання;*
- *загальні вимоги до організації зберігання лікарських засобів;*
- *вимоги до зберігання лікарських засобів у залежності від їх фізичних, фізико-хімічних властивостей і впливу на них факторів зовнішнього середовища.*

Докладно ці відомості будуть розглянуті у відповідних розділах підручника.

Нормування технологічного процесу є одним з факторів забезпечення високої якості виготовлюваних лікарських препаратів. Порушення технології може бути причиною недоброякісності лікарських препаратів. Наприклад, при виготовленні настою з трави горицвіту з нормальною біологічною активністю при порушенні температурного режиму можна одержати лікарський препарат зі зниженою чи втраченою біологічною активністю. Тому необхідно контролювати всі стадії виробництва від початкового до кінцевого моменту виконання кожної технологічної операції, послідовність переходу і зв'язок між ними. При цьому визначають основні параметри (швидкість нагрівання чи охолодження, час перемішування, значення рН середовища і т.п.). Завершення технологічної операції повинне визначатися встановленим основним технологічним показником. Наприклад, визначеною температурою, значенням рН, дисперсністю суспензії і т.п.

У промислових умовах стадії технологічного процесу виробництва нормуються регламентом. **Технологічний регламент** - це нормативний документ, у якому визначені технологічні методи, технічні засоби, норми і нормативи виробництва лікарського препарату (структура, правила і порядок розробки і твердження регламенту передбачаються ГНД 09-001-98 «Регламенти виробництва лікарських засобів»)

В аптечних умовах стадії технологічного процесу нормуються ДФ, технологічними інструкціями, інформаційними листами, які відповідають наказам МОЗ України (Наказ № 197 від 07.09.93 р. та ін.).

Першою загальною стадією виготовлення для всіх лікарських форм є підготовчі роботи. Це підготовка приміщення, допоміжних засобів, устаткування, пакувальних матеріалів, лікарських і допоміжних речовин. Після підготовчих робіт послідовно проводять стадії технологічного процесу відповідно до особливості лікарської форми. Наприклад, при виготовленні рідких лікарських форм необхідно дотримувати визначеного порядку розчинення і змішування лікарських засобів з урахуванням їх фізико-хімічних властивостей; при виготовленні порошків варто додержувати правил змішування, подрібнення, введення барвних речовин і т.п. (ці відомості будуть зазначені у відповідних розділах даного підручника).

Нормуються і загальні для всіх лікарських форм завершальні стадії технологічного процесу: пакування й оформлення до відпуску. Усі лікарські препарати упаковують в залежності від їх агрегатного стану і призначення пакувальним матеріалом, дозволеним для медичних цілей. Існують єдині правила оформлення ліків, що готуються в аптеках. Усі лікарські препарати оформляють етикетками визначеного розміру і зразка. Залежно від способу застосування, етикетки поділяються на внутрішні, зовнішні, для ін'єкцій, для очних лікарських форм. Етикетки мають різні сигнальні кольори: зелений - для лікарських препаратів, призначуваних всередину; жовтогарячий - для зовнішнього застосування; рожевий - для очних лікарських форм; синій - для ін'єкційних. На всіх етикетках повинні бути такі позначення: емблема медицини, номер аптеки, номер рецепта, прізвище й ініціали хворого; спосіб застосування, дата виготовлення лікарського препарату, підпис особи, що приготувала лікарський препарат, і вартість, а також попереджувальний напис «Берегти від дітей». На етикетках лікарських препаратів, призначених для ін'єкцій, вказується їх склад. Для звертання особливої уваги на призначення лікарського препарату застосовуються попереджувальні написи: «Дитяче», «Серцеве».

Для лікарських препаратів, що готуються індивідуально і в залежності від лікарської форми і призначення, використовують етикетки «Порошки», «Мікстура», «Краплі», «Мазь», «Очні краплі», «Очна мазь».

Великий емоційний вплив на хворого має зовнішній вигляд упаковки, її досконалість, чистота, герметичність. Установлено, що неохайно оформлений і відпущений лікарський препарат, погано закупорений, що протікає і забруднює тару ззовні, може не справити необхідної лікувальної дії, незважаючи на те, що містить усі необхідні лікарські речовини. Упаковка повинна бути носієм наукової, рекламної і естетичної інформації, повинна вписуватися в технологічну схему як один з елементів процесу, інтенсифікуючи або, принаймні, не зменшуючи продуктивності

праці.

Контроль якості ліків в умовах аптек. У державному нормуванні виробництва лікарських препаратів велика увага приділяється контролю якості готового продукту.

Якість лікарського засобу - це сукупність властивостей, які надають лікарському засобу здатність задовольняти споживачів у відповідності з його призначенням і відповідають вимогам, установленим законодавством.

Державний контроль якості лікарських засобів здійснюють органи державного контролю за допомогою офіційних НТД (ДФ, діючих наказів, інструкцій і т.п.).

Контроль якості ліків в умовах аптек передбачає комплекс заходів, що забезпечують виготовлення лікарських препаратів належної якості. До них відносяться:

- дотримання санітарних норм і правил, санітарно-гігієнічного і протиепідемічного режимів, правил асептики виготовлення ліків, фармацевтичного порядку відповідно до діючих нормативно-методичних документів і наказів;
- забезпечення термінів і умов зберігання в аптеці лікарських засобів відповідно до фізико-хімічних властивостей і вимог Державної фармакопеї, діючих наказів та інструкцій;
- ретельний перегляд рецептів, що надходять в аптеку, і вимог лікувально-профілактичних установ з метою перевірки правильності їх виписування, сумісності ліків, що входять до складу лікарських засобів; відповідності прописаних доз віку хворого;
- дотримання технології виготовлення лікарських засобів відповідно до вимог Державної фармакопеї, діючих наказів та інструкцій.

Якість і ефективність санітарно-протиепідемічного режиму в аптеках визначається результатами **бактеріологічного контролю**. Об'єктами бактеріологічного контролю в аптеках є: вода очищена і вода для ін'єкцій, лікарські засоби, аптечний посуд, пробки та інші допоміжні матеріали, інвентар, оснащення; руки й одяг персоналу; повітряне середовище.

Бактеріологічний контроль здійснюють бактеріологічні відділи обласних (міських) державних інспекцій з контролю якості лікарських засобів, лікарі-бактеріологи аптек, бактеріологічні лабораторії лікувально-профілактичних установ, а також санітарно-епідеміологічні станції в порядку державного нагляду.

Бактеріологічний контроль в аптеках проводиться згідно з нормативними документами органів державного санітарного нагляду.

Кратність обстежень аптек з одночасним відбором проб на бактеріологічний контроль повинна бути не менше двох разів у квартал.

Якість лікарських засобів, що готуються в аптеках за рецептами чи на вимогу лікувально-профілактичних установ (а також внутріаптечна заготівля, фасовка, концентрати і напівфабрикати) визначається результатами **внутріаптечного контролю**: письмового, опитувального, органолептичного, фізичного, хімічного і контролю при відпуску.

Проведення внутрішнього аптечного контролю покладається на завідувача аптеки, його заступників, провізора-аналітика і провізора-технолога.

1. Письмовий контроль: здійснюється фармацевтом і провізором-технологом при виготовленні лікарських препаратів за індивідуальними прописами і вимогами лікувально-профілактичних установ шляхом заповнення по пам'яті паспорта письмового контролю (ППК). Паспорт заповнюється негайно після виготовлення лікарського препарату відповідно до технології. У паспорті вказується: дата, номер рецепта (вимоги), узяті лікарські засоби (латинською мовою) і їх кількість, число доз, ставляться підписи осіб, які виготовили, розфасували і перевірили лікарський препарат. У випадку виготовлення лікарського препарату практикантом ставляться підписи практиканта й особи, відповідальної за виробничу практику.

На лікарські препарати, що містять отруйні, наркотичні речовини, у верхній частині паспорта ставиться буква «А», а на лікарські форми для дітей - буква «Д».

Всі розрахунки проводяться до виготовлення лікарського препарату і записуються на зворотній стороні паспорта. При використанні напівфабрикатів і концентратів вказується їх концентрація й узяті кількості. При виготовленні порошків, супозиторіїв і пігулок вказується маса окремих доз і їх кількість. Величина пілюльної чи супозиторної маси, кількість ізотонуючої і стабілізуючої речовин, що додаються в очні краплі і розчини для ін'єкцій, вказуються як у паспортах, так і на зворотній стороні рецептів. У паспорті вказуються використані при розрахунках коефіцієнти водопоглинання для лікарської рослинної сировини, коефіцієнти збільшення об'єму водяних розчинів при розчиненні лікарських речовин, формули розрахунку.

Приготовлені лікарські препарати, рецепти і заповнені ППК передаються на перевірку технологу чи особі, що виконує його функції. Контроль полягає в перевірці відповідності записів у ППК пропису в рецепті, правильності зроблених розрахунків. Якщо лікарський препарат перевірений провізором-аналітиком повним хімічним контролем, на паспорті ставиться номер аналізу і підпис провізора-аналітика.

Коли лікарський препарат виготовляється і відпускається тією самою особою, ведення ППК також обов'язкове. При виготовленні розчинів для ін'єкцій усі записи ведуться в спеціальному журналі. ППК зберігаються в аптеці протягом одного місяця.

2. Опитувальний контроль: здійснюється провізором-технологом і застосовується вибірково. Після виготовлення фармацевтом не більше 5 лікарських препаратів провізор-технолог називає перший інгредієнт, що входить у лікарський препарат, а в складних лікарських препаратах вказує його кількість, після чого фармацевт зобов'язаний назвати всі узяті ним інгредієнти і їх кількість.

3. Органолептичний контроль: здійснюється аналітиком чи провізором-технологом і полягає в перевірці зовнішнього вигляду лікарської форми, її кольору, смаку, запаху, однорідності змішування, відсутності механічних включень у рідких лікарських формах.

Однорідність змішування порошків, мазей, пігулок, супозиторіїв перевіряється до поділу маси на дози. Перевірка здійснюється вибірково в кожного фармацевта

протягом робочого дня (але не менше 3-х лікарських форм у день).

На смак перевіряються лікарські форми для внутрішнього вживання вибірково й у випадках сумніву в якості приготовленої лікарської форми. Особлива увага звертається на лікарські препарати для дітей. Результати органолептичного контролю лікарських форм реєструються в журналі.

4. Фізичний контроль здійснюється аналітиком або провізором-технологом і полягає в перевірці загальної маси чи об'єму лікарської форми, кількості і маси окремих доз, що входять у дану лікарську форму (але не менше 3-х доз), контролюється також якість закупорювання. Фізичному контролю піддаються:

- кожна серія фасування і внутрішньої аптечної заготівлі (від 3 до 5 одиниць зразків з кожної серії чи заготівлі);
- вибірково лікарські форми, приготовлені за індивідуальними рецептами за день (але не менше 3 % від загальної кількості);
- лікарські форми, що вимагають стерилізації, після розфасовки до їх стерилізації.

5. Хімічний контроль здійснюється провізором-аналітиком (якісний і кількісний) і провізором-технологом (вибірково - якісний) і полягає у визначенні відповідності і кількісного вмісту лікарських речовин, що входять до складу лікарської форми.

Якісному аналізу піддаються: вода очищена, вода для ін'єкцій, усі лікарські засоби, що надходять зі складу, розчини-концентрати, напівфабрикати, фасування; вибірково - усі види лікарських форм, приготовлених за рецептами (вимогами).

Повному хімічному аналізу піддаються: усі розчини для ін'єкцій до і після стерилізації; очні краплі і мазі, що містять наркотичні й отруйні речовини; усі лікарські форми для новонароджених дітей, розчини кислоти хлористоводневої (для внутрішнього вживання), атропіну сульфату, ртуті дихлориду і срібла нітрату; усі концентрати, напівфабрикати і внутрішньоаптечна заготівля; стабілізатори, застосовувані при виготовленні розчинів для ін'єкцій і очних крапель; концентрація етилового спирту; вибірково - усі види лікарських форм (але не менше восьми, приготовлених за зміну).

Особлива увага звертається на контроль дитячих лікарських форм, очних і таких, що містять наркотичні й отруйні речовини.

6. Контроль при відпуску здійснюється провізором-технологом. Контролю піддаються всі приготовлені в аптеці лікарські форми. Перевіряється: Упаковка (повинна відповідати масі (об'єму) і виду лікарської форми, а також властивостям вхідних інгредієнтів), оформлення (повинне відповідати вимогам діючих нормативних актів); відповідність зазначених у рецепті доз лікарських засобів списків А і Б віку хворого; відповідність номера на рецепті і номера на етикетці, відповідність копій рецептів прописам рецептів.

Таким чином, система контролю якості лікарських препаратів передбачає як спостереження за виготовленням лікарських препаратів на всіх стадіях технології,

так і контроль готової продукції.

Більш докладно матеріал про організацію контролю якості лікарських препаратів розглядається в курсі фармацевтичної хімії.

Порошки - тверда лікарська форма для внутрішнього і зовнішнього застосування, що складається з одної чи декількох подрібнених речовин і має властивість сипучості.

До переваг порошків як лікарської форми можна віднести:

- простоту приготування, точність дозування;
- універсальність складу (у формі порошків можна об'єднати різні за складом і властивостями лікарські речовини);
- зручність зберігання і транспортування.

Недоліки порошків:

- повільніша терапевтична дія порівняно з рідкими лікарськими формами;
- погана здатність до зберігання через велику питому поверхню (легко втрачають або поглинають воду, окисляються і т. п.);
- незручність прийому пахучих, барвних і речовин, що мають неприємний смак; подразна дія на слизову оболонку шлунково-кишкового тракту.

При внутрішньому застосуванні порошки мають постійний контакт зі слизовими оболонками, починаючи з ротової порожнини і стравоходу, що спричиняє прояв алергічних реакцій і подразнюючу дію.

Деякі недоліки порошків можна усунути, що й робиться на практиці. Наприклад, леткі і барвні речовини відпускають у капсулах. Для лікарських речовин, що викликають подразнення слизової оболонки (еуфілін, кислота ацетилсаліцилова, натрію бромід та ін.), а також для речовин, що у шлунку піддаються метаболічному перетворенню з утворенням неактивних чи небажаних продуктів, застосовують кишковорозчинні оболонки (у формі таблеток чи капсул). Так, покриття сульфадимезину і сульфапіридазину ацетилфталілцелюлозою (АФЦ) дозволяє знизити процес їх ацетилювання в порожнині шлунка і підвищити зміст активної форми препаратів у крові на 15-20 %.

На жаль, промисловість випускає обмежену кількість таблеток з кишковорозчинним покриттям (ліобіл, солізим, бонафтон, нафтамон, фурадонін), причому в одному дозуванні. Розподіл їх на дози неприпустимий через порушення кишковорозчинного покриття. Тому в умовах аптек виникає необхідність одержання кишковорозчинних форм. Для цього порошки поміщають у кишковорозчинні капсули.

КЛАСИФІКАЦІЯ І СПОСОБИ ПРОПИСУВАННЯ ПОРОШКІВ

Класифікація порошків. У залежності від складу порошки розділяють на *прості (Pulveres simplices)*, що складаються з одного інгредієнта, і *складні (Pulveres compositi)*, що складаються з декількох інгредієнтів (іноді до 10).

У залежності від характеру дозування порошки класифікують на *дозовані* (тобто розділені на окремі дози - *Pulveres divisi*) і *недозовані* (тобто нерозділені - *Pulveres indivisi*).

У залежності від способу застосування розрізняють порошки для внутрішнього (*Pulveres ad usum internum*), чи орального (*Pulveres peroralia*), і зовнішнього (*Pulveres ad usum externum*) застосування.

Порошки для внутрішнього (орального) застосування являють собою лікарську форму, що складається з твердих вільних сухих часток різного ступеня подрібнення. До порошоків для внутрішнього застосування відноситься більшість екстемпоральних порошоків у дозуванні від 0,1 до 1,0 г на прийом. Вони повинні мати порівняно високий ступінь дисперсності, що забезпечує швидке розчинення речовини в соках шлунково-кишкового тракту, і високу адсорбційну здатність.

До порошоків для зовнішнього застосування відносяться: *присипки*, застосовувані для лікування ран і різних уражень шкіри чи слизових оболонок; *порошки для вдунь*, застосовувані для вдуння в порожнини тіла (ніс, вухо, носоглотку і т. п.); *зубні порошки*; *нюхальні порошки*; *порошки для готування розчинів* для полоскань, примочок, обмивань і т. п.; порошки для боротьби з комахами - *дуети*.

Основні вимоги, які висуваються до порошоків: сипучість; рівномірний розподіл речовин у всій масі складного порошку; однорідність змішування; точність дозування; стабільність.

У залежності від медичного призначення і способу застосування порошки повинні мати визначений розмір часток. Якщо немає вказівок в окремих статтях, порошки для внутрішнього застосування повинні бути подрібнені до 0,16 мм (ДФ XI).

Порошки, призначені для застосування у вигляді присипок і вдунь, а також як дуети, повинні бути подрібнені до часток розміром 0,1 мм із метою досягнення максимального збільшення сумарної поверхні цих порошоків.

Зубні порошки також вимагають тонкого подрібнення, тому що вміст у них великих твердих часток може привести до ушкодження емалі зубів.

Нюхальні порошки, навпаки, щоб уникнути їхнього попадання в гортань і бронхи, варто подрібнювати до середнього розміру часток 0,2 мм. При вдиханні такий порошок повинен потрапити лише у верхні дихальні шляхи, але аж ніяк не в бронхи й альвеоли.

Порошки для готування різних розчинів у домашніх умовах, як правило, відпускаються з аптек без додаткового подрібнення (калію перманганат, кислота борна, натрію гідрокарбонат).

Присипки - тонкоподрібнені порошки, призначені для нанесення на шкіру з терапевтичною чи профілактичною метою. Присипки, застосовувані для нанесення на рани, ушкоджену шкіру чи слизові оболонки, а також порошки для немовлят повинні готуватися в асептичних умовах, а якщо вони витримують вплив високої температури - піддаватися стерилізації. Це зв'язано з тим, що багато інгредієнтів, які входять до складу присипок (наприклад, біла глина, тальк і т.п.), можуть містити хвороботворні мікроорганізми.

ТЕХНОЛОГІЧНІ СТАДІЇ ПРИГОТУВАННЯ ПОРОШКІВ

Для більшої послідовності і зручності розгляду технологічні стадії,

приготування порошків, можна розділити на два етапи:

> Перетворення грубодисперсних речовин у порошкоподібний стан і одержання однорідної суміші, що складається з часток більш-менш однакового розміру. Для цього застосовують такі технологічні стадії: *подрібнення, просіювання* (в умовах аптеки застосовують рідко) і *змішування*.

> Одержання з порошкової суміші окремих відповідно оформлених доз. Стадії: *дозування, пакування й оформлення*.

Необхідність виконання тих чи інших технологічних стадій при готуванні порошків залежить від складу рецептурного пропису, їх медичного призначення і фізико-хімічних властивостей лікарських речовин (агрегатний стан, щільність, колір, запах та ін.).

Подрібнення (Pulveratio) лікарських речовин має велике значення при готуванні порошків. Як правило, тонкоподрібнені речовини володіють більшим терапевтичним ефектом. Чим більш подрібнена лікарська речовина, тим швидше і повніше вона може всмоктуватися, а нерозчинні речовини краще адсорбуються слизовими оболонками і надають кращу терапевтичну дію. Подрібнення має велике значення також для оптимального змішування і точного дозування. При подрібнюванні розмір часток лікарських речовин вирівнюється, після чого вони легко і добре змішуються і не розшаровуються при дозуванні.

Подрібнення - це процес зменшення розмірів часток твердих лікарських засобів за допомогою різних пристосувань.

Вибір методу подрібнення залежить як від природи речовини, що подрібнюється, так і від необхідної тонкості одержуваного порошку. Подрібнення досягається за допомогою різних механічних зусиль: а - роздавлювання; б - розколювання; в - удару; г - стирання; д - різання (рис. 1).

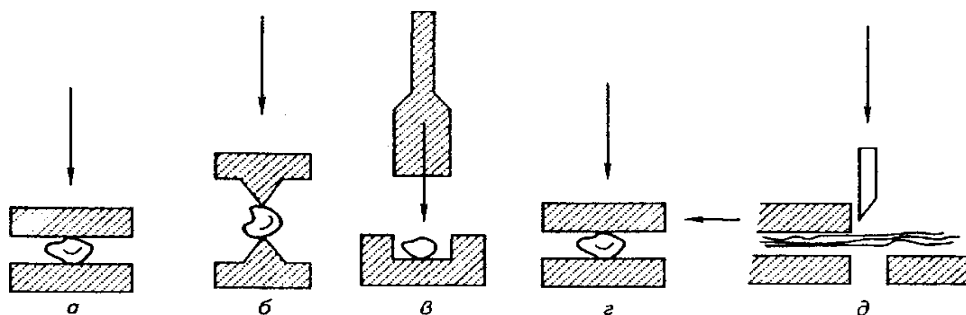

Рис. 1. Основні принципи подрібнення твердих речовин

У застосовуваних методах подрібнення ці зусилля звичайно поєднуються. Так, наприклад, подрібнення в ступці характеризується поєднанням стирання з роздавлюванням, а розмелювання в дисковому млинку «ексцельсіор» зв'язано з розриванням і стиранням, і т. п. Для подрібнення твердих речовин краще поєднувати удар з роздавлюванням (кристалічні солі); для в'язких матеріалів - розтирання з розриванням; для ламких матеріалів - розколювання і розтирання.

Процеси подрібнення зв'язані зі значною витратою енергії на утворення нових поверхонь, подолання сил зчеплення між частками (подолання внутрішнього тертя

часток при їх деформуванні під час руйнування), подолання зовнішнього тертя між подрібнюваними матеріалами і робочими частинами апаратури.

Теорія дроблення вперше була запропонована Ріттінгером. Вона ґрунтується на гіпотезі, що робота подрібнення прямо пропорційна поверхні розподілу, чи інакше, обернено пропорційна квадратам лінійних розмірів (це так звана поверхнева теорія подрібнення). Пізнішому часу належить теорія Кіка, яка полягає в тому, що робота, затрачена при подрібненні, прямо пропорційна обсягу чи масі тіла (об'ємна теорія подрібнення). Обидві ці теорії доповнюють одна одну і можуть бути застосовані: теорія Ріттінгера - для тонкого подрібнення, переважно розтиранням; теорія Кіка - для грубого подрібнення, переважно роздавлюванням і ударом. Проте обидві теорії не відображають повною мірою всіх явищ, що відбуваються при дробленні.

Основоположником фізико-хімічної механіки академіком П. А. Ребіндером була запропонована єдина теорія подрібнення. За спостереженнями П. А. Ребіндера, енергія, затрачувана на подрібнення матеріалу, являє собою суму робіт, що йдуть на деформацію подрібнюваного тіла і на утворення нових поверхонь. При збільшенні кількості часток росте їх питома поверхня (відношення загальної поверхні часток до їхнього обсягу) і при цьому збільшується вільна поверхнева енергія. Дана залежність може бути виражена таким рівнянням:

$$\Delta F = \Delta S \times \sigma,$$

де: ΔF – приріст вільної поверхневої енергії часток ;
 ΔS – приріст вільної поверхні часток;
 σ – поверхневий натяг речовини;
 $\Delta F \rightarrow \min.$

При механічному

подрібнюванні одночасно відбувається два процеси: роз'єднання часток під дією прикладеної сили й укрупнення дрібних часток під дією сил взаємного притягання.

Коли процеси роз'єднання й укрупнення часток здобувають однакову швидкість, тобто знаходяться в рівновазі, подальше подрібнення речовин не має сенсу, тому встановлюється оптимальний час подрібнення. Він неоднаковий для різних речовин і при подрібнюванні в ступці складає приблизно 2-3 хвилини. При подальшому подрібнюванні порошок стає пухкішим, іноді відволожується за рахунок поглинання з повітря вологи, газів, може відбуватися злипання часток у більші агрегати чи адсорбція (прилипання) порошку до стінок ступки, тобто відбувається зменшення вільної поверхні енергії.

Таким чином, у результаті подрібнення виходять порошки, що складаються з часток визначених розмірів, які відрізняються за ступенем подрібнення.

Ступінь подрібнення - це відношення середнього початкового розміру шматка матеріалу до його середнього розміру в поперечнику після подрібнення.

Якщо ж необхідний більший ступінь подрібнення, ніж досягнутий у момент стабілізації, необхідно наситити вільну поверхневу енергію дрібних часток, для чого застосовують спеціальні прийоми:

- подрібнення порошоків у присутності допоміжних речовин (наприклад, молочного цукру);

- подрібнення з додаванням летких рідин (95 % етиловий спирт, ефір).

При подрібнюванні в ступці відразу декількох інгредієнтів вони подрібнюються незалежно один від одного, тому в ступці раціональніше подрібнити суміш речовин, ніж кожен з них окремо, за винятком важкоподрібнюючих лікарських речовин, де необхідне додавання допоміжних рідин (табл. 8).

Леткі розчинники застосовують також при розтиранні особливо отруйних лікарських речовин (наприклад, ртуті дихлориду, миш'яковистого ангідриду) для зменшення пилоутворення. Необхідно враховувати, що ртуті оксицианід при сильному розтиранні вибухає, тому розтирати його треба обережно.

Подрібнення в'язких речовин виконують за наявності молочного цукру, який беруть у співвідношенні 1:1 до узяті основної речовини.

Такі лікарські речовини як фітин, цинку оксид, магнію оксид, ртуті амідохлорид, солі хініну, кислота ацетилсаліцилова, магнію карбонат та інші, при розтиранні щільно прилипають до стінок ступки і спресовуються, тому їх рекомендують розтирати обережно, без особливих зусиль. При необхідності цукор перед подрібненням можна висушити при температурі 40-60 °С і розтирати в підігрійтій ступці, тому що навіть при невеликій вологості цукор грудкується і прилипає до стінок ступки.

Мал. 90. Ступки порцелянові

Рис.2 Ступки парцелянові

Нерозчинні у воді речовини: сірка, бутадіон, терпінгідрат-дуже електризуються при розтиранні, що викликає розпилення, особливо при спробі зібрати їх целулоїдною пластинкою. Тому ці речовини, щоб уникнути втрат, варто розтирати одночасно з прописаними водорозчинними речовинами чи рідинами.

В аптечних умовах для подрібнення твердих речовин (часто в поєднанні зі змішуванням) використовують ступки або різні апарати: бігуни, дезінтегратори, дробарки, молоткові ступки, барабанні млинки та ін., що дозволяють механізувати процес виготовлення порошків.

Ступки (Mortaria) випускаються різних форм і розмірів (рис. 1, 3, 4). Вони виготовляються з різних матеріалів: порцеляни, скла, сталі, міді, латуні, агату.

Порцеляна відноситься до тендітних матеріалів високої твердості, стійких при помірних навантаженнях до стирання, тому вона найбільш придатна для виготовлення аптечних ступок. Промисловістю випускаються ступки різної величини. Залежно від робочого обсягу існує сім номерів ступок (табл. 9).

Товкачик (pistilla), за допомогою якого подрібнюють лікарські речовини, що знаходяться в ступці, повинен відповідати розміру ступки. Внутрішня поверхня ступки і голівка товкачика не повинні бути глазуrowаними, тому що товкачик буде ковзати. Поверхня голівки товкачика повинна мати якомога більше зіткнення з

поверхнею ступки, інакше не подрібнені частки будуть затримуватися в недоступних для товкачика вигинах. У міру використання шорсткості поверхонь ступки шматочки згладжуються, зменшуються розміри пор, через що погіршуються властивості ступки як подрібнюючого апарата.

При подрібнюванні отруйних речовин і таких, що подразнюють слизові оболонки, необхідно застосовувати спеціальні ступки з кришками (чохлами) чи накривати ступку папером, закривати обличчя марлевою маскою з ватним прошарком і надягати захисні окуляри.

При подрібнюванні невелика кількість лікарських речовин губиться в порах ступки. Заповнює пори ступки речовина, що розтирається першою. Кількість втрат визначається структурою речовини, і для того, щоб установити послідовність їх додавання, необхідно знати величину втрат лікарських речовин у ступках (визначається експериментально, див. табл. 10).

Для ступок інших розмірів величину втрати, розраховану для ступки № 1, множать на коефіцієнт робочої поверхні, що показує, у скільки разів зростають втрати речовини при збільшенні розміру ступки порівняно з втратами при використанні ступки № 1.

У залежності від особливостей твердих речовин їх втрати за рахунок «затирання» можуть коливатися в досить широких межах. Наприклад, у ступці № 1 втрати глюкози не перевищують 7 мг, у той час як для вісмуту нітрату основного вони складають 42 мг. Користуючись таблицею втрат, неважко вирішити, з якого інгредієнта треба починати готування складного порошку.

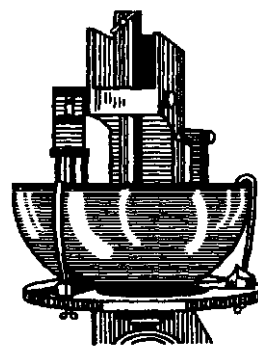
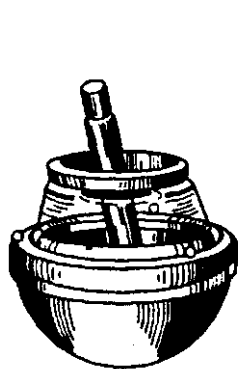

Рис. 3. Ступки з чохлами для подрібнення отруйних та сильнодіючих речовин

Рис. 4 Ступка аптечна механічна

Якщо в прописі немає допоміжної речовини (цукор), подрібнення варто починати з тієї речовини, що виписана у більшій кількості і найменше втрачається в порах ступки.

Просівання (surbatio). Подрібнені лікарські засоби необхідно просівати крізь визначені сита.

Мета цієї операції - одержання продукту з однаковим розміром часток, що вирішують ситовим аналізом.

Просівання регламентується спеціальною статтею ДФ XI «Визначення подрібнення порошків і сита».

Сита бувають металеві, виготовлені штампуванням металевого листа, і тканинні, виготовлені з шовкових (ДСТ 4403-77), капронових (ОСТ 17-46-82) і металевих (ДСТ 214-83) ниток. Розрізняють сита відкриті, що представляють собою порожні циліндри, виготовлені з металу чи дерева, дно яких натягнуто відповідною тканиною з визначеною величиною отворів, і закриті, що складаються з власне сита, прийомника, у який надходить матеріал, що просівається, і кришки, що захищає його від розпилення.

При необережному користуванні у сит, виготовлених із шовку, розташування ниток може мінятися, внаслідок чого виходить порошок з різним розміром часток.

Номер шовкового сита вказує, яка кількість отворів припадає на 1 см.

Номер металевого дротяного сита відповідає розміру отворів сита в міліметрах.

Номер пробивних сит із круглими отворами відповідає діаметру отвору вміліметрах, помноженому на десять.

Номер сита з довгастими отворами відповідає ширині отвору в міліметрах, помноженому на десять. Необхідно вважати, щоб речовини, що подрібнюються, не взаємодіяли з матеріалом сита і не змінювали свого складу.

Результат просіювання прямо залежить від тиску, під яким проходить порошок, від величини отворів сита, а також від тривалості і сили, з якими проводиться просіювання. Тому при просіюванні необхідно враховувати вплив зазначених факторів і проводити цей процес не дуже швидко, ретельно перемішуючи порошок.

Для одержання порошків, вільних від дрібніших частинок, вдаються до методу «подвійного просіювання», який полягає в тому, що від дрібнішого порошку звільняються просіюванням через наступне густіше сито.

При просіюванні зручно користуватися віброситом (мал. 95).

В умовах аптеки при готуванні порошків лікарські речовини прямо в ступці доводять до потрібного розміру часток, що визначається візуально, без допомоги сит.

Змішування (mixtio) - це процес, у результаті якого досягається однорідність, тобто однакове співвідношення складових часток у будь-якій частиніодержуваної суміші.

Процес змішування - основна операція при готуванні складних порошків. При недостатньо ретельному змішуванні інгредієнтів окремі дози порошку, одержувані при наступному його дозуванні, можуть містити різну кількість

лікарських речовин. Це може несприятливо відбитися на лікувальній дії лікарського препарату, а при використанні сильнодіючих і отруйних лікарських речовин навіть - призвести до отруєння.

Спосіб і порядок змішування порошків залежить від вагового співвідношення прописаних інгредієнтів та їх фізико-хімічних властивостей (агрегатний стан, волого-вбирання та ін.) У залежності від зазначених факторів вироблені дуже важливі практичні положення, які варто дотримувати при змішуванні порошків. Основні з них такі: **Лікарські речовини складного порошку виписані в рівних чи приблизно рівних кількостях** (співвідношення в масі не перевищує 1:5). У цьому випадку можливі два варіанти змішування.

1. Якщо фізико-хімічні властивості лікарських речовин приблизно однакові, то їх змішують з урахуванням величини втрат при розтиранні в ступці.

2. Якщо фізико-хімічні властивості лікарських речовин різні, то змішування і подрібнення починають із крупнокристалічної речовини, а потім до неї додають дрібнокристалічні.

Аморфні речовини (тальк, магнію оксид, крохмаль та ін.) змішують з порошковою масою без додаткового подрібнення.

Легкорозпорошувані речовини додають в останню чергу і змішують обережно.

Rp.: Analgini
Butadioni aa

0,15Misce, fiat pulvis

Da tales doses № 6

Signa. По 1 порошку 2 рази в день.

У даному випадку при змішуванні лікарських речовин варто враховувати, що бутадіон сильно електризується і розпорошується, а також має більшу величину втрат при розтиранні, тому раціонально першим поміщати в ступку анальгін. У ступці розтирають спочатку 0,9 г анальгін, а потім додають 0,9 г бутадіону і змішують. Розважують по 0,30 г у вощені капсули.

Про розпорошуваність лікарських речовин судять не по величині їх щільності, а по їх об'ємній масі.

Об'ємна маса - це маса (вага) 1 см³ речовини в повітряно-сухому порошкопо- дібному стані в умовах вільного насипання в яку-небудь ємність.

Об'ємна маса характеризує ступінь розпорошуваності лікарських речовин. Чим менше об'ємна маса речовини, тим більше речовина схильна до розпорошування. У табл. 11 представлені щільності та об'ємні маси деяких лікарських речовин. Розпорошуваність речовин обумовлена також величиною сил зчеплення між частками й у значній мірі залежить від вологості інгредієнтів порошку.

Rp.: Magnesii oxydi
Bismuthi subnitratris aa

0,25Misce, fiat pulvis

Da tales doses № 12

Signa. По 1 порошку 2 рази в день.

У даному випадку об'ємна маса магнію оксиду дорівнює 0,387 (речовина легко розпорошується), а вісмуту нітрату основного - 1,735. Втрати при розтиранні вступці для вісмуту нітрату основного - 42 мг, а для магнію оксиду - 16 мг. Тому частиною магнію оксиду затирають пори ступки, потім додають вісмуту нітрат основний, а потім частинами додають магнію оксид і змішують.

> *Лікарські речовини складного порошку виписані в різних кількостях* (співвідношення в масі більше 1:5). У цьому випадку порядок готування порошку наступний: першим подрібнюють лікарський засіб, що входить у більшій кількості і має менші втрати у порах ступки. Потім подрібнений порошок висипають на капсулу, залишаючи в ступці невелику кількість (приблизно стільки, скільки буде наступного інгредієнта). Змішування починають з інгредієнта, прописаного в найменшій кількості, поступово додаючи інші речовини в порядку зростання прописаних кількостей, з огляду на кристалічну структуру і розпорошуваність лікарських речовин.

Лікарські речовини складного порошку (у багатокомпонентних прописах) можуть бути виписані одночасно й у рівних, і в різних кількостях. У цьому випадку необхідно керуватися всіма зазначеними вище положеннями, не порушуючи *основного правила змішування: від меншого до більшого*.

Rp.: Phenobarbitali 0,3
Dibazoli 0,1
Papaverini hydrochloridi 0,2
Sacchari 2,0
Misce, fiat pulvis

Divide in partes aequales № 10

Signa. По 1 порошку 2 рази в день.

У ступку поміщають 2,0 г цукру, розтирають, частину відсипають на капсулу, залишивши в ступці кількість, приблизно рівну масі дибазолу (0,1 г), додають дибазол, змішують з цукром, розтираючи суміш, потім додають 0,2 г папаверину гідрохлориду і змішують при розтиранні. Наприкінці додають фенобарбітал (0,3 г), частинами цукор з капсули і змішують до однорідності.

У даному випадку важливе не перемішування порошкової суміші, а тривалеподрібнення і перемішування перших порцій наважок речовин.

Процес змішування при готуванні складних порошоків відбувається значно легше і швидше, ніж порошкування.

Про якість змішування лікарських засобів судять по ступеню їх дисперсності й однорідності отриманої суміші, яку визначають надавлюванням товчачика на готову порошкову масу. При перегляді неозброєним оком маси приготовленого порошку не повинно виявлятися окремих часток інгредієнтів. Суміш, що містить фарбовані лікарські засоби, не повинна мати різнобарвних часток.

Ступки з приготовленою масою до розважування, щоб у неї не потрапляв пил, рекомендується накривати пластинкою з пластмаси або іншого матеріалу.

Дозування (Divisio) - це поділ порошкової маси на окремі рівні дози.

Точність дозування залежить від правильності і чутливості ваг, правильного зважування, однорідності порошкової суміші.

В аптечній практиці дозування порошоків проводиться звичайно за допомогою ручних аптечних терезів (див. главу 9), що є трудомістким процесом і вимагає певних навичок. З метою прискорення даної операції у даний час запропоновані інші прилади, описані в розділі 10, принцип будови яких заснований на дозуванні порошоків як за об'ємом, так і за масою. Дозування за масою точніше, ніж дозування за об'ємом. Тому за об'ємом не можна дозувати отруйні і сильнодіючі лікарські речовини.

Відповідно до вимог ДФ XI відхилення в масі порошоків не повинні перевищувати наступних значень:

Маса порошку, г	Припустимі відхилення, %до 0,1
0,11-0,30	±15
0,31-1,00	±10
понад 1,0	±5
	±3

Порошки з отруйними і сильнодіючими речовинами. При приготуванні порошоків з отруйними і сильнодіючими речовинами (у тому числі наркотичними і одурманюючими), необхідно дотримуватись правил роботи з ними. Отруйні лікарські речовини отримують за вимогою. На лицьовій стороні паспорта письмового контролю (ППК) провізор розписується у видачі, а асистент в отриманні необхідної кількості отруйної речовини з вказівкою її найменування і кількості. Отримуючи отруйну речовину, фармацевт зобов'язаний переконатися у відповідності найменування на штангласі призначенню в рецепті, а також в правильності набору гир і зважування.

Отруйні і сильнодіючі речовини не слід розтирати в порожній ступці (вони, як правило, прописуються в незначних кількостях). Поверхня ступки має бути задалегідь покрита шаром більш індиферентної речовини або речовини, що входить в більшій кількості.

Тритюрації (Trituratio). Якщо в рецепті прописана загальна кількість отруйної або сильнодіючої речовини **менше 0,05 г** на усі порошки, то користуються тритюраціями. Слово «тритюрації» пішло від лат. «trituration» – розтирання.

Тритюрації – це задалегідь приготовані суміші отруйних і сильнодіючих лікарських речовин з наповнювачами.

Використання тритюрацій потрібне для забезпечення досить точного дозування отруйних і сильнодіючих лікарських засобів, оскільки навішування лікарської речовини менше 0,05 г неможливо відважити з необхідною точністю. Іноді отруйні речовини прописані в таких мінімальних кількостях, що їх не можна зважити на ручних вагах. Крім того, тритюрації роблять більш рівномірний розподіл малих кількостей отруйної або сильнодіючої речовини в загальній масі порошку.

Приготування тритюрацій. Найчастіше в тритюраціях як наповнювач використовують молочний цукор (Saccharum lactis), оскільки він має ряд переваг в порівнянні з іншими наповнювачами:

- негігроскопічний,

- найбільш індиферентний в порівнянні з іншими речовинами в хімічному і фармакологічному стосунках,
- без запаху,
- має слабкий солодкий смак,
- не токсичний,
- щільність молочного цукру (1,52) близька до щільності отруйних речовин, що до певної міри запобігає розшаруванню суміші.

Тритюрації з отруйних лікарських засобів, разові дози яких в рецепті виражаються в міліграмах, зазвичай готуються в співвідношенні 1:100 (1 % отруйного компонента, тобто беруть 1 частину отруйного лікарського засобу і 99 частин наповнювача), а з лікарських засобів, дози яких виражаються в сантиграмах,

– в співвідношенні 1:10 (10% отруйного компонента, тобто беруть 1 частину отруйного засобу і 9 частин наповнювача).

Порошки з барвними, пахучими, важко подрібнюваними речовинами та екстрактами. Відповідно до наказу МОЗ України № 44 від 16.03.93 р. (додаток 8) до групи барвних лікарських засобів відносять речовини, а також їх розчини, суміші і т. д., що залишають забарвлений слід на тарі, закупорювальних засобах, устаткуванні та інших предметах, який не змивається звичайною санітарно-гігієнічною обробкою. До таких лікарських речовин відносяться: етакридину лактат (риванол), діамантовий зелений, індигокармін для ін'єкцій, калію перманганат, метиленовий синій, рибофлавін (вітамін В2), фурацилін, акрихін та ін. Барвні лікарські засоби необхідно зберігати в спеціальній шафі в щільно закупореній тарі, окремо за найменуваннями.

До групи забарвлених лікарських речовин відносяться речовини, які не залишають забарвлений слід на тарі, закупорювальних матеріалах. Вони зберігаються звичайно, і порошки з такими речовинами готуються за загальними правилами приготування складних порошків. До таких лікарських речовин відносяться: хінозол, дерматол, протаргол, коларгол та ін.

Приготування порошків з барвними речовинами необхідно проводити в окремо виділеній ступці, на окремому робочому місці або на столі, покритому білим аркушем паперу. При відважуванні використовують окремі терези. Порошки готують, використовуючи метод «трьохшаровості» (барвну речовину перед початком змішування поміщають між двома шарами незабарвленої речовини).

Пакування порошків і медичні капсули. Для пакування порошків, залежно від їх фізико-хімічних властивостей, використовують різні пакувальні матеріали: письмовий, парафінований і вощений папір, пергамент і підпергамент, целофан, поліетиленову плівку, картон і т.п.

Кожну окрему дозу порошку висипають на заздалегідь розкладені рядами паперові капсули, яких беруть по числу прописаних порошків, а потім загортають.

Заповнені капсули складають по три (п'ять) для зручності рахунку і поміщають у паперовий пакет або коробочку.

Капсули з проклеєного паперу (прості капсули) застосовують для пакування негігроскопічних і нелетких речовин; з вощеного і парафінованого паперу - для

пакування гігроскопічних речовин, а також речовин, що змінюються під дією кисню, вуглекислоти, що легко вивітрюються. Вощені і парафіновані капсули непридатні для упакування порошків, розчинних у воску чи парафіні (ефірні олії, камфора, ментол, фенілсаліцилат та ін.) Камфора і ментол утворюють евтектичний сплав з воском.

Пергаментні капсули використовуються для упакування летких і розчинних у воску і парафіні речовин (ментолу, тимолу, камфори та ін.) Целофанові капсули використовують у тих же випадках, що і пергаментні. Пергамент і целофан незначнопропускають пари і гази, у той же час вони жиронепроникні.

В останні роки практикується можливість відпускати порошки у спеціальних пакетах з поліетиленової плівки. Однак не всі речовини можна відпускати в цій упаковці через її газопроникність (наприклад, йод, камфору).

Недозовані порошки відпускають у паперових пакетах, картонних і пластмасових коробках. Порошки, що містять значну кількість кристалізаційної води, що легко піддаються вивітрюванню, наприклад, натрію тетраборат, натрію сульфат, магнію сульфат і ін., до поміщення їх у пакет чи коробку загортають у пергаментний чи парафінований папір. Порошки, які містять речовини, що легко розкладаються (калію перманганат і ін.), відпускають у скляних баночках (чи трубочках), закупорених пробкою.

Присипки бажано відпускати в спеціальній упаковці з додатковою внутрішньою кришкою, що має дрібні отвори для розпилення.

За вказівкою лікаря порошки можна відпускати в спеціальних медичних капсулах.

Медичні капсули (Capsulae) - дозована лікарська форма, що складається з лікарського засобу, вкладеного в оболонку. Желатинові капсули були вперше запропоновані у Франції в ХІХ столітті. Зараз вони дуже широко застосовуються в Західній Європі, Америці, де їх наповняють лікарськими засобами заводським шляхом. Вони призначені для захисту лікарських засобів від впливу зовнішнього середовища, маскування неприємного смаку і запаху, для попередження дії ліків на зуби, слизову оболонку порожнини рота чи шлунка. Капсули зазвичай призначають для прийому всередину. Однак є капсули для підсадження під шкіру, для введення в пряму кишку.

Оболонка капсули виготовлена з желатину чи інших речовин, пластичність яких забезпечена шляхом додавання таких речовин, як гліцерин і сорбіт. До складу оболонки можуть входити такі допоміжні речовини, як поверхнево-активні речовини, непрозорі наповнювачі, консерванти, підсолоджувачі, барвники, дозволені до медичного застосування, і ароматизатори. Поверхня капсул може бути маркірована.

У капсулах можуть відпускатися тверді, рідкі чи в'язкі лікарські речовини. В аптечній практиці найчастіше в капсулах призначаються такі лікарські засоби, як етак-ридину лактат, резорцин та ін. Вміст капсул може складатися з однієї чи більш діючих речовин і таких допоміжних речовин, як розчинники, розріджувачі, зволожувачі і розпушувачі, або без допоміжних речовин. Вміст капсули не повинен руйнувати оболонку.

Однак оболонка під впливом травних соків повинна руйнуватися і вивільняти вміст капсули.

Розрізняють чотири типи капсул: *тверді з кришечками* (Capsulae durae operculatae), *м'які з цільною оболонкою* (Capsulae molles), *кишковорозчинні* (Capsulae enterosolubiles) і *капсули з модифікованим вивільненням* (Capsulae retard seu Capsulae cum liberatione modificata).

Для відпуски порошкоподібних речовин застосовують лише тверді желатинові капсули, що являють собою порожні циліндрики з закругленими дніщами, які входять щільно один в один.

Виготовляють капсули заводським способом, вісім номерів - від 000 (найбільшого розміру) до п'яти (найменшого розміру). В них міститься відповідно від 0,1 до 1,5 г порошкоподібних речовин. Найбільш часто застосовують капсули

№№ 2-5, тому що капсули більших розмірів важко ковтати.

Ємність желатинових капсул, приведена в таблиці 12, залежить від ступеня стиснення порошку, об'ємної маси і т. п.

Наповняють капсули порошками так: спочатку відважені дози розкладають на відкриті паперові капсули, потім кожену дозу за допомогою частого натискування на порошок меншим по діаметру циліндриком (дніщем) набивають доти, поки не увійде весь порошок.

Для лікарських речовин, що погано набиваються, допускається попереднє зволоження невеликою кількістю спирту. У крайньому випадку порошок акуратно засипають у дещо капсули.

Після цього закривають його іншим циліндриком (кришечкою). Якщо кришечка зіскакує, то за допомогою ватки внутрішні її краї злегка змочують водою. Зараз використовують спеціальні прилади для заповнення желатинових капсул.

Відповідно до вимог ДФ XI, желатинові капсули повинні бути прозорі і при збовтуванні протягом 10 хвилин з 20-кратною кількістю води, нагрітої до 35-40

°С, повинні давати прозору рідину, що не має стороннього запаху і смаку.

М'які капсули у виді кулястих, овальних чи довгастих вмістилищ призначені переважно для відпускання рідких ліків (наприклад, олія касторова). Оболонка м'яких капсул може бути твердою чи еластичною залежно від вмісту пластифікаторів.

Кишечнорозчинні капсули - це капсули зі змінним вивільненням, тобто їх призначення полягає в стійкості до шлункового соку і вивільненні діючої речовини чи речовин у кишковому соку. Вони можуть бути виготовлені шляхом нанесення на тверді чи м'які капсули кислотостійкої оболонки (кишковорозчинні капсули) чи шляхом заповнення капсул гранулами або частками, покритими кислотостійкою оболонкою.

Оформлення порошків. Порошки, приготовлені в аптеках, оформляють основною етикеткою «Порошки». При необхідності наклеюють попереджувальну етикетку: «Зберігати в сухому, прохолодному, захищеному від світла місці».

Порошки, що містять лікарські речовини списку А, повинні бути оформлені відповідно до особливих правил, установлених МОЗ України.

ОЦІНКА ЯКОСТІ Й УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ПОРОШКІВ

Оцінка якості порошків включає опитувальний, фізичний, органолептичний,

хімічний (вибірково) контроль і контроль при відпуску.

При оцінці якості порошків проводиться насамперед аналіз документації(рецепту, ППК), перевірка сумісності лікарських засобів, перевірка доз лікарських речовин списків А та Б і норми відпуску

наркотичних лікарських засобів. Перевіряють відповідність кольору, смаку, запаху властивостям вхідних лікарських речовин. Визначають відхилення в масі окремих доз допустимим нормам, що відповідають вимозі загальної статті ДФ XI. Однорідність перевіряють після натискання голівкою товчачика на масу порошку (на відстані 25 см від ока не повинно бути видимих окремих часток, блискіток).

Сипкість перевіряють пересипанням порошку з однієї капсули в іншу, при цьому не повинно бути грудкування. Перевіряють оформлення порошків - відповідність етикеток, упаковки. З метою підвищення продуктивності праці, забезпечення високої якості лікарських препаратів і надання швидкої лікарської допомоги необхідне удосконалювання всіх технологічних стадій порошків:

- розробка і впровадження наявних засобів малої механізації на стадіях подрібнення, змішування і дозування порошків;
- використання напівфабрикатів для підвищення продуктивності праці;
- введення в порошки допоміжних речовин для подолання несумісності лікарських засобів;
- вдосконалення упаковки для збільшення строків придатності лікарських препаратів і забезпечення локальної дії ліків (поліетиленові плівки, кишковорозчинні капсули);
- здійснення теоретично обґрунтованого підходу до вибору технології (дотримання правил змішування порошків та ін.

5. Матеріали активізації студентів під час викладення лекції:

1. Визначити складові частини рецепта згідно алгоритму його структури. Вказати на особливості оформлення рецептів, що вміщують отруйні, наркотичні, психотропні речовини, а також снодійні, нейролептичні засоби і транквілізатори в п. №16 Наказу МОЗ України №117 від 30.06.94р.
2. Вказати терміни дії рецептів, якщо до складу пропису входять речовини загального списку.
3. Визначити за таблицею доз вищі разові та добові дози атропіну сульфату та папаверину гідрохлориду для дорослих.
4. Що повинен зробити провізор у випадку поступлення в аптеку неправильно виписаного рецепту?
5. Технологія лікарських форм як наука, її завдання та напрямки розвитку.
6. Основні терміни і поняття в технології ліків: лікарські засоби, діючі речовини (субстанції), допоміжні речовини, готові лікарські засоби, лікарська форма, Державна Фармакопея (ДФ), фармакопейна стаття (ФС), тимчасова фармакопейна стаття (ТФС), технічні умови (ТУ), державні стандарти (ДСТУ), Міжнародна Фармакопея, Державний реєстр лікарських засобів України, якість лікарського засобу, терміни придатності лікарських засобів.

6. Загальне матеріальне та методичне забезпечення лекції:

- *навчальні приміщення:* – мала лекційна фармацевтична аудиторія на кафедрі технології ліків.

- *ілюстративні матеріали:* - Державна фармакопея та нормативно-технічна документація.

Матеріали для самопідготовки студентів:

Ознайомитись з основними нормативними документами, що регламентують виробництво лікарських засобів:

- Законом України "Про лікарські засоби";
- Наказами МОЗ України;
- Державною Фармакопеєю.

Питання за темою лекції:

1. Які накази регламентують умови приготування, зберігання і відпуск лікарських засобів з аптек?
2. Які є етапи становлення і перспективи розвитку технології лікарських форм як самостійної науки?
3. Яким вимогам повинні відповідати допоміжні речовини, що використовуються при створенні і виготовленні лікарських препаратів?
4. Які основні терміни та поняття використовують в технології лікарських форм?
5. В яких випадках перевіряють дози, яких речовин, з якими дозами порівнюють результат перевірки?
6. Чи існує взаємозв'язок аптечної та промислової технології ліків?
7. Які основні напрямки державного нормування виробництва лікарських препаратів в Україні?
8. Якими документами нормується якість лікарських препаратів?
9. Як нормується склад лікарських препаратів? Офіційні і магістральні прописи.
10. Які і в яких випадках використовуються особливі позначення у рецептах?

7. Література, яка використана лектором для підготовки лекції:

Основна:

8. Тихонов О. І. Аптечна технологія ліків : підруч. для студентів вищ. навч. закл. / О. І. Тихонов, Т. Г. Ярних. - 5-е вид. - Вінниця : Нова кн., 2019. - 535 с.
9. Тихонов О.І. Аптечна технологія ліків / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних. – Вінниця: Нова книга, 2016. – 536 с.
10. Допоміжні речовини у виробництві ліків: навч. посіб. для студ. вищ. фармац. навч. закл. / О.А. Рубан, І.М. Перцев, С.А. Куценко, Ю.С. Маслій; за ред. І.М. Перцева. – Х.: Золоті сторінки, 2016. – 720 с.
11. Сучасні фармацевтичні технології: навч. посіб. до лабораторних занять магістрантів денної, вечірньої та заочної форми навчання спеціальності 8.110201
12. «Фармація» / під ред. О.А. Рубан. – Х.: Вид-во НФаУ, 2016. – 256 с.
13. Аптечна технологія ліків: навчальний посібник / упоряд.: Борисюк І.Ю., Фізор

Н.С., Сущук Н.А., Мельник О.А., Молодан Ю.О. Одеса, ОНМедУ, 2021.-140 с.

14. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 1. – 1128 с.

15. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2014. – Т. 2. – 724 с.

16. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 3. – 732 с.

17. Про затвердження Інструкції із санітарно-протиепідемічного режиму аптечних закладів : наказ МОЗ України від 15.05.2006 р. № 275 // Офіційний вісник України від 2006. № 47.

18. Пр і в і виробів медичного призначення з аптек та їх структурних підрозділів, інструкції про порядок зберігання, обліку та знищення рецептурних бланків та вимог замовлень: наказ МОЗ України від 19.07.2005 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 37. – 22 с.

19. Про затвердження правил виробництва (виготовлення) лікарських засобів в умовах аптеки: Наказ МОЗ України від 17.10.2012 № 812 // Офіційний вісник України від 23.11.2012 № 87.

20. Про лікарські засоби: закон України від 4.04.96 № 123/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 123.

21. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення нестерильних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.5 : 2015 // За ред. проф. О. І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 109 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

22. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення стерильних і асептичних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.6 : 2015 // За ред. проф. О.І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 76 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

23. Технологія виготовлення екстемпоральних лікарських апіпрепаратів і їх застосування в фармації, медицині та косметології: методичні рекомендації / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних, С.О. Тихонова, О.Г. Башура, О.С. Шпичак, Л.О. Бондаренко, П.С. Сирота, Б.Т. Кудрик, Р.І. Скрипник-Тихонов, Н.С. Богдан, С.Г. Бобро, Л.В. Каношевич, О.Є. Богуцька; за ред. О.І. Тихонова. – Х. : Изд-во НФаУ, 2016. – 75 с.

24. Технологія виготовлення порошків: навч. посібник / Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк, А.О. Дроздова, І.О. Власенко, З.В. Маленька, В.П. Попович, В.В. Гладишев, С.М. Мусоєв, Т.Ф. Оліфірова, Л.І. Вишнеvsька, О.М. Глущенко, О.О. Хомич; за ред. Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк. – К.: «Освіта України», 2016. – 141 с.

Додаткова

1. Зуйкіна С.С. Дослідження з розробки складу та стандартизації лікарського рослинного збору для комплексної терапії мастопатії / С. С. Зуйкіна, Л. І.

Вишневська. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. № 4 (60) 2019. С. 21-27.

2. Контроль якості емульгелю «Флавоesterol», призначеного для профілактики і лікування андрогенної алопеції І. О. Ярема, М. І. Федоровська, Н. П. Половко, В. О.Грудько. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. № 1 (61). 2020. С.14-21.

3. Постой В. В. Протизапальна активність комбінованого гелю на основі рослинних компонентів на моделі ад'ювантного артрити у щурів. В. В. Постой, О. Ю. Кошова, Л. І. Вишневська. *Український біофармацевтичний журнал*. 2019. № 4 (61) Харків, 2019. С. 48-54.

4. Богуцька О. Є. Визначення магнію сульфату в екстемпоральних лікарських засобах в аптечних умовах. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць. Харків : НФаУ, 2020. С. 32–38.

5. Богуцька О. Є. Застосування магнію сульфату в екстемпоральних прописах для лікування різних захворювань. Сучасні досягнення фармацевтичної технології та біотехнології : збірник наукових праць. Вип. 6. Харків : НФаУ, 2019. С. 84–87.

6. Бурбан О. І. Деякі аспекти щодо розробки складу препарату з протизапальними та ранозагоювальними властивостями / О. І. Бурбан, Т. М. Зубченко, Л. І. Вишневська. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології: збірник наукових праць. Випуск 6. Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 99-102.

7. Бурбан О. І. Дослідження з розробки основи гелю протизапальної та ранозагоювальної дії для терапії променевиx ушкоджень шкіри / Бурбан О. І., Вишневська Л. І., Зубченко Т. М. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів. Х.: Вид-во НФаУ. 2020. С. 42-45.

8. Вишневська Л. І. Порівняльний аналіз екстемпорального виготовлення ліків у деяких країнах / Л. І. Вишневська. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць. – Вип. 3 – Х. : НФаУ, 2019. С. 3-7.

9. Гаркавенко О. В. Перспективи розробки екстемпоральної фітомазі для лікування запальних гінекологічних захворювань / О. В. Гаркавенко, С. С. Ф А2.2- 25-082 СУЯ НФаУ Редакція 01 Дата введення: 23.06.2017 р. Стор. 9 з 56 Зуйкіна, М. Л. Бавикіна. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць, випуск 3.– Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 50 – 54.

10. Є.В. Зуйкіна Удосконалення складу емульсійних основ / Зуйкіна Є. В., Половко Н.П. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології : збірник наукових праць. Випуск 6. – Х.: Вид-во НФаУ, 2019.С. 195-199.

11. Марченко М.В. Вивчення технологічних параметрів рослинної сировини для приготування лікарського збору в умовах аптек / М.В. Марченко, Я.С. Марченко. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 144-148.

- 25.о затвердження Інструкції по приготуванню в аптеках лікарських форм з рідким дисперсійним середовищем : наказ МОЗ України від 07.09.93 № 197 // Відомості Верховної Ради України, 1993.
- 26.Про затвердження Правил виписування рецептів та вимог-замовлень на лікарські засоби і виробу медичного призначення, порядку відпуску лікарських засобів.

Лекція: №2

Тема : «Рідкі лікарські форми. Технологія концентрованих розчинів та мікстур. Технологія крапель , розчинів СФР, неводних розчинів. Особливі випадки виготовлення водних розчинів. Технологія крапель. Розчини ВМС. Колоїдні розчини. » – 2год.

Актуальність теми. Обґрунтування теми. Приготування рідких лікарських форм неможливе без використання розчинника, який є відповідним дисперсійним середовищем. Один з таких розчинників - вода очищена. Фармакологічна індиферентність, доступність, просте отримання, можливість розчинення багатьох лікарських речовин - ці властивості води очищеної роблять її найчастіше застосовуваним у медичній практиці розчинником.

Мета даної лекції - всебічно розглянути переваги і недоліки води очищеної як розчинника, порівняти і проаналізувати методи її отримання, висвітити перспективні засоби і методи отримання води для ін'єкцій, розглянути найбільш важливі питання одержання, використання, транспортування, зберігання води.

Цілі лекції:

- навчальні цілі:

-сформулювати у студентів основні поняття технології рідких лікарських форм;
-визначити вимоги до рідких лікарських форм, навчити класифікувати РЛФ, пояснити види розчинників , апаратуру і методи отримання розчинників;

А. навчити орієнтуватись в основних напрямках державного нормування виробництва рідких лікарських форм;

В. навчити читати рецепти латинською мовою, аналізувати їх складові частини та оцінювати правильність виписування;

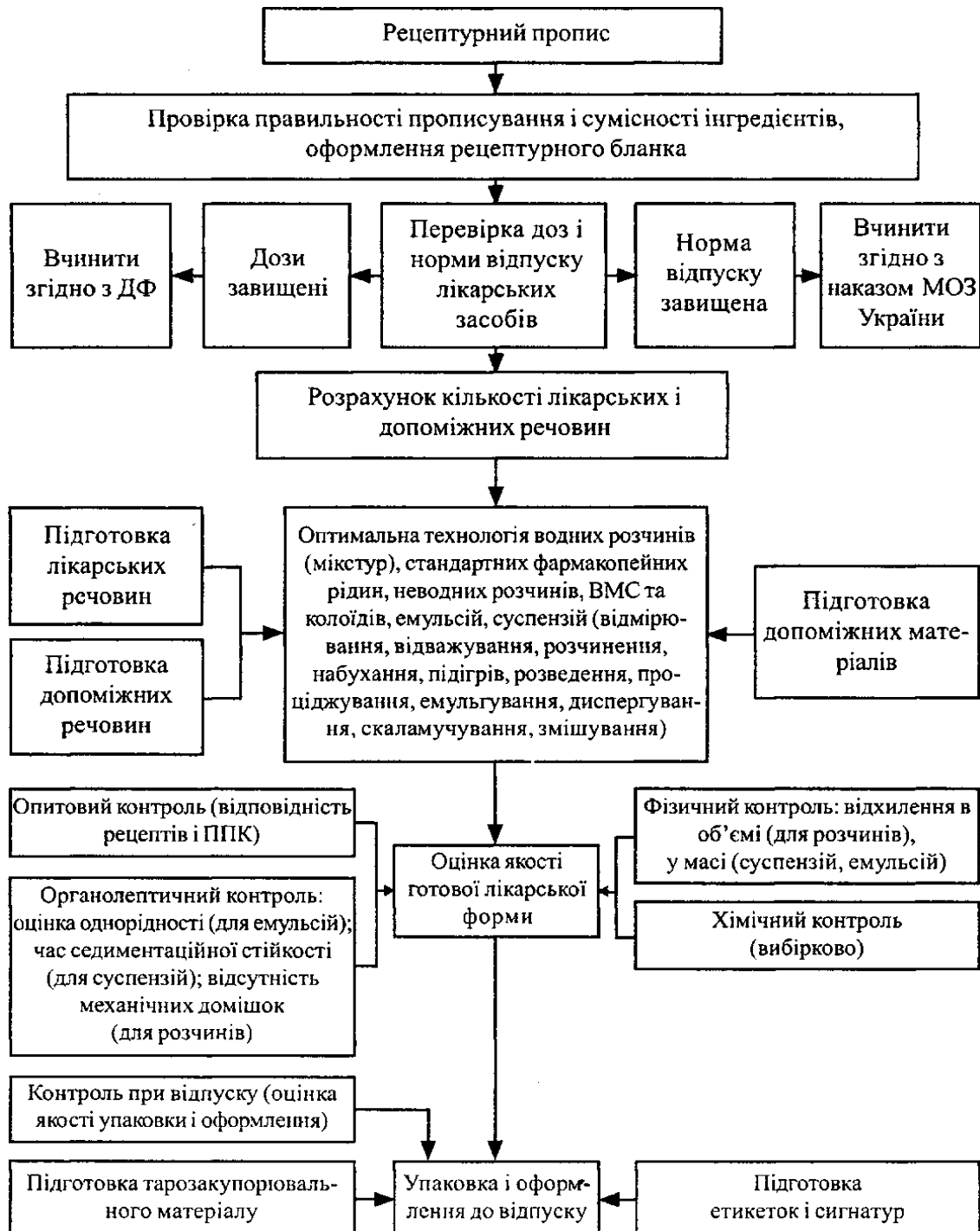
- виховні цілі:

Ця лекція спрямована на розвиток навичок користуватись ДФ та Міжнародною фармакопеею, іншими нормативно- технічними документами, а також довідковою літературою для пошуку інформації щодо складу, приготування, зберігання і відпуску лікарських препаратів.

План та організаційна структура лекції.

№ п.п.	Основні етапи лекції та їх зміст.	Цілі у рівнях абстракції.	Тип лекції, оснащення лекції.	Розподіл часу.
1	2	3	4	5
1.	<i>Підготовчий етап</i> Визначення навчальних цілей. Забезпечення позитивної мотивації.	I		2% 2%
2.	<i>Основний етап</i> Викладення лекційного матеріалу. План: А. Класифікація рідких лікарських форм. В. Основні терміни та поняття рідких лікарських форм. 3. Характеристика розчинників для РЛФ. 4. Очищена вода, апаратура для її отримання. А. Державне нормування виробництва рідких лікарських форм. В. Основна нормативно-технічна документація. С. Контроль якості РЛФ в умовах аптеки.	II III II	Список літератури, наочний матеріал. Державна фармакопея, основна нормативно - технічна документація.	85% - 90%
3.	<i>Заключний етап</i> Резюме лекції, загальні висновки. Відповіді лектора на можливі запитання.	I	Список літератури, питання,	2% 2% 2%

	Завдання для самопідготовки студента.		завдання.	
--	---------------------------------------	--	-----------	--

Зміст лекційного матеріалу: Рідкі лікарські форми - це форма відпуску ліків, одержуваних шляхом змішування або розчинення діючих речовин у воді, спирті, оліях та інших розчинниках, а також шляхом витягування діючих речовин з рослинного матеріалу.

За своєю фізико-хімічною природою всі рідкі лікарські форми є вільними все-бічно

дисперсними системами, у яких лікарські речовини (тобто дисперсна фаза) рівномірно розподілені в рідкому дисперсійному середовищі.

Залежно від ступеня подрібнення дисперсної фази і характеру її зв'язку з дисперсійним середовищем (розчинником) розрізняють наступні фізико-хімічні системи: справжні розчини низько - і високомолекулярних сполук, колоїдні розчини (золі), суспензії й емульсії. Окремі лікарські форми можуть представляти комбіновані дисперсні системи - сполучення основних типів дисперсних систем (настої і відвари, екстракти та ін.).

Застосовуючи відповідні технологічні прийоми (розчинення, пептизацію, суспендування чи емульгування), лікарська речовина (тверда, рідка, газоподібна) може бути доведена до більшого чи меншого ступеня дисперсності: від іонів і молекул до грубих часток, помітних під мікроскопом чи неозброєним оком. Це має велике значення для лікувального впливу лікарської речовини на організм, що неодноразово підтверджено біофармацевтичними дослідженнями.

КЛАСИФІКАЦІЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

За медичним призначенням розрізняють рідкі лікарські форми для *внутрішнього* застосування (*ad usum internum*), для *зовнішнього* застосування (*ad usum externum*) і для *ін'єкційного* введення (*pro injectionibus*).

Рідкі ліки для внутрішнього застосування називають звичайно *мікстурами*

(від латинського слова *mixturae* - змішувати).

Рідкі ліки для зовнішнього застосування поділяються на *рідини для полоскань, обмивань, примочок, спринцювань, клізм* і т.п.

За поєднанням рідкі ліки поділяються на *прості* і *складні*. Прості - це розчини, що включають тільки один розчинений інгредієнт, складні - від двох і більше.

Залежно від природи розчинника розчини поділяються на *водні* і *неводні*

(спиртові, гліцеринові, олійні).

Широке застосування рідких лікарських форм обумовлене тим, що вони мають цілий ряд *переваг* перед іншими лікарськими формами:

- А. різноманітність способів призначення;
- В. зниження подразнюючих властивостей деяких лікарських речовин (бромідів, йодидів);
- С. простота і зручність застосування, особливо в педіатрії і геріатричній практиці;
- Д. можливість маскування неприємного смаку;
- С. при прийомі усередину вони всмоктуються і діють швидше, ніж тверді лікарські форми (порошки, таблетки та ін.), дія яких виявляється після розчинення їх в організмі;
- Д. пом'якшувальна й обволікаюча дія ряду лікарських речовин виявляється найбільш повно при їх застосуванні у вигляді рідких ліків;
- Е. деякі лікарські речовини: магнію оксид, крейда, вугілля, біла глина, вісмуту нітрат основний - найкраще виявляють адсорбційну дію у вигляді тонких суспензій.

Разом з тим, рідкі лікарські форми мають і деякі *недоліки*:

Ф. розчини погано зберігаються, оскільки речовини в розчиненому вигляді легше піддаються процесам гідролізу та окислювання, ніж у сухому;

Г. розчини є сприятливим середовищем для розвитку мікроорганізмів, звідси майже термін зберігання рідких лікарських форм - не більше 3 днів;

Н. менш зручні при транспортуванні, вимагають більше часу для приготування і спеціальної упаковки;

І. за точністю дозування рідкі ліки уступають твердим лікарським формам. Наприклад, порошки дозуються в аптеці, а мікстури - досить умовними мірами дозування: столовими ложками, краплями.

Для усунення цих недоліків деякі лікарські форми, застосовувані в рідкому виді, готуються на заводах у вигляді дозованих форм (таблеток, сухих мікстур, порошків), які розчиняються у воді самими хворими перед уживанням.

РОЗЧИННИКИ, ЗАСТОСОВУВАНІ ДЛЯ ПРИГОТУВАННЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

У процесі готування рідких лікарських форм завжди застосовується розчинник, який і є відповідним дисперсійним середовищем. Під розчинниками мають на увазі хімічні сполуки або суміші, здатні розчинити різні речовини, тобто утворювати з ними однорідні системи - розчини, що складаються з двох чи більшого числа компонентів. Як розчинники в медичній практиці для готування розчинів застосовують: воду очищену, етиловий спирт, гліцерин, жирні і мінеральні олії, рідше - ефір, хлороформ. Зараз з'явилася можливість трохи розширити асортимент розчинників за рахунок кремнійорганічних сполук, етилен- і пропіленгліколів, диметилсульфоксиду (ДМСО) та інших синтетичних речовин.

До розчинників, застосовуваних при готуванні рідких ліків, пред'являються визначені вимоги:

Ж. розчинники повинні бути стійкими при збереженні, хімічно і фармакологічно індиферентні;

К. повинні мати високу розчинюючу здатність;

Л. не повинні мати неприємний смак і запах; повинні бути дешеві, загальнодоступні і мати простий спосіб одержання;

М. не повинні бути вогнебезпечними і леткими;

Н. не повинні служити середовищем для розвитку мікроорганізмів.

Відповідно до хімічної класифікації розчинники поділяють на неорганічні й органічні сполуки.

Вода очищена (Aqua purificata). З неорганічних сполук найчастіше застосовуваним розчинником у медичній практиці є вода очищена (по ДФХ - вода дистильована).

Вода фармакологічно індиферентна, доступна і добре розчиняє багато лікарських речовин, але в той же час у ній досить швидко гідролізуються деякі лікарські речовини і розмножуються мікроорганізми.

Вода очищена може бути отримана дистиляцією, іонним обміном, електролізом, зворотним осмосом. Якість води очищеної регламентується ФС 42-

2619-89: вона повинна бути безбарвною, прозорою, без запаху і смаку; рН може коливатися в межах 5,0-7,0; не повинна містити відновлюючих речовин, нітратів, нітритів, хлоридів, сульфатів, слідів аміаку та інших домішок.

З методів одержання води очищеної найпоширенішим є метод дистиляції (перегонки).

Перегонка води повинна проводитися згідно з наказом МОЗ України № 139 від 14.06.93 р. у спеціально обладнаному для цього приміщенні (дистиляційній). Стіни приміщення повинні бути пофарбовані олійною фарбою або викладені облицювальною плиткою і утримуватися в абсолютній чистоті. У цих приміщеннях забороняється робити інші роботи

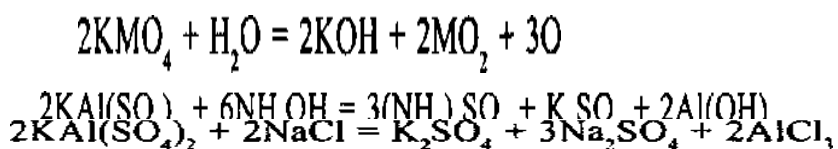
- мити брудний посуд, прати білизну, зберігати сторонні предмети. Як виняток може бути дозволена тільки стерилізація розчинів лікарських речовин.

На якість води очищеної впливає вихідний склад питної води, конструктивні особливості аквадистиляторів, а також умови збору і зберігання води. Для одержання води очищеної в містах звичайно використовують водопровідну воду, яка відповідає санітарним вимогам, установленим для питної води. Що стосується води, використовуваної сільськими аптеками (криничної, річкової і т.п.), то вона потребує попередньої водо-підготовки, оскільки звичайно містить як розчинені, такі механічні, і колоїдно-суспендовані домішки: органічні речовини, аміак, солі, що надають воді твердості, та інші речовини. Способи очищення залежать від характеру домішок, що містяться у воді.

Механічні домішки зазвичай відокремлюють відстоюванням з наступним зливанням води з осаду (декантацією) чи фільтруванням. Для цього використовують фільтри, виконані у вигляді ємності циліндричної форми, заповнені антрацитом чи кварцовим піском. Ємності мають кришку і дно, оснащене пристроєм для введення, виведення і розподілу води усередині фільтра. Фільтри можуть бути одношарові

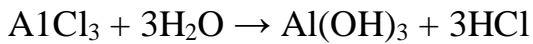
(наприклад, тільки шар антрациту) чи двошарові (антрацит і кварцовий пісок). Висота завантаження коливається в залежності від кількості суспендованих часток і бажаного промивного ефекту.

Руйнування органічних домішок. Перед дистиляцією до 100 л води, яка містить органічні домішки, додають у вигляді розчину 2,5 г калію перманганату (або 1 % розчин калію перманганату 25 мл на 10 л води), перемішують і залишають стояти на 6-8 годин. Активний кисень, що виділяється, окислює органічні речовини: Потім воду зливають і фільтрують.

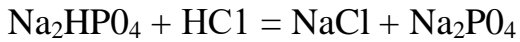

Зв'язування аміаку. На 10 л води додають 5,0 г алюмінію сульфату чи алюмокалієвих лугів у розчиненому вигляді:

При цьому протікає і побічна реакція: надлишок лугів реагує з хлоридами, що часто присутні у воді, з виділенням газоподібного водню хлориду, що легко переходить у дистилят:

Якщо після використання лугів очищена вода дає реакцію з нітратомсрібла, необхідно перед перегонкою додати ще двозаміщений натрію фосфат. Для зв'язування водню хлориду до 10 л води додають 3,5 г натрію фосфату двозаміщеного (з розрахунку 2/3 від кількості узятих лугів):

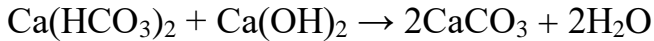

При наявності вуглецю діоксида та інших летких домішок додають вапняну воду. По проходженні 20-30 хвилин воду декантують, фільтрують і після цього роблять перегонку.

Пом'якшення води. Небажана присутність у воді солей кальцію і магнію, які надають їй тимчасову і постійну жорсткість, внаслідок чого при дистиляції води на стінках випарника утворюється накип. Крім того, приперегонці твердої води швидко виходять з ладу нагрівальні елементи дистилятора. Тимчасову твердість обумовлює наявність кальцію і магніюгидрокарбонатів. Від них можна звільнитися кип'ятінням води. При цьому гідрокарбонати переходять у карбонати і випадають в осад, який відфільтровують:

Але в цьому випадку вода насичується вуглецю оксидом, що повільно видаляється при кип'ятінні, тим самим знижується рН води очищеної. Тому для усунення тимчасової твердості доцільно застосовувати кальцію гідроксид:

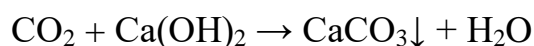
Постійна жорсткість води обумовлена присутністю кальцію і магнію хлоридів, сульфатів та інших солей. Її усувають обробкою води натрію карбонатом:

Доступний для кожної аптеки вапняно-содовий спосіб пом'якшення води. Суть його в тому, що у воду додають одночасно розчин кальцію гідроксиду і розчин натрію карбонату. Під дією кальцію гідроксиду усувається тимчасова (карбонатна) жорсткість, оскільки кальцію і магнію гідрокарбонати переходять у карбонати і випадають в осад.

Під дією натрію карбонату випадають солі постійної (некарбонатної) твердості: сульфати, хлориди та інші солі кальцію і магнію. Кальцію гідроксид зв'язує також вуглецю діоксид, що знаходиться у воді:

Коагуляція колоїдних домішок. Колоїдну муть можна видалити лише після попереднього укрупнення суспендованих часток. Для руйнування колоїдної системи необхідно нейтралізувати електричний заряд часток. Позбавлені заряду частки під впливом сил взаємного притягання з'єднуються

-коагулюють. Укрупнені частки мають таку масу, при якій вони втрачають свою кінетичну стійкість і випадають в осад. Нейтралізація заряду колоїдних часток досягається додаванням до води іншої речовини також колоїдного характеру, але

частки якої несуть протилежний заряд.

Сполуки кремнієвої кислоти, що знаходяться у воді, в колоїдно- дисперсному стані несуть негативні заряди, тому для їх коагуляції придатні лише речовини, заряджені у воді позитивно. Як таку речовину найчастіше застосовують алюмінію сульфат чи алюмокалієві галуни. Обробку води перед дистиляцією варто робити в окремих ємностях, щоб уникнути забруднення аквадистиляторів.

Водопровідна вода, підготовлена таким чином, все ж містить достатню кількість солей, які при дистиляції осідають на стінках випарника й електронагрівальних елементів, що значно знижує продуктивність дистилятора і нерідко виводить з ладу електронагрівники. Тому найбільш перспективне створення апаратів у комплексі з водопідготовлювачами. Зараз запропонована електромагнітна обробка води.

Метод магнітної обробки води полягає в пропущенні її через зазори, утворені в корпусі спеціального пристрою між рухомими і нерухомими магнітами. В результаті впливу на воду магнітного поля змінюються умови кристалізації солей при дистиляції. Замість щільного осаду на стінках дистиляторів утворюються рихлі шлами, а в товщі води - суспендований. При використанні пристрою обов'язкове щоденне скидання води з апарата для видалення шламу. Запропоновано електрохімічний діалізний апарат із застосуванням напівпроникних мембран, а також іонообмінна установка для одержання знесоленої води з використанням гранульованих іонітів та іонообмінного целюлозного волокна.

Дистиляція води. Загальний принцип одержання води дистильованої полягає в тому, що питну воду, яка пройшла водопідготовку, поміщають в аквадистилятор, що складається з таких основних частин: випарника, паровідвідної частини (шолома і сполучних трубок), конденсатора (холодильника) і збірника. Для контролю рівня води в камері випару обладнане водомірне скло. Випарник з водою нагрівають до кипіння. Пари води надходять у конденсатор, де вони скраплюються й у вигляді дистиляту надходять у збірник. Усі нелеткі домішки, що знаходилися у вихідній воді, залишаються в аквадистиляторі.

Залежно від джерела нагрівання аквадистилятори розділяються на апарати з вогневим, електричним і паровим нагріванням. За сучасною номенклатурою аквадистилятори класифікуються на наступні: ДВ - аквадистилятор вогневий, ДЕВ - аквадистилятор електричний з водопідготовлювачем, ДЕВЗ - аквадистилятор електричний з водопідготовлювачем і збірником та інші. За конструкцією апарати бувають періодичної дії і циркуляційні (безперервної дії). В аквадистиляторах періодичної дії воду очищену одержують окремими порціями. Для наповнення випарника вихідною водою процес дистиляції переривають.

Циркуляційні аквадистилятори автоматично наповнюються під час перегонки нагрітою водою з конденсатора і дистильована вода може виходити безперервно. В аптеках в основному використовують аквадистилятори безперервної дії: ДЕ-1, ДЕ-25, ДЕ-4 з використанням електричного нагрівання (цифри позначають продуктивність апаратів у літрах за годину), та аквадистилятори вогневі ДВ-10, ДВ-4, джерелом нагрівання в яких є стандартна газова плита. Вони можуть бути використані замість електричних в аптеках з централізованим газопостачанням при наявності підводки газового трубопроводу в дистиляційну.

Основні частини апарата ДЕ-25 (мал. 99): камера випаровування з відбивними екранами для сепарації пари, конденсатор, електронагрівники, датчик рівня, вентиль, кран спускний, електрощит із проводом, основа, кришка люка, ніпель для зливу води. Сепаратор пари має велике значення для одержання високої якості води очищеної, оскільки внаслідок бризковиносу в дистилат потрапляють речовини, що містяться у вихідній воді.

У камері випаровування змонтовано електронагрівники. На початку роботи водопровідна вода, що безперервно надходить через вентиль, заповнює камеру випаровування до встановленого рівня. Надалі в міру википання вода буде надходити в камеру випаровування тільки частково, основна ж частина буде зливатися по трубці в вирівнювач і далі через штуцер у каналізацію або може використовуватися для господарських потреб. Вирівнювач поєднується з камерою випаровування і служить для постійної підтримки в ній необхідного рівня води. Апарат оснащений автоматичним пристроєм -датчиком рівня, який охороняє електронагрівники від перегонки на випадок зниження рівня води нижче допустимого. У випадку припинення подачі води чи при малому напорі електронагрівники автоматично відключаються. Робота апарата контролюється сигнальними електролампами, розташованими на електрощиті.

Для одержання води дистильованої рекомендовані й інші аквадистиллятори.

При використанні будь-якого аквадистиллятора необхідно дотримуватися наступні умови.

Усі частини перегінного апарата, що стикаються з водою чи парою, повинні бути виготовлені з матеріалів (стекло, нержавіюча сталь і т. п.), які не віддають воді складових частин або вилуджені чистим оловом і повинні міститися в абсолютній чистоті і справності. Щодня перед початком перегонки необхідно протягом 10-15 хвилин пропускати пару, не включаючи холодильника. Перші порції води очищеної, одержувані протягом 15-20 хвилин, зливають і тільки після цього починають збір води.

Необхідно стежити, щоб камера випаровування (куб) була наповнена водою до 2/3 об'єму, і підтримувати рівень води під час перегонки не нижче 1/5 об'єму, інакше можливе пригоряння домішок, що залишаються на дні куба, і попадання в приймач утворених при цьому летких продуктів. Недопустити сильного кипіння води в кубі, щоб зменшити число утворених крапель.

Розміщати конденсатор (холодильник) необхідно якнайдалі від кип'ятильника перегінного куба, щоб пара могла проходити більш довгий шлях, під час якого дрібні крапельки води, що захоплюються парою, могли б осідати на стінках паропроводу, не досягаючи холодильника.

При використанні нового апарата спочатку доцільно протерти його внутрішню поверхню ватою, змоченою сумішшю спирту з ефіром, а потім розчином перекису водню, якщо конструкція апарата дозволяє це зробити. Після цього необхідно пропустити через нього пару без охолодження протягом 10-30 хвилин і перегнати не менше 40-60 л води.

Після монтажу аквадистилляторів варто мати на увазі, що використання води очищеної за прямим призначенням дозволяється тільки після 48 годин роботи апарата і перевірки якості води відповідно до вимог ДФ XI і ФС 42- 2619-89.

Воду очищену необхідно збирати в чисті стерилізовані чи оброблені парою збірники. Збірники води очищеної типу 3 (мал. 104) виконані з нержавіючої сталі, мають циліндричну форму.

Місткість збірників 6, 16, 40, 100 і 250 л. Вони оснащені водомірною трубкою і зливальним краном. У верхній частині корпуса мають люк для очищення і санітарної обробки внутрішньої поверхні. Люк закривається кришкою, оснащеною фільтром для повітря. Збірники приєднуються до аквадистилятора за допомогою штуцера. Установлюють їх зазвичай на кронштейнах або на підставці з таким розрахунком, щоб вода могла подаватися до робочих місць самопливом. Перед експлуатацією внутрішню поверхню збірника слід ретельно очистити і промити содовим розчином або гірчичною суспензією (1:20), а потім обполоскати кілька разів водопровідною і свіжоочищеною водою. В процесі експлуатації збірник необхідно періодично (1 -2 рази на місяць) промивати з застосуванням миючих речовин.

Невеликі кількості води (як виняток) збирають у скляні балони з хімічно стійкого скла, інакше може мінятися рН, що негативно діє на лікарські засоби, які розкладаються в лужному середовищі.

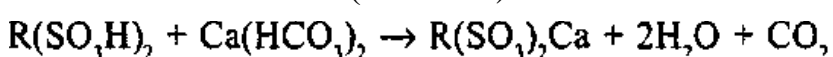
Балони з водою очищеною слід ретельно закривати пробками з двома отворами: один для трубки, по якій надходить вода, другий для скляної трубки зі стерильною ватою, через яку фільтрується повітря, що надходить у посудину. Вату необхідно періодично (не рідше 1 раз в день) міняти. Збірник повинен з'єднуватися з аквадистилятором за допомогою скляних трубок, які мають впритул стикатися з трубкою конденсатора. Гумові трубки використовуються тільки для сполучення скляних трубок. Збірники встановлюються на піддони або на балоноперекидачі.

Контроль якості води очищеної. Вода очищена повинна піддаватися хімічному і бактеріологічному контролю. Щодня (з кожного балона, а при подачі води по трубопроводу - на кожному робочому місці) - аналізу на відсутність хлоридів, сульфатів, солей кальцію та ін. Щокварталу - повному хімічному аналізу. Два рази в квартал направляється в місцеву санітарно- бактеріологічну лабораторію для бактеріологічного дослідження.

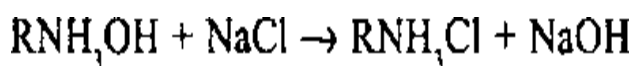
Воду очищену зберігають в асептичних умовах не більше 3 діб в закритих ємностях, виготовлених з матеріалів, які не змінюють властивостей води і захищають її від механічних включень і мікробіологічних забруднень.

Вода демінералізована (Aqua demineralisata) (чи знесолена) за якістю відповідає воді очищеній і останнім часом все частіше використовується замість неї. Високий вміст солей у вихідній воді погіршує умови перегонки, а також якість води очищеної. Тому дуже важливим є знесолення твердої природної води перед перегонкою.

Для знесолення (демінералізації) води застосовують різні установки. Принцип їх дії заснований на тому, що вода звільняється від солей пропусканням її через іонообмінні колонки (мал. 105).

Аніоніти - найчастіше продукти полімеризації амінів з формальдегідом, що обмінюють свої гідроксильні групи на аніони:

Основна частина таких установок - колонки, заповнені катіонітними й аніонітними смолами. Активність катіонітів визначається наявністю карбоксильної чи сульфонової групи, яка має здатність обмінювати іони водню на іони лужних і лужноземельних металів:

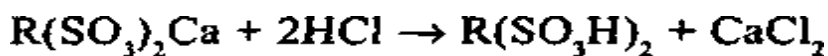
У практиці використовують, наприклад, катіоніт КУ-1, сульфовугілля СК-1 і аніоніт ЕДЕ-10П. Ці ж адсорбенти можуть застосовуватися і для одержання пом'якшеної води з метою усунення накипу в перегінних кубах. І кг зазначених вище катіонітів здатні зв'язати катіони, що містяться в 70-80 л водопровідної чи іншої питної води. При завантаженні в колонку 30 кг катіоніту (КУ-1, КУ-2 чи сульфовугілля СК-1) можна його застосовувати протягом 10-15 днів і щодня одержувати 100-150 л високоякісної знесоленої води.

При завантаженні 15 кг аніоніту ЕДЕ-10П і АВ-17 можна безперервнообробляти воду протягом 20-25 днів, після чого регенерувати. Установки мають ємності для розчинів кислоти, лугу і води очищеної, необхідних для регенерації смол. Регенерація катіонітів здійснюється кислотою (3-5 % хлористоводневою чистіраною):

Регенерований катіоніт промивають очищеною (знесоленою) водою до відсутності кислотної реакції. Аніоніти відновлюються розчином лугу (2-5%):

Регенерований аніоніт промивають знесоленою водою до відсутності у фільтраті лужної реакції на лакмус.

Вода спочатку пропускається через колонку з катіонітом, а потім - з аніонітом чи у зворотному порядку (конвекційна система), або ж воду пропускають через одну колонку, що містить одночасно катіоніт і аніоніт (змішана колонка).

В аптечній практиці може бути використаний демінералізатор, що містить катіонітну й аніонітну іонообмінні колонки, датчик контролю електроопору знесоленої води і систему відключення подачі водопровідної води при зниженні електроопору знесоленої води нижче допустимого рівня. У комплект також входить регенератор, призначений для відновлення іонообмінної ємності смол.

Демінералізатор доцільно використовувати в міжлікарняних, великих лікарняних та інших аптеках для подачі знесоленої води в мийну кімнату і в аквадистилятор. Продуктивність демінералізатора 200 л/год при пропускній здатності міжрегенераційного періоду 400 л.

Етанол, спирт етиловий (Spiritus aethylicus, spiritus vini). Спирт етиловий (C₂H₅OH) являє собою прозору, безбарвну рухливу рідину з характерним запахом і пекучим смаком, кипить при 78 °С.

Для фармацевтичних цілей застосовується етанол, одержуваний шляхом

зброджування сировини, що містить полісахариди, в основному картоплі і зерна. Етанол іншого походження для готування лікарських форм не використовується у зв'язку з присутністю недопустимих домішок (спирту метилового та інших сполук).

Спирт етиловий можна віднести до неводних розчинників з визначеною часткою умовності, тому що застосовують не абсолютний етанол, а водно-спиртові розчини різної міцності. Концентрацію водно-спиртового розчину виражають в об'ємних відсотках, що показують кількість мілілітрів абсолютного етанолу в 100 мл розчину при 20 °С.

Етанол в одних випадках використовують як хороший розчинник для багатьох органічних і неорганічних сполук (органічні кислоти, ефірні та жирні олії, камфора, ментол, йод, танін, левоміцетин, алкалоїди та ін.), а в інших - як лікарський засіб у вигляді розчинів, що містять спирт. Розчиняюча здатність етанолу залежить від його концентрації. Так, наприклад, олія касторова легко розчиняється в безводному (абсолютному) спирті, 85 % етанол розчиняє близько 10 % олії касторової, 70 % - тільки 1 %, а 40 % - практично її не розчиняє.

Спирт змішується у всіх співвідношеннях з водою, гліцерином, ефіром, хлороформом. Він нейтральний, не окисляється киснем повітря, має бактеріостатичну і бактерицидну дію в залежності від концентрації розчину. Найбільші антисептичні властивості має спирт 70 %, тому що він легко проникає всередину клітини через оболонку мікроорганізмів і убиває протоплазму. У концентраціях вище 70 % спирт викликає денатурацію білкової оболонки, що перешкоджає його проникненню всередину клітини до протоплазми, а тому бактерицидна властивість спиртів вищих концентрацій не проявляється.

До негативних властивостей спирту слід віднести його неіндиферентність, сп'янюючу дію. - смертельна доза 96 % спирту етилового близько 210-300 мл. Він сприяє зсаджуванню білків, ферментів, легко займається, має високу гігроскопічність, несумісність з окислювачами (наявність у молекулі гідроксильної групи): калію перманганатом, бромом, міцною азотною кислотою та ін. Займистість і леткість спирту тією мірою залежать від його міцності. З деякими солями (кальціохлоридом, магнію нітратом) спирт етиловий дає кристалічні сполуки. Якість етанолу регламентується ДФ Х (Spiritus aethylicus 95 %).

При змішуванні спирту етилового і води відбувається *контракція (стиск)*, що супроводжується виділенням тепла і зміною об'єму, причому об'єм суміші завжди менше суми обох об'ємів. Наприклад, при змішуванні 500 мл спирту етилового і 500 мл води об'єм одержаної при цьому суміші буде дорівнювати не 1000, а 940 мл. Це явище зв'язане з утворенням спиртогідратів різного складу із взаємоуцільненням молекул спирту і води при їх розташуванні в просторі. Максимум стиску спостерігається у водно-спиртової суміші, що має міцність 54-56 %. При концентрації спирту 35 % і нижче явище контракції при розведенні спирту водою вже не спостерігається. Спирт міцністю нижче 40 % має, подібно до води, гідролітичні властивості, а в концентрації вище 40 % цієї здатності не має.

Міцність спирту визначають за допомогою спиртометрів, рефрактометричним методом або за щільністю спиртового розчину.

Розведення спирту водою чи змішування водно-спиртових розчинів різної концентрації - це повсякденні операції в аптеці. Однак, з огляду на особливості

спирту етилового, при його змішуванні з водою доводиться щоразу розраховувати необхідну кількість спирту і води. З метою полегшення цих розрахунків і попередження можливих помилок у додатках до ДФ XI приведені довідкові таблиці, якими провізор-технолог повинен навчитися користуватися при розведенні спирту. Зберігають спирт у добре закупорених бутлях темного скла в прохолодному місці, подалі від вогню.

Хлороформ (Chloroformium). Це безбарвна, прозора рухлива летка рідина з характерним запахом і солодким смаком. Змішується у всіх співвідношеннях зі спиртом етиловим, ефіром. У хлороформі добре розчиняються лікарські речовини, нерозчинні чи малорозчинні у воді: кислота борна, бутадіон, камфора, левоміцетин, хлорбутанолгідрат, ментол та ін. Він має, як усі галогенопохідні, наркотичну і дезінфікуючу дію, відноситься до сильнодіючих речовин (список Б), тому застосування його обмежене.

Використовується головним чином у лікарських формах для зовнішнього застосування. У неводних розчинах хлороформ зазвичай прописують у комбінації з яким-небудь основним розчинником: спиртом етиловим, жирними оліями та ін. Ширше використовується хлороформ у технології лініментів. На відміну від спирту етиловий хлороформ дозують за масою. Пари незаймісті, але шкідливі для здоров'я. Зберігають у добре закупорених ємностях у прохолодному, захищеному від світла місці.

Ефір медичний (Aether medicinales). Це безбарвна, прозора легкозаймистарідина, своєрідного запаху, пекучого смаку. Ефір медичний часто називають просто ефіром.

Він розчиняє багато лікарських речовин; розчиняється в 12 частинах води, змішується у всіх співвідношеннях зі спиртом етиловим, хлороформом, петролейним ефіром, жирними й ефірними оліями. По розчиняючій здатності він аналогічний хлороформу: у ньому розчиняються тіж лікарські речовини і приблизно в тій же концентрації, що й у хлороформі.

Пари ефіру отруйні. Вони мають схильність опускатися на підлогу, дуже рухливі і можуть накопичуватися на далекій відстані від джерела випаровування ефіру. Займається ефір при температурі 40 °С. Ефір так само, як і хлороформ, має наркотичну дію, відноситься до списку Б, у неводних розчинах використовується рідко і тільки в комбінації з іншими розчинниками, дозують його за масою.

У технології готових лікарських засобів ефір застосовується при виготовленні деяких настоек і екстрактів, а також у виробництві колодію.

З огляду на легку займистість ефіру, вибухонебезпечність його пари з повітрям, при роботі з ним необхідно строго дотримувати техніки безпеки. Зберігають ефір медичний у добре закупорених ємностях у прохолодному захищеному від світла місці подалі від вогню.

Гліцерин (Glycerinum) являє собою безбарвну сиропоподібну прозору гігроскопічну рідину солодкого смаку, нейтральної реакції, розчиняється у воді, спирті й у суміші ефіру зі спиртом, але не розчиняється в ефірі, хлороформі і жирних оліях. У гліцерині легко розчиняються: кислота борна, натрію тетраборат, хлоралгідрат, натрію гідрокарбонат, танін, протаргол та ін. Гліцеринові розчини легко змиваються водою і мають меншу адсорбцію розчинених речовин, чим

відрізняються від розчинів жирних олій.

У фармацевтичній практиці застосовують не абсолютний гліцерин (так само, як і етанол), а розведений водою зі вмістом гліцерину 86-90 % і щільністю 1,225-1,235, тобто зі вмістом води 12-15 %.

Це зв'язано з тим, що безводний гліцерин дуже гігроскопічний і має подразнюючі властивості. Застосовують його головним чином у лікарських формах для зовнішнього вживання.

Розчини гліцерину в концентраціях 25 % і вище виявляють антисептичну дію, більш розведені - гарне живильне середовище для мікроорганізмів. Через велику в'язкість розчинення в ньому лікарських речовин при кімнатній температурі відбувається повільно, тому його слід виготовляти при нагріванні на водяній бані до температури 40-60 °С. Через високу гігроскопічність зберігають гліцерин у добре закупорених ємностях.

Жирні олії (*Olea pinguis*) являють собою суміші складних ефірів гліцерину і вищих жирних кислот. За зовнішнім виглядом - це прозорі чи злегка пофарбовані маслянисті рідини без запаху або із слабким характерним запахом. У медичній практиці застосовують тільки олії, одержувані холодним пресуванням розчинених речовин, чим відрізняються від розчинів жирних олій.

У фармацевтичній практиці застосовують не абсолютний гліцерин (так само, як і етанол), а розведений водою зі вмістом гліцерину 86-90 % і щільністю 1,225-1,235, тобто зі вмістом води 12-15 %.

Це зв'язано з тим, що безводний гліцерин дуже гігроскопічний і має подразнюючі властивості. Застосовують його головним чином у лікарських формах для зовнішнього вживання.

Розчини гліцерину в концентраціях 25 % і вище виявляють антисептичну дію, більш розведені - гарне живильне середовище для мікроорганізмів. Через велику в'язкість розчинення в ньому лікарських речовин при кімнатній температурі відбувається повільно, тому його слід виготовляти при нагріванні на водяній бані до температури 40-60 °С. Через високу гігроскопічність зберігають гліцерин у добре закупорених ємностях.

Жирні олії (*Olea pinguis*) являють собою суміші складних ефірів гліцерину і вищих жирних кислот. За зовнішнім виглядом - це прозорі чи злегка пофарбовані маслянисті рідини без запаху або із слабким характерним запахом. У медичній практиці застосовують тільки олії, одержувані холодним пресуванням.

Жирні олії застосовуються в технології вушних і носових крапель, мазей, лініментів, ін'єкційних розчинів і як розчинник для неполярних і малополярних лікарських засобів: камфори, ментолу, феніл-саліцилату, кислоти бензойної, фенолу кристалічного, тимолу, алкалоїдів, деяких вітамінів та ін. Як усі жири, олії рослинні не змішуються з водою, мало розчинні в спирті етиловому, але легко - в ефірі і хлороформі.

Для виготовлення лікарських форм найчастіше використовують мигдальну (*Oleum Amygdalarum*), персикову (*Oleum Persicorum*), маслинову (*Oleum Olivarum*), соняшникову (*Oleum Helianthi*) та інші олії. Якість кожної з них регламентується ДФ визначеними показниками: величиною щільності, кислотним, йодним, перекисним числом, числом омилення та ін.

Розчинення лікарських речовин у них, як і в гліцерині, слід робити при нагріванні на водяній бані.

Будучи біологічно нешкідливими, фармакологічно індиферентними, олії рослинні, на жаль, мають невисоку хімічну стабільність. Присутність у їх складі ненасичених жирних кислот - причина згіркання рослинних олій. При цьому в результаті окислювання і гідролізу жирів утворюються перекисні сполуки, альдегіди та інші продукти. Олії набувають неприємного смаку і запаху.

Світло, кисень повітря, а також волога, різні мікроорганізми підсилюють ці процеси. Зберігають жирні олії в добре закупорених і наповнених доверху ємностях у прохолодному захищеному від світла місці.

Масло вазелінове (Oleum vaselini, paraffinum liquidum) - рідкий парафін, являє собою фракцію нафти, одержувану після відгону гасу. Це безбарвна, прозора масляниста рідина без смаку і запаху, що представляє суміш граничних вуглеводнів ($C_{10}H_{12}$ - $C_{15}H_{32}$). Змішується у всіх співвідношеннях з ефіром, хлороформом, бензином, оліями, крім касторової, не розчиняється у воді і спирті. Олія вазелінова - гарний розчинник для йоду, камфори, ментолу, тимолу, йодоформу, кислоти бензойної та інших лікарських засобів. За розчинюючою здатністю його можна порівняти з рослинними оліями.

Проте слід зазначити, що сполуки, які містять гідроксильні і карбонільні групи, у вазеліновому маслі розчиняються значно гірше, ніж у жирних оліях. Наприклад, резорцин розчиняється в жирних оліях, а у вазеліновому маслі - практично нерозчинний.

Масло вазелінове не всмоктується через шкіру і слизові оболонки і сповільнює резорбцію лікарських речовин. Істотним його недоліком є те, що при нанесенні на шкіру воно значною мірою перешкоджає її газо- і теплообміну, що при запальних процесах, безумовно, небажано.

З цієї причини, а також через обмежену розчиняючу здатність, масло вазелінове в технології неводних розчинів застосовується рідше, ніж рослинні олії - Головним чином у розтираннях і краплях для носа. Більш **широко воно** використовується при виготовленні мазей.

Зберігати масло вазелінове слід у закритих ємностях в захищеному від світла місці.

Димексид (Dimexidum) - диметилсульфоксид. Це сіркоорганічна сполука, похідне диоксиду сірки, у молекулі якого один атом кисню заміщений двома метильними групами. У фармацевтичну практику ввійшов порівняно нещодавно, у нашій країні синтезований у 1966 р. Являє собою безбарвну, прозору рідину чи безбарвні кристали зі специфічним запахом, дуже гігроскопічний. Димексид добре змішується зі спиртом етиловим, ацетоном, гліцерином, хлороформом, ефіром, олією касторовою. З водою змішується у всіх пропорціях, у співвідношенні 2:1 утворює з водою гідрат, що супроводжується значним виділенням тепла.

У димексиді легко розчиняються лікарські речовини різної хімічної природи. Мабуть, це обумовлено високою полярністю димексиду (діелектрична проникність 49,0 при 25 °C), а також здатністю утворювати асоціати, сполуки включень (адукти) та іншими властивостями.

Цікавість до цього розчинника пов'язана не тільки з його високою

розчинюючою здатністю, але і властивістю швидко проникати через ушкоджені тканини, проводячи із собою лікарські речовини. Крім того, димексид має знеболюючу, протизапальну та жарознижуючу дії, а також антимікробну активність. Ці властивості димексиду, поряд з його біологічною нешкідливістю, дозволяють передбачати ширше його застосування в технології різних лікарських форм (емульсій, лініментів, мазей), а також вистимову про можливість зниження доз лікарських речовин у розчинах, приготовлених на димексиді.

Зберігають димексид у щільно закритих банках у захищеному від світла місці. При виготовленні рідких ліків використовуються як розчинники також ПЕО-400, Есилон-4, Еси-лон-5, характеристика яких дана у розділі «Розчини ВМС».

ТЕХНОЛОГІЧНІ СТАДІЇ ВИГОТОВЛЕННЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

Усі рідкі лікарські форми виготовляють масо-об'ємним методом (наказ МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.), що забезпечує необхідну масу лікарської речовини в заданому об'ємі розчину. За масою зазвичай готують розчини, де як розчинник використовуються рідини з великою щільністю, в'язкі, леткі, а також емульсії і деякі лікарські форми за авторськими прописами. За об'ємом готують розчини спирту етилового різної міцності, розчини стандартних фармакопейних рідин. При масо-об'ємному способі речовину, що розчиняється, беруть за масою, а розчинник додають до одержання необхідного об'єму розчину.

Якщо розчинник у рецепті не зазначений, то виготовляють водні розчини. Під словом «вода», якщо немає спеціальних вказівок, мають на увазі воду очищену.

Процес виготовлення рідких лікарських форм складається з наступних стадій: підготовчі роботи (підбір відповідного посуду і пробок до нього); відважування і відмірювання лікарських засобів і розчинників; змішування або розчинення, екстрагування, диспергування чи емульгування складових компонентів лікарського препарату; проціджування чи фільтрування; оцінка якості й оформлення лікарського препарату до відпуску.

Залежно від призначення лікарської форми, розчинності лікарських речовин і виду розчинника застосовують ті чи інші технологічні стадії.

Підбір посуду (флаконів) і пробок. Флакон і пробку підбирають заздалегідь з урахуванням об'єму рідких лікарських форм, що виготовляються, і властивостей їх компонентів.

Флакон повинен бути чистим і висушеним. Кришка повинна нагвинчуватися на горловину вільно до упору і не повинна провертатися. Якщо рідкі лікарські препарати містять світлочутливі речовини, то їх поміщають у флакон з жовтогарячого скла.

Відважування і відмірювання. При відважуванні і відмірюванні лікарських речовин керуються основними правилами, викладеними у розділі 9.

Змішування, розчинення, екстрагування, диспергування, емульгування. Усі ці технологічні процеси для рідких лікарських форм служать основою утворення дисперсної системи. Наявність чи відсутність дисперсної фази при цих процесах залежить від розчинності лікарських засобів у воді чи інших розчинниках.

При виготовленні рідких лікарських форм шляхом розчинення сухих

лікарських речовин слід керуватися такими правилами:

6. першою завжди відмірюють у підставку (банку з широким горлом) розраховану кількість води очищеної, у якій розчиняють сухі лікарські речовини: спочатку списку А чи Б, потім - загального списку з урахуванням їх розчинності та інших фізико-хімічних властивостей. Така послідовність виготовлення розчинів необхідна для запобігання чи усунення процесів взаємодії лікарських речовин, що швидше за все відбувається в розчинах з високою концентрацією;
7. крупнокристалічні лікарські речовини (міді сульфат, галуни, калію перманганат та ін.) для прискорення процесу розчинення спочатку подрібнюють у ступці з невеликою кількістю розчинника;
8. термостійкі речовини, що повільно розчиняються (натрію тетраборат, кислота борна, ртуті дихлорид, рибофлавін, етакридину лактат та ін.), розчиняють у гарячому розчиннику або при нагріванні;
9. щоб прискорити процес розчинення, збовтують або перемішують розчин скляною паличкою.

При виготовленні рідких лікарських форм шляхом змішування чи додавання рідких компонентів слід керуватися такими правилами:

- змішування рідин проводять у порядку збільшення їх кількості;
- ароматні води, настойки, рідкі екстракти, спиртові розчини, смакові і цукрові сиропи та інші рідини додають до водного розчину в останню чергу у флакон для відпуску в такому порядку: водні непахучі і нелеткі рідини; спиртові розчини в порядку збільшення концентрації спирту; пахучі і леткі рідини;
- рідкі лікарські засоби, що містять ефірні олії (нашатирно-анісові краплі, грудний еліксир, розчин цитраля та ін.), додають до мікстури шляхом змішування з цукровим сиропом (при його наявності в прописі) чи з рівною кількістю мікстури;
- настойки, нашатирно-анісові краплі та інші леткі рідини не слід додавати до теплих розчинів;
- лікарські засоби з підвищеною в'язкістю (іхтіол, густі екстракти та ін.) попередньо змішують у ступці з частиною розчинника і після додавання решти переносять у флакон для відпуску.

Проціджування (colatio) і фільтрування (filtratio). Ці процеси використовують в аптечній практиці для відділення рідкої фази від усіх суспендованих часток (механічних домішок), які потрапляють у рідкі лікарські форми при забрудненні розчинників і розчинюваних речовин із приладів і посуду у вигляді волокон, пилу і т.п. Проціджування і фільтрування проводять за допомогою лійок, виготовлених з різних матеріалів, різних місткостей і видів.

Скляні лійки (мал. 106) бувають різної форми: під кутом 45° , так звані аптечні, дуже зручні для відділення рідкої частини лікарського препарату від незначних твердих домішок за допомогою складчастого фільтра; з кулястим потовщенням біля переходу у вузьку частину, куди поміщається ватний тампон, зручні для проціджування, а також для фільтрування з проціджуванням. Швидкість проціджування залежить від щільності укладання вати в кулясту частину лійки; під кутом 60° - хімічні, зручні для використання гладеньких фільтрів, призначених для збирання осадів, а також при виготовленні ін'єкційних розчинів.

Лійку підбирають таким чином, щоб у ній містилося 25-30 % рідини

для проціджування чи фільтрування.

Вибір методу очищення розчину залежить від його призначення. Розчини для внутрішнього і зовнішнього застосування проціджують, очні краплі, концентровані ін'єкційні розчини - фільтрують.

Проціджування застосовують для відділення великих часток, для чого рідину пропускають через грудочку вати чи кілька шарів марлі, рідше - полотнину, шовк, капрон та інші тканини.

Гігроскопічна вата повинна бути довговолокнуною і достатньо чистою, не містити кислих, лужних і відновлюючих речовин; хлориди, сульфати, солі кальцію допускаються лише в мінімальних кількостях. Найбільш придатна для проціджування медична вата сорту «очна» (не нижче I сорту, ДСТ 5556-75). Марля побутова бавовняна (ДСТ 11109-74) може застосовуватися тільки знежирена, без домішок крохмалю та інших речовин. Марлеві фільтри мають велику пропускну здатність і майже не дають механічних забруднень.

Проціджування розчинів проводять через ватний тампон, попередньо промитий водою очищеною для видалення дрібних волокон. Чистота ліків у цьому випадку буде залежати від щільності грудочки вати, вкладеної в устя лійки. Зайва твердість ватного тампона небажана, бо це сповільнює швидкість проціджування.

Слизи, емульсії, настої і відвари проціджують через подвійний шар марлі або полотно.

Фільтрування застосовують для відділення всіх суспендованих часток (включаючи і дрібні) за допомогою фільтруючого матеріалу, що має пори або капілярні ходи. Слово «*фільтр*» походить від латинського *filtrum* - повість.

У залежності від механізму затримки часток розрізняють фільтри *глибинні* (пластинчасті) і *мембранні* (екранні). У глибинному фільтрі частки зазвичай затримуються в місці перетинання волокон фільтра, тобто механічно або в результаті адсорбції на матеріалі фільтра. Як глибинні фільтри використовують бавовняно-волокнуні матеріали (вату, марлю), склоу вигляді спеченого порошку чи волокон, целюлозно-азбестові фільтри, матеріали з полімерних волокон.

Мембранні фільтри являють собою сита із середніми розмірами пор у вузькому діапазоні (див. розділ 25). Такі фільтри швидко засмічуються, тому для фільтрування розчинів використовують комбіновані фільтри з застосуванням вати медичної гігроскопічної, паперу фільтрувального лабораторного і марлі побутової бавовняної.

Усі фільтруючі матеріали за якістю повинні цілком задовольняти вимоги, приведені у відповідній нормативно-технічній документації. їм належить мати визначену міцність, мати структуру, яка забезпечує ефективну затримку часток при високій проникності, не виділяти в розчин волокна або частинки, не взаємодіяти з лікарськими речовинами, витримувати термічну стерилізацію, тиск або розрідження в процесі фільтрування.

В аптечній практиці для фільтрації розчинів можна використовувати фільтрувальний папір. Це непроклеєний папір, одержаний з бавовняного волокна. За прийнятих стандартами існують такі види фільтрувального паперу: швидкофільтруючий (марка Б), середньофільтруючий (марка С) і повільнофільтруючий (марка М). Співвідношення швидкості фільтрації між цими

фільтрувальними паперами такі: Б:С:М = 4:2:1. Зольність не повинна перевищувати 0,8 %.

Для окремих видів робіт фільтрувальний папір знезолують, обробляючи хлористоводневою чи фтористоводневою кислотами. Відповідно до вимог ДФ XI

фільтрувальний папір повинен складатися з чистої клітковини без темних місць і домішок деревини, хлоридів, солей заліза (ДСТ 120-26-76). Якщо фільтрувальний папір містить хоча б незначні сліди солей заліза, то при фільтруванні розчину натрію саліцилату чи іншого саліцилового препарату фільтрат набуває фіолетового чи рожевого забарвлення. Розчин адреналіну гідрохлориду втрачає свою фізіологічну дію.

Для фільтрування рідких лікарських форм (самопливом) застосовують складчасті і гладенькі фільтри.

Складчастий фільтр (мал. 107) має велику фільтруючу поверхню і завдяки значній кількості складок щільно не пристає до стінок лійки, тому фільтрування проходить швидко.

Роблять складчастий фільтр із квадратного шматка фільтрувального паперу, який складають спочатку навпіл, а потім кілька разів по діагоналі. При складанні фільтра не слід доводити складки до вершини, щоб вузький кінець його вийшов гострим, інакше кінчик фільтра розм'якшується і при фільтруванні папір у цьому місці може розірватися. Висота фільтра повинна бути нижче від верхнього краю лійки на 0,5-1 см, щоб запобігти переливанню фільтруючої рідини через край лійки. Кінець фільтра повинен входити у вузьку частину лійки, не «висіти» і не приставати до її стінок, а складки фільтра повинні доторкатися своїми виступаючими частинами до лійки.

Гладкий *фільтр* роблять із квадратного шматка фільтрувального паперу, учетверо складеного і перегнутого по діагоналі, зовнішній кінець якого обрізають по колу. Відтягнувши один шар, одержують конус.

Для фільтрування за допомогою гладеньких фільтрів застосовують скляні лійки з кутом 60°.

Для затримки волокон, що відриваються від зовнішньої поверхні фільтра, і щоб уберегти його від можливого розриву, у лійку підкладають грудочку вати. При фільтруванні рідину наливають потроху на стінки фільтра, а лійку ставлять так, щоб її кінець був трохи нижче шийки флакона.

Фільтрувати і проціджувати можна за допомогою металевого чи дерев'яного штатива.

Щоб не забруднювати готовий лікарський препарат волокнами вати чи паперу, що пристають до стінок флакона і дуже важко відмиваються, фільтрують і проціджують спочатку частину лікарського препарату, збирають фільтрат в окремий посуд і потім виливають його знову на фільтр, після чого фільтрують у флакон для відпуску. Потрібно при цьому враховувати адсорбційну здатність паперу і вати, пов'язану з деякою втратою рідких лікарських препаратів, причому ця втрата залежить від розмірів фільтра і кількості взятої вати. Звідси розміри фільтра і кількість вати повинні бути мінімальними. Якщо рідкі лікарські

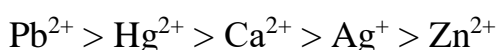
препарати

виготовляють у кількості 100 мл і більше, то така незначна втрата не має істотного значення, тому що вона вкладається у встановлені норми.

У тих випадках, коли фільтрують невеликі кількості розчинів (10-30 мл), відбувається значна втрата розчину і зменшується концентрація розчиненого лікарського засобу.

Щоб цього не трапилось, застосовують особливі технологічні прийоми, про які буде сказано при виготовленні крапель (див. розділ 15).

При фільтруванні водних розчинів слід мати на увазі, що папір електризується негативно в результаті дисоціації молекул целюлози і тому при фільтруванні (меншепри проціджуванні) мають місце адсорбційні явища, які ведуть до деякого зменшення концентрації діючих речовин. Катіони лужних і лужноземельних металів адсорбуються мало, катіони важких металів - більше. За адсорбційною здатністю їх можна розташувати у визначеному порядку (ряд Кольтгоффа):

Значна адсорбція має місце при фільтруванні розчинів алкалоїдів, барвних речовин (метиленового синього, етакридину лактату), ферментів (пепсин). Слід мати на увазі, що розчини, які містять окислювачі (калію перманганат, срібла нітрат), відновлюються клітковиною. Вплив фільтрувального паперу і вати на розчини окислювачів залежить від ряду факторів: якості фільтрувального паперу, часу контакту цих розчинів з папером і ватою, концентрації розчинів, що фільтруються.

Метод фільтрування через папір (самопливом) малопродуктивний і трудомісткий через недостатню швидкість фільтрування (2-3 л/год) і частого відшаровування волокон від фільтрувального матеріалу. Для вдосконалення процесу фільтрування рідких лікарських форм в аптеках запропоновано використовувати скляні фільтри (мал. 110). Це пористі скляні пластинки, отримані шляхом сплавки скляного порошку, вставлені в лійки конічної чи циліндричної форми. Вони використовуються в тих випадках, коли або розчин для фільтрування розкладається, стикаючись з папером, або папір адсорбує розчинені лікарські препарати. При їх застосуванні значно знижується адсорбція розчинених речовин. Скляні фільтри зручні для фільтрування розчинів алкалоїдів, барвних речовин, ферментів, окислювачів, захищених колоїдів і деяких інших. Ці фільтри випускаються з різним діаметром пор (табл. 14). № 1 - 90-150 мкм (розмір пор відповідає ватному тампону),

№ 2 - 40-90 мкм (розмір пор відповідає пухкому фільтрувальному паперу),
№ 3 - 20-40 мкм і № 4 - 10-20 мкм

(розмір пор відповідає дуже щільному фільтрувальному паперу). Найбільш крупно пористі фільтри № 1 і № 2, через які рідина проходить самовільно без вакууму, зазвичай використовуються для проціджування розчинів для внутрішнього

і зовнішнього застосування. Фільтри № 3 і № 4 вимагають створення вакууму. їх використовують для фільтрування очних крапель та ін'єкційних

розчинів.

Перед фільтруванням скляні фільтри, що не були у вживанні, промивають теплою (50-60 °С) очищеною водою. При вмісті в промивних водах великої кількості скляного пилу фільтри обробляють концентрованою сірчаною кислотою протягом 15-20 годин, після чого багаторазово промивають теплою водою очищеною до негативної реакції на сульфат-іони в промивних водах. Після використання фільтри ретельно миють теплою водою (з боку трубчастого відростка лійки), сильно забруднені обробляють кислотою сірчаною концентрованою з додаванням 1 % розчину натрію нітрату або перхлорату з додержанням техніки безпеки. Важлива перевага скляних фільтрів - можливість їх стерилізації. Недолік скляних фільтрів - їх крихкість. Вони незручні при фільтруванні концентрованих розчинів: пори фільтрів швидко засмічуються.

ОЦІНКА ЯКОСТІ Й ОФОРМЛЕННЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ПРЕПАРАТІВ ДО ВІДПУСКУ

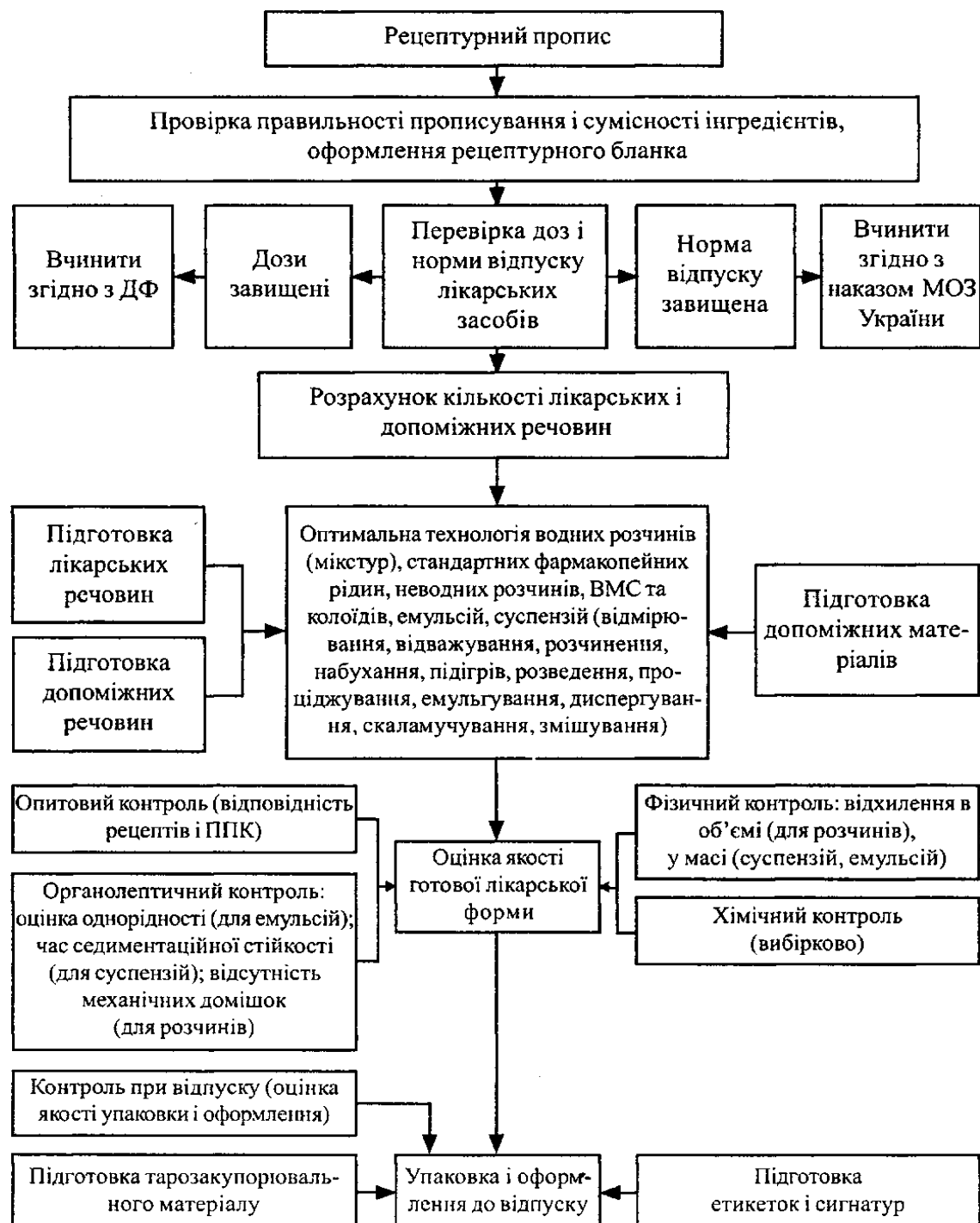
Готові лікарські препарати перевіряють на чистоту, а посуд, у якому вони знаходяться, - на герметичність. Якщо флакон з готовим лікарським препаратом перевернути пробкою вниз, то при легкому постукуванні об долоню рідина не повинна просочуватися через пробку. Закупорений флакон з рідким лікарським препаратом (розчином) злегка струшують, перевертають і переглядають у прямому і відбитому світлі. У рідині не повинно бути помітно будь-яких сторонніх часток.

На флакон наклеюють оформлену і відповідно заповнену етикетку «Внутрішнє» чи «Зовнішнє». Розчини, що містять отруйні речовини, опечатують, оформляють сигнатурою і додатковою етикеткою «Поводитися з обережністю». Якщо лікарський препарат вимагає особливих умов зберігання, то наклеюють додаткові етикетки, наприклад, «Зберігати в прохолодному місці», «Перед уживанням збовтувати» і т.д.

Оцінку якості рідких лікарських форм проводять відповідно до вимог нормативно-технічної документації. Структурно-логічна схема технології і контролю якості рідких лікарських форм представлена на схемі 1.

Схема 1

СТРУКТУРНО-ЛОГІЧНА СХЕМА ТЕХНОЛОГІЇ І КОНТРОЛЮ ЯКОСТІ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

КОНЦЕНТРОВАНІ РОЗЧИНИ ДЛЯ БЮРЕТКОВОЇ УСТАНОВКИ

Готування концентрованих розчинів регламентується вказівками ДФ XI і «Інструкцією з виготовлення в аптеках лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем», затвердженою наказом МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.

Концентровані розчини - це недозований вид аптечної заготовки, що застосовується для виготовлення лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем, шляхом розведення або в суміші з іншими лікарськими речовинами.

Концентровані розчини - це робочі розчини лікарських речовин у виразно більшій концентрації, ніж ці речовини прописуються в рецептах, у розрахунку на відповідне розведення водою до зазначеної в рецепті концентрації. Їх зазвичай називають «концентратами». Застосування концентрованих розчинів має ряд переваг у порівнянні з виготовленням мікстур із сухих речовин: полегшується робота фармацевта, підвищується якість і прискорюється відпуск лікарських препаратів хворим.

Номенклатура концентрованих розчинів визначається запитами екстемпоральної рецептури, що надходить в аптеку, і залежно від потреби список концентрованих розчинів може змінюватися. В інструкції з виготовлення в аптеках лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем у додатку 1 (див. додаток 3 підручника) приводиться зразковий список концентрованих розчинів, найчастіше уживаних при виготовленні рідких лікарських препаратів.

При виготовленні концентрованих розчинів слід уникати концентрацій, близьких до насичених, тому що при зниженні температури розчину можливе випадання осаду розчиненої речовини.

У зв'язку з тим, що концентровані розчини можуть стати середовищем для розвитку мікроорганізмів, їх слід готувати в асептичних умовах на свіжоперегнаній воді очищеній. Всі застосовувані допоміжні матеріали, а також посуд для їх виготовлення і зберігання повинні бути попередньо простерилізованими, а отримані розчини обов'язково профільтровані (а не проціджені).

Концентровані розчини після виготовлення піддають повному хімічному контролю (істинність, кількісний вміст діючих речовин). Всі приготовлені концентровані розчини записують у лабораторний журнал, а на етикетці посудини, в якій вони зберігаються, зазначають: назву і концентрацію розчину, номер серії й аналізу, дату виготовлення.

Запаси концентрованих розчинів зберігають у щільно закупорених бутлях у прохолодному і захищеному від світла місці при температурі 20-22 °С чи в холодильнику (3-5 °С).

В аптеках концентровані розчини виготовляють у таких кількостях, які можуть бути використані протягом установлених для них термінів придатності. Граничні терміни зберігання для окремих розчинів встановлені залежно від їх стійкості від 2 до 30 днів.

Якщо розчин є середовищем для розмноження мікроорганізмів, то термін його зберігання невеликий, наприклад: 5 і 20 % розчини глюкози зберігають протягом двох діб. Зі збільшенням концентрації розчину глюкози до 40 і 50 % термін його зберігання збільшується до 15 діб. Останнє зв'язано з тим, що підвищується осмотичний тиск розчину, що знижує умови виживання мікроорганізмів.

Зміна кольору, помутніння розчинів, поява пластівців, нальотів - ознака їх непридатності, навіть якщо термін придатності не минув.

Готування концентрованих розчинів. Концентровані розчини виготовляють масо-об'ємним методом з використанням мірного посуду. Необхідну кількість води можна також розрахувати, використовуючи коефіцієнти збільшення об'єму або значення щільності розчину (див. додаток 3 підручника).

Наприклад, необхідно приготувати 1 л 20 % (1:5) розчину калію броміду.

1. *Готування розчину в мірному посуді.*

У стерильну мірну колбу ємністю 1 л поміщають через лійку відважені на технічних вагах 200,0 г калію броміду і розчиняють у невеликій кількості свіжоперевареної (охолодженої) очищеної води. Потім воду доливають до мітки. Розчин фільтрують у матеріальну склянку з темного скла з притертою пробкою, перевіряють на істинність, чистоту і кількісний склад, наклеюють етикетку з позначенням назви і концентрації розчину, дати його виготовлення, номера серії номера аналізу.

2. *Готування розчину з використанням КЗО.*

Якщо врахувати коефіцієнт збільшення об'єму, рівний для калію броміду 0,27 мл/м, то об'єм, який займає 200,0 г калію броміду, дорівнює 54 мл (200,0 x 0,27), тоді води для виготовлення розчину необхідно 946 мл (1000 мл - 54 мл). У цьому випадку використання мірного посуду не потрібно.

У підставку відмірюють 946 мл свіжоперевареної (охолодженої) води очищеної і розчиняють у ній 200,0 г калію броміду. Далі роблять, як зазначено вище.

3. *Готування розчину з урахуванням його щільності.*

Щільність 20 % розчину калію броміду - 1,144, виходить, 1 л цього розчину повинен мати масу 1144,0 г (відповідно до формули $P = V \times d$, де P - маса розчину, V - об'єм і d - щільність). Оскільки в даному розчині калію бромід береться за масою, води повинно бути $1144,0 - 200,0 = 944,0$ г. Об'єм розчину при цьому буде 1 л, а його маса - 1144,0 г.

У підставку відмірюють 944 мл свіжоперевареної очищеної води і розчиняють у ній 200,0 г калію броміду. Якщо необхідну кількість води відміряти неможливо, її відважують у попередньо старовану підставку. Після розчинення фільтрують, як було зазначено вище.

При визначенні кількості розчинника, необхідного для виготовлення 20 % розчину калію броміду різними способами (по

щільності розчину і з використанням коефіцієнта збільшення об'єму), одержуємо дані, що відрізняються на 2 мл (946 і 944 мл відповідно), що можна пояснити помилкою досліду.

Лікарські речовини (кристалогідрати) відважують з урахуванням фактичного вмісту вологи.

Наприклад, необхідно приготувати 1 л 50 % роз-ну глюкози (вологість 10

%). Глюкозу відважують з урахуванням фактичного вмісту в ній вологи, к-ть розраховують за формулою:

$$x = \frac{a \times 100}{100 - b},$$

де а - кількість безводної глюкози, зазначена у прописі; b - вміст вологи вглюкозі, %.

$$x = \frac{500 \times 100}{100 - 10} = 555,5 \text{ г.}$$

У мірну колбу наливають невелику кількість гарячої води, розчиняють 555,5 г глюкози. Після повного розчинення речовини й охолодження розчин доводять водою до об'єму 1 л і фільтрують. Проводять повний хімічний аналіз (істинність, чистота, кількісний склад).

Залежно від результату кількісного аналізу концентровані розчини відповідно розбавляють водою або зміцнюють додаванням сухої лікарської речовини до необхідної концентрації.

1. Якщо розчин виявився міцнішим необхідного, його розбавляють допотрібної концентрації водою, кількість якої розраховують за формулою:

$$X = \frac{A (C - B)}{B},$$

де X - кількість води, необхідна для розведення приготовленого розчину, мл; A - об'єм приготовленого розчину, мл; B - необхідна концентрація розчину, %; C - фактична концентрація розчину, %.

Цей розрахунок можна зробити іншим способом, без використання формули. Для цього знаходять масу калію броміду, що міститься в 3000 мл 23 % розчину калію броміду:

$$X = \frac{3000 (23 - 20)}{20} = \frac{9000}{20} = 450 \text{ мл (води).}$$

21 % і вище - ± 1 %.

Структурно-логічна схема технології концентрованих розчинів приведена. Наприклад, слід було приготувати 3 л 20 % (1:5) розчину калію броміду. Аналіз показав, що розчин містить 23 % лікарської речовини. Використовуючи приведену вище формулу, знаходять кількість води, необхідну для розведення розчину:

З цієї кількості (690,0 г) можна приготувати 3450 мл 20 % розчину калію броміду:

$$\begin{array}{l} 20,0 \text{ г} \quad - \quad 100 \text{ мл} \\ 690,0 \text{ г} \quad - \quad x \end{array} \quad x = \frac{100 \times 690,0}{20,0} = 3450 \text{ мл.}$$

$$\begin{array}{l} 23,0 \quad - \quad 100 \text{ мл} \\ x \quad - \quad 3000 \text{ мл} \end{array} \quad x = \frac{23,0 \times 3000}{100} = 690,0 \text{ г.}$$

Отже, щоб одержати розчин необхідної концентрації, до нього необхідно додати 450 мл свіжоперевареної і охолодженої води очищеної і знову перевірити концентрацію.

2. Якщо розчин виявився слабкішим необхідного, його необхідно зміцнити додаванням лікарської речовини, кількість якої розраховують за формулою:

$$X = \frac{A(C - B)}{100 \times d - B},$$

де X - кількість сухої речовини, яку слід додати для зміцнення розчину, г;
A - об'єм приготовленого розчину, мл; B - необхідна концентрація розчину, %;
C - фактична концентрація розчину, %; d - щільність розчину необхідної концентрації.

Наприклад, слід було приготувати 1 л 20 % розчину калію броміду. Аналіз показав, що розчин містить 18 % лікарської речовини (що так само, як і в першому випадку, не відповідає припустимим нормам відхилень).

Використовуючи приведену вище формулу, знаходять:

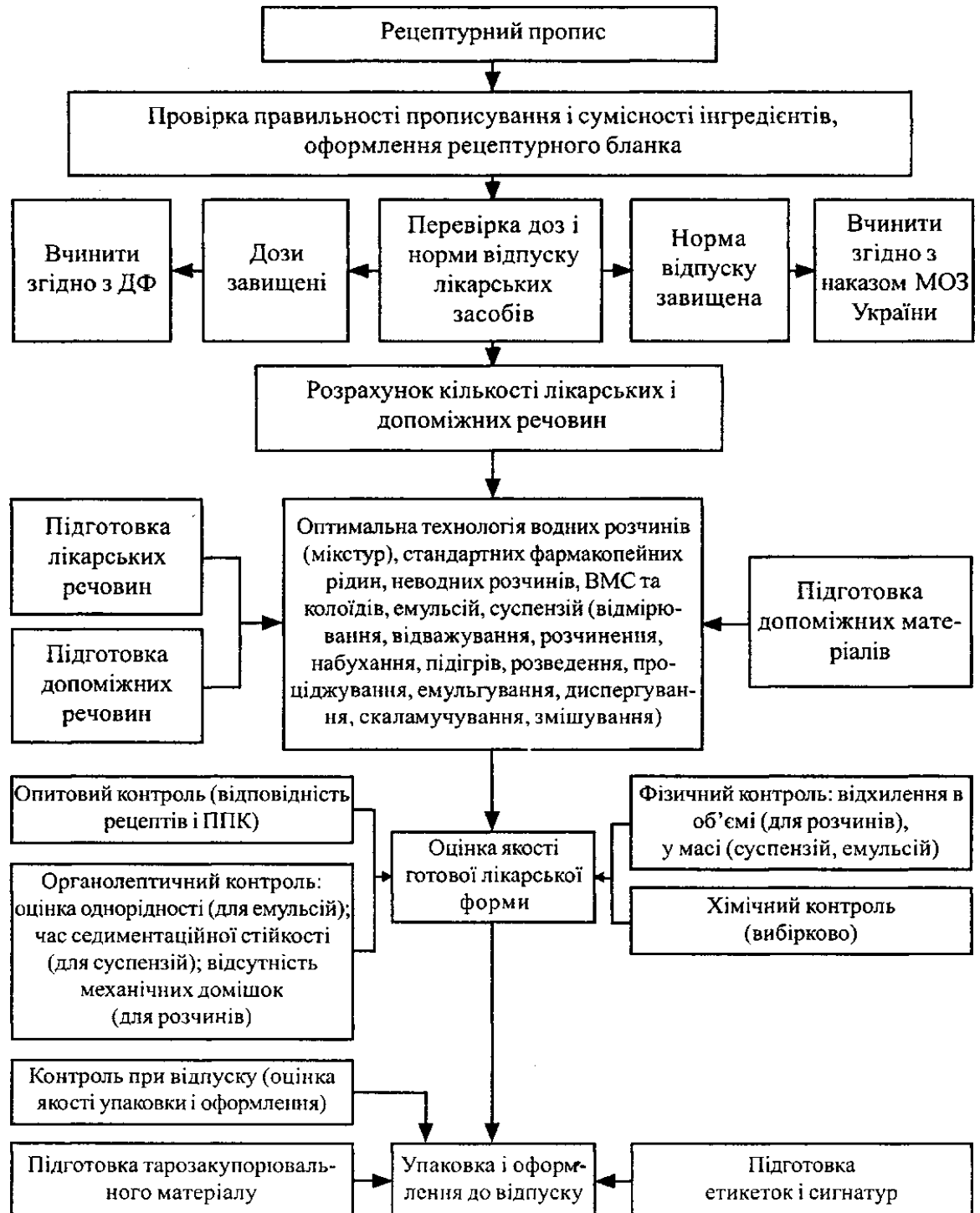
$$X = \frac{1000(20 - 18)}{(100 \times 1,144) - 20} = \frac{2000}{94,4} = 21,18 \text{ г,}$$

тобто для зміцнення розчину необхідно додати 21,18 г калію броміду. Після зміцнення розчину його знову фільтрують і аналізують.

Допустимі відхилення концентрації в розчинах, що містять речовини до 20% включно, складають ± 2 % від позначеної; у розчинах з концентрацією на схемі 2.

Схема 2

СТРУКТУРНО-ЛОГІЧНА СХЕМА ТЕХНОЛОГІЇ КОНЦЕНТРОВАНИХ РОЗЧИНІВ

КОНЦЕНТРОВАНІ РОЗЧИНИ ДЛЯ БЮРЕТКОВОЇ УСТАНОВКИ

Готування концентрованих розчинів регламентується вказівками ДФ XI і «Інструкцією з виготовлення в аптеках лікарських форм із рідким

дисперсійним середовищем», затвердженою наказом МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.

Концентровані розчини - це недозований вид аптечної заготовки, що застосовується для виготовлення лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем, шляхом розведення або в суміші з іншими лікарськими речовинами.

Концентровані розчини - це робочі розчини лікарських речовин у виразно більшій концентрації, ніж ці речовини прописуються в рецептах, у розрахунку на відповідне розведення водою до зазначеної в рецепті концентрації. Їх зазвичай називають «концентратами». Застосування концентрованих розчинів має ряд переваг у порівнянні з виготовленням мікстур із сухих речовин: полегшується робота фармацевта, підвищується якість і прискорюється відпуск лікарських препаратів хворим.

Номенклатура концентрованих розчинів визначається запитами екстемпоральної рецептури, що надходить в аптеку, і залежно від потреби список концентрованих розчинів може змінюватися. В інструкції з виготовлення в аптеках лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем у додатку 1 (див. додаток 3 підручника) приводиться зразковий список концентрованих розчинів, найчастіше уживаних при виготовленні рідких лікарських препаратів.

При виготовленні концентрованих розчинів слід уникати концентрацій, близьких до насичених, тому що при зниженні температури розчину можливе випадання осаду розчиненої речовини.

У зв'язку з тим, що концентровані розчини можуть стати середовищем для розвитку мікроорганізмів, їх слід готувати в асептичних умовах на свіжоперегнаній воді очищеній. Всі застосовувані допоміжні матеріали, а також посуд для їх виготовлення і зберігання повинні бути попередньо простерилізованими, а отримані розчини обов'язково профільтровані (а не проціджені).

Концентровані розчини після виготовлення піддають повному хімічному контролю (істинність, кількісний вміст діючих речовин). Всі приготовлені концентровані розчини записують у лабораторний журнал, а на етикетці посудини, в якій вони зберігаються, зазначають: назву і концентрацію розчину, номер серії й аналізу, дату виготовлення.

Запаси концентрованих розчинів зберігають у щільно закупорених бутлях у прохолодному і захищеному від світла місці при температурі 20-22 °С чи в холодильнику (3-5 °С). В аптеках концентровані розчини виготовляють у таких кількостях, які можуть бути використані протягом установлених для них термінів придатності. Граничні терміни зберігання для окремих розчинів встановлені залежно від їх стійкості від 2 до 30 днів.

Якщо розчин є середовищем для розмноження мікроорганізмів, то термін його зберігання невеликий, наприклад: 5 і 20 % розчини глюкози зберігають протягом двох діб. Зі збільшенням концентрації розчину глюкози до 40 і 50 % термін його зберігання збільшується до 15 діб. Останнє зв'язано з тим, що підвищується осмотичний тиск розчину, що

знижує умови виживання мікроорганізмів.

Зміна кольору, помутніння розчинів, поява пластівців, нальотів - ознака їх непридатності, навіть якщо термін придатності не минув.

Готування концентрованих розчинів. Концентровані розчини виготовляють масо-об'ємним методом з використанням мірного посуду. Необхідну кількість води можна також розрахувати, використовуючи коефіцієнти збільшення об'єму або значення щільності розчину (див. додаток 3 підручника).

Наприклад, необхідно приготувати 1 л 20 % (1:5) розчину калію броміду.

1. Готування розчину в мірному посуді.

У стерильну мірну колбу ємністю 1 л поміщають через лійку відважені на технічних вагах 200,0 г калію броміду і розчиняють у невеликій кількості свіжоперевареної (охолодженої) очищеної води. Потім воду доливають до мітки. Розчин фільтрують у матеріальну склянку з темного скла з притертою пробкою, перевіряють на істинність, чистоту і кількісний склад, наклеюють етикетку з позначенням назви і концентрації розчину, дати його виготовлення, номера серії номера аналізу.

2. Готування розчину з використанням КЗО.

Якщо врахувати коефіцієнт збільшення об'єму, рівний для калію броміду 0,27 мл/м, то об'єм, який займає 200,0 г калію броміду, дорівнює 54 мл (200,0 x 0,27), тоді води для виготовлення розчину необхідно 946 мл (1000 мл - 54 мл). У цьому випадку використання мірного посуду не потрібно.

У підставку відмірюють 946 мл свіжоперевареної (охолодженої) води очищеної і розчиняють у ній 200,0 г калію броміду. Далі роблять, як зазначено вище.

3. Готування розчину з урахуванням його щільності.

Щільність 20 % розчину калію броміду - 1,144, виходить, 1 л цього розчину повинен мати масу 1144,0 г (відповідно до формули $P = V \times d$, де P - маса розчину, V - об'єм і d - щільність). Оскільки в даному розчині калію бромід береться за масою, води повинно бути $1144,0 - 200,0 = 944,0$ г. Об'єм розчину при цьому буде 1 л, а його маса - 1144,0 г. У підставку відмірюють 944 мл свіжоперевареної очищеної води і розчиняють у ній 200,0 г калію броміду. Якщо необхідну кількість води відміряти неможливо, її відважують у попередньо старовану підставку. Після розчинення фільтрують, як було зазначено вище.

При визначенні кількості розчинника, необхідного для виготовлення 20 % розчину калію броміду різними способами (по щільності розчину і з використанням коефіцієнта збільшення об'єму), одержуємо дані, що відрізняються на 2 мл (946 і 944 мл відповідно), що можна пояснити помилкою досліду.

Лікарські речовини (кристалогідрати) відважують з урахуванням

фактичного вмісту вологи.

Наприклад, необхідно приготувати 1 л 50 % розчину глюкози (вологість 10

%). Глюкозу відважують з урахуванням фактичного вмісту в ній вологи, к-ть розраховують за формулою:

$$x = \frac{a \times 100}{100 - b},$$

де a - кількість безводної глюкози, зазначена у прописі; b - вміст вологи в глюкозі, %.

$$x = \frac{500 \times 100}{100 - 10} = 555,5 \text{ г.}$$

У мірну колбу наливають невелику кількість гарячої води, розчиняють 555,5 г глюкози. Після повного розчинення речовини й охолодження розчин доводять водою до об'єму 1 л і фільтрують. Проводять повний хімічний аналіз (істинність, чистота, кількісний склад).

Залежно від результату кількісного аналізу концентровані розчини відповідно розбавляють водою або зміцнюють додаванням сухої лікарської речовини до необхідної концентрації.

1. Якщо розчин виявився міцнішим необхідного, його розбавляють до потрібної концентрації водою, кількість якої розраховують за формулою:

$$X = \frac{A(C - B)}{B},$$

де X - кількість води, необхідна для розведення приготовленого розчину, мл; A - об'єм приготовленого розчину, мл; B - необхідна концентрація розчину, %; C - фактична концентрація розчину, %.

Цей розрахунок можна зробити іншим способом, без використання формули. Для цього знаходять масу калію броміду, що міститься в 3000 мл 23 % розчину калію броміду:

$$X = \frac{3000(23 - 20)}{20} = \frac{9000}{20} = 450 \text{ мл (води).}$$

21 % і вище - ± 1 %.

Структурно-логічна схема технології концентрованих розчинів приведена. Наприклад, слід було приготувати 3 л 20 % (1:5) розчину калію броміду. Аналіз показав, що розчин містить 23 % лікарської речовини. Використовуючи приведену вище формулу, знаходять кількість води, необхідну для розведення розчину:

З цієї кількості (690,0 г) можна приготувати 3450 мл 20 % розчину

каліюброміду:

$$\begin{array}{rcl} 20,0 \text{ г} & - & 100 \text{ мл} \\ 690,0 \text{ г} & - & x \end{array} \quad x = \frac{100 \times 690,0}{20,0} = 3450 \text{ мл.}$$

$$\begin{array}{rcl} 23,0 & - & 100 \text{ мл} \\ x & - & 3000 \text{ мл} \end{array} \quad x = \frac{23,0 \times 3000}{100} = 690,0 \text{ г.}$$

Отже, щоб одержати розчин необхідної концентрації, до нього необхідно додати 450 мл свіжоперевареної і охолодженої води очищеної і знову перевірити концентрацію.

2. Якщо розчин виявився слабкішим необхідного, його необхідно зміцнити додаванням лікарської речовини, кількість якої розраховують за формулою:

$$X = \frac{A (C - B)}{100 \times d - B},$$

де X - кількість сухої речовини, яку слід додати для зміцнення розчину, г;
A - об'єм приготовленого розчину, мл; B - необхідна концентрація розчину,
%; C - фактична концентрація розчину, %; d - щільність розчину необхідної концентрації.

Наприклад, слід було приготувати 1 л 20 % розчину калію броміду. Аналіз показав, що розчин містить 18 % лікарської речовини (що так само, як і в першому випадку, не відповідає припустимим нормам відхилень).

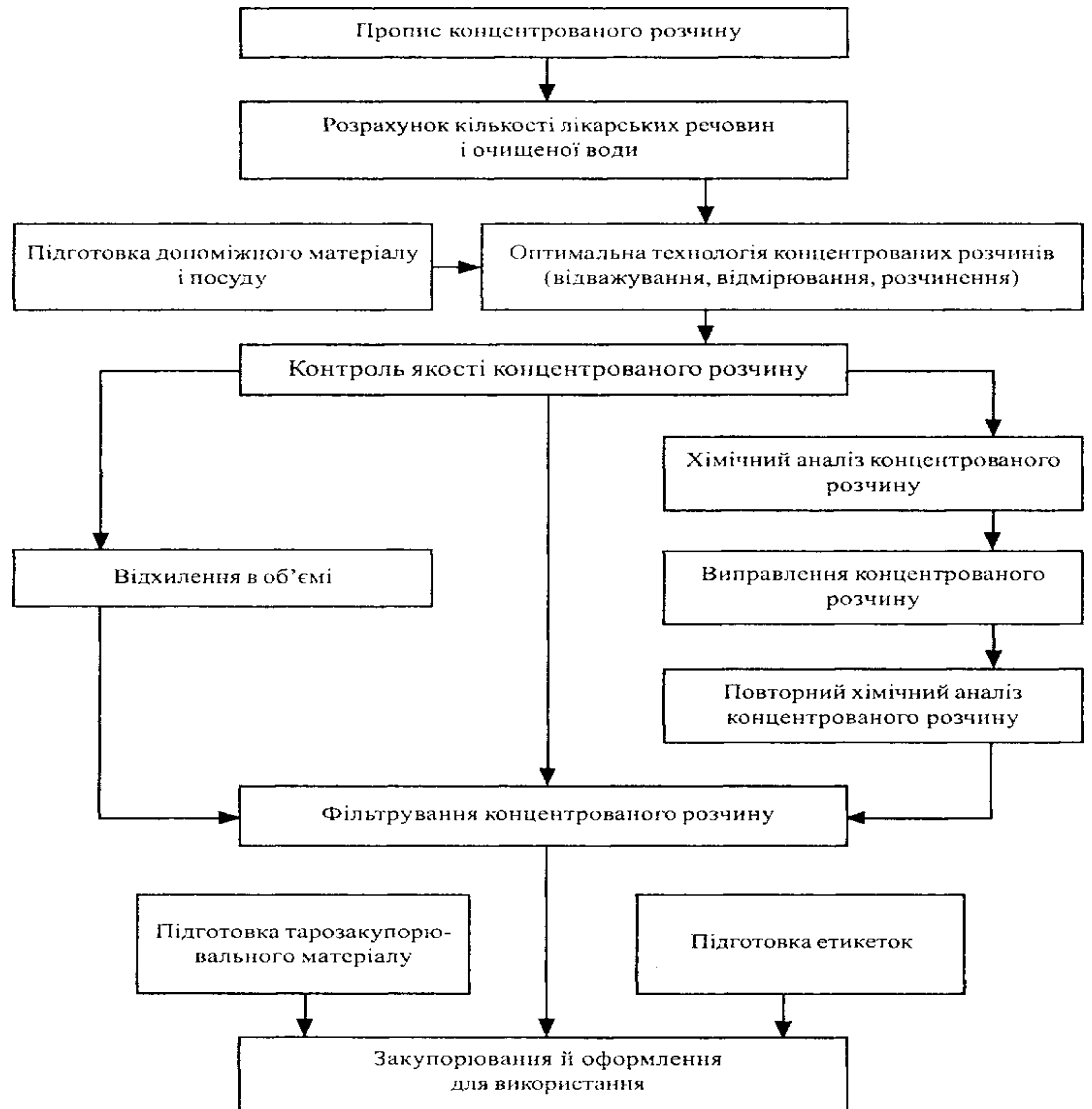
Використовуючи приведену вище формулу, знаходять:

$$X = \frac{1000 (20 - 18)}{(100 \times 1,144) - 20} = \frac{2000}{94,4} = 21,18 \text{ г,}$$

тобто для зміцнення розчину необхідно додати 21,18 г калію броміду. Після зміцнення розчину його знову фільтрують і аналізують.

Допустимі відхилення концентрації в розчинах, що містять речовини до 20% включно, складають ± 2 % від позначеної; у розчинах з концентрацією на схемі 2.

Схема 2 СТРУКТУРНО-ЛОГІЧНА СХЕМА ТЕХНОЛОГІЇ КОНЦЕНТРОВАНИХ РОЗЧИНІВ

**ПРИГОТУВАННЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ ІЗ
ВИКОРИСТАННЯМ КОНЦЕНТРОВАНИХ РОЗЧИНІВ І СУХИХ
ЛІКАРСЬКИХ РЕЧОВИН**

Дуже важливим питанням при виготовленні рідких лікарських форм масо- об'ємним методом є визначення загального об'єму, який розраховують підсумовуванням всіх об'ємів рідких інгредієнтів (відповідно до наказу МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.). У загальний об'єм входять: розчинник, водні і спиртові розчини лікарських речовин, настойки, рідкі екстракти і всі інші прописані рідини, що виписуються в рецептах у мілілітрах.

Якщо необхідно установити об'єм рідких лікарських форм, до складу яких входять в'язкі, леткі, а також рідини з більшою щільністю, враховують їх щільність. Кількість сухих речовин при визначенні загального об'єму не враховується. При визначенні загального об'єму необхідно враховувати спосіб прописування розчинника. Наприклад:

Rp.:Natrii hydrocarbonatis	2,0 Tincturae Valerianae	6 ml
Sirupi simplicis	10 ml	
Aquae purificatae	200 ml	

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У приведеному прописі зазначена кількість розчинника. У цьому випадку розрахунок загального об'єму мікстури проводиться підсумовуванням об'ємів рідких інгредієнтів: 200 мл води очищеної + 6 мл настойки валеріани + 10 мл сиропу цукрового, що складе 216 мл. Мікстуру можна приготувати з використанням концентрованого розчину натрію гідрокарбонату 5 % (1:20).

Розрахунок: Розчину натрію гідрокарбонату 5 % (1:20) $20 \times 2,0 = 40$ мл
Води
200 - 40
очищеної
= 160 млППК

Дата	№	
рецепта Aquae purificatae	160 ml	
Solutionis Natrii hydrocarbonatis 5 % (1:20)	40 ml	
Sirupi simplicis	10 ml	
(чи 13,0)Tincturae Valerianae	6 ml	
$V_{\text{заг.}}$	=	216 ml
Перевірив:	(підпис)	Приготував: (підпис)

Якщо кількість розчинника зазначена «до визначеного об'єму», то рідкіінгредієнти включаються в об'єм водного розчину. Наприклад:

Rp.: Nartii hydrocarbonatis 2,0

Tincturae Valerianae 6 ml

Sirupi simplicis 10 ml

Aquae purificatae ad 200 ml

M. D. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Загальний об'єм мікстури в даному випадку дорівнює 200 мл.

Кількість водиочищеної: $200 - (40 + 6 + 10) = 144$
мл.

ППК

Дата	№ рецепта
Aquae purificatae	144 ml
Solutionis Natrii hydro- carbonatis 5 % (1:20)	
40 ml	
Sirupi simplicis	10 ml (чи 13.0)
Tincturae Valerianae	6 ml
$V_{\text{заг.}}$	= 200 ml
Перевірив:	Приготував: (підпис) (підпис)

Необхідно звернути увагу, що в мікстурі прописаний сироп цукровий за об'ємом, але оскільки це в'язка рідина, дозувати його можна і за масою з урахуванням щільності, що дорівнює 1,3 г/мл, (тобто замість 10 мл сиропу відважують $1,3 \times 10 = 13,0$ г).

Що стосується настойки валеріани, то її відмірюють піпеткою чи мірним циліндром і додають в останню чергу до готової мікстури. Це пояснюється тим, що при додаванні спиртових розчинів до водного відбувається виділення нерозчинних у воді речовин.

Якщо екстракційні препарати додавати в останню чергу, то заміна розчинника у великому об'ємі розчину буде відбуватися з різкою зміною концентрації спирту етилового, внаслідок чого утворюється багато центрів кристалізації, суспензія виходить дрібнодисперсна, тривалий час знаходиться в суспендованому стані, легко дозується. Якщо екстракційні препарати відмірювати в першу чергу і до них додавати водний розчин - заміна розчинника буде відбуватися повільно, в результаті утворюється менше центрів кристалізації, осад виходить грубозернистий (пластівчастий).

При додаванні настоек до концентрованих розчинів солей відбувається явище висолювання екстрактивних речовин з настоек у вигляді великих часток.

При виготовленні мікстур з концентрованих розчинів керуються такими правилами:

- у першу чергу у флакон для відпуску відмірюють воду очищену, потім концентровані розчини отруйних і сильнодіючих речовин, а потім

концентровані розчини лікарських речовин загального списку в порядку їх виписування в рецепті;

- мікстури не проціджують і виготовляють відразу у флаконі для відпуску.

З огляду на всі ці вимоги стосовно приведеного рецептурного пропису, мікстуру виготовляють у такий спосіб: у відпускний флакон відмірюють 160 мл води очищеної, потім сюди ж відмірюють 40 мл 5 % розчину натрію гідрокарбонату, 10 мл сиропу цукрового і в останню чергу 6 мл настойки валеріани. Флакон закупорюють і оформляють до відпуску.

При відсутності концентрованих розчинів мікстури виготовляють з урахуванням процентного вмісту сухих лікарських речовин у загальному об'ємі розчину (див. стор. 234-235).

1. Якщо до складу рідкої лікарської форми входять сухі лікарські речовини в сумарній кількості до 3 %, концентровані розчини яких відсутні, то їх розчиняють у відміряній кількості прописаної води чи іншої рідини без обліку КЗО.

2. Наприклад:

Rp.:	Analginі 3,0
Kalii bromidi	
	4,
0 Tincturae Belladonnae	8
ml Tincturae Valerianae	
	1
0 ml Aquae purificatae	
	2
00 ml	

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Опалесціююча мікстура, до складу якої входять сильнодіючі речовини (анальгін і настойка беладони, приготовлена на 40 % спирті), світлочутлива речовина калію бромід і настойка валеріани, приготовленана 70 % спирті.

Перевірку разових і добових доз анальгину і настойки беладони здійснюють шляхом порівняння їх з вищими разовими і добовими дозами для прийому усередину в такій послідовності, як зазначено на стор. 234.

Загальний об'єм мікстури: 200 мл + 10 мл + 8 мл = 218 мл.

3,0 г анальгину (концентрат якого відсутній) в об'ємі 218 мл складуть:

$$\begin{array}{l} 218 \text{ мл} \quad - \quad 3,0 \text{ г} \\ 100 \text{ мл} \quad - \quad x \end{array} \quad x = \frac{3,0 \times 100}{218} = 1,7, \text{ тобто менше } 3 \%$$

При розчиненні 3,0 г анальгину (КЗО = 0,68 мл/г) об'єм збільшиться на 2,04 мл (0,68x3,0 = 2,04).

Для мікстури об'ємом більше 200 мл відхилення від норми допускається ± 1

%. Для об'єму 218 мл це відхилення складе 2,18 мл. Як видно, відхилення в об'ємі, що займає 3,0 г анальгін, не перевищує допустимої норми, тому що 2,18 мл більше, ніж 2,04 мл. У таких випадках КЗО не враховують.

Розрахунок: Розчину калію броміду 20 % (1:5) $5 \times 4 = 20$
мл

Води очищеної $200 - 20 = 180$ мл

У підставку відмірюють 180 мл води очищеної, у якій розчиняють 3,0 г анальгін. Розчин проціджують у відпускний флакон і додають спочатку 20 мл 20

% розчину калію броміду, потім 8 мл настойки беладони, в останню чергу - 10 мл настойки валеріани. Закупорюють і оформляють до відпуску.

3. *Рідкі лікарські форми зі вмістом сухих речовин у сумарній кількості 3% більше виготовляють з використанням концентрованих розчинів чи у мірному посуді або об'єм води, необхідний для розчинення сухих речовин, визначають шляхом розрахунку, з огляду на КЗО.* i

Rp.: Solutionis Calcii chloridi 5 % 200 ml

Glucosi 60,0

Natrii bromidi 3,0

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура - розчин, до складу якої входить світлочутлива речовина - натрію бромід, сильно гігроскопічна речовина - кальцію хлорид і глюкоза, прописана в концентрації більше 3 %. Мікстуру виготовляють, використовуючи концентровані розчини.

Кальцію хлорид - дуже гігроскопічна речовина, що розпливається на повітрі до консистенції сироповидного розчину. Користуватися кристалічним кальціюхлоридом незручно (кристали мокрі і бруднять ваги; при зважуванні немає впевненості в точному дозуванні, тому що невідомий вміст у даній солі гігроскопічної води). Щоб уникнути псування лікарської речовини і неточного дозування кальцію хлориду, з нього виготовляють концентрований розчин 50 % чи 20 %. який застосовують для виготовлення рідких лікарських препаратів. Розчин стійкий і добре зберігається тривалий час.

Розрахунок: Розчину кальцію хлориду 50 % (1:2) $10,0 \times 2 = 20$ мл

Розчину глюкози 50 % (1:2) $60,0 \times 2 = 120$ мл

Розчину натрію броміду 20 % (1:5) $3,0 \times 5 = 15$ мл

Води очищеної $200 - (20 + 120 + 15) = 45$ мл

У флакон для відпуску відмірюють 45 мл води очищеної, 20 мл 50 % концентрованого розчину кальцію хлориду, 120 мл 50 % концентрованого

розчину глюкози, 15 мл 20 % концентрованого розчину натрію броміду.

У випадку відсутності концентрованого розчину глюкози кількість розчинника розраховують, використовуючи коефіцієнт збільшення об'єму для глюкози. При розчиненні 60,0 г глюкози об'єм розчину збільшиться на 41,4 мл ($0,69 \times 60 = 41,4$). Тому кількість очищеної води для одержання 200 мл розчину буде дорівнювати 123,6 мл ($200 - 20 - 15 - 41,4 = 123,6$).

У 123,6 мл підігрітої води розчиняють 60,0 г глюкози, розчин прохолоджують, проціджують у флакон для відпуску і додають розраховану кількість концентрованих розчинів кальцію хлориду і натрію броміду.

4. Якщо в рецепті виписані лікарські речовини в сухому вигляді порізно в кількості менше 3 %, а в сумі у кількості більше 3 %, то при розрахунку води необхідно враховувати об'єм, який займе кожна з лікарських речовин.

5. Рідкі лікарські форми, у яких як розчинник використовують не воду очищену, а ароматні води чи інші рідини (пертусин, водні витяжки з рослинної сировини, поліети-леноксид-400, спирт етиловий та ін.), виготовляють без використання концентрованих розчинів лікарських речовин і обліку КЗО при розчиненні речовин.

Rp.: Natrii hydrocarbonatis 2,0

Natrii benzoatis

1

,5 Liquoris Ammonii anisati 4 ml
Sirupi sacchari

1

0 ml Aquae Menthae

1

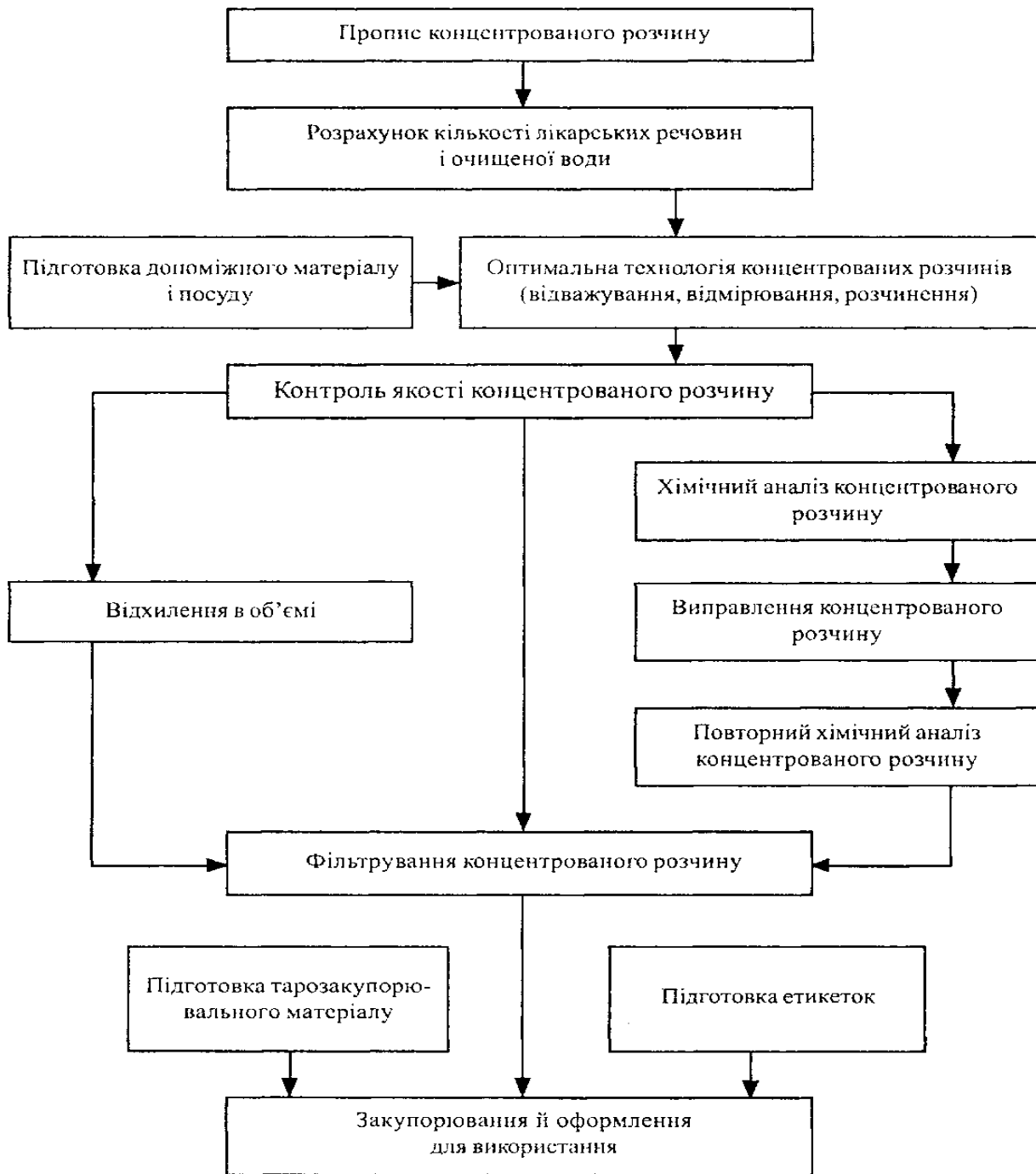
00 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Опалесцентна мікстура з нашатирно-анісовими краплями, які додають доводних розчинів особливим методом.

У підставку відмірюють 100 мл м'ятної води, у якій розчиняють 2,0 г натрію гідрокарбонату і 1,5 г натрію бензоату. Розчин проціджують у флакон для відпуску. В окремій баночці до 10 мл цукрового сиропу додають 4 мл нашатирно-анісових крапель, перемішують і переносять у флакон для відпуску.

Якщо цукровий сироп у прописі не зазначений, то нашатирно-анісові краплі попередньо змішують із приблизно рівною кількістю водного розчину. При безпосередньому додаванні нашатирно-анісових крапель до водних розчинів електролітів виділяється анетол, що міститься в анісовій олії, яка осаджується пластівцями на стінках флакона.

ПРИГОТУВАННЯ РІДКИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ КОНЦЕНТРОВАНИХ РОЗЧИНІВ І СУХИХ ЛІКАРСЬКИХ РЕЧОВИН

Дуже важливим питанням при виготовленні рідких лікарських форм масо-об'ємним методом є визначення загального об'єму, який розраховують підсумовуванням всіх об'ємів рідких інгредієнтів (відповідно до наказу МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.). У загальний об'єм входять: розчинник, водні і спиртові розчини лікарських речовин, настойки, рідкі екстракти і всі інші прописані рідини, що виписуються в рецептах у мілілітрах.

Якщо необхідно установити об'єм рідких лікарських форм, до складу яких входять в'язкі, леткі, а також рідини з більшою щільністю, враховують їх щільність. Кількість сухих речовин при визначенні загального об'єму не враховується. При визначенні загального об'єму необхідно враховувати спосіб прописування розчинника. Наприклад:

Rp.:Natrii hydrocarbonatis 2,0
Tincturae Valerianae 6 ml
Sirupi simplicis 10 ml
Aquaе purificatae 200 ml
Miscе. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У приведеному прописі зазначена кількість розчинника. У цьому випадку розрахунок загального об'єму мікстури проводиться підсумовуванням об'ємів рідких інгредієнтів: 200 мл води очищеної + 6 мл настойки валеріани + 10 мл сиропу цукрового, що складе 216 мл. Мікстуру можна приготувати з використанням концентрованого розчину натрію гідрокарбонату 5 % (1:20).

Розрахунок:

Розчину натрію гідрокарбонату 5 % (1:20) $20 \times 2,0 = 40$ мл

Води очищеної $200 - 40 = 160$ мл

ППК

Дата	№ рецепта
Aquaе purificatae	160 ml
Solutionis Natrii hydrocarbonatis 5 % (1:20)	40 ml
Sirupi simplicis	10 ml (чи 13,0)
Tincturae Valerianae	6 ml

$V_{\text{заг.}} =$
216 ml

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Якщо кількість розчинника зазначена «до визначеного об'єму», то рідкі інгредієнти включаються в об'єм водного розчину. Наприклад:

Rp.: Nartii hydrocarbonatis 2,0
Tincturae Valerianae 6ml
Sirupi simplicis 10 ml

Aquae purificatae ad 200 ml

M. D. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Загальний об'єм мікстури в даному випадку дорівнює 200 мл.

Кількість водочищеної: $200 - (40 + 6 + 10) = 144$ мл.

ПК

Дата	№рецепта
Aquae purificatae	144 ml
Solutionis Natrii hydro- carbonatis 5 % (1:20)	40 ml
Sirupi simplicis	10 ml чи 13.0)
Tincturae Valerianae	6 ml
$V_{\text{заг.}}$	= 200 ml
Приготував:	(підпис)
Перевірив:	(підпис)

Необхідно звернути увагу, що в мікстурі прописаний сироп цукровий за об'ємом, але оскільки це в'язка рідина, дозувати його можна і за масою з урахуванням щільності, що дорівнює 1,3 г/мл, (тобто замість 10 мл сиропу відважують $1,3 \times 10 = 13,0$ г).

Що стосується настойки валеріани, то її відмірюють піпеткою чи мірним циліндром і додають в останню чергу до готової мікстури. Це пояснюється тим, що при додаванні спиртових розчинів до водного відбувається виділення нерозчинних у воді речовин.

Якщо екстракційні препарати додавати в останню чергу, то заміна розчинника у великому об'ємі розчину буде відбуватися з різкою зміною концентрації спирту етилового, внаслідок чого утворюється багато центрів кристалізації, суспензія виходить дрібнодисперсна, тривалий час знаходиться в суспендованому стані, легко дозується. Якщо екстракційні препарати відмірювати в першу чергу і до них додавати водний розчин - заміна розчинника буде відбуватися повільно, в результаті утворюється менше центрів кристалізації, осад виходить грубозернистий (пластівчастий).

При додаванні настоек до концентрованих розчинів солей відбувається явище висолювання екстрактивних речовин з настоек у вигляді великих часток.

При виготовленні мікстур з концентрованих розчинів керуються такими правилами:

- у першу чергу у флакон для відпуску відмірюють воду очищену, потім концентровані розчини отруйних і сильнодіючих речовин, а

потім

концентровані розчини лікарських речовин загального списку в порядку їх виписування в рецепті;

- мікстури не проціджують і виготовляють відразу у флаконі для відпуску.

З огляду на всі ці вимоги стосовно приведеного рецептурного пропису, мікстуру виготовляють у такий спосіб: у відпускний флакон відмірюють 160 мл води очищеної, потім сюди ж відмірюють 40 мл 5 % розчину натрію гідрокарбонату, 10 мл сиропу цукрового і в останню чергу 6 мл настойки валеріани. Флакон закупорюють і оформляють до відпуску.

При відсутності концентрованих розчинів мікстури виготовляють з урахуванням процентного вмісту сухих лікарських речовин у загальному об'ємі розчину (див. стор. 234-235).

1. Якщо до складу рідкої лікарської форми входять сухі лікарські речовини в сумарній кількості до 3 %, концентровані розчини яких відсутні, то їх розчиняють у відміряній кількості прописаної води чи іншої рідини без обліку КЗО. Наприклад:

Rp.: Analgini 3,0
Kalii bromidi 4,0
Tincturae Belladonnae 8 ml
Tincturae Valerianae 10 ml
Aquaе purificatae 200 ml
Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Опалесціююча мікстура, до складу якої входять сильнодіючі речовини (анальгін і настойка беладони, приготовлена на 40 % спирті), світлочутлива речовина калію бромід і настойка валеріани, приготовленана 70 % спирті.

Перевірку разових і добових доз анальгину і настойки беладони здійснюють шляхом порівняння їх з вищими разовими і добовими дозами для прийому усередину в такій послідовності, як зазначено на стор. 234.

Загальний об'єм мікстури: 200 мл + 10 мл + 8 мл = 218 мл.

3,0 г анальгину (концентрат якого відсутній) в об'ємі 218 мл складуть:

$$\begin{array}{l} 218 \text{ мл} \quad - \quad 3,0 \text{ г} \\ 100 \text{ мл} \quad - \quad x \end{array} \quad x = \frac{3,0 \times 100}{218} = 1,7, \text{ тобто менше } 3 \%$$

При розчиненні 3,0 г анальгину (КЗО = 0,68 мл/г) об'єм збільшиться на 2,04 мл ($0,68 \times 3,0 = 2,04$).

Для мікстури об'ємом більше 200 мл відхилення від норми допускається ± 1

%. Для об'єму 218 мл це відхилення складе 2,18 мл. Як видно, відхилення в об'ємі, що займає 3,0 г анальгину, не перевищує допустимої норми, тому що 2,18 мл більше, ніж 2,04 мл. У таких випадках КЗО не враховують.

Розрахунок: Розчину калію броміду 20 % (1:5) $5 \times 4 = 20$ мл
Води очищеної $200 - 20 = 180$ мл

У підставку відмірюють 180 мл води очищеної, у якій розчиняють 3,0 г анальгіну. Розчин проціджують у відпускний флакон і додають спочатку 20 мл 20 % розчину калію броміду, потім 8 мл настойки беладони, в останню чергу - 10 мл настойки валеріани. Закупорюють і оформляють до відпуску.

2. *Рідкі лікарські форми зі вмістом сухих речовин у сумарній кількості 3 %* i

більше виготовляють з використанням концентрованих розчинів чи у мірному посуді або об'єм води, необхідний для розчинення сухих речовин, визначають шляхом розрахунку, з огляду на КЗО.

Rp.: Solutionis Calcii chloridi 5 % 200
 mlGlucosi 60,0
 Natrii bromidi 3,0
 Misc. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура - розчин, до складу якої входить світлочутлива речовина - натрію бромід, сильно гігроскопічна речовина - кальцію хлорид і глюкоза, прописана в концентрації більше 3 %. Мікстуру виготовляють, використовуючи концентровані розчини.

Кальцію хлорид - дуже гігроскопічна речовина, що розпливається на повітрі до консистенції сироповидного розчину. Користуватися кристалічним кальціюхлоридом незручно (кристали мокрі і бруднять ваги; при зважуванні немає впевненості в точному дозуванні, тому що невідомий вміст у даній солі гігроскопічної води). Щоб уникнути псування лікарської речовини і неточного дозування кальцію хлориду, з нього виготовляють концентрований розчин 50 % чи 20 %, який застосовують для виготовлення рідких лікарських препаратів. Розчин стійкий і добре зберігається тривалий час.

зрахунок: Розчину кальцію хлориду 50 % (1:2) $10,0 \times 2 = 20$

мл Розчину глюкози 50 % (1:2) $60,0 \times 2 = 120$ мл

Розчину натрію броміду 20 % (1:5) $3,0 \times 5 = 15$ мл

Води очищеної $200 - (20 + 120 + 15) = 45$ мл

У флакон для відпуску відмірюють 45 мл води очищеної, 20 мл 50 % концентрованого розчину кальцію хлориду, 120 мл 50 % концентрованого розчину глюкози, 15 мл 20 % концентрованого розчину натрію броміду.

У випадку відсутності концентрованого розчину глюкози кількість розчинника розраховують, використовуючи коефіцієнт збільшення об'єму для глюкози. При розчиненні 60,0 г глюкози об'єм розчину збільшиться на 41,4 мл ($0,69 \times 60 = 41,4$). Тому кількість очищеної води для одержання 200 мл розчину буде дорівнювати 123,6 мл ($200 - 20 - 15 - 41,4 = 123,6$).

У 123,6 мл підігрітої води розчиняють 60,0 г глюкози, розчин

прохолоджують, проціджують у флакон для відпуску і додають розраховану кількість концентрованих розчинів кальцію хлориду і натрію бромиду.

3. Якщо в рецепті виписані лікарські речовини в сухому вигляді порізно в кількості менше 3 %, а в сумі у кількості більше 3 %, то при розрахунку води необхідно враховувати об'єм, який займе кожна з лікарських речовин.

4. Рідкі лікарські форми, у яких як розчинник використовують не воду очищену, а ароматні води чи інші рідини (пертусин, водні витяжки з рослинної сировини, поліети-леноксид-400, спирт етиловий та ін.), виготовляють без використання концентрованих розчинів лікарських речовин і обліку КЗО при розчиненні речовин.

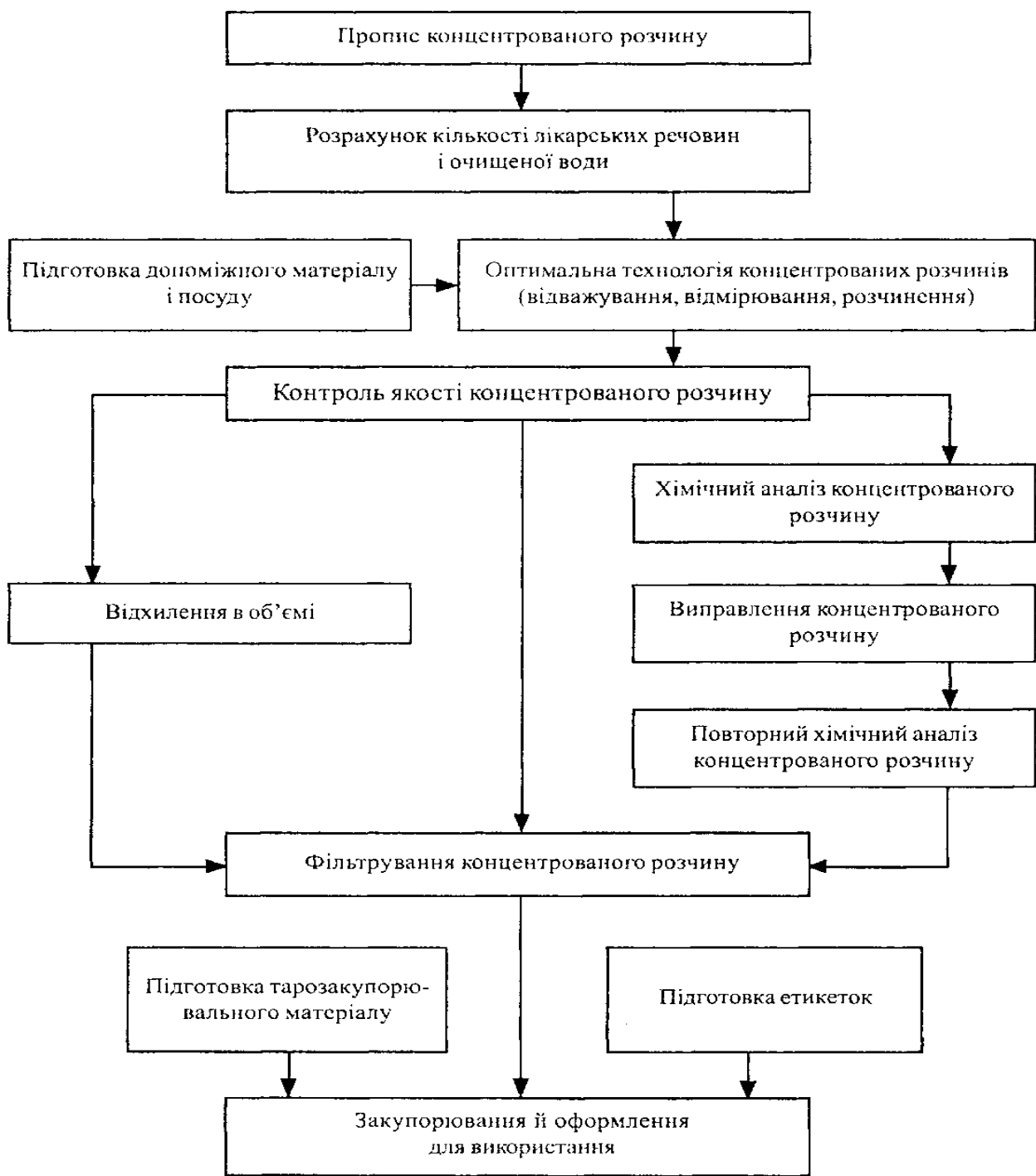
Rp.: Natriihydrocarbonatis 2,0
Natrii benzoatis 1,5
Liquoris Ammonii anisati 4
ml Sirupi sacchari 10 ml
Aquaе Menthaе 100 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Опалесцентна мікстура з нашатирно-анісовими краплями, які додають доводних розчинів особливим методом.

У підставку відмірюють 100 мл м'ятної води, у якій розчиняють 2,0 г натрію гідрокарбонату і 1,5 г натрію бензоату. Розчин проціджують у флакон для відпуску. В окремій баночці до 10 мл цукрового сиропу додають 4 мл нашатирно-анісових крапель, перемішують і переносять у флакон для відпуску.

Якщо цукровий сироп у прописі не зазначений, то нашатирно-анісові краплі попередньо змішують із приблизно рівною кількістю водного розчину. При безпосередньому додаванні нашатирно-анісових крапель до водних розчинів електролітів виділяється анетол, що міститься в анісовій олії, яка осаджується пластівцями на стінках флакона.

Стандартні фармакопейні розчини (рідини) - це водні розчини (заводського виробництва) деяких лікарських речовин у строго визначеній концентрації, зазначеній у відповідних статтях ДФ.

До них відносяться розчини твердих, рідких чи газоподібних речовин (розчин калію ацетату, рідина Бурова, кислота хлористоводнева, розчин аміаку, перекис водню, формалін та ін.). При виготовленні рідких лікарських форм із перерахованих стандартних розчинів керуються відповідними вказівками ДФ.

а

також положеннями «Інструкції з виготовлення в аптеках лікарських форм із рідким дисперсійним середовищем» (наказ МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.). Ці рідини легко змішуються з водою, і їх розчини виготовляють безпосередньо у флаконі для відпуску, в який спочатку відмірюють воду, а потім розраховану кількість рідини. При необхідності розчин проціджують.

Стандартні фармакопейні розчини можуть виписуватися під двома назвами: умовною та хімічною, від чого залежить розрахунок їх кількості.

Якщо в рецептурному прописі рідина прописана під умовною назвою, то при розрахунках концентрацію стандартного розчину приймають за одиницю (100 %).

Якщо зазначена хімічна назва, то при розрахунках виходять з фактичного вмісту речовин у стандартних розчинах, використовуючи наступну формулу:

$$X = V \times \frac{B}{A},$$

де X - об'єм стандартної рідини, мл;

V - об'єм розчину, який необхідно приготувати, мл; B - прописана концентрація розчину, %;

A - фактична концентрація стандартної рідини, яка підлягає розведенню, %.

Кількість води в обох випадках розраховують по різниці між загальним об'ємом розчину, що готується, і розрахованою кількістю стандартної рідини.

ВОДНІ РОЗЧИНИ

При виготовленні водних розчинів та інших рідких лікарських форм потрібно точно додержувати правил, наведених вище.

Для виготовлення рідких лікарських форм використовують лікарські засоби фармакопейної якості. Якщо лікарську речовину в ДФ зазначено в кристалічному і зневодненому вигляді, то використовують речовину в кристалічному вигляді. У залежності від властивостей лікарських речовин, їх розчинності, стійкості і призначення розчинів розрізняють кілька способів їх виготовлення.

Розчини з легкорозчинними лікарськими речовинами. Розчинення переважної більшості твердих речовин носить самовільний характер, особливо в тих випадках, коли в прописаних розчинах концентрація лікарських речовин далека від межі розчинності.

При розрахунку кількості води очищеної враховують процентний вміст лікарської речовини (чи суми речовин). *Якщо розчини виготовляють у концентрації до 3 %, то води беруть за об'ємом стільки, скільки прописано розчину в рецепті*, тому що при розчиненні невелика кількість лікарської речовини істотно не змінює об'єм розчину. Наприклад:

Rp.: Solutionis Analgini 2 % 150 ml
Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура - розчин з добре розчинною лікарською речовиною списку Б, виписаною у кількості до 3 %.

Якщо в розчинах для внутрішнього застосування прописані отруйні і сильнодіючі речовини, то насамперед звертають увагу на правильність їх дозування. Розрахунок: Анальгін 3,0 г

2,0	-	100 мл	$x = \frac{2 \times 150}{100} = 3,0 \text{ г.}$
x	-		

150 мл Води
очищеної 200 мл

Перевірка доз:	Об'єм
розчину дорівнює	150 мл
число прийомів –	150: 15 = 10
л.р.д. 3,0:10 = 0,3 м	в.р.д. = 1,0 г
л.д.д. 0,3 x 3 = 0,9 м	в.д.д. = 3,0 г

Дози не завищені

У підставку відмірюють 150 мл води очищеної. Відважують 3,0 г анальгін,

висипають у підставку і розчиняють. Проціджують у флакон для відпуску. Закупорюють і оформляють.

Розчини в концентрації вище 3 % виготовляють у мірному посуді або розраховують кількість води за допомогою коефіцієнтів збільшення об'єму (див. додаток 2 до наказу МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.).

> *Коефіцієнт збільшення об'єму (мл/г) показує приріст об'єму розчину в мл при розчиненні 1,0 г речовини при 20 °С.*

Rp.: Solutionis Magnesium sulfatis 20 % 150 ml
Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура - розчин з добре розчинною лікарською речовиною магнію сульфатом (кристалогідрат), виписаним у кількості понад 3 %. Подрібнювати магнію сульфат попередньо не потрібно, тому що він легко розчинний у воді.

Технологія розчину з використанням мірного посуду. У мірний циліндр поміщають приблизно 80 мл води очищеної. На ВР-100 відважують 30,0 г магнію сульфату, висипають у циліндр і перемішують до повного розчинення за допомогою скляної палички. Потім доводять розчин до об'єму 150 мл. Проціджують у заздалегідь підібраний флакон і відповідно оформляють довідпуску.

ППК

Дата № рецепта
Magnesium sulfatis 30,0
Aquae purificatae ad 150 ml

V_{заг.} = 150 ml

Приготував:

(підпис)

Перевірив: (підпис)

Технологія розчину з використанням коефіцієнта збільшення об'єму (КЗО).

Для магнію сульфату КЗО дорівнює
0,50.

Розрахунок: Магнію сульфату 30,0 г

Води очищеної 150 мл - $(30,0 \times 0,50) =$

135 мл

У підставку відмірюють 135 мл води очищеної, у якій розчиняють 30,0 г магнію сульфату, проціджують у флакон для відпуску й оформляють.

ППК

Дата № рецепта

Aquae purificatae 135

ml **Magnesii sulfatis 30,0**

$V_{\text{заг.}} = 150$

ml Приготував:

(підпис) Перевірив:

(підпис)

Виключенням з цього правила є розчин натрію тіосульфату 60 %, застосовуваний для лікування корости.

Rp.: Solutionis Natrii thiosulfatis 60% 100 ml

D.S. Зовнішнє (розчин № 1)

Пропис цього розчину - авторський, тому його виготовляють за масою $(60,0 \text{ г} + 40,0 \text{ г}) = 100,0 \text{ г}$. Якщо необхідно приготувати 100 мл розчину в масо-об'ємній концентрації, слід зробити певні розрахунки. 100,0 г 60 % розчину натрію тіосульфату займає об'єм 73,5 мл, тому для виготовлення 100 мл розчину слід взяти натрію тіосульфату 81,63 г:

60,0 - 73,5 мл
x - 100 мл

$$x = \frac{60,0 \times 100}{73,5} = 81,63 \%$$

У мірному посуді в частині води розчиняють 81,63 г натрію тіосульфату й об'єм розчину доводять водою до 100 мл (чи виготовляють з урахуванням КЗО натрію тіосульфату: $100 - (81,63 \times 0,51) = 58$ мл).

Забороняється готувати розчин шляхом розчинення 60,0 г натрію тіосульфату і доведенням отриманого розчину до об'єму 100 мл, тому що масо-об'ємна концентрація лікарської речовини в розчині складе тільки 46,37 %.

Особливі випадки виготовлення розчинів. Ця група розчинів досить велика. Готування кожного з них має свої особливості.

Розчини з повільно розчинними лікарськими речовинами. Повільна розчинність лікарських речовин у воді може бути обумовлена різними факторами: міцністю кристалічної решітки, малою швидкістю дифузії важких іонів або відносно поганою змочуваністю лікарської речовини розчинником. Для прискорення розчинення використовують додаткові технологічні прийоми: розчинення в гарячому розчиннику або подрібнення в ступці.

До повільно розчинних у холодній воді відносяться термостійкі лікарські речовини: кислота борна, натрію тетраборат, галуни алюмокалієві, кофеїн, кальцію глюконат, міді сульфат, етакридину лактат, фурацилін та ін.

Rp.: Solutionis Acidi borici 2 % 200 ml

Da. Signa. Для полоскання порожнини рота.

1,0 г кислоти борної розчиняється в 25 мл холодної води й у 4 мл киплячої води, тому її розчиняють у гарячій воді при збовтуванні. Мірним циліндром відмірюють 200 мл гарячої води, переливають у підставку і розчиняють при перемішуванні 4,0 г кислоти борної. Розчин після охолодження проціджують у флакон для відпуску.

Rp.: Solutionis Cupri sulfatis 3 % 200ml Da. Signa. Для спринцювань.

Розчин для зовнішнього застосування з повільно розчинною крупнокристалічною лікарською речовиною. Розчинність міді сульфату у воді хороша 1:3. Проте внаслідок поганої змочуваності водою кристалів (речовина крупнокристалічна) розчинення прискорюють розтиранням у ступці з водою.

У підставку відмірюють 200 мл води. У ступку поміщають 6,0 г міді сульфату і розчиняють при розтиранні з частиною води, потім додають воду, що залишилася. Розчин призначений для спринцювання, тому його фільтрують у флакон для відпуску. Флакон закупорюють і оформляють до відпуску.

Rp.: Solutionis Furacilini (1:5000) 250ml Da.

Signa. Для полоскання.

Розчин для зовнішнього застосування з малорозчинною у воді (1:4200) речовиною. Розчини фурациліну виготовляють на ізотонічному розчині натрію хлориду (0,9 %), що підсилює фармакологічну дію фурациліну.

У колбу з термостійкого скла відмірюють 250 мл очищеної води, додають 2,25 г натрію хлориду і 0,05 г фурациліну (відваженого з урахуванням правил для барвних речовин). Вміст нагрівають у колбі до повного розчинення фурациліну і проціджують у флакон. Оформляють до відпуску.

Розчини кодеїну. Кодеїн повільно і мало розчинний у холодній очищеній воді (1:150), розчинний у гарячій (1:17), легко розчинний у 90 % спирті (1:2,5), у розведених кислотах, тому виготовлення його розчинів має свої особливості. Наприклад, для виготовлення 100 мл 1 % розчину кодеїну 1,0 г речовини розчиняють у 3 мл 95 % етилового спирту (у мірному циліндрі чи колбі) шляхом легкого збовтування. Спиртовий розчин розбавляють очищеною водою до одержання об'єму 100 мл. При необхідності проціджують. Отриманий розчин можна зберігати протягом 10 днів.

Розчини кальцію глюконату. Кальцію глюконат важко і повільно розчиняється в холодній воді (1:50), легко - у киплячій (1:5), практично не розчинний в етиловому спирті. Розчини виготовляють 5-10 % концентрації, застосовуючи особливі технологічні прийоми, тому що при нагріванні він може утворювати стійкі пересичені розчини. Для очищення розчинів кальцію глюконату додають активоване вугілля в кількості 3-5 % від маси речовини.

Rp.: Solutionis Calcii gluconatis 5 % 100ml

Da. Signa. По 1 чайній ложці 2-3 рази в день перед їжею. У колбу з термостійкого скла поміщають 5,0 г кальцію глюконату, додають 97,5 мл очищеної води і нагрівають до повного розчинення речовини. До розчину додають 0,25 г подрібненого активованого вугілля (1 таблетку карболену) і кип'ятять на слабкому вогні протягом 10 хвилин, кілька разів збовтуючи вміст колби. Розчин фільтрують гарячим через паперовий фільтр. Після охолодження (20°C) отриманий розчин доводять до об'єму 100 мл, перевіряють на прозорість (розчин повинен бути безбарвним) і переливають у флакон, який закупорюють і оформляють до відпуску.

Розчини ртуті дихлориду. Застосовується як сильний антисептичний засіб у вигляді 0,1 % розчину на шкіру і 0,1-0,2 % розчину на слизові оболонки. Сулема повільно розчиняється в холодній воді (1:18,5), при нагріванні її розчинність підвищується (1:3).

Rp.: Solutionis Hydrargyri dichloridi (1:1000) 200 ml

Da. Signa. Для дезінфекції шкіри.

Розчин для зовнішнього застосування з особливо отруйною (список А) повільно розчинною у воді речовиною. Звертають увагу на оформлення рецепта і лікарського препарату.

У підставку відмірюють 200 мл теплої очищеної води, розчиняють 0,2 г ртуті дихлориду (сулеми), відваженої на спеціальних ручних вагах для речовин списку А за правилами відважування отруйних лікарських речовин, підфарбовують розчином еозину (1 %) і проціджують крізь вату у флакон для відпуску. Закупорюють, опечатають сургучевою печаткою, приклеюють етикетки: «Отрута» (із зображенням черепа зі схрещеними кістками), «Поводитися з обережністю», «0,1 % розчин ртуті дихлориду». На сигнатурі роблять оцінку про те, що розчин підфарбований еозином.

При виготовленні розчинів дуже малої концентрації ртуті дихлорид краще розчинити спочатку в пробірці в невеликій кількості води (при нагріванні), а при

виготовленні більш концентрованих розчинів, призначених для дезінфекції, рекомендується додавати рівну кількість натрію хлориду. Додавання натрію хлориду трохи знижує дезінфікуючі властивості розчину, але при цьому зникає кисла реакція розчину і попереджується випадання основних солей, які можуть утворюватися в результаті гідролізу ртуті дихлориду.

В аптеках для прискорення роботи часто користуються концентрованим розчином ртуті дихлориду (1:10), що містить однакову кількість речовини, натріюхлориду і еозину. Розчин можна готувати також шляхом розчинення таблеток, що випускаються масою по 0,5 і 1,0 г, містять суміш рівних кількостей ртуті дихлориду і натрію хлориду, підфарбованих еозином. У ДФ Х є пропис таблеток для виготовлення розчинів сулеми для зовнішнього застосування наступного складу:

Ртуті дихлориду 0,5 чи 1,0 г,

Натрію хлориду 0,5 чи 1,0 г.

Еозину - достатня кількість.

Концентрований розчин і таблетки ртуті дихлориду також повинні зберігатися в шафі для речовин списку А.

Розчини фенолу.

Rp.: Solutionis Phenoli puri 2 % 100 mlDa. Signa. Для промивання.

Розчин для зовнішнього застосування з пахучою лікарською речовиною. Фенол кристалічний (кислота карболова) дуже повільно розчиняється у воді. Для зручності виготовлення його водних розчинів виходять з рідкого фенолу (Phenolum purum liquefactum), що виготовляється шляхом додавання до 100,0 г фенолу, розплавленого на водяній бані, 10 мл води. Виходячи з цього, рідкого фенолу беруть на 10 % більше, ніж кристалічного. По приведену рецепту для виготовлення розчину відмірюють 97,8 мл води і додають 2,2 мл рідкого фенолу.

Фенол у чистому вигляді чи в розчинах з концентрацією вище 5 % відпускають з етикетками «Поводитися з обережністю», «Кислота карболова».

Розчини з лікарськими засобами - сильними окислювачами. Срібла нітрат і калію перманганат - сильні окислювачі. Вони легко руйнуються в присутності органічних речовин, зокрема, при фільтруванні розчинів. Крім того, фільтрувальний папір значно адсорбує іони срібла (до 3 мг на 1,0 г паперу). Тому окислювачі краще розчиняти в попередньо профільтрованій чи процідженій воді, а при необхідності фільтрувати через скляний фільтр

№ 1 чи № 2. Установлено, що руйнування окислювачів знижується зі зменшенням концентрації розчинів (до 5 %) і особливо, якщо фільтр і вату попередньо промити гарячою водою, то концентрація істотно не змінюється.

Rp.: Solutionis Kalii permanganatis 0,1 % 300ml

Da. Signa. Для промивання ран.

У попередньо підготовлений флакон жовтогарячого скла для відпуску відмірюють 300 мл свіжоперегнаної профільтрованої очищеної води і розчиняють у ній 0,3 г калію перманганату, обережно відваженого на ВР-1 на кружечку пергаментного паперу (барвна речовина; пил калію перманганату подразнює

носоглотку). Після повного розчинення речовини розчин оформляють до відпуску в темному флаконі (щоб уникнути активації процесу відновлення).

Важлива умова одержання стійких розчинів - застосування доброякісної очищеної води, що не містить органічних речовин. Необхідно застосовувати тільки свіжоперегнану воду. Вода, що зберігалася більше доби, часто виявляється забрудненою мікроорганізмами і продуктами їх життєдіяльності, які мають відновну здатність.

Якщо калію перманганат прописаний у вигляді концентрованого розчину (3,4, 5 %), то для прискорення розчинення його обережно розтирають у ступці з частиною теплої процідженої очищеної води, а потім додають решту розчинника.

Rp.: Argenti nitratis 0,12

Aquae purificatae 200 ml

Da in vitro nigro

Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день перед їжею.

Мікстура - розчин з лікарською речовиною списку А, що легко розкладається. Необхідно перевірити разову і добову дози.

У флакон для відпуску темного скла відмірюють 200 мл профільтрованої очищеної води і розчиняють у ній 0,12 г срібла нітрату. У випадку забруднення розчин профільтровують через скляний фільтр № 1. При відсутності скляного фільтра можна процідити розчин через ватний тампон, ретельно промитий гарячою водою. Розчини срібла нітрату відпускають в опечатаному вигляді з етикеткою «Поводитися з обережністю». Відпуск розчинів з концентрацією вище 2 % допускається тільки в руки лікаря чи на його доручення. При виготовленні додержують усіх правил роботи з отруйними речовинами.

Оформляють сигнатурою (з написом «Для внутрішнього вживання»).

Розчини з лікарськими речовинами, що утворюють розчинні солі йоду. Кристалічний йод розчинний у воді 1:5000. Для медичних цілей застосовуються розчини йоду з концентрацією не менше 1 %. Для одержання більш концентрованих розчинів використовують *здатність йоду утворювати легкорозчинні комплексні сполуки з калію чи натрію йодидами* (утворюються періодиди). Найбільш розповсюджені в медичній практиці розчини Люголя: 5 % - для внутрішнього і 1 % - для зовнішнього застосування.

Якщо в рецепті калію йодид не зазначений, то його додають у подвійній кількості стосовно маси прописаного йоду.

В аптеках найчастіше виготовляють водний і гліцериновий розчини Люголя. Водні розчини застосовують усередину по 5-10 капель на молоці для лікування і профілактики ендемічного зоба й інших захворювань, а також зовнішньо для змазування слизової оболонки глотки, гортані; гліцеринові розчинийоду застосовують тільки зовнішньо.

Rp.: Solutionis Lugoli 20 ml

Da. Signa. По 7 капель 3 рази в день після їжі на молоці.

Йод - сильнодіюча речовина. У ДФ Х приведені вища разова і добова дози для 5 % спиртового розчину йоду в краплях. У таблиці капель приведені дані

тільки для 5 % спиртового розчину йоду (1 г - 49 крап.; 1мл - 48 крап.). Оскільки в рецепті виписаний водний розчин йоду, необхідно знайти співвідношення між кількістю крапель у водному і спиртовому розчинах йоду.

1 г 5 % спиртового розчину йоду - 49

крап. 1 г 5 % водного розчину йоду - 20

крап.

20 крап. 5 % водного р-ну йоду відповідає 49 крап. 5 % спирт. р-ну йоду

1 крап. 5 % водного розчину йоду - X крап. 5 % спиртового розчину йоду

1 крап. 5 % водного розчину йоду - 2,45 крап. 5 % спиртового розчину йоду

$$x = \frac{49}{20} = 2,45 \text{ крап.}$$

Виходячи з цього співвідношення, перевіряють дози:

л.р.д. (по рецепті) $7 \times 2,45 = 17,5$ крап. 5 % спиртового розчину йоду

л.с.д. $17,5 \times 3 = 51,45$ крап. 5 % спиртового розчину йоду

в.р.д. - 20 крап.; в.с.д. - 60 крап.

Дози не завищені. Розрахунок:

Йоду 1,0

Калію йодиду 2,0

Води очищеної з урахуванням

$K_3O_{\text{Йоду}}$ в розчині калію йодиду = 0,23; K_3O

калію йодиду = $0,25 \cdot 20 - (0,23 + 0,25 \times 2) = 19,3$ мл.

У даному випадку коефіцієнт збільшення об'єму можна не враховувати, тому що на об'єм 20 мл допустиме відхилення складає ± 4 %.

Відважують 2,0 г калію йодиду, поміщають у флакон для відпуску і розчиняють приблизно в 2 мл очищеної води (розчинність 1:0,75), попередньо відміряної у флакон для відпуску (20 мл). На кружечку пергаментного паперу відважують 1,0 г йоду і висипають у підставку. Внаслідок леткості йоду і здатності його парів діяти на метал (призми і коромисло ваг) зважування повинне проводитися по можливості швидко. Чашки ваг після відважування йоду витирають ватою, змоченою міцним спиртом (для видалення залишків йоду, пари якого отруйні). Після повного розчинення кристалічного йоду в концентрованому розчині калію йодиду додають весь розчинник і при необхідності розчин проціджують через невеликий ватний тампон у флакон для відпуску жовтогогарячого скла. Флакон закупорюють гумовою чи поліетиленовою пробками.

Розчини осарсолу. Осарсол - препарат миш'яку (список А). Дуже мало розчинний у воді, легко - у розчині натрію гідрокарбонату. У даному випадку в результаті реакції нейтралізації утворюється водорозчинна сіль осарсолу. Якщо натрію гідрокарбонат у рецепті не зазначений, то його додають з розрахунку 0,61г на 1,0 г осарсолу.

Rp.: Osarsoli 1,5

lodi 0,06

Kalii iodidi	0,3
Natrii hydrocarbonatis	4,0
Glycerini	15,0
Aquae purificatae	15

mlMisc. Da. Signa. Для піхвових тампонів.

Натрію гідрокарбонат розчиняють у воді і до розчину додають осарсол при постійному збовтуванні (додержуючи правил роботи з отруйними речовинами). Калію йодид розчиняють у декількох краплях води, виходячи з його розчинності (1:0,75). У концентрованому розчині калію йодиду розчиняють йод, додають гліцерин і потім розчин осарсолу. Оформляють до відпуску згідно з правилами.

Розчини з лікарськими речовинами, що взаємно погіршують розчинність.

Відомо, що розчинення твердих речовин може супроводжуватися хімічною зміною з утворенням нових речовин.

Rp.: Natrii benzoatis 4,0

Solutionis Calcii chloridi 5 % 150 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У процесі виготовлення мікстури за загальними правилами утворюється осад погано розчинного у воді кальцію бензоату. Тому виготовляють даний лікарський препарат роздільно в двох підставках, змішуючи розраховані кількості води і концентрованих розчинів, після чого обидва розчини зливають у флакон для відпуску - виходить прозорий розчин.

НЕВОДНІ РОЗЧИНИ

У медичній практиці широке застосування знаходять розчини на неводних розчинниках (неводні розчини) як примочки, полоскання, змазування, обмивання, інтраназальні краплі, інгаляції.

У залежності від властивостей розчинника розрізняють неводні розчини на *летких, нелетких і комбінованих* розчинниках.

До летких рідин, що застосовуються як розчинники, відносяться спирт етиловий, хлороформ, ефір. До нелетких - гліцерин, жирні олії (персикова, мигдальна, соняшникова), масло вазелінове, димексид, ПЕО- 400 та інші, характеристика яких представлена в розділі «Розчинники». Природно, що чим більше використовується розчинників, тим різноманітніша рецептура цієї групи розчинів.

Готування розчинів на летких розчинниках. У даному випадку необхідно враховувати можливість значних втрат розчинника і відповідне збільшення концентрації розчину за рахунок випаровування в процесі виготовлення. Для уникнення цих втрат небажано проводити такі операції, як нагрівання, фільтрування чи проціджування. Крім того, спирт етиловий, ефір, за винятком хлороформу, вогнебезпечні, тому розчинення в даному випадку слід проводити при додержанні техніки безпеки (подалі від вогню).

Спиртові, ефірні і хлороформні розчини виготовляють безпосередньо у відпускних флаконах. Флакони повинні бути чистими і сухими, бо вода погано змішується з органічними розчинниками (крім спирту) і змінює їх розчинюючу

міцністю 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90 %.

В аптеки, як правило, надходить спирт зі вмістом у ньому безводного спирту понад 96 % (96,1-96,7). Тому для виготовлення стандартних водно-спиртових розчинів розбавляють наявний міцний спирт, користуючись таблицею

№ 5 (ДФ XI), у якій вказується (у мл при 20 °С) кількість води і спирту різної міцності (95,1-96,5), який необхідно змішувати, щоб одержати 1 л (при 20 °С) спирту міцністю 30, 35, 40,45, 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80, 85, 90, 95 %.

У наказі МОЗ України № 197 від 07.09.93 р. приведені таблиці, у яких вказується відповідність об'ємів (мл) етилового спирту різної

концентрації масі (г)спирту (при температурі 20 °С).

Концентрація вихідного спирту да 96 %;96,1 %; 96,2 %; 96,3 %; 96,4 %;96,5 %; 96,6 %; 96,7 %. де X - кількість міцного спирту, мл;на в об'ємних відсотках для 95 %;

$$X = \frac{V \times B}{A},$$

V - кількість етилового спирту необхідної концентрації, мл;A -

концентрація міцного спирту, мл;

Б - необхідна концентрація, %.

Для виготовлення 70 % спирту за вищенаведеним рецептомкількість 90 %спирту складає 23,3 мл:

$$x = \frac{30 \times 70}{90} = 23,3 \text{ мл}$$

Кількість води, необхідну для виготовлення 70 % спирту, не можна розраховувати шляхом вирахування об'єму 90 % спирту з загального об'єму розчину, тому що необхідно враховувати *контракцію* - зменшення в об'ємі. Знайдену кількість 90 % спирту (23,3 мл) відмірюють мірним циліндром при 20

°С, додають приблизно 7 мл води, розчин перемішують і охолоджують до 20 °С, а потім доводять водою до потрібного об'єму 30 мл. При відсутності необхідного мірного посуду кількість води для розведення спирту етилового розраховують по таблиці № 3.

на 1000 мл 90 % спирту - 310 мл води на 23,3 мл 90 % спирту - x мл води

$$x = \frac{23,3 \times 310}{1000} = 7,22 \text{ мл}$$

По таблиці № 4 (ДФ XI) можна розрахувати кількість обох компонентів: спирту90 % - 23,34 мл води - 7.2 мл

Оскільки предметно-кількісний облік в аптеках ведуть за масою, одночасно роблять перерахунок об'ємних одиниць у вагові.

Коефіцієнт збільшення об'єму при розчиненні порошків, прописаних у кількості більше 3 %, у спиртових розчинах не враховують (КЗО для спиртових

розчинів і суспензій використовують тільки при аналізі лікарської форми).

Rp.: Acidi salicylici 1,5
Laevomycetini 3,0

Camphorae 1,0
Sp. aethylici 50 ml
Tincturae Calendulae 10 ml
Misce. Da. Signa. Протирати шкіру обличчя.

У флакон для відпуску поміщають 3,0 г левоміцетину, 1,5 г саліцилової кислоти, 1,0 г камфори, додають 50 мл 90 % спирту етилового і збовтують. Після розчинення речовин додають 10 мл настойки календули.

Готування розчинів на нелетких розчинниках. Розчини лікарських речовин на нелетких розчинниках виготовляють за масою, тому що значна в'язкість розчинників приводить до великих втрат при відмірюванні. Маса таких розчинів складається із суми кількостей лікарських речовин і розчинника. З огляду на те, що розчинення у в'язких розчинниках протікає повільно, доцільно проводити його при нагріванні з урахуванням властивостей лікарських речовин. Проте в цьому випадку необхідно уникати виготовлення насичених розчинів, бо при охолодженні такого розчину розчинна речовина може випадати в осад. Розчини на в'язких розчинниках виготовляють безпосередньо у флаконах для відпуску, а проціджують лише в крайніх випадках і тільки крізь марлю.

Гліцеринові розчини широко застосовуються як різні змазування. У вигляді гліцеринових розчинів прописують кислоту борну, натрію тетраборат, йод, танін, іхтіол та інші речовини. Гліцерин має значну в'язкість, тому виготовлення гліцеринових розчинів може відбуватися при підігріванні і без підігрівання, що цілком залежить від термолабільності вхідних лікарських речовин. При підігріванні до 40-50 °С в'язкість гліцерину знижується і процес розчинення прискорюється. Натрію тетраборат і кислоту борну краще розчиняти в підігрітому гліцерині, при розчиненні вони утворюють гліцероборну кислоту, що додає розчинам кислотну реакцію. Для нейтралізації гліцероборної кислоти часто поряд з кислотою борною прописують натрію гідрокарбонат. Додавати його слід обережно невеликими порціями, тому що реакція нейтралізації протікає бурхливо і може відбуватися розбризкування розчину.

Rp.: Acidi borici 1,0
Glycerini 90,0

Misce. Da. Signa. Для змочування тампонів.

У сухий флакон для відпуску з підібраною пробкою поміщають кислоту борну, тарують на технічних вагах і відважують 90,0 г гліцерину, підігрівають наводяній бані при температурі 50-60 °С до повного розчинення кислоти борн

Оформляють до відпуску.

Rp.: Natrii tetraboratis

1,0Aquaе purificatae
Glycerini aa 5,0
Misce. Da. Signa. Змазування.

Розчинність натрію тетраборату у воді 1:25, у гліцерині 1:2,5. Отже, у флакон для відпуску поміщають 1,0 г натрію тетраборату (через суху лійку), тарують його (без лійки) і туди відважують гліцерин, закривають пробкою і

підігривають на водяній бані шляхом занурення флакона в теплу воду до повногорозчинення натрію тетраборату. Потім додають 5 мл очищеної води. При виготовленні гліцеринових розчинів йоду підігривання небажане.

Rp.: Iodi 1,0
Kalii iodidi 2,0
Aquaе purificatae 3 ml
Glycerini 94,0

Misce. Da. Signa. Для тампонів при вульвовагініті.

Спочатку виготовляють концентрований розчин калію йодиду. У відпускний флакон з жовтогарячого скла відмірюють воду очищену і розчиняють у ній калію йодид, потім йод, флакон тарують на технічних аптечних вагах, відважують гліцерин, збовтують до одержання розчину й оформляють до відпуску. Якщо в рецепті не прописана вода, її необхідно взяти в мінімальній кількості (що дорівнює кількості калію йодиду).

Олійні розчини. Жирні олії, а також вазелінове масло - гарні розчинники для багатьох лікарських засобів, які досить широко застосовуються у виглядівушних та інтрана-зальних крапель.

З метою прискорення розчинення застосовують легке підігривання. Якщо в олійному розчині прописана летка речовина, наприклад, ментол, камфора, то для попередження втрат розчинення проводять у попередньо підігрітій олії при температурі не вище 40 °С.

Rp.: Mentholi 0,1
Olei Vaselini 10,0

Misce. Da. Signa. Краплі в ніс.

У сухий флакон для відпуску відважують 10,0 г масла вазелінового, підігривають на водяній бані не вище 40-50 °С і потім розчиняють у ньому 0,1 г ментолу (пахуча речовина). Проціджують уразі потреби.

При виготовленні олійних розчинів необхідно звернути увагу на виготовлення вушних крапель з карболовою кислотою.

У ДФ X мається два препарати фенолу: кристалічний і рідкий. Якщо в рецепті не зазначено, який треба застосовувати, то застосовують кристалічний. Рідкий фенол застосовується для виготовлення тількиводних розчинів.

Rp.: Acidi carbolici 0,4
Olei Helianthi 20,0

Misce. Da. Signa. Вушні краплі.

У сухий флакон для відпуску поміщають 0,4 г фенолу кристалічного, відваженого на ручних вагах на кружку з пергаментного паперу (намагаючись не торкатися руками, щоб уникнути опіків). Флакон тарують на технічних аптечних вагах, куди відважують 20,0 г олії соняшникової, закривають раніше підібраною пробкою з прокладкою і збовтують до повного розчинення фенолу.

До неводних розчинників належать також евтектичні сплави, які одержують у результаті взаєморозчинення двох твердих речовин, що мають високі криоскопічні константи чи низькі температури плавлення, чи те та інше.

Готують евтектичні сплави шляхом поміщення прописаних лікарських речовин у флакон для відпуску, який добре закривають пробкою і ставлять у теплу воду (40 °С) до повного їх розплавлення. При виготовленні значних кількостей рідких евтектичних сплавів іноді застосовують розтирання і перемішування в ступці.

Рр.: Camphorae

Chlorali hydrati aa1,5

Misce. Da. Signa. Зубні краплі.

У сухий флакон для відпуску поміщають камфору і хлоралгідрат, щільно закривають пробкою, поміщають у теплу воду (40 °С) і витримують до повного розплавлення - утворюється рідина.

Рр.: Iodi 10,0

Dimexidi ad 100,0

Misce. Da. Signa. Змазувати нігті, стопи ніг.

У сухий флакон для відпуску поміщають 10,0 г йоду, тарують флакон і відважують 90,0 г димексиду і збовтують до розчинення (розчинність йоду в димексиді 1:1).

Готування розчинів на комбінованих розчинниках. Якщо в рецептах прописуються комбіновані розчинники (наприклад, вода очищена, спирт етиловий, гліцерин та ін.), то насамперед орієнтуються на розчинність лікарських речовин, а також враховують властивості окремих розчинників

- леткість, в'язкість - і відповідно вибирають найбільш доцільні технологічні прийоми та їх послідовність. У розрахунках беруть до уваги різні способи дозування етилового спирту, ефіру, гліцерину, димексиду й ін. Крім того, об'єм, що витісняється лікарськими речовинами, у разі потреби віднімають від об'єму того розчинника, що має найбільшу розчинюючу здатність стосовно даної лікарської речовини.

Рр.:

	Acidi
salicylici	1,0
Resorcini	2,0
Acidi borici	1,5

Aetheris medicinalis

30,0 Spiritus aethylici 70

% Aquae purificatae aa 50ml

Misce. Da. Signa. Протирати шкіру обличчя вранці і ввечері.

Із прописаних лікарських речовин кислота борна легко розчинна в гарячій воді (1:3), кислота саліцилова мало розчиняється у воді (1:500), але легко - у 70 %

етиловому спирті (1:5,5) і ефірі (1:2), резорцин дуже легко розчинний у воді. З розчинників ефір найбільш леткий. Його дозують за масою, воду очищену і спирт етиловий - за об'ємом.

Об'єм лікарського препарату з урахуванням щільності ефіру (0,7160 г/см³) складає: $50 + 50 + 30,0:0,7160 = 141,8$ мл.

У сухий флакон для відпуску поміщають кислоту саліцилову і розчиняють у 50 мл 70 % спирту етилового. Додають приготовлений у підставці розчин кислоти борної і резорцину в 50 мл води очищеної. В останню чергу додають 30,0 г ефіру. Оформляють до відпуску сигнатурою.

Rp.: Analgini 2,0

Butadioni 0,5

Furacilini 0,3

Dimexidi 30,0 Spiritus aethylici 50 ml

Misce. Da. Signa. Змазувати уражені ділянки шкіри.

Розчинність анальгін і фурацилін в димексиді значно вища, ніж в етиловому спирті. Бутадіон, навпаки, легко розчиняється в етиловому спирті і гірше в димексиді.

У флакон для відпуску відважують 30,0 г димексиду і розчиняють у ньому анальгін і фурацилін. У підставці в 50 мл 90 % етилового спирту розчиняють бутадіон. Обидва розчини зливають разом і збовтують. При необхідності проціджують.

ВДОСКОНАЛЕННЯ ЯКОСТІ І ТЕХНОЛОГІЇ РОЗЧИНІВ

Удосконалення якості розчинів насамперед пов'язане з розширенням асортименту розчинників, що мають гарно розчиняючу здатність стосовно більшості лікарських речовин, хімічно і фармакологічно індіферентних, які забезпечують необхідну біодос-тупність і високу стабільність, а, отже, збільшують терміни придатності.

Крім того, загальна тенденція до зниження використання в технології лікарських форм етилового спирту, що має наркотичну дію, обмеження застосування олій рослинних, які легко зиркають і є продуктами харчування, порушує питання про їх заміну іншими розчинниками. У зв'язку з цим великий інтерес представляє впровадження в практику аптек поліетиленоксиду-400, димексиду і силіконових рідин, а також спонукає до пошуку нових, перспективних розчинників.

Високомолекулярними сполуками називаються природні чи синтетичні речовини з молекулярною масою від декількох тисяч (не нижче 10-15 тисяч) до мільйона і більш.

Молекули цих сполук представляють гігантські утворення, що

складаються із сотень і навіть тисяч окремих атомів, зв'язаних один з одним силами головних валентностей, тому такі молекули прийнято називати макромолекулами.

Молекули високомолекулярних сполук (ВМС) найчастіше являють собою довгі нитки, що переплітаються між собою чи згорнуті в клубки, причому довжина їх значно більша поперечника. Так, довжина молекули целюлози дорівнює 400-500 нм, а поперечник - 0,3-0,5 нм. Отже, ці молекули різко анізодіаметричні і при зіткненні з відповідним розчинником утворюють справжні (молекулярні) розчини.

Характерна риса більшості ВМС - наявність у їх молекулах багаторазово повторюваних ланок. Це повторення залежить від ступеня полімеризації. Звідси ці речовини мають ще і другу назву - *полімери*.

Дослідженнями останніх десятиліть доведено, що розчини ВМС не можна віднести до типових колоїдних систем, хоча вони мають *властивості, характерні для колоїдних розчинів*: своєрідність часток розчиненої речовини; рух аналогічний броунівському; малі швидкості дифузії в їх розчинах через великі розміри молекул ВМС, внаслідок чого вони не здатні проникати через напівпроникні мембрани; малі значення осмотичного тиску; повільніше протікання в розчинах ряду процесів (включаючи і хімічні, підвищену схильність до утворення різноманітних хімічних комплексів та ін.). Усе це вказує на те, що розчини ВМС сполучають у собі властивості як істинних, так і колоїдних розчинів. Пояснюється це тим, що в розчинах ВМС розчинена речовина роздроблена на молекули, і, отже, ці розчини являють собою гомогенні й однофазні системи. При розчиненні ВМС розчини утворюються самовільно, тобто не потрібні спеціальні добавки для їх утворення. Розчини ВМС - термодинамічно рівноважні системи, що тривалий час є стійкими, якщо немає впливу зовнішніх факторів (наприклад, розчинів електролітів). Розчини ВМС за молекулярно-кінетичними властивостями нічим не відрізняються від розчинів низькомолекулярних сполук. Незважаючи на те, що макромолекули не виявляються в ультрамікроскопі, вони мають здатність до світлорозсіювання, що приводить до опалесценції або деякої каламутності розчину.

Про властивості ВМС та їх розчинів докладно поданий матеріал у курсах органічної, фізичної і колоїдної хімії.

Всі ВМС внаслідок їх великої молекулярної маси не легкі і не здатні переганятися. З цієї ж причини ВМС дуже чутливі до впливу різних зовнішніх факторів. Макромолекули легко розпадаються під впливом навіть незначних кількостей кисню та інших деструктивних агентів. Більшість

ВМС

підвищенні температури розм'якшуються поступово і не мають визначеної температури плавлення. У цих речовин температура розкладання нижче температури кипіння, а тому вони можуть знаходитися тільки в конденсованому стані.

Гігантські ланцюгоподібні молекули ВМС по окремих ланках неоднорідні, мають дифільний характер. Окремі ланки складаються з атомних груп, що мають полярний характер. До числа полярних атомних груп належать

COOH, -NH₂, -OH та ін. Ці радикали добре взаємодіють з полярними рідинами (водою, спиртом та ін.) - гідратуються, інакше кажучи, вони гідрофільні. Поряд з полярними макромолекулами містять неполярні, гідрофобні радикали - -CH₃, -CH₂-C₆H₅ та ін., що можуть сольватуватися неполярними рідинами (бензол, петролейний ефір та ін.), але не можуть гідратуватися. У природних ВМС майже завжди переважають полярні групи, тому, потрапляючи у воду, вони поведуться як гідрофільні речовини. Чим більше полярних ділянок у молекулі ВМС, тим краще вона розчинна у воді.

Властивості ВМС залежать від величини і форми їх молекули. Так, ВМС, що мають *сферичні молекули* (гемоглобін, глікоген, пепсин, трипсин, панкреатин та ін.) зазвичай являють собою порошкоподібні речовини і при розчиненні майже не набухають. Розчини цих речовин мають малу в'язкість навіть при порівняно великих концентраціях і підкоряються законам дифузії й осмотичного тиску.

ВМС із дуже *асиметричними лінійними (розгалуженими), витягнутими молекулами* (желатин, целюлоза та її похідні) при розчиненні дуже набухають і утворюють високов'язкі розчини, що не підкоряються закономірностям, властивим для розчинів низькомолекулярних речовин. Розчинення ВМС з лінійними молекулами супроводжується набуханням, останнє є першою стадією їх розчинення. Причина набухання в тому, що при розчиненні відбувається не тільки дифузія молекул речовини, яка розчиняється, у розчинник, як це відбувається при розчиненні низькомолекулярної речовини (НМР), але і дифундування розчинника у ВМС. Набухання полягає в наступному: молекули низькомолекулярної рідини-розчинника, рухливість яких у багато разів більша рухливості макромолекул, проникають у занурену в неї ВМС, заповнюючи вільні простори між макромолекулами. Далі розчинник починає надходити усередину речовини, що набухає, в наростаючій кількості завдяки гідратації полярних груп означених сполук. Основне значення гідратації полягає в ослабленні міжмолекулярних зв'язків, розпушенні цих сполук. Просвіти, що утворюються, заповнюються новими молекулами розчинника. Розсовуванню ланок і ланцюгів макромолекул сприяють і осмотичні явища, які протікають одночасно з гідратацією полярних груп високомолекулярних сполук.

Після того, як будуть зруйновані зв'язки між макромолекулами, тобто коли нитки їх будуть достатньо відсунуті одна від одної, макромолекули, набувши здатності до теплового руху, починають повільно дифундувати у фазу розчинника. Набухання переходить у розчинення, утворюючи однорідний істинний (молекулярний) розчин. Таким чином, розчинення ВМС із лінійними макромолекулами протікає у дві стадії: перша (сольвата-ція-гідратація) супроводжується виділенням тепла, тобто зменшенням вільної енергії й об'ємним стиском. Основне призначення цієї стадії при розчиненні зводиться до руйнування зв'язків між окремими макромолекулами. В другій стадії набухання рідина поглинається без виділення тепла. Розчинник просто дифузно всмоктується в петлі сітки, утвореної поплутаними нитками макромолекул. У цій стадії відбувається поглинання великої кількості розчинника і збільшення об'єму набухаючої ВМС у 10-15 разів, а також змішування макромолекул з

маленькими молекулами розчинника, що можна розглядати як чисто осмотичний процес.

Варто мати на увазі, що набухання такої сполуки не завжди закінчується її розчиненням. Дуже часто після досягнення відомого ступеня набухання процес припиняється. Набухання може бути необмеженим і обмеженим.

Необмежене набухання закінчується розчиненням. Сполука спочатку поглинає розчинник, а потім при тій же температурі переходить у розчин. При обмеженому набуханні високомолекулярна сполука поглинає розчинник, а сама в ньому не розчиняється, скільки б часу вона не знаходилась у контакті.

Обмежене набухання такої сполуки завжди закінчується утворенням еластичного гелю (холодцю). Однак обмежене набухання, обумовлене обмеженим розчиненням, часто при зміні умов переходить у необмежене. Так, желатин і агар-агар, що набухають обмежено в холодній воді, у теплій воді набухають необмежено, чим користуються при розчиненні цих речовин.

Набухання ВМС носить вибірковий характер. Вони набухають лише в рідинах, близьких їм за хімічною будовою. Так, сполуки, що мають полярні групи, набухають у полярних розчинниках, а вуглеводневі - тільки в неполярних рідинах.

Розчини ВМС, якщо вони знаходяться в термодинамічній рівновазі, є, як і справжні розчини, агрегатно стійкими. Однак при введенні великих кількостей електролітів спостерігається виділення ВМС із розчину. Але це явище не тотожне коагуляції типових колоїдних систем, яке відбувається при введенні невеликих кількостей електроліту і є необоротним процесом.

Виділення з розчину ВМС відбувається при додаванні великих кількостей електроліту і є оборотним процесом - після видалення з осаду електроліту чи промиванням діалізом ВМС знову стає здатним до розчинення. Різний і механізм обох явищ.

Коагуляція відбувається в результаті стиснення подвійного електричного шару і зменшення або повного зникнення електричного заряду, що є основним фактором стійкості. Виділення з розчину полімеру при додаванні великої

58

кількості електроліту пояснюється простим зменшенням розчинності ВМС у концентрованому розчині електроліту і називається висолюванням. Висолююча дія різних осадників - наслідок їх власної сольватації, при якій відбувається затрата розчинника, що веде до зниження розчинності ВМС. При додаванні нейтральних солей їх іони, гідратуючись, віднімають воду в молекул ВМС. При висолюванні головну роль грає не валентність іонів, а їх здатність до гідратації. Висолююча роль електролітів, головним чином, залежить від аніонів, причому за висолюючою дією аніони можна розташувати в наступному порядку: сульфат-іон, цитрат-іон, ацетат-іон, хлорид-іон, роданід-іон.

Висолюючу дію мають не тільки аніони, але й катіони, такі як літій, натрій, калій, рубідій, цезій. З цих сполук найчастіше застосовуються сполуки, що містять катіони натрію і калію. Вони займають друге місце після аніонів за

висолнюючою дією. При додаванні електроліту розчинність ВМС знижується і вона випадає в осад. Чим вища здатність до гідратації іонів, тим сильніша їх висолнююча дія. Тому при готуванні розчинів ВМС за прописами, до складу яких входять осадники, доцільно останні додавати до розчину ВМС у розчиненому вигляді. ВМС необхідно обов'язково розчинити в чистому розчиннику, тому що в розчині солей розчинення цих речовин відбувається важко.

Дегідратація, розчиненої сполуки, а отже і висолювання її можуть бути викликані і неіонізованими речовинами, наприклад, спиртом. Висолююче діють також концентровані розчини цукру (сиropи). Ці речовини гідратуються за рахунок макромолекул. Розчинник, витрачений на їх гідратацію, вже втрачає здатність брати участь у розчиненні первинно розчиненого ВМС. Цукор і спирт мають сильно дегідратуючу дію при введенні у значних кількостях, тому їх необхідно додавати до розчину ВМС частинами при збовтуванні.

Під дією вказаних факторів спостерігається також явище коацервації - поділ системи на два шари. Коацервація відрізняється від висолювання тим, що речовина, тобто дисперсна фаза, не відокремлюється від розчинника у вигляді твердого пластівчастого осаду, а збирається спочатку в невидимі неозброєним оком жирні краплі, що поступово зливаються в краплі великого розміру, а потім відбувається розшарування на 2 шари: перший - концентрований шар полімеру і розчинника; другий - розведений розчин того ж полімеру. Під дією низьких температур можливі і такі явища, як желатинування, або драгліття, і синерезис.

Від висолювання драгліття відрізняється тим, що не відбувається поділу системи з утворенням осаду, а вся система в цілому переходить в особливу проміжну форму свого існування - холодець, чи гель, причому цей стан характеризується повною втратою текучості. Наприклад, розчин желатину здраглюється при зниженні температури; при підвищенні температури він знову набуває плинності і його можна застосовувати. Процес драгліття може

відбуватися в самому гелі, що може призвести до поділу системи на 2 фази: концентрований гель і розчинник, що містить молекули ВМС. Це явище здраглювання, що відбувається в гелі, називається синерезисом і характерне для розчинів крохмалю.

ВМС та їх розчини мають дуже важливе значення у всіляких галузях промисловості, сільському господарстві, а також медицині і фармації. У медицині їх використовують як лікарські засоби (ферменти, полісахариди, слизи, екстракти та ін.) і як допоміжні речовини при готуванні різних лікарських форм (основи для супозиторіїв та мазей, емульгатори, стабілізатори, пролонгатори, солюбілізатори, коригенти, як добавки при виготовленні кровозамінників), а також як пакувальний матеріал при відпуску лікарських препаратів, для виготовлення флаконів, плівок, пробок, банок та інших пакувальних виробів.

ВИГОТОВЛЕННЯ РОЗЧИНІВ НЕОБМЕЖЕНО НАБУХАЮЧИХ ВМС

До необмежено набухаючих ВМС. найчастіше застосовуваних у фармацевтичній практиці, відносяться пепсин, екстракти солодки, беладони та ін. При готуванні розчинів необмежено набухаючих речовин керуються загальними правилами виготовлення розчинів низькомолекулярних речовин, беручи до уваги властивості лікарських речовин і розчинників.

Rp.: Pepsini 2,0 Acidi hydrochlorici
5 ml Aquae purificatae 200 ml

Misce. Da. Signa. По 1-2 столові ложки 2-3 рази в день під час їжі.

Мікстура-розчин, до складу якої входить необмежено набухаюча ВМС (фермент) - пепсин, добре розчинний у воді, і сильнодіюча речовина - кислотахлористоводнева.

Особливість технології мікстур з пепсином - дотримання послідовності змішування компонентів. Оскільки пепсин інактивується в сильних кислотах, то змішування прописаних компонентів проводять у такій послідовності: спочатку готують розчин кислоти й у ньому розчиняють пепсин.

Розрахунок:

Пепсину 2,0 г

Розчину кислоти хлористоводневої (1:10) 50 мл

Води очищеної $205 - 50 = 155$ мл

У підставку відмірюють 155 мл очищеної води, додають 50 мл розчину кислоти хлористоводневої у розведенні 1:10 і в отриманому розчині розчиняють 2,0 г пепсину, розмішуючи до повного розчинення. Розчин при необхідності проціджують через складену в кілька шарів марлю (краще через скляний фільтр

№ 1 чи № 2) у флакон для відпуску. Розчин повинен бути прозорим. Помутніння розчину вказує на домішку в пепсині розчинних сторонніх білків. При наявності осаду його потрібно видалити проціджуванням. Фільтрувати розчини пепсину через паперові фільтри не рекомендується, тому що пепсин легко адсорбується паперовим фільтром, оскільки в кислому середовищі білок як амфотерна сполука здобуває позитивний заряд, а папір, гідролізуючись, заряджається негативно. Відпускають розчини пепсину у флаконах з жовтогарячого скла з додатковою етикеткою «Зберігати в темному прохолодному місці».

Мікстури із сухими і густими екстрактами. Технологія мікстур із сухими ек-страктами не відрізняється від технології мікстур з порошкоподібних лікарських речовин. При готуванні мікстур з густих екстрактів їх додають до рідин двома способами в залежності від кількості прописаного екстракту.

Rp.: Natrii benzoatis

Natrii hydrocarbonatis aa 2,0 Extracti Glycyrrhizae 4,0

Aquae purificatae 200 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура з ВМС - густим екстрактом солодки, прописаним у великій 11

кількості. У зв'язку з тим, що промисловістю випускається два екстракти солодки

- густий і сухий, при відсутності в рецепті точної вказівки мають на увазі густийекстракт.

У підставку відмірюють 140 мл води очищеної. Густий екстракт солодки відважують на невеликий кружок фільтрувального паперу і приклеюють його до закругленої частини товкачика (голівки) папером догори, змочують фільтрувальний папір водою або 70% спиртом етиловим, відокремлюють від екстракту. Екстракт, що залишився на голівці товкачика, розтирають у ступці спочатку з невеликою кількістю води, потім додають поступово нові порції води до повного розчинення екстракту. Проціджують зі ступки у флакон для відпуску, куди додають 20 мл 10% розчину натрію бензоату і 40 мл 5% розчину натрію гідрокарбонату.

Rp.:Analgini 2,0

Solutionis Calciichloridi 10% 200 ml

Extracti Belladonnae 0,15

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в
день.

Мікстура з ВМС - густим екстрактом беладони, прописаним у великій кількості. У цьому випадку зручно застосувати розчин густогоекстракту беладони 1:2 (Extractum Belladonnae solutum), який додають краплями до розчинусолей у подвійній кількості стосовно вихідного

Розрахунок: Анальгін 2,0 м

Розчину кальцію хлориду 20% (1:5) $20,0 \times 5 = 100$ мл

Розчину екстракту беладони густого (1:2) крапель 18 (0,1 р-ну густого екстракту = 6 крап.)

Води очищеної $200 - 100 = 100$ мл

У флакон для відпуску відмірюють 100 мл води очищеної, потім 100 мл 20% розчину кальцію хлориду й в останню чергу відкаліброваною піпеткою - 18 крапель розчину густого екстракту беладони.

ВИГОТОВЛЕННЯ РОЗЧИНІВ ОБМЕЖЕНО НАБУХАЮЧИХ ВМС

Прикладом обмежено набухаючих речовин у холодній воді і необмежено набухаючих при нагріванні є желатин і крохмаль.

Rp.: Solutionis Gelatinae 5% 50,0

Da. Signa. По 1 столовій ложці через 2 години.

Відважують 2,5 г сухого желатину, поміщають у таровану порцелянову (фарфорову) чашку, заливають 10-кратною кількістю холодної води і залишають набухати на 30-40 хвилин. Потім додають решту води, суміш ставлять на водяну баню (температура 60-70 °С) і при перемішуванні досягають повного розчинення желатину й одержання прозорого розчину. Доводять водою до необхідної маси. Отриманий розчин при необхідності проціджують у флакон і відпускають з етикеткою

«Зберігати в прохолодному місці», оскільки під впливом мікроорганізмів може відбуватися псування розчину. Хворому треба пояснити, що перед застосуванням лікарську форму слід підігріти, бо розчин може ущільнитися.

Для внутрішнього вживання і клізм готують 2% розчин крохмалю, відповідно до пропису ГФ VIII. Розчини такої концентрації готують у тих випадках, коли їх концентрація не позначена в рецепті. Наприклад:

Rp.: Solutionis Amyli 2% 100,0

Da. Signa. На 2 клізми.

Чи може бути просто виписано

Rp.: Mucilaginis Amyli 100,0 Da. Signa. На 2 клізми.

Розчин готують за масою в такий спосіб: 2 частини крохмалю змішують з 8 частинами холодної води і при перемішуванні додають до 90 частин киплячої води. Помішують, нагріваючи до кипіння. У разі потреби можна процідити через марлю. Розчини нестійкі, піддаються мікробному псуванню, тому їх готують *ex tempore*.

Усередину застосовують розчини крохмалю як обволікаючий засіб для захисту чутливих закінчень слизової оболонки від впливу подразнюючих речовин.

Метилцелюлоза (МЦ) відноситься до обмежено набухаючих речовин у гарячій воді і необмежено набухаючих в холодній. При нагріванні понад 50 °С у водних розчинах можлива коагуляція МЦ, але при охолодженні відбуваються зворотні процеси і МЦ цілком переходить у розчин. Однак тривале нагрівання розчинів приводить до зниження в'язкості. Для виготовлення водних розчинів МЦ заливають водою, нагрітою до 80-90 °С (для більш повного і швидкого розчинення) у кількості 1/2 від необхідного об'єму одержуваного розчину. Після охолодження до кімнатної температури додають решту холодної води, перемішують і залишають у холодильнику на 10-13 годин до повного розчинення метилцелюлози. Утворений прозорий розчин метилцелюлози проціджують через скляний фільтр № 2. Охолоджені розчини прозорі.

Необхідно враховувати, що розчини ВМС частіше прописуються в поєднанні з різними лікарськими речовинами, що можуть реагувати з ними, тому щоразу необхідно враховувати їх взаємосумісність.

ХАРАКТЕРИСТИКА КОЛОЇДНИХ РОЗЧИНІВ

Колоїдні розчини являють собою ультрамікрогетерогенну систему, у якій структурною одиницею є комплекс молекул, атомів та іонів, званих міцелами.

Розмір часток дисперсної фази колоїдних розчинів (від грецького *kolla* - клей і *eidos* - вид) знаходиться в межах від 1 до 100 нм (0.1 мкм). Ядро міцели утворюється внаслідок скупчення окремих молекул гідрофобної речовини. Подвійний шар іонів, що оточують ядро (адсорбційний і дифузійний), виникає або в результаті адсорбції іонів, або ж унаслідок дисоціації поверхнево розміщених молекул ядра під впливом зовнішнього середовища. Сполуки, з яких утворюються іони подвійного шару, називаються іоногенними групами.

Згідно з правилом Фаянса, на поверхні ядра ліофобної міцели

адсорбуються переважно ті іони, які мають з ядром загальні хімічні елементи. Усі ці іони називаються потенціаловизначаючими іонами. Електрично заряджені частки, обмежені адсорбційним шаром, називаються гранулою. Іони, що нейтралізують гранулу, утворюють навколо ядра іонну атмосферу, розподіляючись між адсорбційним і дифузійним шарами. Ці іони називаються протиіонами. Як правило, в адсорбційному шарі міцели розміщуються потенціаловизначаючі іони, а в дифузійному - протиіони. Таким чином, міцелу можна розглядати як комплекс гранули і проти-іонів. Докладна будівля міцел розглядається в курсі фізколоїдної хімії.

У фармацевтичній практиці застосовуються головним чином гідрозолі, тобто дисперсні системи, де дисперсійним середовищем є вода.

У зв'язку з великим розміром часток *колоїдні розчини мають характерні властивості*: мала дифузійна здатність, низький осмотичний тиск, мала здатність до діалізу, здатність розсіювати світло у всі боки при розгляданні розчинів у відбитому світлі (утворюється характерний конус Тин-даля). Міцели в колоїдному розчині знаходяться в хаотичному русі. Для них характерний броунівський рух.

Колоїдні розчини є седиментаційно стійкими системами.

Седиментація - це процес осідання часток під дією сили ваги. Осіданню часток у колоїдних розчинах перешкоджає броунівський рух, який розподіляє частки по всьому об'єму.

Колоїдні розчини - агрегативно і термодинамічно нестійкі системи, тому що частки мають надлишкову поверхневу енергію. В результаті зменшення поверхневої енергії може відбуватися коагуляція колоїдних розчинів.

Коагуляція - це процес сполучення між собою часток у дисперсних системах з утворенням крупніших комплексів.

Укрупнення часток в колоїдних розчинах виникає під впливом молекулярних сил зчеплення і поверхневого натягу рідини. Сили міжмолекулярного притягання сприяють зчепленню часток при їх зіткненні, а сили поверхневого натягу рідини - зменшенню поверхні зіткнення рідини з частками. Однак, незважаючи на це, типові колоїдні розчини зберігають свою стійкість протягом визначених термінів, що можна пояснити наявністю факторів, які перешкоджають сполученню колоїдних часток. Один з таких факторів - наявність у колоїдних часток однойменних електричних зарядів, завдяки чому вони відштовхуються, а, отже, не з'єднуються у великі агрегати. Колоїдні розчини можуть бути стійкими тільки в присутності третього компонента - стабілізатора, що, адсорбуючись на поверхні розподілу частка - середовище, попереджає коагуляцію. Стійкість колоїдних систем поліпшується і за рахунок виникнення сольватних шарів з молекул розчинника.

Колоїдні розчини - нерівноважні системи: вони не мають властивості оборотності (якщо колоїдний розчин упарити чи осадити електролітом, а потім знову додати воду, то колоїдного розчину не вийде). Необхідно також мати на увазі, що при тривалому зберіганні може відбуватися так зване «старіння», яке

виявляється в злипанні часток, що приводить до їх коагуляції. Це явище також відрізняє колоїдні розчини від істинних.

Стійкість колоїдних розчинів порушується за рахунок самовільного злипання часток, при додаванні електролітів (які, гідратуючись, віднімають воду від міцели колоїдного розчину, тобто порушується водна оболонка навколо колоїдних часток, в результаті чого частки укрупнюються і відбувається їх осідання), при зміні температури, рН середовища, під впливом світла. *Стійкість системи забезпечується* наявністю заряду на поверхні частки (дисоціація речовини, адсорбція однойменних іонів), сольватним шаром оболонкою з ВМС, ПАР навколо часток дисперсної фази, що перешкоджає їх злипанню. *Механізм стабілізуючої дії ВМС і ПАР* полягає в тому, що вони адсорбуються на поверхні часток і орієнтуються на межі розподілу фаз таким чином, що полярною частиною звернені до полярної рідини, а неполярною - до неполярних часток, утворюючи на поверхні фази мономолекулярний адсорбційний шар. Іони ПАР, адсорбуючись на поверхні розподілу, мають поверхневу активність, при цьому підвищуються сили відштовхування між часточками і знижується їх поверхневий натяг, що сприяє агрегатній стійкості. Крім того, навколоплівки ПАР, що оточує часточку, орієнтуються молекули сольватного шару (у воді - гідратна оболонка). Такі колоїди називаються «*захищеними*».

Оскільки розмір часток захищених колоїдів такий, що вони не проходять через фізіологічні мембрани, вони позбавлені здатності всмоктуватися, а їх препарати, отже, виявляють тільки місцеву дію.

ВИГОТОВЛЕННЯ РОЗЧИНІВ ЗАХИЩЕНИХ КОЛОЇДІВ

У фармацевтичній практиці застосовують в основному три захищених колоїдних препарати. Це коларгол, протаргол і іхтіол.

Коларгол і протаргол застосовують як в'язучі засоби, антисептики, протизапальні засоби. Їх розчини застосовують для змазування слизових оболонок верхніх дихальних шляхів, в очній практиці, для промивання сечового міхура, гнійних ран і т. п.

Розчин протарголу (*срібло білкове*) - *Argentum proteinicum* - це аморфний порошок коричнево-жовтого кольору, без запаху, слабко гіркої злегка в'язкого смаку, легко розчинний у воді, є захищеним колоїдним препаратом срібла, містить 7,3-8,3% (у середньому 8%) срібла оксиду. Роль захисного колоїду виконують продукти гідролізу білка (альбумінати). Препарат описаний у ГФ IX, ст. 398.

Rp.: Solutionis Protargoli 2% 100 ml

Da. Signa. Для промивання порожнини носа.

При готуванні розчинів протарголу використовується його здатність набухати завдяки вмісту великої кількості (близько 90%) білка. Після набухання протаргол самовільно переходить у розчин.

2,0 г протарголу насипають тонким шаром на поверхню 100 мл води і залишають у спокої. Препарат набухає, і часточки протарголу, поступово розчиняючись, опускаються на дно підставки, даючи доступ наступним порціям

води до препарату. Збовтувати розчин протарголу не рекомендується, бо при збовтуванні порошок злипається в грудки, утворюється піна, що обволікає частки протарголу і вповільнює його пептизацію.

Отриманий розчин при необхідності проціджують у флакон для відпуску через пухку грудочку вати, промиту гарячою водою. Розчини протарголу можна фільтрувати через беззольний фільтрувальний папір або скляні фільтри № 1 і № 2. У зольному фільтрувальному папері містяться іони заліза, кальцію, магнію, які викликають коагуляцію протарголу й у результаті відбувається втрата лікарського препарату на фільтрі.

Якщо в складі розчину, крім води, прописаний гліцерин, то протаргол спочатку розтирають у ступці з гліцерином і після його набухання поступово додають воду. Крім того, треба враховувати, що розчини протарголу треба відпускати в склянках з темного скла, тому що світло - це фактор, який впливає на коагуляцію колоїдних препаратів. Під дією світла оксид, що міститься в протарголі срібла, руйнується, окисляючи продукти гідролізу білка, у результаті чого протаргол перетворюється в металеве срібло. Розчин протарголу не слід готувати в запас.

Розчини коларголу (*срібло колоїдне*) - *Argentum colloidalе* - це зеленкувато-чорні або синювато-чорні пластинки з металевим блиском, розчинні у воді, містять 70% срібла оксиду і 30% продуктів гідролізу білка (натрієві солі лізальбінової чи протальбі-нової кислот), що виконують роль захисного колоїду. Список Б. Коларгол також описаний у ГФ ІХ. У зв'язку з малою кількістю білка (близько 30%) відбувається повільне розчинення препарату у воді. Тому для прискорення розчинення можна застосовувати два способи виготовлення залежно від концентрації прописаного розчину.

1. У скляний флакон для відпуску фільтрують (можна процідити) воду очищену, висипають коларгол і вміст склянки струшують до повного переходу коларголу в розчин. Цей метод зручний при невеликих концентраціях коларголу (до 1%).

Rp.: Solutionis Collargoli 2% 200 ml Da. Signa. Для спринцювань.

2. Якщо приходить готувати розчини більшої концентрації, то роблять так: коларгол поміщають у ступку, у даному випадку 4,0 г, додають невелику кількість води очищеної, суміш залишають на 2-3 хвилини для набухання, розтирають, а потім потроху при помішуванні додають решту води. Набухання коларголу відбувається порівняно довго, тому раціональніше застосовувати другий спосіб. У разі потреби розчин коларголу фільтрують через скляний фільтр № 1 чи № 2 чи проціджують через пухку грудочку вати, промиту гарячою водою. Розчин світлочутливий, тому відпускають у флаконі з жовтогарячого скла.

Розчини іхтіолу (*амонієва сіль сульфокислот сланцевої олії*) - *Ichtyolum* - це майже чорна чи бура сиропоподібна рідина своєрідного різкого запаху і смаку. Розчинний у воді, гліцерині, спирто-ефірній суміші. Водні розчини при збовтуванні дуже піняться. Опис препарату приведений у ГФ ІХ. Є природним захищеним колоїдом.

Rp.: Solutionis Ichtyoli 1%
200 mlDa. Signa. Для

примочок.

Відважують 2,0 г іхтіолу в старовану порцелянову (фарфорову) чашку (абоємність з пергаментного паперу), поступово додають 200 млводи при безперервному помішуванні скляною паличкою, потім при необхідності проціджують у флакон для відпуску.

Rp.: Solutionis Ichtyoli 2%
100mlGlycerini
10,0

Misce. Da. Signa. Для тампонів.

У таровану підставку відважують 10,0 г гліцерину (в'язка рідина) і туди ж відмірюють 100 мл води очищеної, збовтують до однорідності. Іхтіол відважують у таровану порцелянову (фарфорову) чашечку, потім додають частинами розчин гліцерину у воді і розтирають до повного розчинення, залишивши в підставці частину водно-гліцеринового розчину. Отриманий розчин іхтіолу при необхідності проціджують через пухку грудочку вати у флакон для відпуску об'ємом 150 мл. Порцелянову (фарфорову) чашку обполіскують залишком водно- гліцеринового розчину і ним же промивають ватний тампон. Флакон закупорюють і оформляють до відпуску.

Для виготовлення гліцеринових розчинів іхтіолу флакон поміщають гарячу воду для полегшення розчинення іхтіолу.

Rp.: Solutionis Ichtyoli 10% 100 ml
Kalii iodidi 2,0
Misc. Da. Signa. По 2 столові ложки на мікроклізму.

У даному випадку необхідно обрати оптимальний варіант технології, щобуникнути дії електроліту, що коагулює - калію йодиду. Зцією метою його доцільно додати до іхтіолу у вигляді водяного розчину.

Зважують у таровану чашку 10,0 г іхтіолу і частинами при помішуванні додають 80 мл води. Розчин проціджують у флакон для відпуску, у який відмірюють 10 мл 20% розчину калію йодиду і збовтують до однорідності.

РОЗЧИНИ НАПІВКОЛОЇДІВ

Розчини напівколоїдів - це системи, які за певних умов є істинними розчинами, а при зміні концентрації дисперсної фази стають золями в колоїдному стані. У цьому випадку речовина (дисперсна фаза) одночасно складається з молекул, іонів і різних агрегатів у вигляді міцел різної дисперсності. Міцели утворюються в результаті асоціації молекул розчиненої речовини. При цьому підвищується концентрація розчиненої речовини, що сприяє збільшенню колоїдної фракції. З підвищенням температури, навпаки,

складнішим стає міцелоутворення, оскільки послабляються міжмолекулярні зв'язки і підсилюється молекулярно-кінетичний рух. До таких розчинів, що застосовуються в медичній практиці, відносяться розчини танідів, мил, деяких органічних основ (етакридину лактат).

Внаслідок різко вираженої поверхневої активності напівколоїди легко адсорбуються на неполярних поверхнях і гідролізують їх. Особливо проявляється здатність до асоціації молекул у розчинах танідів та інших дубильних речовин, що збільшується з підвищенням концентрації. Виготовлення розчинів напівколоїдів проводять в аптеках за загальними правилами виготовлення розчинів.

Водні розчини танідів. У водних розчинах танідів, що є похідними фенолу, міцели утворюються не тільки внаслідок злипання молекул по гідрофобних ділянках, але і внаслідок утворення водневих зв'язків.

Рр.: Tannini 3,0

Aquae purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. Для змочування шкіри при опіках.

Розчин для зовнішнього застосування, до складу якого входить танін, що відноситься до напівколоїдів (концентрація його 3%).

У підставку відмірюють 98,2 мл теплої очищеної води і в ній розчиняють 3,0 г таніну (КЗО = 0,61). Розчин проціджують через ватний тампон у флакон і оформляють до відпуску.

Водні розчини мила. Мила, що є солями жирних кислот, можуть існувати у водних розчинах у вигляді неіонізованих молекул, іонів, продуктів гідролізу мила, агрегатів (міцел) і молекул жирної кислоти. У досить концентрованих розчинах міцели мають сферичну форму. Вони складаються з молекул, що з'єднані своїми вуглеводневими групами і звернені назовні (у воду) іоногенними, сильнополярними групами. При більш високих концентраціях мила в розчинах утворюються міцели іншого складу (пластинчасті міцели).

У спирті мила утворюють молекулярні розчини, тому що спирт є розчинником як для полярної, так і для неполярної молекули мила.

У рецептурі аптек можуть зустрічатися рідкі лікарські форми, що представляють сполучення розчинів ВМС, колоїдних і напівколоїдних розчинів.

Суспензії - рідка лікарська форма, що містить як дисперсну фазу одну чи декілька подрібнених порошкоподібних лікарських речовин, розподілених у рідкому дисперсійному середовищі.

Суспензії (зависі) являють собою мікрогетерогенні дисперсні системи, що складаються з твердої дисперсної фази і рідкого дисперсійного середовища. У залежності від величини часток суспензії розрізняють:

- *грубі*, які називають збовтаними мікстурами (Mixturae agitandae), мають розмір часток дисперсної фази (тобто лікарської речовини) більше 1 мкм, при стоянні швидко осідають, тому їх не проціджують (у разі потреби проціджують тільки розчинник);

- *тонкі*, які називають мутними чи опалесцентними мікстурами (Mixturae turbidae), розмір часток від 0,1 до 1 мкм, відрізняються від грубих

суспензій тим, що в них осад утворюється повільніше.

Залежно від способу застосування суспензії розрізняють для *внутрішнього, зовнішнього і парентерального* застосування. Якщо у формі суспензій прописуються лікарські речовини для внутрішнього застосування, то їх називають мікстурами-суспензіями. Як зовнішні засоби суспензії прописуються для змазувань, спринцювань та ін. Рідше суспензії застосовуються для ін'єкцій, в основному внутрішньом'язових (для внутрішньовенного введення не використовуються).

В аптечній практиці найбільше часто застосовують суспензії, у яких дисперсійним середовищем є вода, водні витяжки з лікарської рослинної сировини, гліцерин, жирні олії та ін.

Суспензії можуть бути готовими до застосування, а також у вигляді порошоків чи гранул для суспензій, до яких перед застосуванням додають воду або іншу придатну рідину в кількості, зазначеній у власних статтях.

Суспензії утворюються в наступних випадках:

- при призначенні в складі рідких ліків твердих інгредієнтів, нерозчинних у прописаному розчиннику (наприклад, якщо як розчинник прописана вода, а як лікарська речовина - цинку оксид, камфора, фенілсаліцилат та інші речовини);
- при призначенні твердих розчинних речовин у кількостях, що перевищують межу їх розчинності (наприклад, борна кислота має розчинність у холодній воді 1:25, а виписана - 1:30, отже, нерозчинені частинки її будуть у вигляді осаду);
- коли в результаті протікаючих хімічних реакцій утворюються нові лікарські речовини, нерозчинні в прописаному розчиннику (наприклад, якщо змішати розчини кальцію хлориду і натрію гідрокарбонату, утворюється осад кальцію карбонату);
- коли при змішуванні двох розчинників погіршуються умови розчинності лікарських речовин (наприклад, при додаванні нашатирно-анісових крапель до водних розчинів солей виділяється анетол).

У медичній практиці суспензії мають певне значення:

- надають можливість вводити тверді нерозчинні речовини в рідину, де вони мають високий ступінь дисперсності, у силу чого швидше і повніше виявляють свою лікувальну дію, що доведено численними біофармацевтичними дослідженнями;
- дозволяють забезпечити пролонговану дію і регулювати її тривалість шляхом зміни величини часток лікарської речовини. Наприклад, суспензія аморфного цинку-інсуліну з частками близько 2 мкм викликає короткочасне зниження цукру в крові. Суспензія кристалічного препарату з частками 10-40 мкм чинить тривалу терапевтичну дію. Суміш аморфного і кристалічного препарату забезпечує раннє настання терапевтичного ефекту і його тривалість.

Необхідно відзначити, що суспензії являють собою труднодозовані лікарські препарати. Отруйні і сильнодіючі речовини через труднощі їх дозування в суспензіях, як правило, не відпускаються. Виключення складає той

випадок, коли кількість речовини списку Б, виписана у рецепті, не перевищує вищу разову дозу у всьому обсязі лікарської форми. Питання про відпуск сильнодіючих речовин у суспензіях зважається в кожному окремому випадку індивідуально. Суспензії не відпускаються і в тих випадках, коли в результаті хімічної взаємодії між лікарськими речовинами утворюються отруйні осадки.

ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА СТІЙКІСТЬ ГЕТЕРОГЕННИХ СИСТЕМ. ЗАКОН СТОКСА

Суспензії не мають здатності дифундувати, осмотичного тиску, в них не спостерігається мимовільного хаотичного руху часток. Характерна риса суспензій

- їх здатність до відстоювання. Тому однією з важливих вимог, що пред'являються до суспензій, є їх стійкість.

Стійкість суспензій залежить у першу чергу від властивостей лікарських речовин, що містяться в них. а саме: чи є ці речовини поверхнево гідрофільними чи гідрофобними. Суспензії гідрофільних речовин стійкіші, бо гідрофільні часточки змочуються дисперсійним середовищем і навколо кожної з них утворюється водяна (гідратна) оболонка, що перешкоджає агрегації дрібних часток у більші.

Гідрофобні частки не захищені такою оболонкою, бо при зіткненні з водою вони не можуть утворювати стабілізуючу водяну оболонку, а тому легко і мимовільно (під дією молекулярних сил) злипаються, утворюючи агрегати-пластівці (коагуляція), що швидко осідають. Якщо при коагуляції суспензій утворюються пластівці, погано змочувані водою, то вони спливають па поверхню. Спливання великих пластівчастих агрегатів гідрофобної речовини на поверхню води називається *флокуляцією* (від латинського слова *floculi* - *пластівці*). Флокуляція підсилюється при збовтуванні, бо поверхня гідрофобної речовини погано змочується і це сприяє фіксації пухирців повітря біля твердої фази.

Стійкість суспензій залежить також від ступеня дисперсності (подрібнення) часток дисперсної фази та їх електричного заряду, який перешкоджає укрупненню

і коагулюванню часток. Чим більш подрібнена речовина, тим стійкіша суспензія, тим точніше її дозування, ефективніша дія.

Стійкість залежить від відношення щільностей диспергованих часток дисперсної фази і дисперсійного середовища. Якщо щільність дисперсної фази більша щільності дисперсійного середовища, то частки швидко осідають. Якщо щільність дисперсної фази менша від щільності дисперсійного середовища, то частки спливають. Якщо щільність дисперсної фази приблизно дорівнює щільності дисперсійного середовища, тоді суспензія найбільш стійка.

Розрізняють седиментаційну і агрегатну стійкість суспензій.

Агрегатна стійкість - це стійкість проти зчеплення часток. При седиментації суспензій можуть спостерігатися два різних випадки: в одному випадку частки осідають окремо, не з'єднуючись одна з одною. Осідання при цьому відбувається повільніше. Така дисперсна система називається агрегатно

стійкою.

Однак можливий і такий випадок, коли тверді частки суспензії коагулюють під дією молекулярних сил притягання й осідають у вигляді цілих пластівців. Такі системи називаються агрегатно нестійкими.

Седиментаційна стійкість - це стійкість проти осідання часток, пов'язана тільки з їх розміром.

В усякій суспензії тверді речовини будуть седиментувати (осідати) зі швидкістю, що залежить від ступеня дисперсності твердих часток і деяких інших факторів.

Закон Стокса. У загальному виді швидкість седиментації відображається у формулі Стокса. При радіусі часток дисперсної фази менше 0,5 мкм формула Стокса незастосовна, тому що броунівський рух перешкоджає їх осаджуванню. Для кулястих часток у діаметрі від 0,5 до 100 мкм швидкість осідання часток дисперсної фази підпорядковується формулі Стокса.

Швидкість осідання прямо пропорційно залежить від радіуса часток дисперсної фази, різниці щільностей дисперсної фази і дисперсійного середовища і обернено пропорційна в'язкості дисперсійного середовища.

$$V = \frac{2 r^2 \times (d_1 - d_2) \times g}{9 \times \eta},$$

де

V - швидкість руху (осідання),

см/с; r - радіус часток дисперсної фази;

d₁ - щільність часток дисперсної фази, г/см³;

d₂ - щільність дисперсійного середовища, г/см³;

η - абсолютна в'язкість дисперсійного середовища, г/см

х с; g - прискорення сили ваги, см/с².

При застосуванні формули Стокса потрібно мати на увазі, що частки дисперсної фази повинні бути строго кулястої форми, абсолютно тверді і гладенькі; крім того, формула Стокса не відбиває явищ, які відбуваються на границі розділу фаз і залежать від того, чиє речовини гідрофобними чи гідрофільними.

Оскільки стійкість є величиною за своїм значенням зворотною швидкості седиментації, формулу Стокса можна дещо перетворити й одержати:

$$U = \frac{1}{V} = \frac{9 \times \eta}{2 r^2 \times (d_1 - d_2) \times g},$$

де U - стійкість суспензії.

Стійкість суспензії буде тим більша, чим менший радіус часток дисперсної фази, чим ближче значення щільності фази і середовища, чим більша в'язкість дисперсійного середовища. І тому, щоб підвищити стійкість суспензій, використовують такі прийоми:

- підвищення в'язкості дисперсійного середовища. Це досягається шляхом введення ПАР, в'язких рідин (гліцерину, сиропів), гідрофільних

колоїдів, крохмалю та ін.;

- намагаються як можна тонше диспергувати тверді частки дисперсної фази. Це досягається шляхом ретельного подрібнення речовини в ступці спочатку в сухому вигляді, а потім у присутності невеликої кількості рідини.

При подрібненні речовин у сухому вигляді ступінь дисперсності знаходиться в межах до 50 мкм, а якщо їх додатково подрібнювати в присутності води, то розмір часток виходить у межах 0,1-5 мкм.

Необхідність додавання рідини пояснюється тим (як витікає з мал. 113), що знижується твердість подрібнюваної речовини і, крім того, змочуючі рідини проникають у дрібні тріщини твердих часток, що утворюються при розтиранні речовини і створюють розклинюючий тиск (P)

), що діє протилежно стягуючій дії увігнутого меніска, так званому лапласівському тиску (P). Мікротріщини розширюються, і відбувається подальше подрібнення речовини. Це явище відоме за назвою «*ефекту Ребіндера*». Чим вища енергія змочування, тим сильніш виражений розклинюючий ефект і буде краще відбуватися розщеплення речовини.

Б. В. Дерягін установив, що *максимальний ефект диспергування в рідкому середовищі спостерігається при додаванні 0,4-0,6 мл рідини на 1,0 г твердої речовини (40-60%)*. Відповідно до цього, у технології ліків існує *правило Дерягіна: для тоншого подрібнення твердої порошкоподібної речовини рідину беруть у половинній кількості від її маси*.

Гідрофільні речовини легше руйнуються в присутності води, ніж у присутності неполярних рідин. Для полегшення диспергування гідрофобних речовин вигідніше використовувати спирт або ефір.

Стабілізація суспензій. Агрегатну стійкість суспензії здобувають тоді, коли їх частки покриті сольватними оболонками, що складаються з молекул дисперсійного середовища. Такі оболонки перешкоджають укрупненню часток, будучи для розведених суспензій фактором стабілізації.

Для підвищення стійкості суспензій гідрофобних речовин, які на своїй поверхні не утворюють захисних гідратних шарів, їх треба ліофілізувати, тобто додавати гідрофільний колоїд (стабілізатор), тим самим надаючи їм властивість змочуваності. Як стабілізатори застосовують природні чи синтетичні високомолекулярні речовини: камеді, білки, желатозу, рослинні слизи, природні полісахаридні комплекси, метилцелюлозу, натрій-карбоксиметилцелюлозу, полівінілпіролідон, поліглюкін, твіни, спени, бентоніти та ін.б). Усі зазначені поверхнево-активні речовини (ПАР) зменшують запас поверхневої енергії в системі. Найсильніше виявляється захисна дія в суспензіях ВМС. Розчини цих речовин не тільки самі мають велику стійкість, але і передають цю властивість гідрофобним часткам. Стабілізуюча дія цих речовин полягає в утворенні гідратних шарів на поверхні часток суспензії, а також в охопленні цих часток довгими ланцюжкоподібними макромолекулами.

Співвідношення між твердою фазою суспензії і захисними ВМС залежить від ступеня гідрофобності препарату й гідрофілізуючих властивостей захисної речовини і встановлюється експериментальним шляхом.

Для визначення концентрації ПАР, необхідної для змочування₃

гідрофобних речовин, порошок лікарського препарату подрібнюють до 40 мкм, висушують до постійної маси і поміщають в ексікатор над висушеним кальцієм хлоридом. Потім 0,02 г цієї речовини наносять на 1 см² поверхні розчину, що містить ПАР різних концентрацій у склянці місткістю 30 мл і діаметром 45 мкм.

Час занурення порошку в розчин ПАР фіксують секундоміром. На підставі отриманих даних будують графік залежності часу занурення порошку від концентрації ПАР. Від точки перетину дотичних поблизу області перегину ставлять перпендикуляр на вісь абсцис. Крапка перетину перпендикуляра з оссю абсцис указує концентрацію ПАР, необхідну для змочування фармацевтичних порошків.

За результатами проведених дослідів роблять висновок про доцільну концентрацію ПАР, що забезпечує гідрофілізацію лікарського препарату. Ця кількість повинна бути оптимальною. При перевищенні межі відбувається процес здраглювання. При недостатній кількості ВМС може виникнути зворотне явище - астабілізація, бо часток ВМС не вистачає на те, щоб покрити і захистити всю поверхню зважених часток.

Часточки суспензій можуть бути стабілізовані і додаванням електролітів, що створюють у прикордонному шарі дзета-потенціал визначеного знаку і величини. Виникнення дзета-потенціалу в суспензіях пояснюється так само, як і заряджування ядра міцели в гідрофобному золі: адсорбція іонів з розчину і дисоціація або гідроліз поверхневого шару твердої фази.

Слід мати на увазі, що електроліти стабілізують суспензії тільки у визначених концентраціях. Якщо перевищується концентрація електроліту, то стабілізуюча дія електроліту переходить у коагулюючу.

СПОСОБИ ВИГОТОВЛЕННЯ СУСПЕНЗІЙ

Суспензії лікарських речовин готують двома методами: *дисперсійним* і *конденсаційним*.

В основі дисперсійного методу лежить принцип одержання визначеного ступеня дисперсності шляхом подрібнення порошкоподібної лікарської речовини. В основі конденсаційного способу – сполучення молекул у більші частки -агрегати, характерні для суспензій.

При виготовленні суспензій дисперсійним методом виходять крупніші частки (грубі суспензії), а при виготовленні суспензій конденсаційним методом - дрібніші (тонкі суспензії).

Технологія суспензій повинна включати такі технологічні прийоми, які забезпечили б отримання суспензій з тонко диспергованими частками. Суспензії з концентрацією лікарських речовин 3% і більше готують за масою.

Готування суспензій дисперсійним методом. Залежно від того, які речовини входять до складу суспензії (гідрофільні чи гідрофобні), спосіб диспергування буде різним.

До гідрофільних речовин відносяться магнію оксид, цинку оксид, крохмаль, біла глина, вісмуту нітрат основний та ін. До гідрофобних -

камфора, ментол, тимол, сірка, фенілсаліцилат та інші аналогічні речовини. Готування суспензій з гідрофільними речовинами. При виготовленні суспензій з гідрофільних речовин тверду лікарську речовину спочатку розтирають у ступці в сухому вигляді, а потім (за правилом Дерягіна) з половинною кількістю рідини (від маси сухої речовини). Отриману суміш у вигляді кашки (пульпи) розбавляють водою і зливають у флакон для відпуску.

Rp.:Zinci oxydi 10,0
Aquaе purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. Для примочок.

Суспензія для зовнішнього застосування, до складу якої входить гідрофільна речовина - цинку оксид. 10,0 г цинку оксиду розтирають у ступці спочатку в сухому вигляді, а потім додають 4-6 мл води і ретельно розтирають, щоб забезпечити максимальне диспергування. Потім частинами додають решту води і переносять у флакон для відпуску, намагаючись шляхом змивання зі стінок ступки кількісно перенести диспергований цинку оксид.

Оформляють етикетками «Зовнішнє» і «Перед уживанням збовтувати».

ППК

Дата № рецепта

Zinci oxydi 10,0

Aquaе purificatae 100 ml

m_{заг.}

=

110ml

Приготував:

(підпис)

Перевірив:

(підпис)

Прийом скаламучування. Для одержання більш тонких і стійких суспензій застосовують прийом скаламучування (який є різновидом методу диспергування). Він використовується для виготовлення суспензій з гідрофільних речовин, які відзначаються великою щільністю.

Rp.:Bismuthi subnitratіs 2,0

Aquaе Menthae 200 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У цьому випадку 2,0 г вісмуту нітрату основного ретельно розтирають у ступці, потім додають 1 мл м'ятної води (за правилом Дерягіна), розтирають, додають 5- чи 10-кратну кількість м'ятної води (близько 10 мл), перемішують і залишають на 2-3 хвилини, щоб більші частки осіли, а тонку суміш зливають у флакон для відпуску. Залишок знову розтирають, додають 5-10-ти кратну кількість води, перемішують, дають відстоятися, а потім зливають у флакон для відпуску. Цю операцію повторюють доти, поки вся речовина не буде переведена в тонкодиспергований стан. Після скаламучування з водою помітна седиментація спостерігається через 2-3 години. Вихідна дисперсність мікстури легко відновлюється при збовтуванні перед уживанням.

У даній мікстурі один зі стабілізуючих факторів - поверхневий потенціал - виникає в результаті електролітичної дисоціації поверхневого шару зважених

часток вісмуту нітрату основного.

Стійкість мікстур-суспензій з гідрофільними речовинами значно підвищується, якщо в пропис буде введено речовини, що збільшують в'язкість дисперсійного середовища, не будучи при цьому ПАР. У якості в'язких рідин доцільно вводити в мікстури цукровий та інший сиропи (якщо вони не прописані в рецепті, можна поради́ти лікарю). Тоді тверду речовину ретельно розтирають у сухому вигляді, потім з невеликою кількістю сиропу (половинна кількість стосовно речовини), потім додають решту сиропу і розбавляють водою.

Сиро́пи підвищують в'язкість мікстури, внаслідок чого швидкість осідання зважених часток лікарської речовини зменшується, і вона точніше дозується.

При виготовленні суспензій з набухаючих гідрофільних речовин їх спочатку розтирають у сухому вигляді (якщо в рецепті прописані інші порошки, то змішують з цими речовинами), а потім змішують з водою, не розтираючи з половиною кількістю води.

Виготовлення суспензій з гідрофобними речовинами. Одержати стійку суспензію з гідрофобних речовин простим розтиранням з рідиною не вдається. У таких випадках гідрофобні речовини змішують з гідрофільним колоїдом для утворення на поверхні твердих часток адсорбційних оболонки, що надають суспензії необхідну стійкість.

Для речовин з *нерізько вираженими гідрофобними властивостями* (терпінгідрат, фенілсаліцилат, сульфаніламідні препарати та ін.) як стабілізатори використовують абрикосову камедь, желатозу, 5 % розчин метилцелюлози читвін-80.

Для речовин з *різько вираженими гідрофобними властивостями* (ментол, камфора та ін.) кількість стабілізаторів збільшується у 2 рази і .

Гідрофілізуючі властивості зазначених захисних речовин проявляються у

присутності води. Для утворення первинної пульпи потрібна кількість води, рівна напівсумі препарату і захисної речовини.

Rp.: Therpini hydrati 2,0

Natrii hydrocarbonatis 2,0

Aquae purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура-суспензія з терпінгідратом - речовиною з *нерізько вираженими гідрофобними властивостями*. Тому суспензії з терпінгідратом відзначаються схильністю до флокуляції. Це призводить до швидкого осаджування.

У підставку відмірюють бюреткою 80 мл води очищеної і 20 мл 5 % розчину натрію гідрокарбонату. У ступці розтирають 2,0 г терпінгідрату з 10 краплями спирту (важкопорошкова речовина), потім додають 1,0 г желатози і 1,5 мл розчину натрію гідрокарбонату. Усе ретельно розтирають до одержання пульпи (однорідної суміші). Потім додають (невеликими порціями) розчин натрію гідрокарбонату, зливаючи отриману суспензію у флакон для відпуску.

ППК

Дата № рецепта

Aquae purificatae 80 ml

Solutionis Natrii hydrocarbonatis 5 % 20 ml

Therpini hydrati 2,0

Gelatosae 1,0

V_{заг.} = 100 ml

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Rp.: Mentholi 0,5

Natrii hydrocarbonatis Natrii tetraboratis aa 1,5

Aquae purificatae 100 ml Miscе. Da. Signa.

Полоскання.

Суспензія для зовнішнього застосування з гідрофобною пахучою і леткооречовиною ментолом, з різко вираженими гідрофобними властивостями.

У підставку відмірюють 100 мл води і розчиняють натрію гідрокарбонат і натрію тетраборат (чи беруть натрію гідрокарбонат у вигляді 5 % розчину - 30 мл). У ступку поміщають 0,5 г ментолу, розтирають з 5 краплями спирту (як труднопорошковану речовину), додають 1,0 г 5 % розчину метилцелюлози і розтирають до одержання однорідної кашки. Потім додають приблизно 15 крапель водного розчину солей (за правилом Дерягіна), розтирають і невеликими порціями додають розчин солей. Після перемішування змивають вміст ступки у флакон для відпуску.

При виготовленні суспензій з гідрофобними речовинами особливого підходу вимагає приготування суспензій сірки, бо вона відноситься до числа особливих речовин з різко вираженими гідрофобними властивостями. Сірка адсорбується на поверхні повітряних пухирців і її частки спливають на поверхню у вигляді пінистого шару. Застосовувати для стабілізації суспензій сірки загальноприйнятні речовини не завжди доцільно, бо вони зменшують її фармакологічну активність. Як стабілізатор суспензій сірки для зовнішнього застосування використовують калійне чи зелене мило з розрахунку на 1,0 г сірки 0,1-0,2 г мила. Мило не застосовують, якщо в суспензію входять солі важких або лужноземельних металів, бо при цьому утворюються нерозчинні осади. Слід також враховувати, що медичне мило несумісне з кислотами.

Rp.: Sulfuris praecipitati 2,0

Glycerini 5,0

Aquae purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. Втирати в шкіру голови.

Сірку розтирають з частиною гліцерину 0,8-1,2 г.

Гліцерин має високі гідрофільні властивості, змочує поверхню часток сірки і сприяє їх подрібненню. До отриманої пульпи додають решту гліцерину і очищену воду, змиваючи сумішу флакон для відпуску. В останню чергу додають 0,2 г калійного мила і ретельно збовтують флакон.

Rp.: Sulfuris praecipitati 2,0
Streptocidi 3,0
Camphorae 3,5
Acidi salicylici 2,0
Glycerini 3,0
Sp. Aethylici 50 ml
Sol. acidi borici 3 % 50 ml
Misce. Da. Signa. Для протирання шкіри.

В флакон для відпуску відважують 2,0 г кислоти саліцилової, 1,5 г кислоти борної, 3,5 г камфори, додають 50 мл етилового спирту 90 %.

Флакон закупорюють і збовтують до розчинення порошків. У підставку відмірюють 50 мл води очищеної. У ступці подрібнюють 3,0 г стрептоцидуз 15 краплями спирту 95

% (важкопорошкова речовина), додають 2,0 г сірки, 3,0 г гліцерини і розтирають до однорідної кашки. Додають 50 мл (частинами) води очищеної, змиваючи суспензію у флакон для відпуску.

При виготовленні суспензій в об'ємі 1-3 л можна використовувати засоби механізації - змішувач СЕС-1.

Готування суспензій конденсаційним методом. В аптечній практиці широке застосування при виготовленні суспензій знаходить конденсаційний метод. При цьому розрізняють наступні випадки утворення суспензій:

- за рахунок хімічної взаємодії;
- за рахунок заміни розчинника.

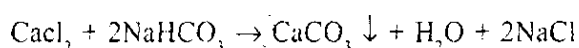
Конденсаційний метод одержання суспензій оснований на одержанні високодисперсних часток речовин дисперсної фази, що знаходяться в молекулярному чи іонному стані. Процес утворення цих сполук залежить від цілого ряду умов: від температури; від концентрації розчинених речовин; від порядку змішування.

В аптечних умовах такі мікстури-суспензії виходять найчастіше в результаті реакції обмінного розкладання, рідше - за рахунок реакції гідролізу, окислювально-відновних та інших реакцій.

Для одержання тонких дисперсій необхідно, щоб вихідні речовини були у стані розчинів або колоїдно-дисперсних систем.

Rp.: Calcii chlondi 10,0
Natrii hydrocarbonatis 4,0
Aquae purificatae 200 ml
Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Нерозчинна речовина утворюється при змішуванні розчинів кальціюхлориду і натрію гідрокарбонату. В результаті обмінного розкладання утворюється свіжоосаджений кальцій карбонат:

Для того, щоб одержати кальцію карбонат у тонко диспергованому стані, необхідно приготувати спочатку два розчини: розчин кальцію хлориду і розчин

натрію гідрокарбонату, а потім ці розчини злити. В результаті виходить тонкий осад кальцію карбонату. Краще скористатися концентрованими розчинами: 50% розчином кальцію хлориду і 5% розчином натрію гідрокарбонату. Тоді у флакон для відпуску відмірюють 100 мл води очищеної, додають 20 мл 50% розчину кальцію хлориду і 80мл 5% розчину натрію гідрокарбонату.

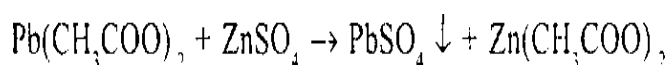
Rp.: Plumbi acetates

Zinci sulfatis ana 1,5

Aquae purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. Для уретральних впорскувань.

У даному випадку в результаті реакції обмінного розкладання

відбувається

утворення осаду свинцю сульфату.

У цьому прикладі використовувати роздільне розчинення речовин не можна, як у попередньому, бо випадуть кристали свинцю сульфату з гострими краями. При спринцюванні такі кристали можуть поранити слизові оболонки і викликати гострий запальний процес. Тому суспензія готується в такий спосіб: у ступці розтирають тверді інгредієнти спочатку в сухому вигляді, а потім додають воду в половинній кількості від маси сухих речовин до одержання пульпи, додають решту води і зливають у флакон для відпуску.

За методом заміни розчинника виходять тонші суспензії, ніж при механічному диспергуванні. Найчастіше опалесцентні і мутні мікстури утворюються при додаванні до водних розчинів настоек, рідких екстрактів, нашатирно-анісових крапель (див. «Виготовлення рідких лікарських форм із використанням концентрованих розчинів і сухих лікарських речовин», стор. 245). У каламутних мікстурах осади, як правило, утворюються досить тонкі і добре розчиняються в рідкому середовищі при збовтуванні.

ОЦІНКА ЯКОСТІ, ЗБЕРЕЖЕННЯ Й УДОСКОНАЛЕННЯ СУСПЕНЗІЙ

Оцінку якості суспензій проводять відповідно до ДФ XI. Перевіряють однорідність часток дисперсної фази, час відстоювання, ресуспендованість, сухий залишок.

Однорідність часток дисперсної фази. Визначають при мікроскопуванні. Не повинно бути неоднорідних великих часток. Розмір часток повинен відповідати зазначеному в приватних статтях.

Час відстоювання. За величиною відстояного шару при зберіганні судять про стійкість суспензій. Чим менша висота відстояного шару, тим стійкість більша.

Ресуспендованість. При порушенні стійкості суспензій вони повинні відновлювати рівномірний розподіл часток по всьому об'єму після 24 годин зберігання при збовтуванні протягом 15-20 секунд, після 3 доби зберігання - протягом 40-60 секунд.

Сухий залишок. Визначають з метою перевірки точності дозування суспензій. Для цього відмірюють необхідну кількість суспензії, висушують і встановлюють масу сухого залишку.

Відхилення у вмісті діючих речовин у 1 г (мл) суспензії не повинне перевищувати $\pm 10\%$.

Усі суспензії відпускають у флаконах з безбарвного скла, щоб можна було бачити результати збовтування, з додатковою етикеткою «Перед уживанням збовтувати». Зберігають мікстури-суспензії в прохолодному місці.

В даний час перспективним є виготовлення «сухих суспензій» (у вигляді порошків або гранул), що представляють суміш лікарських речовин зі стабілізатором, іноді з додаванням консерванту. Готують їх у заводських умовах. Сухі суспензії зручні для транспортування, можуть зберігатися тривалий час.

До основних напрямків удосконалювання суспензій відносяться: пошук нових стабілізаторів, консервантів; впровадження інструментальних методів оцінки якості; розробка засобів малої механізації.

Емульсії - однорідна за зовнішнім виглядом лікарська форма, що складається із взаємно нерозчинних тонко диспергованих рідин, призначена для внутрішнього, зовнішнього або парентерального застосування.

Для виготовлення емульсій використовують персикову, маслинову, соняшникову, касторову ефірні олії, вазелінове масло, а також риб'ячий жир, бальзами та інші незмішувані з водою рідини. Емульсії повинні бути стабілізовані емульгаторами.

Розмір часток (крапельок) дисперсної фази в емульсіях коливається в межах від 1 до 50 мкм. Але можуть бути приготовлені і більш високодисперсні системи.

Емульсії як лікарська форма мають свої позитивні і негативні якості.

До позитивних якостей емульсій відносяться:

- можливість призначати в одних ліках незмішувані рідини, що дуже важливо для точності їх дозування;
- з подрібненням олії збільшується її вільна поверхня; це сприяє швидкій дії розчинених у ній лікарських речовин, а також прискорює процес гідролізу жирів ферментами шлунково-кишкового тракту, що дає швидкий терапевтичний ефект;
- в емульсіях є можливість пом'якшити подразнюючу дію деяких лікарських речовин на слизову оболонку шлунка;
- можна маскувати неприємні смаки і запахи жирних і ефірних олій, смол, бальзамів і деяких лікарських засобів, полегшується прийом в'язких олій, що погано дозуються;

- емульсії є цінними ліками в дитячій фармакотерапії. *До негативних якостей емульсій відносяться:*

- мала стійкість, оскільки вони швидко руйнуються під впливом

різних факторів;

- емульсії є сприятливим середовищем для розвитку мікроорганізмів;
- відносна тривалість виготовлення (при цьому вимагаються відповідні технологічні прийоми, практичний досвід);
- необхідність застосування емульгаторів, щоб утримати фазу в диспергованому стані. У зв'язку з тим, що емульсії являють собою нестійку гетерогенну дисперсну систему, яка легко руйнується під впливом різних факторів, їх готують тільки на короткий термін.

Типи емульсій. Дві незмішувані рідини можуть утворювати два типи емульсій залежно від того, яка з рідин буде перетворена в дисперсну фазу і дисперсійне середовище. Розрізняють емульсії типу олія-вода (О/В) і вода-олія (В/О).

В емульсіях О/В дисперсійним середовищем є вода, а дисперсною фазою - олії жирні чи ефірні, бальзами та інші гідрофобні рідини. В емульсіях В/О дисперсійним середовищем є олія, а дисперсною фазою - вода.

Емульсії типу О/В використовуються для внутрішнього чи парентерального застосування. Для зовнішнього застосування використовуються емульсії як О/В, так і В/О.

Емульсії типу О/В також називаються прямими, чи першого роду (водозмивні), а емульсії типу В/О - зворотними, чи другого роду (незмивні водою). Ці два типи емульсій істотно відрізняються за своїми властивостями і умовами утворення. Крім того, розрізняють ще і множинні емульсії, в яких у краплі дисперсної фази диспергована рідина, що є дисперсійним середовищем. Вони можуть бути типу В/О/В чи О/В/О. Існує кілька **способів визначення типу емульсій.**

Метод розведення заснований на тому, що емульсії типу О/В зберігають свою стійкість при розведенні водою і втрачають стійкість при розведенні олією. Емульсії зворотного типу В/О зберігають свою стійкість при додаванні олії і стають негомогенними при додаванні води.

Краплю випробовуваної емульсії поміщають на предметне скло і поруч поміщають краплю води - злиття крапель буде в тому випадку, якщо емульсія типу О/В. В іншому досліді поруч із краплею емульсії наносять краплю олії. Краплі зіллються, якщо випробовувана емульсія буде типу В/О. Можна цей дослід проробити в пробірках.

Метод фарбування заснований на фарбуванні дисперсійного середовища розчинним барвником, що вибірково розчиняється або у воді, або в олії.

На краплю випробовуваної емульсії наносять крупинку фарби, розчинної у воді (наприклад, метиленовий синій), і спостерігають під мікроскопом. Якщо емульсія типу О/В, тоді дисперсійне середовище забарвиться в блакитний колір і буде видно незабарвлені краплі олії -

«вічка». А якщо емульсія типу В/О, тоді крупинки метиленового синього залишаться лежати на поверхні краплі, бо фарба не може проникнути в крапельки води, через те що в олії вона нерозчинна. Якщо застосовувати фарбу, розчинну в олії (наприклад, судан III), тоді олійна фаза буде забарвлена, а крапельки води - незабарвлені.

Метод кондуктометричний заснований на тому, що емульсія типу О/В має високу електропровідність, а емульсія типу В/О - незначну.

Метод парафінованої пластинки полягає в тому, що коли нанести краплю випробовуваної емульсії на скляну пластинку, покриту шаром парафіну, крапля буде розтікатися, якщо дисперсійним середовищем буде олія (емульсія типу В/О); і не розтікатися, якщо ним є вода (емульсія типу О/В).

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УТВОРЕННЯ ЕМУЛЬСІЙ

Емульсії - це термодинамічно нестійкі системи. Задача виготовлення агрегативно стійких емульсій зводиться в основному до пошуків найбільш ефективного емульгатора для даного сполучення компонентів.

Емульгатори - це дифільні ПАР, що орієнтовано розподіляються на межі розподілу двох рідин. Їх умовно класифікують за структурою і властивостями молекул, механізмом дії, медичним призначенням.

Емульгатори завжди повинні бути досить високими представниками гомологічних рядів і мати в складі молекул як гідрофільні, так і гідрофобні частки, різні за об'ємами (площами) займаної поверхні і збалансовані так, що полярна частина повинна мати сильну спорідненість до води, щоб обумовлювати достатню розчинність речовини і сильну гідратацію, а вуглеводнева частина повинна бути досить розвинутою, наприклад, вуглеводневий ланцюг повинен мати достатню довжину, щоб забезпечувати утворення міцел зчепленням вуглеводневих груп, а при великих концентраціях розчину і в адсорбційному шарі приводити до розвитку гелеподібних структур. Цим вимогам задовольняють жирові мила, а також у різному ступені інші милоподібні емульгатори лужні солі відповідних органічних кислот: нафтонові мила, смоляні (каніфольні) мила, а також алкіл- і алілсульфати і відповідні сульфонові кислоти як у кислому вигляді, так і у вигляді лужних солей. Крім таких поверхнево-активних колоїдних електролітів, що є аніоноактивними, добре відомі і катіоноактивні мила, типовими представниками яких є неорганічні, наприклад, солянокислі, солі відповідних азотовмісних органічних основ як жирного, так і ароматичного ряду. Усі подібні милоподібні речовини є зазвичай ефективними змочувачами, піноутворювачами, емульгаторами і пептизаторами і мають велике значення у фармації для технології ліків (див. стор. 274 «Класифікація ВМС»). При виборі емульгаторів для стабілізації емульсій необхідно враховувати механізм їх стабілізації, токсичність, величину рН, хімічну сумісність з лікарськими речовинами. Емульгатор додають у кількості від 0.1 до 25%.

Про поверхнево-активні властивості емульгаторів можна судити за величиною *гідрофільно-ліпофільного балансу (ГЛБ)*. ГЛБ - це співвідношення *гідрофільних і гідрофобних груп у молекулі, значення якого виражається визначеним числом*. Так. ПАР з ГЛБ 1,5-3 - піногасники. 3-6 - емульгатори типу В/О. 7-9 змочувачі, 8-18 емульгатори типу О/В, 13-15 - піноутворювачі, 15-18 - солубілізатори. За величиною ГЛБ емульгаторів можна характеризувати тип утворюваної емульсії. Щодо теорії утворення емульсій і

механізму стабілізуючої дії емульгаторів існувало кілька наукових уявлень. Наприклад, теорія об'єму фаз (W. Ostwald), теорія в'язкості (H. N. Holmes, W. D. Child), гідратаційна теорія (R. Fischer), теорія зниження міжфазового поверхневого натягу (I. Langmuir, W. D. Harkins та ін.). Логічним продовженням останньої теорії є *теорія утворення адсорбційної оболонки на поверхні дисперсної фази* (G. Clowes, W. Bancroft та ін.). Сучасні положення цієї теорії згодом були розвинуті вітчизняними вченими (П. А. Ребіндер та ін.), за якою механізм стабілізуючої дії емульгаторів полягає в тому, що вони, адсорбуючись на межі фаз, знижують поверхневий натяг і накопичуються на поверхні розподілу, а головне - обволікаючи крапельки диспергованої речовини, утворюють адсорбційну плівку. Плівка, що утворилася, має механічну міцність, перешкоджає утворенню великих часток, злиттю крапельок у суцільний шар (коалесценції) і надає емульсії стійкість (вона як би "бронює" краплі дисперсної фази). Школою академіка Ребіндера експериментально доведено, що плівка, яка утворилася, - основний фактор стабілізації емульсій. Захисні плівки можуть складатися з одного чи декількох молекулярних шарів емульгатора (моно- чи полімолекулярні плівки)./

При виготовленні емульсії в процесі змішування компонентів емульгатор концентрується на поверхні розподілу двох незмішуваних рідин. У процесі подальшого технологічного процесу відбувається утворення відповідного типу емульсії, що залежить від типу емульгатора, який визначає значення величин поверхневих натягів по обидві сторони утвореної оболонки, створюваних відповідними площами гідрофільної та гідрофобної частин даної поверхнево-активної речовини.

Так, наприклад, мила з одновалентними катіонами колоїдно розчинні у воді, але не в олії, що дозволяє утворювати оболонку, змочувану краще водою, ніж олією, тому поверхневий натяг з боку води нижчий, ніж з боку олії. Оскільки внутрішня поверхня оболонки, що оточує кульку, менша зовнішньої, оболонка прагне вигнутися так, щоб обволікати краплю олії, що знаходиться у воді.

Внаслідок цього поверхня з більш високим поверхневим натягом зменшується до мінімуму в порівнянні з поверхнею, що має менший поверхневий натяг. З іншого боку, оболонка мила з дво- і тривалентними катіонами (такі мила колоїдно розчинні в олії, але не у воді) краще змочується олією, ніж водою. У цьому випадку поверхневий натяг з боку олії нижчий, ніж з боку води, і оболонка прагне вигнутися так, щоб обволікати краплі води, що знаходяться в об'ємі масляної фази. Ці представлення схематично зображені Ж. Клоусом і О. І. Тихоновим (мал. 116,3).

Міжфазовий шар складається з одного ряду молекул, звернених своєю полярною частиною до води, а неполярною - до олії. Полярні групи й вуглеводневі радикали сольватуються одночасно водною і масляною фазами, і такий адсорбційно-сольватний шар має визначену механічну міцність.

*Тип утворюваної емульсії залежить від розчинності емульгатора в тій чи іншій фазі. Дисперсійним середовищем стає та фаза, у якій емульгатор переважно розчиняється. Звідси витікає, що для одержання стійких емульсій типу О/В необхідно застосовувати гідрофільні емульгатори (із ГЛБ 8-18) - камеді, білки, лужні мила, слизи, пектини, сапоніни, деякі рослинні екстракти*₄

поліоксидетиленгліколеві ефіри вищих жирних спиртів, кислот, спенів (твін-80, препарат ОС-20) та ін.

Для одержання стійких емульсій типу В/О необхідно застосовувати олеофільні емульгатори (із ГЛБ 3-6)-ланолін, похідні холестерину, фітостерин, природні солі, цетиловий і мирициловий спирти, магнієві й алюмінієві мила, окислені рослинні олії, пентол, емульгатор Т-2, моногліцериди дистильовані (МГД), багато синтетичних речовин. Ці емульгатори знаходять застосування в аптечній практиці тільки при виготовленні ліків для зовнішнього застосування.

Доведено, що найбільш стійкі емульсії утворюються емульгаторами, які мають здатність утворювати драглисті або в'язкі плівки.

Синергізм і антагонізм емульгаторів. Обернення фаз. При одержанні емульсій іноді застосовуються комбіновані емульгатори. Наприклад, суміш аравійської камеді і трагаканту. У цьому випадку вдається досягти підвищення ступеня дисперсності і стійкості емульсій, тобто спостерігається синергізм емульгаторів (одна речовина підсилює дію іншої). Проте слід враховувати, що в залежності від властивостей емульгатора емульсії можуть руйнуватися, тоді емульгатори діють як антагоністи.

Якщо до емульсії типу О/В додати емульгатор протилежного типу, то один тип емульсії може перейти в інший, тобто емульсія типу О/В може перетворитися в емульсію типу В/О. Те ж може відбутися і при значному надлишку емульгової фази. Таке явище називають оберненням фаз емульсій. При цьому спочатку утворюються обидва типи емульсій, але потім залишається або переважає одна, стійкіша система. Для підвищення стійкості (стабільності) емульсій іноді

сполучають емульгатори протилежного типу. Наприклад, в емульсію типу О/В, стабілізовану олеатом натрію, додають до 1 % хлориду кальцію чи алюмінію. При цьому в результаті реакції обміну частина іонів натрію в олеаті натрію заміщається на іони кальцію чи алюмінію з утворенням емульгатора протилежного типу і тому поряд з емульсією прямого типу О/В утворюється емульсія протилежного типу В/О, тобто в емульсії типу О/В частки олії будуть представляти не чисту олію, а емульсію типу В/О, що рівномірно розподілена у водній фазі. Через малу кількість емульгатора протилежного типу обернення фаз тут не спостерігається, однак значно підвищується стабільність таких емульсій і їх стійкість до висихання. Класичним прикладом стійкості емульсій за рахунок присутності емульгатора прямого і протилежного типів є молоко і вершкове масло.

Застосовувані для виготовлення аптечних емульсій колоїдні емульгатори, як правило, дають міцні плівки гелеподібної структури, механічні властивості якої здатні перешкоджати її прориву, необхідному для коалесценції.

Фактори, що впливають на стабільність емульсій. Емульсії повинні мати фізичну, хімічну і мікробіологічну стабільність.

Для *фізичної стабільності* емульсії дуже важлива достатня кількість емульгатора. Необхідно мати на увазі, що визначена кількість емульгатора може наситити лише визначену поверхню. Це означає, що при недостатній кількості емульгатора буде невеликий і ступінь дисперсності. Кульки олії в цьому випадку⁴

виходять настільки великими, що плівка не витримує ваги кульки і проривається. Тому необхідно, щоб для кожного емульгатора й олії були відомі оптимальні співвідношення, які б забезпечили необхідний ступінь дисперсності і стабільність емульсії. Стійкість емульсії залежить не тільки від властивостей застосовуваного емульгатора, але і від ступеня дисперсності фази. Чим ближча щільність дисперсної фази до щільності дисперсійного середовища, тим менший міжфазний поверхневий натяг, тим вища в'язкість дисперсійного середовища, тим стійкіша емульсія.

Розмір крапельок дисперсної фази залежить від величини зниження поверхневого натягу на межі розподілу фаз і від величини енергії, витраченої на подрібнення часток дисперсної фази. Особливо велику стійкість емульсії одержують у результаті гомогенізації, тобто при додатковому енергійному механічному впливі на готову емульсію. При гомогенізації не тільки підвищується дисперсність емульсії, але вона стає монодисперсною, що значно підвищує її стійкість.

Гомогенізація емульсії проводиться за допомогою спеціального приладу - гомогенізатора. Для цього грубодисперсну емульсію пропускають під великим тиском крізь наявні в гомогенізаторі вузькі канали. У цьому випадку великі краплі

дисперсної фази руйнуються і виходить тонкодисперсна емульсія. При цьому діаметр крапель може зменшитися в десятки разів у порівнянні з початковим.

Хімічна стабільність емульсій визначається стабільністю лікарських речовин, відсутністю хімічних реакцій між інгредієнтами емульсій.

Хімічна нестійкість може відбиватися на фізичній стабільності емульсій (руйнування внаслідок омилення, окислювання, гідролізу, складових компонентів, їх взаємодії між собою і матеріалом упаковки).

З метою хімічної стабілізації емульсій їх зберігають в упаковці з інертних матеріалів у прохолодному місці, захищеному від впливу світла і повітря, вводять антиоксиданти (бутилокситолуол, бутилоксіанузол, пропілгаллат та ін.).

Мікробіологічна стабільність емульсій є важливою вимогою, що визначає їх якість. При виготовленні емульсій (як і інших лікарських форм) необхідно дотримувати всіх заходів для забезпечення мікробної чистоти лікарських і допоміжних речовин.

ТЕХНОЛОГІЯ ЕМУЛЬСІЙ

Готування олійних емульсій регламентується ДФ XI (с. 161). Олійні емульсії готують шляхом розтирання в ступці емульгатора з емульговою рідиною і водою. При цьому на 10,0 г олії беруть 5,0 г желатози і 7,5 г води. Якщо емульгатор у рецепті не зазначений, то фармацевти на свій розсуд, з огляду на призначення емульсії, фізико-хімічні властивості вхідних інгредієнтів, підбирають відповідний емульгатор. Слід враховувати, що емульгатор буде надавати належну емульгуючу дію лише тоді, коли емульгатор,

вода й олія будуть взяті у визначених кількостях.

При відсутності вказання олії в емульсії використовують персикове, оливкове чи соняшникове. При відсутності вказівок про концентрацію для виготовлення 100,0 г емульсії беруть 10,0 г олії.

У разі потреби до складу емульсії вводять консерванти (ніпагін, ніпазол, сорбінова кислота та інші), дозволені до медичного застосування.

Готування олійних емульсій складається з двох стадій:

- одержання первинної емульсії (корпусу);
- розведення первинної емульсії необхідною кількістю води.

Одержання первинної емульсії - найбільш відповідальний момент виготовлення емульсії. Якщо емульсія не вийшла і після додавання води видно великі краплі олії, то не слід виправляти таку емульсію. Її треба готувати заново.

При виготовленні первинної емульсії необхідно дотримувати визначених технологічних прийомів.

1. У ступку завжди першим вносять емульгатор, який ретельно розтирають, а потім додають олію і воду. Товкачик необхідно обертати по спіралі при енергійному розтиранні маси увесь час в одному напрямку. Часточки олії при русі товкачика у в'язкому середовищі в одному напрямку витягаються в нитки, які, розриваючись, дають крапельці покриватися оболонкою емульгатора.

Якщо товкачиком рухають у різних напрямках, то витягування олії в нитці зменшується, а кульки, що утворюються при цьому, зіштовхуються і коалесціюють, процес диспергування утруднюється. Товкачик треба тримати так, щоб він максимально стикався зі стінками ступки. Він повинен не тільки розтерати емульговану суміш, але й вбивати в неї повітря.

2. При виготовленні первинних емульсій слід також мати на увазі, що дуже холодні олії (при температурі нижче 15 °С) емульгуються з великими зусиллями. Тверді тригліцериди при цьому випадають в осад і не піддаються перетворенню в тонку дисперсію. У таких випадках олію злегка підігрівують.
3. Для кращого змішування інгредієнтів, що входять до складу первинної емульсії, рекомендується кілька разів зібрати целулоїдною пластинкою густу масу зі стінок ступки і товкачика в центр ступки. Після цього поступово при помішуванні додають решту води.

Для одержання первинної емульсії можуть бути використані три способи.

Континентальний (метод Бодримона). У суху ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора і ретельно

його розтирають, потім додають олію і рівномірним рухом товкачика змішують олію з емульгатором до одержання однорідної маси, при цьому утворюється олеозоль. До цієї суміші краплями додають воду в кількості, рівній половині суми маси олії і емульгатора (якщо береться желатоза чи аравійська камедь), і продовжують розтирання до характерного потріскування. При цьому суміш

набуває вигляду сметаноподібної маси, а при нанесенні краплі води, спущеної по стінці ступки, вона залишає білий слід; це вказує на те, що первинна емульсія готова і немає вільної олійної поверхні. Якщо первинна емульсія не готова, то крапля води,

нанесена на її поверхню, не розтікається.

По закінченні емульгування доцільно отриману первинну емульсію залишити на 5-10 хвилин для руйнування емульсії зворотного типу, що завжди утворюється, а потім перемішати ще раз. За цим способом дооре виходить емульсія тільки в тому випадку, якщо ступка і емульгатор будуть сухими. Якщо емульгатор не будесухим, то олія не зможе змочити вологий емульгатор.

Англійський спосіб. У ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора, який розтирають, а потім змішують з водою до одержання однорідної маси, при цьому утворюється гідрозоль. До цієї суміші при ретельному перемішуванні додають краплями олію. Коли всю олію буде заемульговано, до первинної емульсії додають решту води.

Цей метод трудомісткий, але практика показала, що він дає хороші результати. Емульсії в цьому випадку виходять гарної якості, якщо навіть ступка і емульгатор будуть недостатньо сухими, що дуже важливо, і особливо, якщо доводиться працювати з таким емульгатором, як желатоza, що дуже гігроскопічна і завжди містить вологу.

Російський спосіб. У ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора. У пор-целянову (фарфорову) чашечку відважують воду, а на поверхню води відважують олію, суміш виливають у ступку і розтирають до одержання первинної емульсії. Цей метод досить простий і зручний тоді, коли в емульсію не входять речовини, розчинні в олії.

Як видно, способи одержання первинної емульсії відзначаються послідовністю змішування компонентів і деяких технологічних прийомів.

Розведення первинної емульсії. Готову первинну емульсію розводять необхідною кількістю води до заданої маси. При цьому воду додають у кілька прийомів при перемішуванні. При занадто швидкому розведенні водою можливе руйнування чи обернення фаз емульсії. Тому розведення первинної емульсії роблять поступово при помішуванні. Готову емульсію проціджують у разі потреби крізь два шари марлі в тарований флакон для відпуску і доводять до заданої маси водою. Правильно приготовлена емульсія являє собою однорідну рідину, що нагадує молоко з характерним запахом і смаком залежно від узяті олії.

Розрахунок кількості компонентів. При визначенні маси олії, води і емульгатора основні положення такі:

- кількість олії визначається прописом у рецепті;
- кількість емульгатора - його емульгуючою здатністю;
- кількість води для утворення первинної емульсії - розчинністю емульгатора у воді.

Тому і рецептура одержання первинної емульсії різна в залежності від застосовуваного емульгатора. Наприклад, якщо в якості емульгатора для виготовлення 100,0 г емульсії застосовується желатоza, то на 10,0 г олії береться 5,0 г желатоzi, води половинна кількість від суми олії і емульгатора $(10 + 5) : 2 = 7,5$ мл. Води для розведення первинної емульсії $100 - (10 + 5 + 7,5) = 77,5$ мл.

При використанні інших емульгаторів на 10,0 г олії береться:

- 2,0 г твіну-80 (у 2-3 мл води);

- 2,0 г калійного або натронного мила (чи суміш 1,0 г калійного мила в сполученні з 1,0 г емульгатора Т-2 у вигляді гелю для емульсії бензилбензоату);
- 10,0 г сухого молока (у розчині з 10 мл води);
- 1,0 г метилцелюлози (у вигляді 5 % розчину - 20 мл);
 - 0,5 г натрій-карбоксиметилцелюлози (у вигляді 5% розчину - 10 мл, у сполученні з 0,5 г метилцелюлози в 5 % розчині - 10 мл);
 - 2,0 г поліоксил-40-стеарату (розплавляють і в теплій ступці змішують з 10,0 г олії, додають 2-3 мл води, емульгують і розбавляють водою до 100,0 г);
 - поліоксил-40-стеарат із твіном-80 (1,0 г твіну-80 у теплій ступці змішують з 1,0 г поліоксил-40-стеаратом, додають 10,0 г олії, розтирають, додають 2-3 мл води, емульгують і розбавляють водою до 100,0 г);
 - 5,0 г крохмалю (у вигляді 10 % клейстеру - 50 мл розчину);
 - лецитин (1,2 % від маси емульсії);
 - Т-2 (15 % від маси олії);
 - фосфатиди (1-1,5 % від маси емульсії).

Розчинність твінів залежить від довжини поліетиленоксидних ланцюгів. Наприклад, при виготовленні олійної емульсії з твіном-20 на 10,0 г олії береться емульгатора 5,0 м, води 7,5 мл (половина кількість від суми олії і емульгатора). Емульгатор при цьому нашаровують на олію, а потім додають воду і розтирають. Одержують первинну емульсію, що розбавляють до 100,0 г. Аналогічно готують емульсії з твіном-40 і твіном- 60.

В даний час у фармацевтичній практиці твіни широко використовують (як солюбілізато-ри) для одержання прозорих розчинів олій. З використанням твіну- 20 отримано водний розчин м'ятної олії. Твін-60 розчиняє трояндову і м'ятну олії, твін-80 - трояндову і лавандову.

Додавання лікарських речовин до емульсій. До складу олійних емульсій часто входять різні лікарські речовини, спосіб введення яких може вплинути на терапевтичну дію ліків. Тому необхідно враховувати властивості цих речовин, їх концентрацію і кількість.

1. *Якщо лікарські речовини розчинні у воді*, то їх розчиняють у частині води, призначеної для розведення первинної емульсії. Розчин цих речовин додають до готової емульсії в останню чергу. Додавати такі речовини безпосередньо до первинної емульсії, а тим більше вводити їх у первинну емульсію не можна, бо може відбутися руйнування емульсії за рахунок висолюючої дії електроліту або великої концентрації речовини. Використання концентрованих розчинів допускається в тому випадку, якщо їх об'єм на 1/2-1/3 менший від об'єму води, призначеної для розведення первинної емульсії.

Rp.: Emulsi olei Persicorum 100,0

Coffeini-natrii benzoatis 0,5

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Олійна емульсія типу О/В с водорозчинною речовиною - кофеїн-бензоатомнатрію (список Б).

У порцелянову (фарфорову) ступку поміщають 5,0 г желатози і ретельно її розтирають, потім додають 7,5 мл води, змішують, одержують гідрозоль, а потім

поступово (краще по краплях) додають 10,0 г персикової олії при ретельному розтиранні й емульгуванні. Масу кілька разів зі стінок ступки і товкачика збирають целулоїдною пластинкою. Перевіряють готовність первинної емульсії, і потім до неї поступово додають воду, яку розраховують:

$$100 - (7.5 - 5.0 + 10,0) = 77,5 \text{ мл.}$$

Оскільки в емульсію входить кофеїн-бензоат натрію, то для його розчинення залишають приблизно 20-25 мл води (або використовують 10% концентрований розчин - 5 мл), а рештою води розбавляють первиннуемульсію. Після цього додають розчин кофеїн-бензоату натрію.

Дата	ППК
Aquae purificatae	№ рецепта Gelatosae 5,0
<u>Coffeini-natrii benzoatis 0,5</u>	85 ml Olei Persicorum 10,0

$$m_{\text{заг.}} = 100,5$$

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Аналогічно додають хлоралгідрат, натрію бромід, спиртові розчини, сиропи, екстракти.

2. *Якщо лікарські речовини розчинні в оліях* (камфора, ментол, тимол, а також жиророзчинні вітаміни, гормональні та інші препарати), то їх розчиняють в олії до введення її у первинну емульсію. При цьому кількість емульгатора розраховують з урахуванням маси олійного розчину.

Вияток з цього правила складає кишковий антисептик фенілсаліцилат. Його розчиняти в олії не рекомендується, бо він погано гідролізується в кишківнику, в результаті чого розчин не має антисептичної дії.

3. *Якщо лікарські речовини не розчинні у воді й оліях*, то їх додають у вигляді дрібних порошоків шляхом ретельного розтирання з готовою емульсією, а якщо потрібно, то додають емульгатор у необхідній кількості.

Rp.: Emulsi olei Ricini 200,0 Camphorae 1,0

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Олійна емульсія типу О/В з розчинною в олії пахучою, легкою речовиною - камфорою. У порцелянову чашку відважують 20,0 г касторової олії і розчиняють у ньому 1,0 г камфори, можна при нагріванні (до 40°C) на водяній бані. У ступку поміщають 4,2 г твіну-80, додають олійний розчин камфори, змішують. Краплями додають 5 мл води і емульгують до одержання первинної емульсії. Готову

первинну емульсію розбавляють водою ($201,0 - (21,0 + 4,2 - 5,0) = 170,8$ мл), яку додають у кілька прийомів.

Rp.: Emulsi oleosi

,0 Phenylis salicylates
Bismuthi subnitratris
ana 2,0

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Емульсія типу О/В, до складу якої входять фенілсаліцилат, що має нерізковиражені гідрофобні властивості, і вісмуту нітрат основний - гідрофільна речовина з великою щільністю.

У невелику порцелянову (фарфорову) чашку відважують 20,0 г 5% розчину метилцелюлози, переносять у ступку, додають невеликими порціями 10,0 г мигдальної чи персикової олії, ретельно змішують до готовності первинної емульсії, а потім частинами додають 70 мл водиочищеної.

2,0 г фенілсаліцилату розтирають у ступці як важкопорошковану речовину з 20 краплями етилового спирту. Після звітрювання спирту змішують з 2,0 г 5% розчину метилцелюлози, потім додають 2,0 г вісмуту нітрату основного і до суміші додають при помішуванні приблизно 4,0 г емульсії, ретельно розтираючи. Отриману масу розбавляють емульсією і переносять у склянку для відпуску.

Rp.:Benzylis benzoatis 20,0

Saponis viridis 2,0

Aquae purificatae 78 ml

Misce. Da. Signa. Змазувати шкіру рук.

Для виготовлення даної емульсії можна замінити 1,0 г мила медичного на рівну кількість емульгатора Т-2. У порцеляновій чашці розплавляють емульгатор Т-2, виливають у підігріту ступку, додають 1-2 мл гарячої води очищеної, розмішують до утворення сметаноподібної маси, потім частинами додають решту гарячої води з розчиненим у ній 1,0 г мила медичного і ретельно перемішують. Далі при постійному перемішуванні частинами додають 20,0 г бензилбензоату. Емульсія може розшаруватися на четверту добу після виготовлення, та легко відновлюється при збовтуванні. Стабільна протягом 2 місяців.

В аптечній практиці інших країн, наприклад, Болгарії, емульсію з бензилбензоатом готують за прописом: бензилбензоату 100,0 г, триетаноламіну 2,0 г, олеїнової кислоти 8,0 г, води очищеної до 300,0 г.

Крім виготовлення емульсій у ступках, зараз пропонуються й інші способи:

- струшування в спеціальних установках;
- перемішування мішалками чи турбінними установками;
- дроблення за допомогою ультразвуку або струмів високої частоти.

ОЦІНКА ЯКОСТІ, ЗБЕРЕЖЕННЯ Й УДОСКОНАЛЕННЯ ЕМУЛЬСІЙ

Оцінку якості емульсій проводять відповідно до ДФ XI і власних фармакопейних статей за наступними показниками: однорідність часток дисперсної фази, час розшарування, термостійкість, в'язкість.

Однорідність часток дисперсної фази. Розмір часток, обумовлених при мікроскопуванні, не повинен перевищувати показників, зазначених у власних статтях.

Час розшаровування. Розшаровування емульсій визначають за допомогою центрифуги. Емульсію вважають стійкою, якщо не спостерігається розшаровування системи в центрифугі з числом обертів 1,5 тис./хв.

Термостійкість емульсій. Емульсія вважається стійкою, якщо витримує температуру нагрівання 50 °С без розшаровування.

В'язкість в емульсіях визначають по фармакопейних методиках за допомогою спеціальних приладів - віскозиметрів та ін.

При зберіганні емульсій може порушуватися їх однорідність у результаті відстоювання. При відстоюванні частки дисперсної фази не зливаються, а збираються у верхніх шарах, бо дисперговані частки олії хоча й покриті адсорбційною оболонкою емульгатора, але в силу того, що вони легші, ніж вода, спливають на поверхню. Таку емульсію легко відновити шляхом енергійного збовтування. Тому емульсія, що відстоюється, відпуску підлягає, бо *відстоювання* - це процес оборотний.

Необхідно вміти відрізнити процес відстоювання емульсії від необоротного процесу *розшаровування*, що полягає в повільному і поступовому зниженні ступеня дисперсності олійної фази, якщо це емульсія типу О/В, і водної фази, якщо це емульсія типу В/О. При розшаровуванні спочатку кульки олії спливають на поверхню, потім починають злипатися (коалесценція) в суцільну масу, рідини розшаровуються, і таку емульсію не можна відновити. Розшаровування відбувається тим швидше, чим слабкіша поверхнева захисна оболонка кульок(часток) олії.

Згідно з цими основними тенденціями удосконалення фармацевтичних емульсій - це підвищення фізичної стійкості і пролонгації дії лікарських речовин, що входять у їх склад.

Найбільш перспективними шляхами пролонгації дії лікарських речовин, включених до складу емульсій, є розробка лікарських препаратів на основі множинних емульсій, а також модифікація фізико-хімічних властивостей дисперсійного середовища за допомогою введення гідрофільних розчинників, солюбілізаторів та ін.

Для підвищення стабільності емульсій доцільне використання комплексу синтетичних неіонних ПАР (емульгаторів О/В та В/О), що мають виражений стабілізуючий ефект.

Не менш важлива роль у стабілізації емульсій належить раціональній технології, яка включає не тільки визначені температурні режими і порядок змішування компонентів, але й використання сучасного устаткування.

Тому перспективним напрямком розвитку емульсій є впровадження засобів малої механізації (диспергатори, гомогенізатори та ін.); розширення асортименту стабілізаторів; впровадження інструментальних методів оцінки якості.

За фізико-хімічною природою водні витяжки є комбінованими дисперсними системами: поєднанням істинних розчинів або розчинів ВМС із колоїдними розчинами. Іноді у витяжки переходять емульговані чи суспендовані компоненти.

Водні витяги мають широке застосування в медичній практиці самі по собі, а також як складові лікарських препаратів у вигляді мікстур, полоскань, примочок, промивань, ванн, інгаляцій.

До позитивних якостей цієї лікарської форми відносяться:

- максимальний терапевтичний ефект від дії комплексу біологічно активних і супутніх речовин, що містяться в рослинній сировині;
- пролонгованість дії;
- відсутність побічного ефекту, властивого багатьом хімічним речовинам;
- для деяких діючих речовин, що містяться в рослинному матеріалі, не розроблено методики виділення їх у чистому вигляді або не встановлена хімічна структура, у зв'язку з чим їх неможливо синтезувати чи одержувати якимсь іншим способом;
- простота виготовлення.

До негативних якостей водних витягів відносяться:

- нестійкість при зберіганні (мікробна, хімічна, термодинамічна), що обмежує терміни зберігання;
- нестандартність витягів через численні фактори, що впливають на їх якість при виготовленні;
- тривалість готування.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ПРОЦЕСУ ЕКСТРАКЦІЇ ЛІКАРСЬКОЇ РОСЛИННОЇ СИРОВИНИ

Процес екстрагування діючих речовин із сировини дуже складний і складається зі стадій *набухання, утворення первинного соку всередині клітин і масообміну*.

Процес екстрагування рослинного матеріалу являє собою не просте

розчинення складових частин рослини. Його необхідно розглядати як ряд фізико-хімічних процесів, що проходять як усередині клітини, так і на її поверхні. Поряд із процесами розчинення відбуваються явища дифузії, осмосу, адсорбції та ін. Для екстрагування найчастіше застосовується висушений матеріал, у якому внаслідок втрати вологи об'єм протоплазми зменшується, і утворені порожнечі в клітинній оболонці заповнюються повітрям.

Стадія набухання. У перші моменти зіткнення з екстрагентом клітини сухої рослинної сировини набухають. Тривалість цього процесу залежить переважно від гістологічної будівлі рослинного матеріалу, від ступеня його подрібнення, а

також природи екстрагента. У ході набухання клітин повітря витісняється з них екстрагентом, що витягує спочатку з зовнішніх, переважно зруйнованих клітин якрозчинні, так і нерозчинні речовини.

Стадія утворення первинного соку всередині клітин. Потім екстрагент проникає через нерозчинні оболонки в глибше розташовані клітини і розчиняє речовини, що містяться в них, утворюючи концентрований розчин зі значним осмотичним тиском – «первинний сік».

Стадія масообміну. У результаті високої концентрації «первинного соку» всередині клітин створюється значний осмотичний тиск, що викликає дифузійний обмін між вмістом клітин і навколишньою рідиною з меншим осмотичним тиском. Це і є основою процесу екстрагування, який приводить до розведення утвореного концентрованого розчину екстрагентом, що знаходиться поза клітинами. Цей процес дифузії й осмосу відбувається доти, поки не наступить рівновага, тобто концентрація речовин, що проходять через клітинну оболонку, у клітинах і зовні буде однаковою.

При цьому відбуваються молекулярна і конвективна дифузії.

Молекулярна дифузія - це перенос речовини, здійснюваний за рахунок хаотичного руху молекул, який залежить від запасу кінетичної енергії часток (молекул). Швидкість молекулярної дифузії залежить від температури витягування (при її збільшенні зростає швидкість руху молекул), величини поверхні, що розділяє речовини, товщини шару, через який проходить дифузія. Нарешті, переміщення речовини вимагає визначеного часу (чим довше триває дифузія, тим більша кількість

Цей процес можна виразити рівнянням Фіка-Шукарєва:

$$\frac{DS}{dt} = -DF \frac{dc}{dx},$$

де $\frac{DS}{dt}$ швидкість дифузійного процесу, $m^3 \times c^{-1}$;

D – коефіцієнт молекулярної дифузії, m^2/c ;

F – площа дифузійного обміну (сумарна площа подрібненої рослинної сировини), m^2 ;

$\frac{dc}{dx}$ – градієнт концентрації (Зміна концентрації речовини на відстані dx). (-) – дифузійний процес спрямований у сторону зменшення концентрації.

речовини переходить з одного середовища в інше).

Формула приведена для дифузії, що протікає в одному напрямку.
У 1905р. А. Ейнштейн вивів залежність коефіцієнта дифузії від часу.

Конвективна дифузія - це перенос речовини в результаті причин, що викликають переміщення рідини: струс, зміна температури, перемішування. Цей вид дифузії здійснюється значно швидше і відбувається за рахунок конвекції, тобто переносу маси з одного місця рухливого середовища в інше.

Через те що процес екстрагування в умовах аптеки проводиться тією ж кількістю екстрагента, то діючі речовини з рослинного матеріалу ніколи цілком не екстрагуються, що є одним з недоліків існуючих методів.

Для підвищення ефективності процесу витяжки необхідно підтримувати максимально можливим перепад концентрації речовин всередині і поза рослинним матеріалом шляхом подачі «свіжих» порцій екстрагента до настання стану рівноваги. Це досягається перемішуванням. Виходячи з цього, ДФ XI приписує при одержанні настоїв і відварів настоювання сировини проводити при частому перемішуванні.

Таким чином, витягування складається з наступних основних процесів: дифузії, десорбції, розчинення, діалізу і вимивання, які відбуваються самовільно й одночасно.

Фактори, що впливають на повноту і швидкість витягування діючих речовин. На динаміку екстракційного процесу, а отже, і на якість настоїв і відварів впливають такі фактори: *співвідношення між кількістю сировини і екстрагента; стандартність сировини; гістологічна будівля сировини; ступінь подрібнення сировини; матеріал застосовуваної апаратури; температура і час настоювання; вплив ферментів і мікрофлори; хімічний склад діючих речовин; рН середовища.*

Співвідношення кількості сировини і екстрагента. Настої і відвари в рецептах можуть прописуватися різними способами:

1. Вказується кількість вихідної рослинної сировини й об'єм водяного витягу. Наприклад:

Rp.: Infusi herbae Hyperici ex 10,0-200 ml

Da. Signa. Для полоскання порожнини рота.

За даним прописом необхідно з 10 вагових частин трави звіробою приготувати 200 об'ємних частин настою.

2. Вказується тільки об'єм витяжки. Лікар у цьому випадку надає право фармацевту вирішити питання про кількість рослинної сировини відповідно до вказівок ДФ XI.

Якщо кількість лікарської рослинної сировини загального списку в рецепті не зазначена, настої і відвари готують у співвідношенні (1:10). Наприклад:

Rp.: Infusi herbae Leonuri 200 ml

Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У даному випадку необхідно з 20 вагових частин трави собачої кропиви приготувати 200 об'ємних частин настою. '

Настій із трави горицвіту, кореневища з коренями валеріани готують з розрахунку 1:30 (по ДФ X у такому ж співвідношенні готують водні витяги з 15

споришу, трави конвалії, кореня китятки, сени, синюхи, собачого мила, бульб морської цибулі).

Витяги з лікарської рослинної сировини, що містить сильнодіючі речовини (трави термопсису, листя наперстянки та ін.), готують за прописом лікаря, а при відсутності вказівок про кількість сировини - у співвідношенні 1:400 і в основному з екстрактів-концентратів.

Для одержання повноцінних витяжок необхідно використовувати максимально можливу за даних умов кількість води, тому що лікар у рецепті вказує кількість (об'єм) готового витягу, а не води, необхідної для його одержання. При цьому треба враховувати, що частина рідини після екстрагування завжди утримується (поглинається) рослинним матеріалом, тому готової витяжки виходить менше, ніж було взято води. Для одержання необхідної кількості витяжки приходиться додавати воду, що приводить до часткового розведення настою чи відвару. Це небажано, бо втрати діючих речовин пропорційні кількості рідини, яка залишається в сировині. Шляхом віджимання сировини ці втратиможна трохи зменшити, однак цілком позбутися їх неможливо, тому що під впливом капілярних сил частина витяжки завжди буде безповоротно залишатися в рослинному матеріалі. Крім того, втрата води відбувається за рахунок випаровування і змочування стінок інфундирки. У зв'язку з цим для виготовлення водних витягів доцільно брати води трохи більше, ніж треба за рецептом готової витяжки.

Кількість води, що поглинається, залежить від гістологічної будови і ступеня подрібнення сировини. Тому необхідно використовувати індивідуальні коефіцієнти поглинання води сировиною.

Коефіцієнт водопоглинання (K) показує кількість рідини, утримувану 1.0 г рослинної сировини стандартного ступеня подрібнення після його віджимання в перфорованій склянці інфундирки.

Для найбільше часто застосовуваних видів сировини K_v приведені в ДФ XI, а також у наказі МОЗ України № 197 від 07.09.93 р. (див. додаток 3). Якщо K_v не зазначений, то рекомендується використовувати загальноприйняті коефіцієнти: для коренів - 1,5; кори, квіток і трав - 2,0; насіння - 3,0.

Таким чином, кількість води, необхідну для виготовлення настою або відвару, визначають підсумовуванням об'єму витягу, зазначеного в рецепті, і додаткової кількості води, яку розраховують шляхом множення маси сировини на коефіцієнт водопоглинання.

Наприклад, для одержання 200 мл настою з трави собачої кропиви води треба взяти: $200 + (20,0 \times 2) = 240$ мл.

Ця додаткова кількість води значно поліпшує процес екстрагування діючих речовин і підвищує їх вміст у приготовлених настоях і відварах, причому, чим важче розчиняються у воді діючі речовини, тим краще сприяє додавання води.

Однак при виготовленні витяжок з урахуванням коефіцієнта водопоглинання їх об'єм все одно виходить трохи меншим, тому, відповідно до

ДФ XI, до процідженої витяжки після віджимання сировини додають

воду через ту ж саму сировину до об'єму, прописаного в рецепті.

Кількість води, необхідну для одержання витяжки, не можна зменшувати, бо це приведе до зменшення витягування діючих речовин із сировини. Тому в багатокомпонентних прописах рідких лікарських форм, що містять водні витяги і порошкоподібні речовини, у випадку приготування настоїв і відварів з рослинної сировини не можна користуватися концентрованими розчинами солей.

Стандартність сировини. Склад і концентрація водних витягів, сила і характер їх дії на організм залежать від вихідної сировини і, зокрема, від вмісту в ньому діючих речовин. Кількість останніх у рослинному матеріалі коливається в залежності від умов і районування рослин, часу збору, режиму сушіння та інших факторів. *Стандартною називається сировина, що відповідає вимогам НТД.* Лікарська сировина повинна надходити в аптеки з указанням на етикетці упаковки вмісту діючих речовин у відсотках чи біологічної активності в одиницях дії (ОД).

Згідно з ДФ XI, для одержання водних витяжок може застосовуватися тільки стандартна, або сировина з великим вмістом діючих речовин і підвищеною біологічною активністю.

У цьому випадку необхідно зробити перерахунок нестандартної сировини

$$X = \frac{A \times B}{Б}$$

За формулою: де X - кількість сировини з підвищеним вмістом діючих речовин; A - кількість сировини, прописана в рецепті, г; Б - фактична кількість діючих речовин у сировині, виражена у відсотках або кількості ОД у 1,0 г сировини; B - стандартний вміст діючих речовин у тих же одиницях.

Наприклад, в аптеку надійшла трава термопсису зі вмістом 2,5% алкалоїдів (стандартність сировини по ДФ - 1,5%), тоді за поданим рецептом:

Rp.: Infusi herbae Thermopsidis ex 0,5 - 200 ml

Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Необхідно взяти замість 0,5 г трави термопсису - 0,3 г.

$$X = \frac{A \times B}{Б} = \frac{0,5 \times 1,5\%}{2,5\%} = 0,3 \text{ г}$$

Застосовувати сировину, яка містить діючих речовин менше, ніж передбачено ДФ XI, неприпустимо, бо це приводить до одержання водних

витяжок з підвищеним вмістом супутніх речовин, каламутних і менш стійких при зберіганні.

Гістологічна будова сировини. Швидкість екстрагування багато в чому залежить від структури клітинних оболонок, що є значною перешкодою для проходження екстрагента, причому у тим більшому ступені, чим вони товщі і щільніші. Якщо клітинна оболонка дуже щільна, клітинна тканина недостатньо пухка, а міжклітинних ходів і каналів мало, то екстракція протікає повільніше. Велике значення має і склад клітинної оболонки. Кістяк клітинної тканини складається з целюлози. Клітинна тканина багатьох рослин просочена кутином, церином і лігніном, що утруднюють змочування целюлози. Пектини, якими

просочені клітинні оболонки, при дії холодної води набухають, а в киплячій воді утворюють гідрозолі. Наявність у рослинному матеріалі інших гідрофобних та гідрофільних речовин також затримує витягування.

При виготовленні водних витяжок вибір способу екстракції рослинного матеріалу, як правило, визначається його гістологічною будовою. З *пухкої сировини (квітки, листя, трави) зазвичай готують настої, із щільної (кора, корені, кореневища) - відвари. Винятки: корені з кореневищем валеріани (готують настій), листя мучниці, Сени, брусниці (відвари).*

Ступінь подрібнення рослинного матеріалу. Для одержання водних витяжок рослинну сировину застосовують у висушеному, подрібненому і просіяному вигляді. Подрібнення рослинної сировини викликається необхідністю полегшити проникнення розчинника в товщу матеріалу, який має клітинну структуру різної анатомічної будови й містить неоднакову кількість гідрофільних речовин, щополіпшують змочуванність сировини.

Зі збільшенням ступеня подрібнення рослинної сировини збільшується поверхня її контакту з екстрагентом, що полегшує його проникнення в клітини, а отже, прискорюється і сам процес екстрагування. Однак дуже тонке подрібнення на практиці виявляється нераціональним. Дрібний порошок легше злежується, а при значному вмісті в ньому пектинових речовин, слизу і крохмалю полегшується розчинення і набухання цих речовин і утворюються грудки (за рахунок склеювання ослизнених клітин), що осідають на дно судини. Все це дуже сповільнює процес екстрагування. Крім того, зі збільшенням зруйнованих клітин підсилюється процес вимивання, що призводить до одержання каламутної витяжки, яка швидше піддається псуванню.

Відповідно до ДФ X були прийнято листя, квітки і трави подрібнювати до 5 мм, листя мучниці, евкالیпта, брусниці та інші шкірясті листки - до 1 мм; стебла, кору і корені - до 3 мм; плоди і насіння - до 0,5 мм. Розміри часток кукурудзяних приймочок повинні бути не більше 10 мм.

Однак для кожного виду рослинної сировини повинен бути встановлений оптимальний ступінь подрібнення, що забезпечує повноту і швидкість екстрагування діючих речовин.

Тому ДФ XI вказує, що *рослинна сировина повинна бути подрібнена відповідно до вимог НТД* (тобто ступінь подрібнення окремих видів сировини повинен бути зазначений у власних статтях). Оптимальний розмір часток сировини не повинен перевищувати 7 мм. Наприклад, трава звіробою - 7 мм, листя сени - 7 мм, кора калини - 7 мм, листя брусниці, мучниці, пагони багна - 3 мм, листя евкالیпта - 5 мм, суліддя вільхи - 10 мм. Для подрібнення рослинної сировини з усіх відомих принципів (роздавлювання, нарізання, розмелювання, розколювання, стирання і т. п.) найбільш часто в аптеці застосовують: нарізання (для трав, листя, коренів) за допомогою трави чи коренерізок, роздавлювання і стирання в ступці (для насіння і плодів). Як правило, сировина в аптеки надходить уже подрібнена, або різано-пресована чи брикетована, що найбільш оптимально, бо шматочки здавленої валками сировини не містять усередині

повітря, що сприяє швидкому проникненню розчинника в клітини і повнішому використанню сировини.

Температура і тривалість процесу екстрагування (кінетика екстрагування). Режим екстракції, тобто температурні умови екстракції і тривалість контакту рослинної сировини з екстрагентом, впливають на якісний і кількісний склад витяжки.

Підвищення температури збільшує швидкість дифузійного обміну і тому прискорює екстракцію. Одночасно гаряча вода сепарує шматки сировини, розділяє рослинні тканини, полегшуючи проникнення води в глибинні шари шматків сировини. У більшості речовин, що екстрагуються, з підвищенням температури збільшується розчинність і дифузія. При цьому важливо, що температура підвищується поступово, а отже, пектини, білки, камеді встигають розчинитися і продифундувати раніше, ніж згорнутися чи набухнути. Крім того, вплив температури призводить до загибелі мікроорганізмів, що дуже важливо для зберігання якості водних витягів.

З іншого боку, тривалий вплив високої температури приводить до руйнування термолабільних речовин, наприклад, глікозидів серцевої групи, ефірних олій. Нагрівання небажане також з огляду на значне збільшення виходу супутніх речовин і втрату летких компонентів, j

В аптечній практиці для приготування водних витяжок використовують методи гарячого екстрагування - *Infusa calide parata* (настої, відвари, слизи) і холодного екстрагування - *Infusa frigide parata* (тільки для настою кореня алтея).

Відповідно до вимог ДФ X та XI настої нагрівають на киплячій водяній бані протягом 15 хвилин, відвари - протягом 30 хвилин. Після закінчення зазначених термінів екстрагування охолоджують при кімнатній температурі: настої - протягом 45 хвилин, відвари - 10 хвилин.

При виготовленні водних витяжок з лікарської рослинної сировини об'ємом 1000— 3000 мл час нагрівання на водяній бані для настоїв збільшується до 25 хвилин, для відварів - 40 хвилин; час охолодження залишається той же (45 і 10 хвилин відповідно).

У випадку вказівки в рецепті «Сію» (при необхідності швидко приготувати водний витяг) настоювання проводять протягом 25 хвилин з наступним штучним охолодженням.

Таким чином, технологічний процес настоїв і відварів відрізняється тільки тривалістю термічного впливу. Питання про тривалість температурного режиму настоювання для настоїв і відварів розроблений ще недостатньо, незважаючи на те, що саме ці фактори найбільше здатні вплинути на кінетику екстракційного процесу. У фармакопєях різних країн приводяться різні режими настоювання.

Дуже впливає на якість препарату тривалість охолодження і температура проціджуваної витяжки. До питання про значення тривалості охолодження настоїв і відварів необхідно підходити диференційовано залежно від хімічного складу лікарської сировини.

Відповідно до ДФ XI настої проціджують тільки після повного охолодження, не раніше ніж через 45 хвилин. Це зв'язано з тим, що 15-хвилинного настоювання на водяній бані, як правило, недосить для повного витягу

діючих речовин з рослинної сировини і при охолодженні йде додатковий процес екстрагування.

Для деяких настоїв охолодження важливе ще й тому, що їх діючі речовини краще розчинні в холодній, ніж у гарячій воді. Наприклад, глікозиди наперстянки (зокрема, дигитоксин) чи горицвіту (адонівернозид) при нагріванні настою на киплячій водяній бані коагулюють і переходять знову в розчин тільки в процесі охолодження настою.

В інших випадках у процесі охолодження витяжки відбувається її самоочищення від деяких супутніх (баластових) речовин, які мало розчиняються в холодній воді і випадають в осад (смоли та ін.).

Стадія охолодження для відварів коротша, ніж для настоїв, що пов'язано з довшим терміном їх настоювання на водяній бані і вмістом значної кількості ВМС, розчини яких після охолодження сильно густішають і погано проціджуються.

Ферменти і мікрофлора. Як відомо, у лікарських рослинах містяться численні ферменти, що є речовинами білкової природи. Під впливом ферментів у живій рослині відбуваються дуже складні процеси утворення і розкладу різних речовин.

Більшість ферментів, знаходячись у живій рослині, обумовлюють у ньому процеси життєдіяльності. Причому при житті рослини дії ферментів направляються і регулюються рослиною. При відмиранні рослини починається глибокий розпад речовин (у тому числі і діючих) внаслідок хаотичної дії ферментів - цей процес називається автолізом: повне саморозчинення (руйнування) речовин, що входять у клітину.

Діяльність ферментів протікає переважно у вологому і слабкокислому середовищі. Короткочасний температурний вплив вище 60-70°C зазвичай приводить до денатурації й інактивації ферментів.

У зв'язку з цим ряд дослідників пропонують рослинний матеріал заливати гарячою водою. Однак, як показують дослідження інших учених, дія ферментів не є миттєвою. Тому, якщо залити рослинний матеріал холодною водою і поставити нагрівати, то за 5-10 хвилин, поки температура води досягне 60-70°C (температура інактивації ферментів), помітного розкладання діючих речовин не відбудеться.

У той же час застосування холодної води створює кращі умови для екстрагування діючих речовин з рослинного матеріалу, що містить значну кількість білкових речовин. Під час сушіння рослинних матеріалів біля клітинних стінок утворюється білкова плівка. Білок під дією холодної, з поступовим нагріванням, води набухає і розчиняється. До моменту, коли вода нагрівається до температури коагуляції білка, він розподіляється по всій порожнині клітини і випадає у вигляді дрібних пластивців, що не перешкоджають процесові витягу.

Руйнівна діяльність ферментів припиняється при висушуванні рослин. Тому велике практичне значення для стабілізації рослинної сировини має його сушіння. Всі види свіжих рослин необхідно висушувати якомога швидше після їх збору. В аптеках водні витяжки готують тільки з висушеної рослинної сировини, яка зберігається в сухому і провітрюваному приміщенні (способи й умови сушіння можуть бути різними, докладно про них розповідається в посібниках⁵ з

фармакогнозії).

При виготовленні водних витяжок необхідно враховувати, що рослинна сировина не є вільною від мікроорганізмів. Навіть у добре консервованій сировині зазвичай знаходяться різні ґрунтові мікроорганізми. Мікрофлора може потрапити у витяжку і з повітря під час виготовлення і, викликаючи різні бродильні процеси (молочнокисле, оцтовокисле, спиртове бродіння), призвести до псування. Температура киплячої водяної бані приводить до загибелі мікроорганізмів. При необхідності до водних витягів у процесі виготовлення додають різні консерванти, дозволені до медичного застосування.

4. Матеріали активізації студентів під час викладення лекції, питання задачі, проблемні ситуації тощо.

Контрольні питання:

1. Характеристика розчинів як дисперсних систем, їх класифікація.
2. Способи отримання води очищеної; апаратура, що вживається для цієї мети, принцип її роботи.
3. Вимоги до якості води очищеної згідно ДФУ і наказу МОЗ України № 626 від 15.12.2004 р.
4. Концентровані розчини, їх призначення, умови приготування в аптеках згідно інструкції до наказу МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.
5. Розрахунки кількості лікарських речовин та води для приготування концентрованих розчинів різними способами:
 - з використанням мірного посуду;
 - з використанням коефіцієнта збільшення об'єму;
 - з урахуванням щільності розчину.
6. Контроль якості концентрованих розчинів, виправлення їх концентрації, умов зберігання. Облік приготованих концентрованих розчинів.
7. Устрій бюреткової установки, правила догляду і користування нею.
8. Характеристика рідких лікарських форм як дисперсних систем, вимоги, що пред'являються до них, їх класифікація.
9. Способи прописування і позначення концентрацій розчинів, перевірка дозотруйних, наркотичних і сильнодіючих лікарських речовин в мікстурах.
10. Чинники, що впливають на точність дозування за об'ємом.
11. Номенклатура стандартних фармакопейних рідин, їх концентрації та способи прописування в рецепті.
12. Правила розрахунку кількостей води очищеної та стандартних фармакопейних рідин в залежності від способу їх прописування згідно наказу МОЗ України № 197 від 07.09.93 р.
13. Особливості приготування і зберігання розчинів стандартних фармакопейних рідин.
14. Оцінка якості розчинів стандартних фармакопейних рідин відповідно до

вимог нормативно-технічної документації, упаковка, оформлення до відпуску, правила зберігання.

Тестові завдання:

1. Фармацевт приготував 150 мл 10% розчину глюкози. Вкажіть, яку кількість рідини Вейбеля він додав для стабілізації даного розчину?
 - A. * 7,5 мл.
 - B. 5 мл.
 - C. 10 мл.
 - D. 15 мл.
 - E. 3 мл.
2. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин натрію гідрокарбонату. Вкажіть максимальний об'єм заповнення флакону .
 - A. * 80%.
 - B. 100%.
 - C. 50%.
 - D. 40%.
 - E. 60%.
3. Фармацевт приготував 1% водний розчин йоду. Вказати особливості приготування розчину.
 - A. * Розчинення в розчині калію йодиду.
 - B. Розчинення в гарячій воді.
 - C. Розчинення в свіжоперегнаній воді.
 - D. Розтирання в ступці з водою.
 - E. Розчинення в холодній воді.
4. Скільки часу фармацевту необхідно стерилізувати 250 мл 5% глюкози парою під тиском при температурі 120 °C?
 - A. * 12 хв.
 - B. 8 хв.
 - C. 30 хв.
 - D. 15 хв.
 - E. 1 год.
5. Фармацевт приготував розчин для ін'єкцій, який містить сіль, утворену сильною основою і слабкою кислотою. Вкажіть необхідний стабілізатор.
 - A. * Натрію гідроксид.
 - B. Натрію сульфат.
 - C. Кислота хлористоводнева.

D. Кислота аскорбінова.

E. Цистеїн.

6. В рецепті виписаний розчин формаліну 5% - 100 мл. Яку кількість 37 % формальдегіду необхідно взяти фармацевту для приготування розчину.

A. * 5 мл.

B. 12,5 мл.

C. 4,5 мл.

D. 10 мл.

E. 15 мл.

7. Фармацевт готує розчин для ін'єкцій з речовиною , яка потребує стабілізації 0,1М розчином кислоти хлоридної. Вкажіть цю речовину:

A. * Новокаїн.

B. Кальцію хлорид.

C. Калію хлорид.

D. Гексаметилентетрамін.

E. Натрію бензоат.

8. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин , з додаванням стабілізатора - натрію гідрокарбонату. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного стабілізатора:

A. * Натрію тіосульфат.

B. Новокаїн.

C. Ефедрину гідрохлорид.

D. Натрію хлорид.

E. Глюкоза.

9. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин , з використанням стабілізатора - 0,1 М розчину натрію гідроксиду. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного стабілізатора:

A. * Кофеїн-бензоат натрію.

B. Дібазол.

C. Натрію гідрокарбонат.

D. Натрію хлорид.

E. Глюкоза.

10. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин з легко окислювальною речовиною, яка потребує стабілізації антиоксидантом. Вкажіть дану речовину:

A. * Кислота аскорбінова.

B. Дімедрол.

C. Натрію хлорид.

D. Уротропін.

Е. Кальцію глюконат.

11. В рецепті виписаний розчин формаліну 5 % - 100 мл.

Яку кількість 37 % формальдегіду необхідно взяти фармацевту для приготування розчину.

А. * 5 мл.

В. 12,5 мл.

С. 4,5 мл.

Д. 10 мл.

Е. 15 мл.

12. Фармацевт приготував лікарську форму за наступним прописом: Rp: Sol. Acidi aceticі 3% - 100ml D.S. Для обтирання. Вкажіть кількість стандартної фармакопейної рідини та води :

А. * 10мл 90мл.

В. 3мл і 100мл.

С. 3мл і 97 мл.

Д. 15мл і 85мл.

Е. 10мл і 100мл.

13. Для виготовлення очних крапель використовують розчин-концентрат рибофлавіну (1:5000). Вкажіть, яку кількість розчину необхідно відміряти, якщо в рецепті прописано 0,001 рибофлавіну:

А. * 5мл.

В. 2мл.

С. 3мл.

Д. 4мл.

Е. 1мл.

14. Для хворого потрібно приготувати розчин калію перманганату. Який розчинник використовують у цьому випадку, щоб забезпечити стабільність діючої речовини?

А. * Воду очищену свіжоприготовану.

В. Воду очищену.

С. Спирт етиловий.

Д. Воду демінералізовану.

Е. Гліцерин.

15. Мікстура містить 3,0 натрію бензоату. Який об'єм 10% концентрованого розчину необхідно використати?

А. * 30 мл.

В. 2 мл.

С. 8 мл.

Д. 10 мл.

Е. 20 мл.

16. Для прискорення приготування мікстур використовують 5\% (1:20) концентрований розчин натрію гідрокарбонату. Який об'єм цього розчину необхідний для приготування мікстури, що містить 2,0 натрію гідрокарбонату?

А. * 40 мл.

В. 30мл.

С. 20 мл.

Д. 10 мл.

Е. 2, 5 мл.

17. Розчин водню пероксиду відпускають з аптек у різних концентраціях. Якої концентрації розчин слід відпустити хворому, якщо у рецепті не зазначена його концентрація ?

А. * 3 %.

В. 30 %.

С. 20 %.

Д. 10 %.

Е. 2 %.

18. Хворому прописана примочка:

Rp.: Sol. Liquoris Burovi 10\%-
100 mlDa.Signa. Примочка.

Який об'єм рідини Бурова необхідно відміряти для приготування даного лікарського засобу?

А. * 10 мл.

В. 90мл.

С. 20 мл.

Д. 80 мл.

Е. 50 мл.

19. Хворому прописана мікстура:

Rp.: Sol. Acidi hydrochlorici 2\%-100 ml
Da.Signa. По 1 ст. л. 3 р. на день до їди.

Який об'єм розчину кислоти хлоридної розведеної (1:10) потрібно відміряти для її приготування?

А. * 20 мл.

В. 25мл.

С. 15 мл.

Д. 10 мл.

Е. 5 мл.

20. Хворому прописано 3 % спиртовий розчин кислоти боратної. Якої

концентрації спирт етиловий використовується для приготування цього розчину за вимогами нормативних документів?

- A. * 70 %.
- B. 95 %.
- C. 90 %.
- D. 60 %.
- E. 40 %.

6. Загальне матеріальне та методичне забезпечення лекції:

- навчальні приміщення;
- обладнання;
- устаткування;
- ілюстративні матеріали.

7. Матеріали для самопідготовки студентів:

- а). з теми викладеної лекції /література, питання, завдання, тестові завдання/;
- б). з теми наступної лекції /література, перелік основних питань, тестові завдання/.

8. Література, яка використана лектором для підготовки лекції.Основна:

1. Тихонов О. І. Аптечна технологія ліків : підруч. для студентів вищ. навч. закл. О. І. Тихонов, Т. Г. Ярних. - 5-е вид. - Вінниця : Нова кн., 2019. - 535 с.
2. Тихонов О.І. Аптечна технологія ліків / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних. – Вінниця: Нова книга, 2016. – 536 с.
3. Допоміжні речовини у виробництві ліків: навч. посіб. для студ. вищ. фармац. навч. закл. / О.А. Рубан, І.М. Перцев, С.А. Куценко, Ю.С. Маслій; за ред. І.М. Перцева. – Х.: Золоті сторінки, 2016. – 720 с.
4. Сучасні фармацевтичні технології: навч. посіб. до лабораторних занять магістрантів денної, вечірньої та заочної форми навчання спеціальності 8.110201 «Фармація» / під ред. О.А. Рубан. – Х.: Вид-во НФаУ, 2016. – 256 с.
5. Аптечна технологія ліків: навчальний посібник / упоряд.: Борисюк І.Ю., Фізор Н.С., Сущук Н.А., Мельник О.А., Молодан Ю.О. Одеса, ОНМедУ, 2021.-140 с.
6. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 1. – 1128 с.
7. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2014. – Т. 2. – 724 с.
8. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості

лікарських засобів», 2015. – Т. 3. – 732 с.

9. Про затвердження Інструкції із санітарно-протиепідемічного режиму аптечних закладів : наказ МОЗ України від 15.05.2006 р. № 275 // Офіційний вісник України від 2006. № 47.

10. Про затвердження Інструкції по приготуванню в аптеках лікарських форм з рідким дисперсійним середовищем : наказ МОЗ України від 07.09.93 № 197 // Відомості Верховної Ради України, 1993.

11. Про затвердження Правил виписування рецептів та вимог-замовлень на лікарські засоби і виробу медичного призначення, порядку відпуску лікарських засобів і виробів медичного призначення з аптек та їх структурних підрозділів, інструкції про порядок зберігання, обліку та знищення рецептурних бланків та вимог замовлень: наказ МОЗ України від 19.07.2005 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 37. – 22 с.

12. Про затвердження правил виробництва (виготовлення) лікарських засобів в умовах аптеки: Наказ МОЗ України від 17.10.2012 № 812 // Офіційний вісник України від 23.11.2012 № 87.

13. Про лікарські засоби: закон України від 4.04.96 № 123/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 123.

14. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення нестерильних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.5 : 2015 // За ред. проф. О. І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 109 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

15. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення стерильних і асептичних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.6 : 2015 // За ред. проф. О.І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 76 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

16. Технологія виготовлення екстемпоральних лікарських апіпрепаратів і їх застосування в фармації, медицині та косметології: методичні рекомендації / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних, С.О. Тихонова, О.Г. Башура, О.С. Шпичак, Л.О. Бондаренко, П.С. Сирота, Б.Т. Кудрик, Р.І. Скрипник-Тихонов, Н.С. Богдан, С.Г. Бобро, Л.В. Каношевич, О.Є. Богуцька; за ред. О.І. Тихонова. – Х. : Изд-во НФаУ, 2016. – 75 с.

17. Технологія виготовлення порошків: навч. посібник / Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк, А.О. Дроздова, І.О. Власенко, З.В. Маленька, В.П. Попович, В.В. Гладишев,

18. С.М. Мусоєв, Т.Ф. Оліфірова, Л.І. Вишневська, О.М. Глущенко, О.О. Хомич; за ред. Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк. – К.: «Освіта України», 2016. – 141 с.

Додаткова

1. Зуйкіна С.С. Дослідження з розробки складу та стандартизації лікарського рослинного збору для комплексної терапії мастопатії / С. С. Зуйкіна, Л. І. Вишневська. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. № 4 (60) 2019. С. 21-27.
2. Контроль якості емульгелю «Флавоesterol», призначеного для профілактики і

- лікування андрогенної алопеції І. О. Ярема, М. І. Федоровська, Н. П. Половко, В. О. Грудько. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармацевті*. № 1 (61). 2020. С.14-21.
3. Постой В. В. Протизапальна активність комбінованого гелю на основі рослинних компонентів на моделі ад'ювантного артриту у щурів. В. В. Постой, О. Ю. Кошова, Л. І. Вишневська. *Український біофармацевтичний журнал*. 2019. №4 (61) Харків, 2019. С. 48-54.
 4. Богуцька О. Є. Визначення магнію сульфату в екстемпоральних лікарських засобах в аптечних умовах. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць. Харків : НФаУ, 2020. С. 32–38.
 5. Богуцька О. Є. Застосування магнію сульфату в екстемпоральних прописах для лікування різних захворювань. Сучасні досягнення фармацевтичної технології та біотехнології : збірник наукових праць. Вип. 6. Харків : НФаУ, 2019. С. 84–87.
 6. Бурбан О. І. Деякі аспекти щодо розробки складу препарату з протизапальними та ранозагоювальними властивостями / О. І. Бурбан, Т. М. Зубченко, Л. І. Вишневська. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології: збірник наукових праць. Випуск 6. Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 99- 102.
 7. Бурбан О. І. Дослідження з розробки основи гелю протизапальної та ранозагоювальної дії для терапії променевої ушкодження шкіри / Бурбан О. І., Вишневська Л. І., Зубченко Т. М. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів. Х.: Вид-во НФаУ. 2020. С. 42-45.
 8. Вишневська Л. І. Порівняльний аналіз екстемпорального виготовлення ліків у деяких країнах / Л. І. Вишневська. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць. – Вип. 3 – Х. : НФаУ, 2019. С. 3-7.
 9. Гаркавенко О. В. Перспективи розробки екстемпоральної фітомазі для лікування запальних гінекологічних захворювань / О. В. Гаркавенко, С. С. ФА2.2-25-082 СУЯ НФаУ Редакція 01 Дата введення: 23.06.2017 р. Стор. 9 з 56 Зуйкіна, М. Л. Бавикіна. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 50 – 54.
 10. Є.В. Зуйкіна Удосконалення складу емульсійних основ / Зуйкіна Є. В., Половко Н.П. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології
 11. :збірник наукових праць. Випуск 6. – Х.: Вид-во НФаУ, 2019. С. 195-199.
 12. Марченко М.В. Вивчення технологічних параметрів рослинної сировини для приготування лікарського збору в умовах аптек / М.В. Марченко, Я.С. Марченко. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 144-148.

Лекція №3

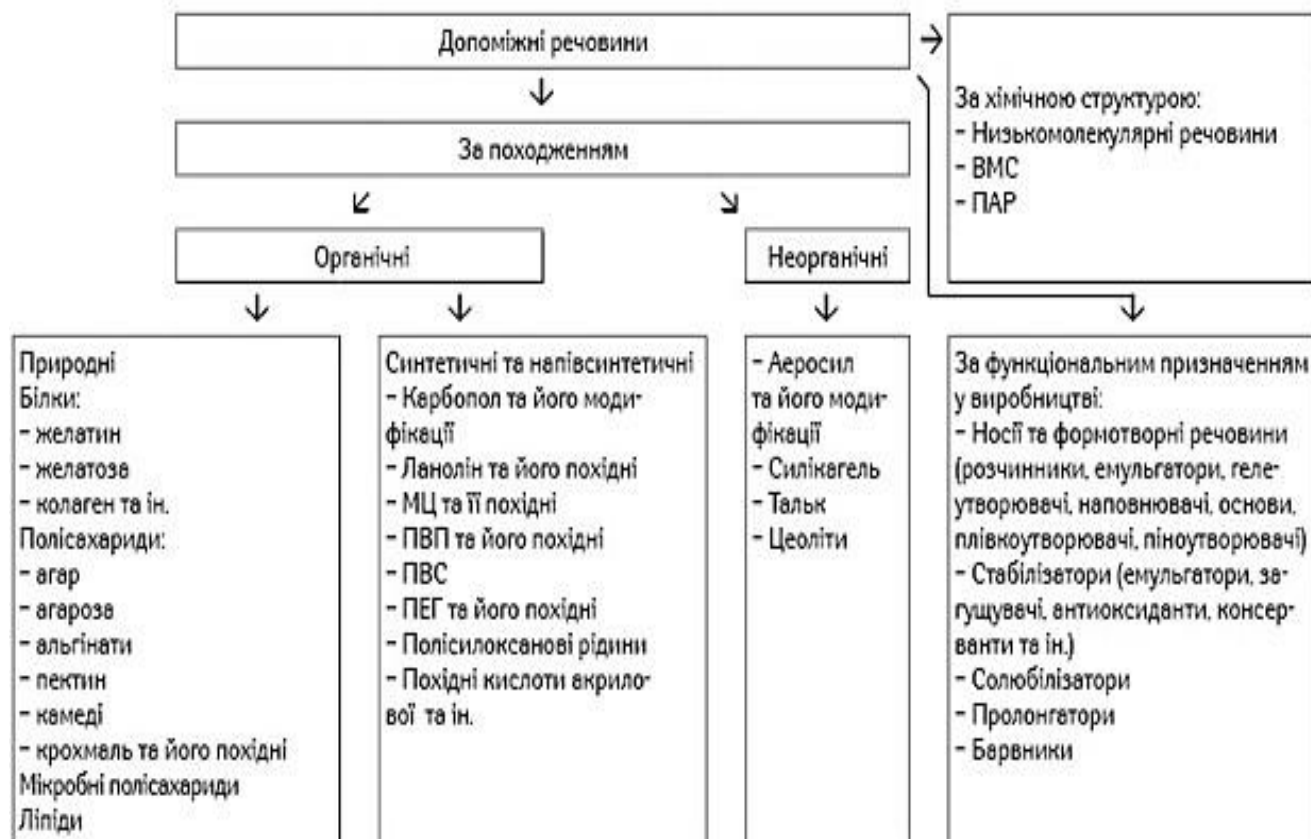
Тема: «Технологія суспензій. Технологія емульсій . Водні витяги з лікарської рослинної сировини, особливості виготовлення ». – 2 год.

Мета: Провізори повинні володіти питаннями технології виготовлення суспензій і бути готовими до реалізації своїх знань. Суспензії мають високу біодоступність, вони не токсичні, що дозволяє використовувати їх в гінекології, отолярінгології, офтальмології, в педіатричній та гериатричній практиці. Раціональне співвідношення діючих речовин, способів їх введення і приготування дозволяє створювати високоефективні лікарські препарати.

Основні поняття:

План:

1. Визначення поняття суспензії. Особливості приготування деяких суспензій.
2. Правила роботи з суспензіями.
3. Характеристики і властивості суспензій.
4. Визначення поняття емульсії. Особливості приготування деяких емульсій.
5. Правила роботи з емульсіями.
6. Характеристики і властивості емульсій.

Суспензії - рідка лікарська форма, що містить як дисперсну фазу одну чи декілька подрібнених порошкоподібних лікарських речовин, розподілених у рідкому дисперсійному середовищі.

Суспензії (зависі) являють собою мікрогетерогенні дисперсні системи, що складаються з твердої дисперсної фази і рідкого дисперсійного середовища. У залежності від величини часток суспензії розрізняють:

- *грубі*, які називають збовтаними мікстурами (Mixture agitandae), мають розмір часток дисперсної фази (тобто лікарської речовини) більше 1 мкм, при стоянні швидко осідають, тому їх не проціджують (у разі потреби проціджують тільки розчинник);
- *тонкі*, які називають мутними чи опалесцентними мікстурами (Mixture turbidae), розмір часток від 0,1 до 1 мкм, відрізняються від грубих суспензій тим, що в них осад утворюється повільніше.

Залежно від способу застосування суспензії розрізняють для *внутрішнього, зовнішнього і парентерального* застосування. Якщо у формі суспензій прописуються лікарські речовини для внутрішнього застосування, то їх називають мікстурами-суспензіями. Як зовнішні засоби суспензії прописуються для змазувань, спринцювань та ін. Рідше суспензії застосовуються для ін'єкцій, в основному внутрішньом'язових (для внутрішньовенного введення не використовуються).

В аптечній практиці найбільше часто застосовують суспензії, у яких дисперсійним середовищем є вода, водні витяжки з лікарської рослинної сировини, гліцерин, жирні олії та ін.

Суспензії можуть бути готовими до застосування, а також у вигляді порошків чи гранул для суспензій, до яких перед застосуванням додають воду або іншу придатну рідину в кількості, зазначеній у власних статтях.

Суспензії утворюються в наступних випадках:

- при призначенні в складі рідких ліків твердих інгредієнтів, нерозчинних у прописаному розчиннику (наприклад, якщо як розчинник прописана вода, а як лікарська речовина - цинку оксид, камфора, фенілсаліцилат та інші речовини);

- при призначенні твердих розчинних речовин у кількостях, що перевищують межу їх розчинності (наприклад, борна кислота має розчинність у холодній воді 1:25, а виписана - 1:30, отже, нерозчинені частинки її будуть у вигляді осаду;
- коли в результаті протікаючих хімічних реакцій утворюються нові лікарські речовини, нерозчинні в прописаному розчиннику (наприклад, якщо змішати розчини кальцію хлориду і натрію гідрокарбонату, утворюється осад кальцію карбонату);
- коли при змішуванні двох розчинників погіршуються умови розчинності лікарських речовин (наприклад, при додаванні нашатирно-анісових крапель до водних розчинів солей виділяється анетол).

У медичній практиці суспензії мають певне значення:

- надають можливість вводити тверді нерозчинні речовини в рідину, де вони мають високий ступінь дисперсності, у силу чого швидше і повніше виявляють свою лікувальну дію, що доведено численними біофармацевтичними дослідженнями;
- дозволяють забезпечити пролонговану дію і регулювати її тривалість шляхом зміни величини часток лікарської речовини. Наприклад, суспензія аморфного цинку-інсуліну з частками близько 2 мкм викликає короточасне зниження цукру в крові. Суспензія кристалічного препарату з частками 10-40 мкм чинить тривалу терапевтичну дію. Суміш аморфного і кристалічного препарату забезпечує раннє настання терапевтичного ефекту і його тривалість.

Необхідно відзначити, що суспензії являють собою труднодозовані лікарські препарати. Отруйні і сильнодіючі речовини через труднощі їх дозування в суспензіях, як правило, не відпускаються. Виключення складає той випадок, коли кількість речовини списку Б, виписана у рецепті, не перевищує вищу разову дозу у всьому обсязі лікарської форми. Питання про відпуск сильнодіючих речовин у суспензіях зважується в кожному окремому випадку індивідуально. Суспензії не відпускаються і в тих випадках, коли в результаті хімічної взаємодії між лікарськими речовинами утворюються отруйні осадки.

ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА СТІЙКІСТЬ

ГЕТЕРОГЕННИХ СИСТЕМ. ЗАКОН СТОКСА

Суспензії не мають здатності дифундувати, осмотичного тиску, в них не спостерігається мимовільного хаотичного руху часток. Характерна риса суспензій - їх здатність до відстоювання. Тому однією з важливих вимог, що пред'являються до суспензій, є їх стійкість.

Стійкість суспензій залежить у першу чергу від властивостей лікарських речовин, що містяться в них. а саме: чи є ці речовини поверхнево гідрофільними чи гідрофобними. Суспензії гідрофільних речовин стійкіші, бо гідрофільні часточки змочуються дисперсійним середовищем і навколо кожної з них утворюється водяна(гідратна) оболонка, що перешкоджає агрегації дрібних часток у більші.

Гідрофобні частки не захищені такою оболонкою, бо при зіткненні з водою вони не можуть утворювати стабілізуючу водяну оболонку, а тому легко і мимовільно (під дією молекулярних сил) злипаються, утворюючи агрегати-пластівці (коагуляція), що швидко осідають. Якщо при коагуляції суспензій утворюються пластівці, погано змочувані водою, то вони спливають па поверхню. Спливання великих пластівчастих агрегатів гідрофобної речовини на поверхню води називається *флокуляцією* (від латинського слова *floculi* - пластівці). Флокуляція підсилюється при збовтуванні, бо поверхня гідрофобної речовини погано змочується і це сприяє фіксації пухирців повітря біля твердої фази.

Стійкість суспензій залежить також від ступеня дисперсності (подрібнення) часток дисперсної фази та їх електричного заряду, який перешкоджає укрупненню і коагулюванню часток. Чим більш подрібнена речовина, тим стійкіша суспензія, тим точніше її дозування, ефективніша дія.

Стійкість залежить від відношення щільностей диспергованих часток дисперсної фази і дисперсійного середовища. Якщо щільність дисперсної фази

Більша щільності дисперсійного середовища, то частки швидко осідають. Якщо щільність дисперсної фази менша від щільності дисперсійного середовища, то частки спливають. Якщо щільність дисперсної фази приблизно дорівнює щільності дисперсійного середовища, тоді суспензія найбільш стійка.

Розрізняють седиментаційну і агрегатну стійкість суспензій.

Агрегатна стійкість - це стійкість проти зчеплення часток. При седиментації суспензій можуть спостерігатися два різних випадки: в одному випадку частки осідають окремо, не з'єднуючись одна з одною. Осідання при цьому відбувається повільніше. Така дисперсна система називається агрегатно стійкою.

Однак можливий і такий випадок, коли тверді частки суспензії коагулюють під дією молекулярних сил притягання й осідають у вигляді цілих пластівців. Такі системи називаються агрегатно нестійкими.

Седиментаційна стійкість це стійкість проти осідання часток, пов'язана тільки з їх розміром.

В усякій суспензії тверді речовини будуть седиментувати (осідати) зі швидкістю, що залежить від ступеня дисперсності твердих часток і деяких інших факторів.

Закон Стокса. У загальному виді швидкість седиментації відображається у формулі Стокса. При радіусі часток дисперсної фази менше 0,5 мкм формула Стокса незастосовна, тому що броунівський рух перешкоджає їх осаджуванню. Для кулястих часток у діаметрі від 0,5 до 100 мкм швидкість осідання часток дисперсної фази підпорядковується формулі Стокса.

Швидкість осідання прямопропорційно залежить від радіуса часток дисперсної фази, різниці і щільностей дисперсної фази і дисперсійного середовища і оберненопропорційна в'язкості дисперсійного середовища.

$$V = \frac{2 r^2 \times (d_1 - d_2) \times g}{9 \times \eta},$$

де V - швидкість руху (осідання), см/с;

r - радіус часток дисперсної фази;

d_1 - щільність часток дисперсної фази, г/см^3 ;

d_2 - щільність дисперсійного середовища, г/см^3 ;

η - абсолютна в'язкість дисперсійного середовища, $\text{г/см} \times \text{с}$; g -
прискорення сили ваги, см/с^2 .

При застосуванні формули Стокса потрібно мати на увазі, що частки дисперсної фази повинні бути строго кулястої форми, абсолютно тверді і гладенькі; крім того, формула Стокса не відбиває явищ, які відбуваються на границі розділу фаз і залежать від того, чи є речовини гідрофобними чи гідрофільними.

Оскільки стійкість є величиною за своїм значенням зворотною швидкості седиментації, формулу Стокса можна дещо перетворити й одержати:

$$U = \frac{1}{V} = \frac{9 \times \eta}{2 r^2 \times (d_1 - d_2) \times g},$$

де U - стійкість суспензії.

Стійкість суспензії буде тим більша, чим менший радіус часток дисперсної фази, чим ближче значення щільності фази і середовища, чим більша в'язкість дисперсійного середовища. І тому, щоб підвищити стійкість суспензій, використовують такі прийоми:

- підвищення в'язкості дисперсійного середовища. Це досягається шляхом введення ПАР, в'язких рідин (гліцерину, сиропів), гідрофільних колоїдів, крохмалю та ін.;

- намагаються як можна тонше диспергувати тверді частки дисперсної фази. Це досягається шляхом ретельного подрібнення речовини в ступці спочатку в сухому вигляді, а потім у присутності невеликої кількості рідини.

При подрібненні речовин у сухому вигляді ступінь дисперсності знаходиться в межах до 50 мкм, а якщо їх додатково подрібнювати в присутності води, то розмір часток виходить у межах 0,1-5 мкм.

Необхідність додавання рідини пояснюється тим (як витікає з мал. 113), що знижується твердість подрібнюваної речовини і, крім того, змочуючі рідини проникають у дрібні тріщини твердих часток, що утворюються при розтиранні речовини і створюють розклинюючий тиск (P), що діє протилежно стягуючій дії увігнутого меніска, так званому лапласівському тиску (P). Мікротріщини розширюються, і відбувається подальше подрібнення речовини. Це явище відоме за назвою «*ефекту Ребіндера*». Чим вища енергія змочування, тим сильніш виражений розклинюючий ефект і буде краще відбуватися розщеплення речовини.

Б. В. Дерягін установив, що *максимальний ефект диспергування в рідкому середовищі спостерігається при додаванні 0,4-0,6 мл рідини на 1,0 г твердої речовини (40-60%)*. Відповідно до цього, у технології ліків існує *правило Дерягіна: для тоншого подрібнення твердої порошкоподібної речовини рідину беруть у половинній кількості від її маси*.

Гідрофільні речовини легше руйнуються в присутності води, ніж у присутності неполярних рідин. Для полегшення диспергування гідрофобних речовин вигідніше використовувати спирт або ефір.

Стабілізація суспензій. Агрегатну стійкість суспензії здобувають тоді, коли їх частки покриті сольватними оболонками, що складаються з молекул дисперсійного середовища. Такі оболонки перешкоджають укрупненню часток, будучи для розведених суспензій фактором стабілізації.

Для підвищення стійкості суспензій гідрофобних речовин, які на своїй поверхні не утворюють захисних гідратних шарів, їх треба ліофілізувати, тобто додавати гідрофільний колоїд (стабілізатор), тим самим надаючи їм властивість змочуваності. Як стабілізатори застосовують природні чи синтетичні високомолекулярні речовини: камеді, білки, желатозу, рослинні слизи, природні полісахаридні комплекси, метилцелюлозу, натрій-карбоксиметилцелюлозу, полівінілпіролідон, поліглюкін, твіни, спени, бентоніти та ін.6). Усі зазначені поверхнево-активні речовини (ПАР) зменшують запас поверхневої енергії в системі. Найсильніше виявляється захисна дія в суспензіях ВМС. Розчини цих речовин не тільки самі мають велику стійкість, але і передають цю властивість

гідрофобним часткам. Стабілізуюча дія цих речовин полягає в утворенні гідратних шарів на поверхні часток суспензії, а також в охопленні цих часток довгими ланцюжкоподібними макромолекулами.

Співвідношення між твердою фазою суспензії і захисними ВМС залежить від ступеня гідрофобності препарату й гідрофілізуючих властивостей захисної речовини і встановлюється експериментальним шляхом.

Для визначення концентрації ПАР, необхідної для змочування гідрофобних речовин, порошок лікарського препарату подрібнюють до 40 мкм, висушують до постійної маси і поміщають в ексікатор над висушеним кальцієм хлоридом. Потім 0,02 г цієї речовини наносять на 1 см² поверхні розчину, що містить ПАР різних концентрацій у склянці місткістю 30 мл і діаметром 45 мкм.

Час занурення порошку в розчин ПАР фіксують секундоміром. На підставі отриманих даних будують графік залежності часу занурення порошку від концентрації ПАР. Від точки перетину дотичних поблизу області перегину ставлять перпендикуляр на вісь абсцис. Крапка перетину перпендикуляра з оссю абсцис указує концентрацію ПАР, необхідну для змочування фармацевтичних порошків.

За результатами проведених досвідів роблять висновок про доцільну концентрацію ПАР, що забезпечує гідрофілізацію лікарського препарату. Ця кількість повинна бути оптимальною. При перевищенні межі відбувається процес здраглювання. При недостатній кількості ВМС може виникнути зворотне явище - астабілізація, бо часток ВМС не вистачає на те, щоб покрити і захистити всю поверхню зважених часток.

Часточки суспензій можуть бути стабілізовані і додаванням електролітів, що створюють у прикордонному шарі дзета-потенціал визначеного знаку і величини. Виникнення дзета-потенціалу в суспензіях пояснюється так само, як і заряджування ядра міцели в гідрофобному золі: адсорбція іонів з розчину і дисоціація або гідроліз поверхневого шару твердої фази.

Слід мати на увазі, що електроліти стабілізують суспензії тільки у визначених концентраціях. Якщо перевищується концентрація електроліту, то стабілізуюча дія електроліту переходить у коагулюючу.

СПОСОБИ ВИГОТОВЛЕННЯ СУСПЕНЗІЙ

Суспензії лікарських речовин готують двома методами: *дисперсійним і конденсаційним*.

В основі дисперсійного методу лежить принцип одержання визначеного ступеня дисперсності шляхом подрібнення порошкоподібної лікарської речовини.

В основі конденсаційного способу - сполучення молекул у більші частки - агрегати, характерні для суспензій.

При виготовленні суспензій дисперсійним методом виходять крупніші частки (грубі суспензії), а при виготовленні суспензій конденсаційним методом - дрібніші (тонкі суспензії).

Технологія суспензій повинна включати такі технологічні прийоми, які забезпечили б отримання суспензій з тонко диспергованими частками. Суспензії з концентрацією лікарських речовин 3% і більше готують за масою.

Готування суспензій дисперсійним методом. Залежно від того, які речовини входять до складу суспензії (гідрофільні чи гідрофобні), спосіб диспергування будерізним.

До гідрофільних речовин відносяться магнію оксид, цинку оксид, крохмаль, біла глина, вісмуту нітрат основний та ін. До гідрофобних - камфора, ментол, тимол, сірка, фенілсаліцилат та інші аналогічні речовини.

Готування суспензій з гідрофільними речовинами. При виготовленні суспензій з гідрофільних речовин тверду лікарську речовину спочатку розтирають у ступці в сухому вигляді, а потім (за правилом Дерягіна) з половинною кількістю рідини (від маси сухої речовини). Отриману суміш у вигляді кашки (пульпи) розбавляють водою і зливають у флакон для відпуску.

Rp.: Zinci oxydi 10,0

Aquae purificatae

100 ml

Misce. Da. Signa. Для примочок.

Суспензія для зовнішнього застосування, до складу якої входить гідрофільна речовина - цинку оксид. 10,0 г цинку оксиду розтирають у ступці спочатку в сухому вигляді, а потім додають 4-6 мл води і ретельно розтирають, щоб забезпечити максимальне диспергування. Потім частинами додають решту води і переносять у флакон для відпуску, намагаючись шляхом змивання зі стінок ступки кількісно перенести диспергований цинку оксид.

Оформляють етикетками «Зовнішнє» і «Перед уживанням збовтувати».

ППК

Дата

№ рецепта

Rp.: Zinci oxydi

10,0

Aquae purificatae

100 ml

$m_{\text{заг.}}$

= 110ml

Приготував:

(підпис)

Перевірив:

(підпис)

Прийом скаламучування. Для одержання більш тонких і стійких суспензій застосовують прийом скаламучування (який є різновидом методу диспергування). Він використовується для виготовлення суспензій з гідрофільних речовин, які відзначаються великою щільністю.

Rp.: Bismuthi subnitratіs 2,0

Aquae Menthae 200 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У цьому випадку 2,0 г вісмуту нітрату основного ретельно розтирають у ступці, потім додають 1 мл м'ятної води (за правилом Дерягіна), розтирають, додають 5- чи 10-кратну кількість м'ятної води (близько 10 мл), перемішують і залишають на 2-3 хвилини, щоб більші частки осіли, а тонку суміш зливають у флакон для відпуску. Залишок знову розтирають, додають 5-10-ти кратну

кількість води, перемішують, дають відстоятися, а потім зливають у флакон для відпуску. Цю операцію повторюють доти, поки вся речовина не буде переведена в тонкодиспергований стан. Після скаламучування з водою помітна седиментація спостерігається через 2-3 години. Вихідна дисперсність мікстури легко відновлюється при збовтуванні перед уживанням.

У даній мікстурі один зі стабілізуючих факторів - поверхневий потенціал - виникає в результаті електролітичної дисоціації поверхневого шару зважених часток вісмуту нітрату основного.

Стійкість мікстур-суспензій з гідрофільними речовинами значно підвищується, якщо в пропис буде введено речовини, що збільшують в'язкість дисперсійного середовища, не будучи при цьому ПАР. У якості в'язких рідин доцільно вводити в мікстури цукровий та інший сиропи (якщо вони не прописані в рецепті, можна порадити лікарю). Тоді тверду речовину ретельно розтирають у сухому вигляді, потім з невеликою кількістю сиропу (половинна кількість стосовно речовини), потім додають решту сиропу і розбавляють водою. Сиропи підвищують в'язкість мікстури, внаслідок чого швидкість осідання зважених часток лікарської речовини зменшується, і вона точніше дозується.

При виготовленні суспензій з набухаючих гідрофільних речовин їх спочатку розтирають у сухому вигляді (якщо в рецепті прописані інші порошки, то змішують з цими речовинами), а потім змішують з водою, не розтираючи з половинною кількістю води.

Виготовлення суспензій з гідрофобними речовинами. Одержати стійку суспензію з гідрофобних речовин простим розтиранням з рідиною не вдається. У таких випадках гідрофобні речовини змішують з гідрофільним колоїдом для утворення на поверхні твердих часток адсорбційних оболонок, що надають суспензії необхідну стійкість.

Для речовин з *нерізко вираженими гідрофобними властивостями* (терпінгідрат, фенілсаліцилат, сульфаніламідні препарати та ін.) як стабілізатори використовують абрикосову камедь, желатозу, 5 % розчин метилцелюлози чи твін-80. Для речовин з *різко вираженими гідрофобними властивостями*

(ментол, камфора та ін.) кількість стабілізаторів збільшується у 2 р а з и . Гідрофілізуючі властивості зазначених захисних речовин проявляються у присутності води. Для утворення первинної пульпи потрібна кількість води, рівна напівсумі препарату і захисної речовини.

Rp.: Therpini hydrati 2,0

Natrii hydrocarbonatis 2,0

Aquae purificatae 100 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Мікстура-суспензія з терпінгідратом - речовиною з нерізко вираженими гідрофобними властивостями. Тому суспензії з терпінгідратом відзначаються схильністю до флокуляції. Це призводить до швидкого осаджування.

У підставку відмірюють бюреткою 80 мл води очищеної і 20 мл 5 % розчину натрію гідрокарбонату. У ступці розтирають 2,0 г терпінгідрату з 10 краплями спирту (важкопорошкова речовина), потім додають 1,0 г желатози і 1,5 мл розчину натрію гідрокарбонату. Усе ретельно розтирають до одержання пульпи (однорідної суміші). Потім додають (невеликими порціями) розчин натрію гідрокарбонату, зливаючи отриману суспензію у флакон для відпуску.

ППК

Дата № рецепта

Rp.: Aquae purificatae 80 ml

Solutionis Natrii hydrocarbonatis 5 % 20 ml

Therpini hydrati 2,0

Gelatosae 1,0

$V_{\text{заг.}} =$ 100 ml

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Rp.:Mentholi	0,5
Natrii hydrocarbonatis	
Natrii tetraboratis aa	1,5
Aquae purificatae	100 ml

Misce. Da. Signa. Полоскання.

Суспензія для зовнішнього застосування з гідрофобною пахучою і легкою речовиною ментолом, з різко вираженими гідрофобними властивостями.

У підставку відмірюють 100 мл води і розчиняють натрію гідрокарбонат і натрію тетраборат (чи беруть натрію гідрокарбонат у вигляді 5 % розчину - 30 мл). У ступку поміщають 0,5 г ментолу, розтирають з 5 краплями спирту (як труднопорошковану речовину), додають 1,0 г 5 % розчину метилцелюлози і розтирають до одержання однорідної кашки. Потім додають приблизно 15 крапель водного розчину солей (за правилом Дерягіна), розтирають і невеликими порціями додають розчин солей. Після перемішування змивають вміст ступки у флакон для відпуску.

При виготовленні суспензій з гідрофобними речовинами особливого підходу вимагає приготування суспензій сірки, бо вона відноситься до числа особливих речовин з різко вираженими гідрофобними властивостями. Сірка адсорбується на поверхні повітряних пухирців і її частки спливають на поверхню у вигляді пінистого шару. Застосовувати для стабілізації суспензій сірки загальноприйнятї речовини не завжди доцільно, бо вони зменшують її фармакологічну активність. Як стабілізатор суспензій сірки для зовнішнього застосування використовують калійне чи зелене мило з розрахунку на 1,0 г сірки 0,1-0,2 г мила. Мило не застосовують, якщо в суспензію входять солі важких або лужноземельних металів, бо при цьому утворюються нерозчинні осадки. Слід також враховувати, що медичне мило несумісне з кислотами.

Rp.: Sulfuris praecipitati	2,0
Glycerini	5,0
Aquae purificatae	100 ml

Misce. Da. Signa. Втирати в шкіру голови.

Сірку розтирають з частиною гліцерину 0,8-1,2 г. Гліцерин має високі гідрофільні властивості, змочує поверхню часток сірки і сприяє їх подрібненню. До отриманої пульпи додають решту гліцерину і очищену воду, змиваючи суміш у флакон для відпуску. В останню чергу додають 0,2 г калійного мила і ретельно збовтують флакон.

Rp.:Sulfuris praecipitati	2,0
Streptocidi	3,0
Camphorae	3,5
Acidi salicylici	2,0
Glycerini	3,0
Sp.aethylici	50 ml
Sol. acidi borici 3 %	50 ml

Misce. Da. Signa. Для протирання шкіри.

В флакон для відпуску відважують 2,0 г кислоти саліцилової, 1,5 г кислоти борної, 3,5 г камфори, додають 50 мл етилового спирту 90 %. Флакон закупорюють і збовтують до розчинення порошків. У підставку відмірюють 50 мл води очищеної. У ступці подрібнюють 3,0 г стрептоциду з 15 краплями спирту 95 % (важкопорошкова речовина), додають 2,0 г сірки, 3,0 г гліцерини і розтирають до однорідної кашки. Додають 50 мл (частинами) води очищеної, змиваючи суспензію флакон для відпуску.

При виготовленні суспензій в об'ємі 1-3 л можна використовувати засоби механізації - змішувач СЕС-1.

Готування суспензій конденсаційним методом. В аптечній практиці широке застосування при виготовленні суспензій знаходить конденсаційний метод. При цьому розрізняють наступні випадки утворення суспензій:

- за рахунок хімічної взаємодії;
- за рахунок заміни розчинника.

Конденсаційний метод одержання суспензій оснований на одержанні вискодисперсних часток речовин дисперсної фази, що знаходяться в молекулярному чи іонному стані. Процес утворення цих сполук залежить від

цілого ряду умов: від температури; від концентрації розчинених речовин; від порядку змішування.

В аптечних умовах такі мікстури-суспензії виходять найчастіше в результаті реакції обмінного розкладання, рідше - за рахунок реакції гідролізу, окислювально-відновних та інших реакцій.

Для одержання тонких дисперсій необхідно, щоб вихідні речовини були у стані розчинів або колоїдно-дисперсних систем.

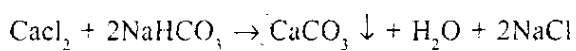
Rp.: Calcii chlondi 10,0

Natrii hydrocarbonatis 4,0

Aquae purificatae 200 ml

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

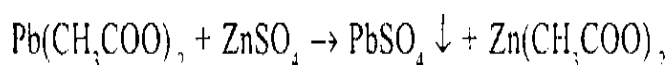
Нерозчинна речовина утворюється при змішуванні розчинів кальцію хлориду і натрію гідрокарбонату. В результаті обмінного розкладання утворюється свіжоосадже-ний кальцію карбонат:

Для того, щоб одержати кальцію карбонат у тонко диспергованому стані, необхідно приготувати спочатку два розчини: розчин кальцію хлориду і розчин натрію гідрокарбонату, а потім ці розчини злити. В результаті виходить тонкий осад кальцію карбонату. Краще скористатися концентрованими розчинами: 50% розчином кальцію хлориду і 5% розчином натрію гідрокарбонату. Тоді у флакон для відпуску відмірюють 100 мл води очищеної, додають 20 мл 50% розчину кальцію хлориду і 80 мл 5% розчину натрію гідрокарбонату.

Rp.: Plumbi acetates Zinci sulfatis ana 1,5

Aquae purificatae 100 ml Misc. Da. Signa. Для уретральних впорскувань.

У даному випадку в результаті реакції обмінного розкладання відбувається утворення осаду свинцю сульфату.

У цьому прикладі використовувати роздільне розчинення речовин не можна, як у попередньому, бо випадуть кристали свинцю сульфату з гострими краями.

При спринцюванні такі кристали можуть поранити слизові оболонки і викликати гострий запальний процес. Тому суспензія готується в такий спосіб: у ступці розтирають тверді інгредієнти спочатку в сухому вигляді, а потім додають воду в половинній кількості від маси сухих речовин до одержання пульпи, додають решту води і зливають у флакон для відпуску.

За методом заміни розчинника виходять тонші суспензії, ніж при механічному диспергуванні. Найчастіше опалесцентні і мутні мікстури утворюються при додаванні до водних розчинів настоек, рідких екстрактів, нашатирно-анісових крапель (див. «Виготовлення рідких лікарських форм із використанням концентрованих розчинів і сухих лікарських речовин», стор. 245). У каламутних мікстурах осади, як правило, утворюються досить тонкі і добре розчиняються в рідкому середовищі при збовтуванні.

ОЦІНКА ЯКОСТІ, ЗБЕРЕЖЕННЯ Й УДОСКОНАЛЕННЯ СУСПЕНЗІЙ

Оцінку якості суспензій проводять відповідно до ДФ XI. Перевіряють однорідність часток дисперсної фази, час відстоювання, ресуспендованість, сухий залишок.

Однорідність часток дисперсної фази. Визначають при мікроскопуванні. Не повинно бути неоднорідних великих часток. Розмір часток повинен відповідати зазначеному в приватних статтях.

Час відстоювання. За величиною відстояного шару при зберіганні судять про стійкість суспензій. Чим менша висота відстояного шару, тим стійкість більша.

Ресуспендованість. При порушенні стійкості суспензій вони повинні відновлювати рівномірний розподіл часток по всьому об'єму після 24 годин зберігання при збовтуванні протягом 15-20 секунд, після 3 доби зберігання - протягом 40-60 секунд.

Сухий залишок. Визначають з метою перевірки точності дозування суспензій. Для цього відмірюють необхідну кількість суспензії, висушують і встановлюють масу сухого залишку.

Відхилення у вмісті діючих речовин у 1 г (мл) суспензії не повинне перевищувати $\pm 10\%$.

Усі суспензії відпускають у флаконах з безбарвного скла, щоб можна було бачити результати збовтування, з додатковою етикеткою «Перед уживанням збовтувати». Зберігають мікстури-суспензії в прохолодному місці.

В даний час перспективним є виготовлення «сухих суспензій» (у вигляді порошоків або гранул), що представляють суміш лікарських речовин зі стабілізатором, іноді з додаванням консерванту. Готують їх у заводських умовах. Сухі суспензії зручні для транспортування, можуть зберігатися тривалий час.

До основних напрямків удосконалювання суспензій відносяться: пошук нових стабілізаторів, консервантів; впровадження інструментальних методів оцінки якості; розробка засобів малої механізації.

КЛАСИФІКАЦІЯ ЕМУЛЬГАТОРІВ

Емульсії - однорідна за зовнішнім виглядом лікарська форма, що складається із взаємно нерозчинних тонко диспергованих рідин, призначена для внутрішнього, зовнішнього або парентерального застосування.

Для виготовлення емульсій використовують персикову, маслинову, соняшникову, касторову ефірні олії, вазелінове масло, а також риб'ячий жир, бальзами та інші незмішувані з водою рідини. Емульсії повинні бути стабілізовані емульгаторами.

Розмір часток (крапельок) дисперсної фази в емульсіях коливається в межах від 1 до 50 мкм. Але можуть бути приготовлені і більш високодисперсні системи.

Емульсії як лікарська форма мають свої позитивні і негативні якості.

До позитивних якостей емульсій відносяться:

- можливість призначати в одних ліках незмішувані рідини, що дуже важливо для точності їх дозування;

- з подрібненням олії збільшується її вільна поверхня; це сприяє швидкій дії розчинених у ній лікарських речовин, а також прискорює процес гідролізу жирів ферментами шлунково-кишкового тракту, що дає швидкий терапевтичний ефект;

- в емульсіях є можливість пом'якшити подразнюючу дію деяких лікарських речовин на слизову оболонку шлунка;

- можна маскувати неприємні смаки і запахи жирних і ефірних олій, смол, бальзамів і деяких лікарських засобів, полегшується прийом в'язких олій, що погано дозуються;

- емульсії є цінними ліками в дитячій фармакотерапії. *Донегативних якостей емульсій відносяться:*

- мала стійкість, оскільки вони швидко руйнуються під впливом різних факторів;

- емульсії є сприятливим середовищем для розвитку мікроорганізмів;

- відносна тривалість виготовлення (при цьому вимагаються відповідні технологічні прийоми, практичний досвід);

- необхідність застосування емульгаторів, щоб утримати фазу в диспергованому стані. У зв'язку з тим, що емульсії являють собою нестійку гетерогенну дисперсну систему, яка легко руйнується під впливом різних факторів, їх готують тільки на короткий термін.

Типи емульсій. Дві незмішувані рідини можуть утворювати два типи емульсій залежно від того, яка з рідин буде перетворена в дисперсну фазу і дисперсійне середовище. Розрізняють емульсії типу олія-вода (О/В) і вода-олія (В/О).

В емульсіях О/В дисперсійним середовищем є вода, а дисперсною фазою - олії жирні чи ефірні, бальзами та інші гідрофобні рідини. В емульсіях В/О дисперсійним середовищем є олія, а дисперсною фазою - вода.

Емульсії типу О/В використовуються для внутрішнього чи парентерального застосування. Для зовнішнього застосування використовуються емульсії як О/В, так і В/О.

Емульсії типу О/В також називаються прямими, чи першого роду (водозмивні), а емульсії типу В/О - зворотними, чи другого роду (незмивні водою). Ці два типи емульсій істотно відрізняються за своїми властивостях і умовами утворення. Крім того, розрізняють ще і множинні емульсії, в яких у краплі дисперсної фази диспергована рідина, що є дисперсійним середовищем. Вони можуть бути типу В/О/В чи О/В/О. Існує кілька **способів визначення типу емульсій**.

Метод розведення заснований на тому, що емульсії типу О/В зберігають свою стійкість при розведенні водою і втрачають стійкість при розведенні олією. Емульсії зворотного типу В/О зберігають свою стійкість при додаванні олії і стають негомогенними при додаванні води.

Краплю випробовуваної емульсії поміщають на предметне скло і поруч поміщають краплю води - злиття крапель буде в тому випадку, якщо емульсія типу О/В. В іншому досліді поруч із краплею емульсії наносять краплю олії. Краплі зіллються, якщо випробовувана емульсія буде типу В/О. Можна цей дослід проробити в пробірках.

Метод фарбування заснований на фарбуванні дисперсійного середовища розчинним барвником, що вибірково розчиняється або у воді, або в олії.

На краплю випробовуваної емульсії наносять крупинку фарби, розчинної у воді (наприклад, метиленовий синій), і спостерігають під мікроскопом. Якщо емульсія типу О/В, тоді дисперсійне середовище забарвиться в блакитний колір і буде видно незабарвлені краплі олії - «вічка». А якщо емульсія типу В/О, тоді крупинки метиленового синього залишаться лежати на поверхні краплі, бо фарба не може проникнути в крапельки води, через те що в олії вона нерозчинна. Якщо застосовувати фарбу, розчинну в олії (наприклад, судан ІІІ), тоді олійна фаза буде забарвлена, а крапельки води - незабарвлені.

Метод кондуктометричний заснований на тому, що емульсія типу О/В має високу електропровідність, а емульсія типу В/О - незначну.

Метод парафінованої пластинки полягає в тому, що коли нанести краплю випробовуваної емульсії на скляну пластинку, покриту шаром парафіну, крапля буде розтікатися, якщо дисперсійним середовищем буде олія (емульсія типу В/О); і не розтікатися, якщо ним є вода (емульсія типу О/В).

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УТВОРЕННЯ ЕМУЛЬСІЙ

Емульсії - це термодинамічно нестійкі системи. Задача виготовлення агрегативно стійких емульсій зводиться в основному до пошуків найбільш ефективного емульгатора для даного сполучення компонентів.

Емульгатори - це дифільні ПАР, що орієнтовано розподіляються на межі розподілу двох рідин. Їх умовно класифікують за структурою і властивостями молекул, механізмом дії, медичним призначенням.

Емульгатори завжди повинні бути досить високими представниками гомологічних рядів і мати в складі молекул як гідрофільні, так і гідрофобні частки, різні за об'ємами (площами) займаної поверхні і збалансовані так, що полярна частина повинна мати сильну спорідненість до води, щоб обумовлювати достатню розчинність речовини і сильну гідратацію, а вуглеводнева частина повинна бути досить розвинутою, наприклад, вуглеводневий ланцюг повинен мати достатню довжину, щоб забезпечувати утворення міцел зчепленням вуглеводневих груп, а при великих концентраціях розчину і в адсорбційному шарі приводити до розвитку гелеподібних структур. Цим вимогам задовольняють жирові мила, а також у різному ступені інші милоподібні емульгатори лужні солі відповідних органічних кислот: нафтенів мила, смоляні (каніфольні) мила, а також алкіл- і алілсульфати і відповідні сульфонові кислоти як у кислому вигляді, так і у вигляді лужних солей. Крім таких поверхнево-активних колоїдних електролітів, що є аніоноактивними, добре відомі і катіоноактивні мила, типовими представниками яких є неорганічні, наприклад, солянокислі, солі відповідних азотовмісних органічних основ як жирного, так і ароматичного ряду. Усі подібні милоподібні речовини є зазвичай ефективними змочувачами, піноутворювачами, емульгаторами і пептизаторами і мають велике значення у фармації для технології ліків (див. стор. 274

«Класифікація ВМС»). При виборі емульгаторів для стабілізації емульсій необхідно враховувати механізм їх стабілізації, токсичність, величину рН, хімічну сумісність з лікарськими речовинами. Емульгатор додають у кількості від 0.1 до 25%.

Про поверхнево-активні властивості емульгаторів можна судити за величиною *гідрофільно-ліпофільного балансу (ГЛБ)*. ГЛБ - це співвідношення *гідрофільних і гідрофобних груп у молекулі, значення якого виражається визначеним числом*. Так. ПАР з ГЛБ 1,5-3 - піногасники. 3-6 - емульгатори типу В/О. 7-9 змочувачі, 8-18 емульгатори типу О/В, 13-15 - піноутворювачі, 15-18 - солубілізатори. За величиною ГЛБ емульгаторів можна характеризувати тип утворюваної емульсії. Щодо теорії утворення емульсій і механізму стабілізуючої дії емульгаторів існувало кілька наукових уявлень. Наприклад, теорія об'єму фаз (W. Ostwald), теорія в'язкості (H. N. Holmes, W. D. Child), гідратаційна теорія (R. Fischer), теорія зниження міжфазового поверхневого натягу (I. Langmuir, W. D. Harkins та ін.). Логічним продовженням останньої теорії є *теорія утворення*

адсорбційної оболонки на поверхні дисперсної фази (G. Clowes. W. Bancroft та ін). Сучасні положення цієї теорії згодом були розвинуті вітчизняними вченими (П. А. Ребіндер та ін.), за якою механізм стабілізуючої дії емульгаторів полягає в тому, що вони, адсорбуючись на межі фаз, знижують поверхневий натяг і накопичуються на поверхні розподілу, а головне - обволікаючи крапельки диспергованої речовини, утворюють адсорбційну плівку. Плівка, що утворилася, має механічну міцність, перешкоджає утворенню великих часток, злиттю крапельок у суцільний шар (коалесценції) і надає емульсії стійкість (вона як би "бронює" краплі дисперсної фази). Школою академіка Ребіндера експериментально доведено, що плівка, яка утворилася, - основний фактор стабілізації емульсій. Захисні плівки можуть складатися з одного чи декількох молекулярних шарів емульгатора (моно- чи полімолекулярні плівки). При виготовленні емульсії в процесі змішування компонентів емульгатор концентрується на поверхні розподілу двох незмішуваних рідин. У процесі подальшого технологічного процесу відбувається утворення відповідного типу емульсії, що залежить від типу емульгатора, який визначає значення величин поверхневих натягів по обидві сторони утвореної оболонки, створюваних відповідними площами гідрофільної та гідрофобної частин даної поверхнево-активної речовини. Так, наприклад, мила з одновалентними катіонами колоїдно розчинні у воді, але не в олії, що дозволяє утворювати оболонку, змочувану краще водою, ніж олією, тому поверхневий натяг з боку води нижчий, ніж з боку олії. Оскільки внутрішня поверхня оболонки, що оточує кульку, менша зовнішньої, оболонка прагне вигнутися так, щоб обволікати краплю олії, що знаходиться у воді. Внаслідок цього поверхня з більш високим поверхневим натягом зменшується до мінімуму в порівнянні з поверхнею, що має менший поверхневий натяг. З іншого боку, оболонка мила з дво- і тривалентними катіонами (такі мила колоїдно розчинні в олії, але не у воді) краще змочується олією, ніж водою. У цьому випадку поверхневий натяг з боку олії нижчий, ніж з боку води, і оболонка прагне вигнутися так, щоб обволікати краплі води, що знаходяться в об'ємі масляної фази. Ці представлення схематично зображені Ж. Клоусом і О. І. Тихоновим (мал. 116,3). Міжфазовий шар складається з одного ряду молекул, звернених своєю полярною частиною до води, а неполярною - до олії. Полярні групи й вуглеводневї радикали сольватуються одночасно водною і масляною фазами, і такий адсорбційно-сольватний шар має визначену механічну міцність.

Тип утвореної емульсії залежить від розчинності емульгатора в тій чи іншій фазі. Дисперсійним середовищем стає та фаза, у якій емульгатор переважно розчиняється. Звідси витікає, що для одержання стійких емульсій типу О/В необхідно застосовувати гідрофільні емульгатори (із ГЛБ 8-18) - камеді,

білки, лужні мила, слизи, пектини, сапоніни, деякі рослинні екстракти, поліоксиетиленгліколеві ефіри вищих жирних спиртів, кислот, спенів (твін-80, препарат ОС-20) та ін.

Для одержання стійких емульсій типу В/О необхідно застосовувати олеофільні емульгатори (із ГЛБ 3-6)-ланолін, похідні холестерину, фітостерин, природні солі, цетиловий і мирициловий спирти, магнієві й алюмінієві мила, окислені рослинні олії, пентол, емульгатор Т-2, моногліцериди дистильовані (МГД), багато синтетичних речовин. Ці емульгатори знаходять застосування в аптечній практиці тільки при виготовленні ліків для зовнішнього застосування.

Доведено, що найбільш стійкі емульсії утворюються емульгаторами, які мають здатність утворювати драглисті або в'язкі плівки.

Синергізм і антагонізм емульгаторів. Обернення фаз. При одержанні емульсій іноді застосовуються комбіновані емульгатори. Наприклад, суміш аравійської камеди і трагаканту. У цьому випадку вдається досягти підвищення ступеня дисперсності і стійкості емульсій, тобто спостерігається синергізм емульгаторів (одна речовина підсилює дію іншої). Проте слід враховувати, що в залежності від властивостей емульгатора емульсії можуть руйнуватися, тоді емульгатори діють як антагоністи.

Якщо до емульсії типу О/В додати емульгатор протилежного типу, то один тип емульсії може перейти в інший, тобто емульсія типу О/В може перетворитися в емульсію типу В/О. Те ж може відбутися і при значному надлишку емульгованої фази. Таке явище називають оберненням фаз емульсій. При цьому спочатку утворюються обидва типи емульсій, але потім залишається або переважає одна, стійкіша система. Для підвищення стійкості (стабільності) емульсій іноді сполучають емульгатори протилежного типу. Наприклад, в емульсію типу О/В, стабілізовану олеатом натрію, додають до 1 % хлориду кальцію чи алюмінію. При цьому в результаті реакції обміну частина іонів натрію в олеаті натрію замінюється на іони кальцію чи алюмінію з утворенням емульгатора протилежного типу і тому поряд з емульсією прямого типу О/В утворюється емульсія протилежного типу В/О, тобто в емульсії типу О/В частки олії будуть представляти не чисту олію, а емульсію типу В/О, що рівномірно розподілена у водній фазі. Через малу кількість емульгатора протилежного типу обернення фаз тут не спостерігається, однак значно підвищується стабільність таких емульсій і їх стійкість до висихання. Класичним прикладом стійкості емульсій за рахунок присутності емульгатора прямого і протилежного типів є молоко і вершкове масло.

Застосовувані для виготовлення аптечних емульсій колоїдні емульгатори, як правило, дають міцні плівки гелеподібної структури, механічні властивості якої здатні перешкоджати її прориву, необхідному для коалесценції.

Фактори, що впливають на стабільність емульсій. Емульсії повинні мати фізичну, хімічну і мікробіологічну стабільність.

Для *фізичної стабільності* емульсії дуже важлива достатня кількість емульгатора. Необхідно мати на увазі, що визначена кількість емульгатора може наситити лише визначену поверхню. Це означає, що при недостатній кількості емульгатора буде невеликий і ступінь дисперсності. Кульки олії в цьому випадку виходять настільки великими, що плівка не витримує ваги кульки і проривається. Тому необхідно, щоб для кожного емульгатора й олії були відомі оптимальні співвідношення, які б забезпечили необхідний ступінь дисперсності і стабільність емульсії. Стійкість емульсії залежить не тільки від властивостей застосовуваного емульгатора, але і від ступеня дисперсності фази. Чим ближча щільність дисперсної фази до щільності дисперсійного середовища, тим менший міжфазний поверхневий натяг, тим вища в'язкість дисперсійного середовища, тим стійкіша емульсія.

Розмір крапельок Дисперсної фази залежить від величини зниження поверхневого натягу на межі розподілу фаз і від величини енергії, витраченої на подрібнення часток дисперсної фази. Особливо велику стійкість емульсії одержують у результаті гомогенізації, тобто при додатковому енергійному механічному впливі на готову емульсію. При гомогенізації не тільки підвищується дисперсність емульсії, але вона стає монодисперсною, що значно підвищує її стійкість.

Гомогенізація емульсії проводиться за допомогою спеціального приладу - гомогенізатора. Для цього грубодисперсну емульсію пропускають під великим тиском крізь наявні в гомогенізаторі вузькі канали. У цьому випадку великі краплі дисперсної фази руйнуються і виходить тонкодисперсна емульсія. При цьому діаметр крапель може зменшитися в десятки разів у порівнянні з початковим.

Хімічна стабільність емульсій визначається стабільністю лікарських речовин, відсутністю хімічних реакцій між інгредієнтами емульсій.

Хімічна нестійкість може відбиватися на фізичній стабільності емульсій (руйнування внаслідок омилення, окислювання, гідролізу, складових компонентів, їх взаємодії між собою і матеріалом упаковки).

З метою хімічної стабілізації емульсій їх зберігають в упаковці з інертних матеріалів у прохолодному місці, захищеному від впливу світла і повітря, вводять антиоксиданти (бутилокситолуол, бутилксианузол, пропілгаллат та ін.).

Мікробіологічна стабільність емульсій є важливою вимогою, що визначає їх якість. При виготовленні емульсій (як і інших лікарських форм) необхідно дотримувати всіх заходів для забезпечення мікробної чистоти лікарських і допоміжних речовин.

ТЕХНОЛОГІЯ ЕМУЛЬСІЙ

Готування олійних емульсій регламентується ДФ XI (с. 161). Олійні емульсії готують шляхом розтирання в ступці емульгатора з емульгованою рідиною і водою. При цьому на 10,0 г олії беруть 5,0 г желатози і 7,5 г води. Якщо емульгатор у рецепті не зазначений, то фармацевти на свій розсуд, з огляду на призначення емульсії, фізико-хімічні властивості вхідних інгредієнтів, підбирають відповідний емульгатор. Слід враховувати, що емульгатор буде надавати належну емульгуючу дію лише тоді, коли емульгатор, вода й олія будуть взяті у визначених кількостях.

При відсутності вказання олії в емульсії використовують персикове, оливкове чи соняшникове. При відсутності вказівок про концентрацію для виготовлення 100,0 г емульсії беруть 10,0 г олії.

У разі потреби до складу емульсії вводять консерванти (ніпагін, ніпазол, сорбінова кислота та інші), дозволені до медичного застосування.

Готування олійних емульсій складається з двох стадій:

- одержання первинної емульсії (корпусу);
- розведення первинної емульсії необхідною кількістю води.

Одержання первинної емульсії - найбільш відповідальний момент виготовлення емульсії. Якщо емульсія не вийшла і після додавання води видно великі краплі олії, то не слід виправляти таку емульсію. Її треба готувати заново.

При виготовленні первинної емульсії необхідно дотримувати визначених технологічних прийомів.

1. У ступку завжди першим вносять емульгатор, який ретельно розтирають, а потім додають олію і воду.

2. Товкачик необхідно обертати по спіралі при енергійному розтиранні маси увесь час в одному напрямку. Часточки олії при русі товкачика у в'язкому середовищі в одному напрямку витягаються в нитки, які, розриваючись, дають крапельці покриватися оболонкою емульгатора.

Якщо товкачиком рухають у різних напрямках, то витягування олії в нитці зменшується, а кульки, що утворюються при цьому, зіштовхуються і коалесціюють, процес диспергування утруднюється. Товкачик треба тримати так, щоб він максимально стикався зі стінками ступки. Він повинен не тільки розтирати емульговану суміш, але й вбивати в неї повітря.

3. При виготовленні первинних емульсій слід також мати на увазі, що дуже холодні олії (при температурі нижче 15 °С) емульгуються з великими зусиллями. Тверді тригліцериди при цьому випадають в осад і не піддаються перетворенню в тонку дисперсію. У таких випадках олію злегка підігривають.

4. Для кращого змішування інгредієнтів, що входять до складу первинної емульсії, рекомендується кілька разів зібрати целулоїдною пластинкою густу масу зі стінок ступки і товкачика в центр ступки. Після цього поступово при помішуванні додають решту води.

Для одержання первинної емульсії можуть бути використані три способи. *Континентальний (метод Бодримона)*. У суху ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора і ретельно його розтирають, потім додають олію і рівномірним рухом товкачика змішують олію з емульгатором до одержання однорідної маси, при цьому утворюється олеозоль. До цієї суміші краплями додають воду в кількості, рівній половині суми маси олії і емульгатора (якщо береться желатоза чи аравійська камедь), і продовжують розтирання до характерного потріскування. При цьому суміш набуває вигляду сметаноподібної маси, а при нанесенні краплі води, спущеної по стінці ступки, вона залишає білий слід; це вказує на те, що первинна емульсія готова і немає вільної олійної поверхні. Якщо первинна емульсія не готова, то крапля води, нанесена на її поверхню, не розтікається.

По закінченні емульгування доцільно отриману первинну емульсію залишити на 5- 10 хвилин для руйнування емульсії зворотного типу, що завжди утворюється, а потім перемішати ще раз. За цим способом дооре виходить емульсія тільки в тому випадку, якщо ступка і емульгатор будуть сухими. Якщо емульгатор не буде сухим, то олія не зможе змочити вологий емульгатор.

Англійський спосіб. У ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора, який розтирають, а потім змішують з водою до одержання однорідної маси, при цьому утворюється гідрозоль. До цієї суміші при ретельному перемішуванні додають краплями олію. Коли всю олію буде заемульговано, до первинної емульсії додають решту води.

Цей метод трудомісткий, але практика показала, що він дає хороші результати. Емульсії в цьому випадку виходять гарної якості, якщо навіть ступка і емульгатор будуть недостатньо сухими, що дуже важливо, і особливо, якщо доводиться працювати з таким емульгатором, як желатоза, що дуже гігроскопічна і завжди містить вологу.

Російський спосіб. У ступку поміщають оптимальну кількість емульгатора. У порцелянову (фарфорову) чашечку відважують воду, а на поверхню води відважують олію, суміш виливають у ступку і розтирають до одержання первинної емульсії. Цей метод досить простий і зручний тоді, коли в емульсію не входять речовини, розчинні в олії.

Як видно, способи одержання первинної емульсії відзначаються послідовністю змішування компонентів і деяких технологічних прийомів.

Розведення первинної емульсії. Готову первинну емульсію розводять необхідною кількістю води до заданої маси. При цьому воду додають у кілька прийомів при перемішуванні. При занадто швидкому розведенні водою можливе руйнування чи обернення фаз емульсії. Тому розведення первинної емульсії роблять поступово при помішуванні. Готову емульсію проціджують у разі потреби крізь два шари марлі в тарований флакон для відпуску і доводять до заданої маси водою. Правильно приготовлена емульсія являє собою однорідну рідину, що нагадує молоко з характерним запахом і смаком залежно від узятої олії.

Розрахунок кількості компонентів. При визначенні маси олії, води і емульгатора основні положення такі:

- кількість олії визначається прописом у рецепті;
- кількість емульгатора - його емульгуючою здатністю;
- кількість води для утворення первинної емульсії - розчинністю емульгатора уводі.

Тому і рецептура одержання первинної емульсії різна в залежності від застосовуваного емульгатора. Наприклад, якщо в якості емульгатора для виготовлення 100,0 г емульсії застосовується желатоза, то на 10,0 г олії береться 5,0 г желатози, води половинна кількість від суми олії і емульгатора $(10 + 5) : 2 = 7,5$ мл. Води для розведення первинної емульсії $100 - (10 + 5 + 7,5) = 77,5$ мл.

При використанні інших емульгаторів на 10,0 г олії береться:

- 2,0 г твіну-80 (у 2-3 мл води);
- 2,0 г калійного або натронного мила (чи суміш 1,0 г калійного мила в сполученні з 1,0 г емульгатора Т-2 у вигляді гелю для емульсії бензилбензоату);
- 10,0 г сухого молока (у розчині з 10 мл води);
- 1,0 г метилцелюлози (у вигляді 5 % розчину - 20 мл);
- 0,5 г натрій-карбоксиметилцелюлози (у вигляді 5% розчину - 10 мл, у сполученні з 0,5 г метилцелюлози в 5 % розчині - 10 мл);
- 2,0 г поліоксил-40-стеарату (розплавляють і в теплій ступці змішують з 10,0 г олії, додають 2-3 мл води, емульгують і розбавляють водою до 100,0 г);
- поліоксил-40-стеарат із твіном-80 (1,0 г твіну-80 у теплій ступці змішують з 1,0 г поліоксил-40-стеаратом, додають 10,0 г олії, розтирають, додають 2-3 мл води, емульгують і розбавляють водою до 100,0 г);
- 5,0 г крохмалю (у вигляді 10 % клейстеру - 50 мл розчину);
- лецитин (1,2 % від маси емульсії);
- Т-2 (15 % від маси олії);
- фосфатиди (1-1,5 % від маси емульсії).

Розчинність твінів залежить від довжини поліетиленоксидних ланцюгів.

Наприклад, при виготовленні олійної емульсії з твіном-20 на 10,0 г олії береться емульгатора 5,0 м, води 7,5 мл (половинна кількість від суми олії і емульгатора).

Емульгатор при цьому нашаровують на олію, а потім додають воду і розтирають. Одержують первинну емульсію, що розбавляють до 100,0 г. Аналогічно готують емульсії з твіном-40 і твіном-60.

В даний час у фармацевтичній практиці твіни широко використовують (як солюбілізато-ри) для одержання прозорих розчинів олій. З використанням твіну-20 отримано водний розчин м'ятної олії. Твін-60 розчиняє трояндову і м'ятну олії, твін-80 - трояндову і лавандову.

Додавання лікарських речовин до емульсій. До складу олійних емульсій часто входять різні лікарські речовини, спосіб введення яких може вплинути на терапевтичну дію ліків. Тому необхідно враховувати властивості цих речовин, їх концентрацію і кількість.

1. *Якщо лікарські речовини розчинні у воді*, то їх розчиняють у частині води, призначеної для розведення первинної емульсії. Розчин цих речовин додають до готової емульсії в останню чергу. Додавати такі речовини безпосередньо до первинної емульсії, а тим більше вводити їх у первинну емульсію не можна, бо може відбутися руйнування емульсії за рахунок висоложуючої дії електроліту або великої концентрації речовини. Використання концентрованих розчинів допускається в тому випадку, якщо їх об'єм на 1/2-1/3 менший від об'єму води, призначеної для розведення первинної емульсії.

Rp.: Emulsi olei Persicorum 100,0

Coffeini-natrii benzoatis 0,5

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Олійна емульсія типу О/В с водорозчинною речовиною - кофеїн-бензоатомнатрію (список Б).

У порцелянову (фарфорову) ступку поміщають 5,0 г желатози і ретельно її розтирають, потім додають 7,5 мл води, змішують, одержують гідрозоль, а потім поступово (краще по краплях) додають 10,0 г персикової олії при ретельному розтиранні й емульгуванні. Масу кілька разів зі стінок ступки і товкачика збирають целулоїдною пластинкою. Перевіряють готовність первинної емульсії, і потім до неї поступово додають воду, яку розраховують:

$$100 - (7.5 - 5.0 + 10,0) = 77,5 \text{ мл.}$$

Оскільки в емульсію входить кофеїн-бензоат натрію, то для його розчинення залишають приблизно 20-25 мл води (або використовують 10% концентрований розчин - 5 мл), а рештою води розбавляють первинну емульсію. Після цього

додають розчин кофеїн-бензоату натрію.

	ППК
Дата	№ рецепта
Gelatosae	5,0
Aquae purificatae	85 ml
Olei Persicorum	10,0
<u>Coffeini-natrii benzoatis</u>	<u>0,5</u>
мзаг.	= 100,5
Приготував:	(підпис)
Перевірив:	(підпис)

Аналогічно додають хлоралгідрат, натрію бромід, спиртові розчини, сиропи, екстракти.

2. Якщо лікарські речовини розчинні в оліях (камфора, ментол, тимол, а також жиророзчинні вітаміни, гормональні та інші препарати), то їх розчиняють в олії до введення її у первинну емульсію. При цьому кількість емульгатора розраховують з урахуванням маси олійного розчину.

Виняток з цього правила складає кишковий антисептик фенілсаліцилат. Його розчиняти в олії не рекомендується, бо він погано гідролізується в кишківнику, в результаті чого розчин не має антисептичної дії.

3. Якщо лікарські речовини не розчинні у воді й оліях, то їх додають у вигляді дрібних порошків шляхом ретельного розтирання з готовою емульсією, а якщо потрібно, то додають емульгатор у необхідній кількості.

Rp.: Emulsi olei Ricini 200,0 Camphorae
1,0

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Олійна емульсія типу О/В з розчинною в олії пахучою, легкою речовиною - камфорою. У порцелянову чашку відважують 20,0 г касторової олії і розчиняють у ньому 1,0 г камфори, можна при нагріванні (до 40°C) на водяній бані. У ступку поміщають 4,2 г твіну-80, додають олійний розчин камфори, змішують. Краплями додають 5 мл води і емульгують до одержання первинної емульсії. Готову первинну емульсію розбавляють водою ($201,0 - (21,0 + 4,2 - i - 5,0) = 170,8$ мл), яку додають у кілька прийомів.

Rp.: Emulsi oleosi 100,0 Phenylii
salicylates
Bismuthi subnitratris ana 2,0

Misce. Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Емульсія типу О/В, до складу якої входять фенілсаліцилат, що має нерізко виражені гідрофобні властивості, і вісмуту нітрат основний - гідрофільна речовина з великою щільністю.

У невелику порцелянову (фарфорову) чашку відважують 20,0 г 5% розчину метилцелюлози, переносять у ступку, додають невеликими порціями 10,0 г мигдальної чи персикової олії, ретельно змішують до готовності первинної емульсії, а потім частинами додають 70 мл води очищеної.

2,0 г фенілсаліцилату розтирають у ступці як важкопорошковану речовину з 20 краплями етилового спирту. Після звітрювання спирту змішують з 2,0 г 5% розчину метилцелюлози, потім додають 2,0 г вісмуту нітрату основного і до суміші додають при помішуванні приблизно 4,0 г емульсії, ретельно розтираючи. Отриману масу розбавляють емульсією і переносять у склянку для відпуску.

Rp.: Benzylis benzoatis 20,0 Saponis viridis 2,0
Aquae purificatae 78 ml

Misce. Da. Signa. Змазувати шкіру рук.

Для виготовлення даної емульсії можна замінити 1,0 г мила медичного на рівну кількість емульгатора Т-2. У порцеляновій чашці розплавляють емульгатор Т-2, виливають у підігріту ступку, додають 1-2 мл гарячої води очищеної, розмішують до утворення сметаноподібної маси, потім частинами додають решту гарячої води з розчиненим у ній 1,0 г мила медичного і ретельно перемішують. Далі при постійному перемішуванні частинами додають 20,0 г бензилбензоату. Емульсія може розшаруватися на четверту добу після виготовлення, та легко відновлюється при збовтуванні. Стабільна протягом 2 місяців.

В аптечній практиці інших країн, наприклад, Болгарії, емульсією з бензилбензоатом готують за прописом: бензилбензоату 100,0 г, триетаноламіну 2,0 г, олеїнової кислоти 8,0 г, води очищеної до 300,0 г.

Крім виготовлення емульсій у ступках, зараз пропонуються й інші способи:

- струшування в спеціальних установках;
- перемішування мішалками чи турбінними установками;
- дроблення за допомогою ультразвуку або струмів високої частоти.

ОЦІНКА ЯКОСТІ, ЗБЕРЕЖЕННЯ Й УДОСКОНАЛЕННЯ ЕМУЛЬСІЙ

Оцінку якості емульсій проводять відповідно до ДФ XI і власних фармакопейних статей за наступними показниками: однорідність часток дисперсної фази, час розшарування, термостійкість, в'язкість.

Однорідність часток дисперсної фази. Розмір часток, обумовлених при мікроскопуванні, не повинен перевищувати показників, зазначених у власних статтях.

Час розшаровування. Розшаровування емульсій визначають за допомогою центрифуги. Емульсію вважають стійкою, якщо не спостерігається розшаровування системи в центрифугі з числом обертів 1,5 тис./хв.

Термостійкість емульсій. Емульсія вважається стійкою, якщо витримує температуру нагрівання 50 °С без розшаровування.

В'язкість в емульсіях визначають по фармакопейних методиках за допомогою спеціальних приладів - віскозиметрів та ін.

При зберіганні емульсій може порушуватися їх однорідність у результаті відстоювання. При відстоюванні частки дисперсної фази не зливаються, а збираються у верхніх шарах, бо дисперговані частки олії хоча й покриті адсорбційною оболонкою емульгатора, але в силу того, що вони легші, ніж вода, спливають на поверхню. Таку емульсію легко відновити шляхом енергійного збовтування. Тому емульсія, що відстоюється, відпуску підлягає, бо *відстоювання* - це процес оборотний.

Необхідно вміти відрізнити процес відстоювання емульсії від необоротного процесу *розшаровування*, що полягає в повільному і поступовому зниженні ступеня дисперсності олійної фази, якщо це емульсія типу О/В, і водної фази, якщо це емульсія типу В/О. При розшаровуванні спочатку кульки олії спливають на поверхню, потім починають злипатися (коалесценція) в суцільну масу, рідини розшаровуються, і таку емульсію не можна відновити. Розшаровування відбувається тим швидше, чим слабкіша поверхнева захисна оболонка кульок (часток) олії.

Згідно з цими основними тенденціями удосконалення фармацевтичних емульсій - це підвищення фізичної стійкості і пролонгація дії лікарських речовин, що входять у їх склад.

Найбільш перспективними шляхами пролонгації дії лікарських речовин, включених до складу емульсій, є розробка лікарських препаратів на основі множинних емульсій, а також модифікація фізико-хімічних властивостей дисперсійного середовища за допомогою введення гідрофільних розчинників, солюбілізаторів та ін.

Для підвищення стабільності емульсій доцільне використання комплексу синтетичних неіонних ПАВ (емульгаторів О/В та В/О), що мають виражений стабілізуючий ефект.

Не менш важлива роль у стабілізації емульсій належить раціональній

технології, яка включає не тільки визначені температурні режими і порядок змішування компонентів, але й використання сучасного устаткування.

Тому перспективним напрямком розвитку емульсій є впровадження засобів малої механізації (диспергатори, гомогенізатори та ін.); розширення асортименту стабілізаторів; впровадження інструментальних методів оцінки якості.

За фізико-хімічною природою водні витяжки є комбінованими дисперсними системами: поєднанням істинних розчинів або розчинів ВМС із колоїдними розчинами. Іноді у витяжки переходять емульговані чи суспендовані компоненти.

Водні витяги мають широке застосування в медичній практиці самі по собі, а також як складові лікарських препаратів у вигляді мікстур, полоскань, примочок, промивань, ванн, інгаляцій.

До позитивних якостей цієї лікарської форми відносяться:

- максимальний терапевтичний ефект від дії комплексу біологічно активних і супутніх речовин, що містяться в рослинній сировині;
- пролонгованість дії;
- відсутність побічного ефекту, властивого багатьом хімічним речовинам;
- для деяких діючих речовин, що містяться в рослинному матеріалі, не розроблено методики виділення їх у чистому вигляді або не встановлена хімічна структура, у зв'язку з чим їх неможливо синтезувати чи одержувати якимсь іншим способом;
- простота виготовлення.

До негативних якостей водних витягів відносяться:

- нестійкість при зберіганні (мікробна, хімічна, термодинамічна), що обмежує терміни зберігання;
- нестандартність витягів через численні фактори, що впливають на їх якість при виготовленні;
- тривалість готування.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ПРОЦЕСУ ЕКСТРАКЦІЇ ЛІКАРСЬКОЇ РОСЛИННОЇ СИРОВИНИ

Процес екстрагування діючих речовин із сировини дуже складний і складається зі стадій *набухання, утворення первинного соку всередині клітин і масообміну*.

Процес екстрагування рослинного матеріалу являє собою не просте розчинення складових частин рослини. Його необхідно розглядати як ряд фізико-хімічних процесів, що проходять як усередині клітини, так і на її поверхні. Поряд із процесами розчинення відбуваються явища дифузії, осмосу, адсорбції та ін. Для екстрагування найчастіше застосовується висушений матеріал, у якому внаслідок втрати вологи об'єм протоплазми зменшується, і утворені порожнечі в клітинній оболонці заповнюються повітрям.

Стадія набухання. У перші моменти зіткнення з екстрагентом клітини сухої рослинної сировини набухають. Тривалість цього процесу залежить переважно від гістологічної будівлі рослинного матеріалу, від ступеня його подрібнення, а також природи екстрагента. У ході набухання клітин повітря витісняється з них екстрагентом, що витягує спочатку з зовнішніх, переважно зруйнованих клітин як розчинні, так і нерозчинні речовини.

Стадія утворення первинного соку всередині клітин. Потім екстрагент проникає через нерозчинні оболонки в глибше розташовані клітини і розчиняє речовини, що містяться в них, утворюючи концентрований розчин зі значним осмотичним тиском – «первинний сік».

Стадія масообміну. У результаті високої концентрації «первинного соку» всередині клітин створюється значний осмотичний тиск, що викликає дифузійний обмін між вмістом клітин і навколишньою рідиною з меншим осмотичним тиском. Це і є основою процесу екстрагування, який приводить до розведення утвореного концентрованого розчину екстрагентом, що знаходиться поза клітинами. Цей процес дифузії й осмосу відбувається доти, поки не наступить рівновага, тобто концентрація речовин, що проходять через клітинну оболонку, у клітинах і зовні буде однаковою.

При цьому відбуваються молекулярна і конвективна дифузії.

Молекулярна дифузія - це перенос речовини, здійснюваний за рахунок хаотичного руху молекул, який залежить від запасу кінетичної енергії часток (молекул). Швидкість молекулярної дифузії залежить від температури витягування (при її збільшенні зростає швидкість руху молекул), величини поверхні, що розділяє речовини, товщини шару, через який проходить дифузія. Нарешті, переміщення речовини вимагає визначеного часу (чим довше триває дифузія, тим більша кількість речовини переходить з одного середовища в інше).

Цей процес можна виразити рівнянням Фіка-Шукарьова:

$$\frac{DS}{dt} = -DF \frac{dc}{dx},$$

де $\frac{DS}{dt}$ швидкість дифузійного процесу, $m^2 \times c^{-1}$;

D – коефіцієнт молекулярної дифузії, m^2/c ;

F – площа дифузійного обміну (сумарна площа подрібненої рослинної сировини), m^2 ;

$\frac{dc}{dx}$ – градієнт концентрації (Зміна концентрації речовини на відстані dx). (·) – дифузійний процес спрямований у сторону зменшення концентрації.

Формула приведена для дифузії, що протікає водному напрямку. У 1905р. А.Ейнштейн вивів залежність коефіцієнта дифузії від часу.

Конвективна дифузія – це перенос речовини в результаті причин, що викликають переміщення рідини: струє, зміна температури, перемішування. Цей вид дифузії здійснюється значно швидше і відбувається за рахунок конвекції, тобто переносу маси з одного місця рухливого середовища в інше.

Через те що процес екстрагування в умовах аптеки проводиться тією ж кількістю екстрагента, то діючі речовини низрослинного матеріалу ніколи цілком не екстрагуються, що є одним з недоліків існуючих методів.

Для підвищення ефективності процесу витяжки необхідно підтримувати максимально можливим перепад концентрації речовин в середині і по зарослинним матеріалом шляхом подачі «свіжих» порцій екстрагента до настання стану рівноваги. Це досягається перемішуванням. Виходячи з цього, ДФХІ приписує при одержанні настоїв і відварів настоювання сировини проводити причастому перемішуванню.

Таким чином, витягування складається з наступних основних процесів: дифузії, десорбції,

розчинення, діалізу і вимивання, які відбуваються самовільно одночасно.

Фактори, що впливають на повноту і швидкість витягування діючих речовин.

На динаміку екстракційного процесу, а отже, і на

Якість настоїв і відварів впливають такі фактори: співвідношенням між кількістю сировини і екстрагента; стандартність сировини; гістологічна будова сировини; ступінь подрібнення сировини: матеріал застосовуваної апаратури; температура і час настоювання; вплив ферментів і мікрофлори: хімічний склад діючих речовин; pH середовища.

Співвідношення кількості сировини і екстрагента. Настої і відвари в рецептах можуть прописуватися різними способами:

1. Вказується кількість вихідної рослинної сировини об'єм водяного витягу. Наприклад:

Rp.: Infusi herbae Hypericis x 10,0-200ml

Da. Signa. Для полоскання порожнини рота.

Заданим прописом необхідно з 10 вагових частин трави звіробою приготувати 200 об'ємних частин настою.

2. Вказується тільки об'єм витяжки. Лікар у цьому випадку надає право фармацевту вирішити питання про кількість рослинної сировини відповідно до вказівок ДФХІ.

Якщо кількість лікарської рослинної сировини загального списку в рецепті не зазначена, настої і відвари готують у співвідношенні (1:10). Наприклад:

Rp.: Infusi herbae Leonuri 200 ml

Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

У даному випадку необхідно з 20 вагових частин трави собачої кропиви приготувати 200 об'ємних частин настою. '

Настій із трави горицвіту, кореневища з коренями валеріани готують з розрахунку 1:30 (по ДФ Х у такому ж співвідношенні готують водні витяги зі споришу, трави конвалії, кореня китятки, сени, синюхи, собачого мила, бульб морської цибулі).

Витяги з лікарської рослинної сировини, що містить сильнодіючі речовини (трави термопсису, листя наперстянки та ін.), готують за прописом лікаря, а при відсутності вказівок про кількість сировини - у співвідношенні 1:400 і в основному з екстрактів-концентратів.

Для одержання повноцінних витяжок необхідно використовувати максимально можливу за даних умов кількість води, тому що лікар у рецепті вказує кількість (об'єм) готового витягу, а не води, необхідної для його одержання. При цьому треба враховувати, що частина рідини після екстрагування завжди утримується (поглинається) рослинним матеріалом, тому готової витяжки виходить менше, ніж було взято води. Для одержання необхідної кількості витяжки приходиться додавати воду, що приводить до часткового розведення настою чи відвару. Це небажано, бо втрати діючих речовин пропорційні кількості рідини, яка залишається в сировині. Шляхом віджимання сировини ці втрати можна трохи зменшити, однак цілком позбутися їх неможливо, тому що під впливом капілярних сил частина витяжки завжди буде безповоротно залишатися в рослинному матеріалі. Крім того, втрата води відбувається за рахунок випаровування і змочування стінок інфундирки. У зв'язку з цим для виготовлення водних витягів доцільно брати води трохи більше, ніж треба за рецептом готової витяжки.

Кількість води, що поглинається, залежить від гістологічної будови і ступеня подрібнення сировини. Тому необхідно використовувати індивідуальні коефіцієнти поглинання води сировиною.

Коефіцієнт водопоглинання (K) показує кількість рідини, утримувану 1.0 г рослинної сировини стандартного ступеня подрібнення після його віджимання в перфорованій склянці інфундирки.

Для найбільше часто застосовуваних видів сировини K_v приведені в ДФ XI, а також у наказі МОЗ України № 197 від 07.09.93 р. (див. додаток 3). Якщо K_u не зазначений, то рекомендується використовувати загальноприйняті коефіцієнти: для коренів - 1,5; кори, квіток і трав - 2,0; насіння - 3,0.

Таким чином, кількість води, необхідну для виготовлення настою або відвару, визначають підсумовуванням об'єму витягу, зазначеного в рецепті, і додаткової кількості води, яку розраховують шляхом множення маси сировини на коефіцієнт водопоглинання.

Наприклад, для одержання 200 мл настою з трави собачої кропиви води треба взяти: $200 + (20,0 \times 2) = 240$ мл.

Ця додаткова кількість води значно поліпшує процес екстрагування діючих речовин і підвищує їх вміст у приготовлених настоях і відварах, причому, чим важче розчиняються у воді діючі речовини, тим краще сприяє додавання води.

Однак при виготовленні витяжок з урахуванням коефіцієнта водопоглинання їх об'єм все одно виходить трохи меншим, тому, відповідно до ДФ XI, до процідженої витяжки після віджимання сировини додають воду через ту ж саму сировину до об'єму, прописаного в рецепті.

Кількість води, необхідну для одержання витяжки, не можна зменшувати, бо це приведе до зменшення витягування діючих речовин із сировини. Тому в багатокомпонентних прописах рідких лікарських форм, що містять водні витяги і порошкоподібні речовини, у випадку приготування настоїв і відварів з рослинної сировини не можна користуватися концентрованими розчинами солей.

Стандартність сировини. Склад і концентрація водних витягів, сила і характер їх дії на організм залежать від вихідної сировини і, зокрема, від вмісту в ньому діючих речовин. Кількість останніх у рослинному матеріалі коливається в залежності від умов і районування рослин, часу збору, режиму сушіння та інших факторів. *Стандартною називається сировина, що відповідає вимогам НТД.* Лікарська сировина повинна надходити в аптеки з указанням на етикетці упаковки вмісту діючих речовин у відсотках чи біологічної активності в одиницях дії (ОД).

Згідно з ДФ XI, для одержання водних витяжок може застосовуватися тільки стандартна, або сировина з великим вмістом діючих речовин і підвищеною біологічною активністю.

$$X = \frac{A \times B}{B}$$

У цьому випадку необхідно зробити перерахунок нестандартної сировини за формулою:

де X - кількість сировини з підвищеним вмістом діючих речовин;

A - кількість сировини, прописана в рецепті, г;

B - фактична кількість діючих речовин у сировині, виражена у відсотках або кількості ОД у 1,0 г сировини;

B - стандартний вміст діючих речовин у тих же одиницях.

Наприклад, в аптеку надійшла трава термопсису зі вмістом 2,5% алкалоїдів (стандартність сировини по ДФ - 1,5%), тоді за поданим рецептом:

Rp.: Infusi herbae Thermopsidis ex 0,5 - 200 ml

Da. Signa. По 1 столовій ложці 3 рази в день.

Необхідно взяти замість 0,5 г трави термопсису - 0,3 г.

$$X = \frac{A \times B}{B} = \frac{0,5 \times 1,5\%}{2,5\%} = 0,3 \text{ г}$$

Застосовувати сировину, яка містить діючих речовин менше, ніж передбачено ДФ XI, неприпустимо, бо це приводить до одержання водних витяжок з підвищеним вмістом супутніх речовин, каламутних і менш стійких при зберіганні.

Гістологічна будова сировини. Швидкість екстрагування багато в чому залежить від структури клітинних оболонок, що є значною перешкодою для проходження екстрагенту, причому у тим більшому ступені, чим вони товщі і щільніші. Якщо клітинна оболонка дуже щільна, клітинна тканина недостатньо пухка, а міжклітинних ходів і каналів мало, то екстракція протікає повільніше. Велике значення має і склад клітинної оболонки. Кістяк клітинної тканини складається з целюлози. Клітинна тканина багатьох рослин просочена кутином, церином і лігніном, що утруднюють змочування целюлози. Пектини, якими просочені клітинні оболонки, при дії холодної води набухають, а в киплячій воді утворюють гідрозолі. Наявність у рослинному матеріалі інших гідрофобних та гідрофільних речовин також затримує витягування.

При виготовленні водних витяжок вибір способу екстракції рослинного матеріалу, як правило, визначається його гістологічною будовою. З пухкої сировини (квітки, листя, трави) зазвичай готують настої, із щільної (кора, корені, кореневища) - відвари. Винятки: корені з кореневищем валеріани (готують настій), листя мучниці, Сени, брусниці (відвари).

Ступінь подрібнення рослинного матеріалу. Для одержання водних витяжок рослинну сировину застосовують у висушеному, подрібненому і просіяному

вигляді. Подрібнення рослинної сировини викликається необхідністю полегшити проникнення розчинника в товщу матеріалу, який має клітинну структуру різної анатомічної будови й містить неоднакову кількість гідрофільних речовин, що поліпшують змочуванність сировини.

Зі збільшенням ступеня подрібнення рослинної сировини збільшується поверхня її контакту з екстрагентом, що полегшує його проникнення в клітини, а отже, прискорюється і сам процес екстрагування.

Однак дуже тонке подрібнення на практиці виявляється нераціональним. Дрібний порошок легше злежується, а при значному вмісті в ньому пектинових речовин, слизу і крохмалю полегшується розчинення і набухання цих речовин і утворюються грудки (за рахунок склеювання ослизнених клітин), що осідають на дно судини. Все це дуже сповільнює процес екстрагування. Крім того, зі збільшенням зруйнованих клітин підсилюється процес вимивання, що призводить до одержання каламутної витяжки, яка швидше піддається псуванню.

Відповідно до ДФ Х були прийнято листя, квітки і трави подрібнювати до 5 мм, листя мучниці, евкалипта, брусниці та інші шкірясті листки - до 1 мм; стебла, кору і корені - до 3 мм; плоди і насіння - до 0,5 мм. Розміри часток кукурудзяних приймочок повинні бути не більше 10 мм.

Однак для кожного виду рослинної сировини повинен бути встановлений оптимальний ступінь подрібнення, що забезпечує повноту і швидкість екстрагування діючих речовин.

Тому ДФ XI вказує, що *рослинна сировина повинна бути подрібнена відповідно до вимог НТД* (тобто ступінь подрібнення окремих видів сировини повинен бути зазначений у власних статтях). Оптимальний розмір часток сировини не повинен перевищувати 7 мм. Наприклад, трава звіробою - 7 мм, листя сени - 7 мм, кора калини-7 мм, листя брусниці, мучниці, пагони багна - 3 мм, листя евкалипта - 5 мм, супліддя вільхи - 10 мм. Для подрібнення рослинної сировини з усіх відомих принципів (роздавлювання, нарізання, розмелювання, розколювання, стирання і т. п.) найбільш часто в аптеці застосовують: нарізання (для трав, листя, коренів) за допомогою трави чи коренерізок, роздавлювання і стирання в ступці (для насіння і плодів). Як правило, сировина в аптеки надходить уже подрібнена, або різано-пресована чи брикетована, що найбільш оптимально, бо шматочки здавленої валками сировини не містять усередині повітря, що сприяє швидкому проникненню розчинника в клітини і повнішому використанню сировини.

Температура і тривалість процесу екстрагування (кінетика екстрагування). Режим екстракції, тобто температурні умови екстракції і тривалість контакту рослинної сировини з екстрагентом, впливають на якісний і кількісний склад витяжки.

Підвищення температури збільшує швидкість дифузійного обміну і тому прискорює екстракцію. Одночасно гаряча вода сепарує шматки сировини, розділяє рослинні тканини, полегшуючи проникнення води в глибинні шари шматків сировини. У більшості речовин, що екстрагуються, з підвищенням температури збільшується розчинність і дифузія. При цьому важливо, що температура підвищується поступово, а отже, пектини, білки, камеді встигають розчинитися і продифундувати раніше, ніж згорнутися чи набухнути. Крім того, вплив температури призводить до загибелі мікроорганізмів, що дуже важливо для зберігання якості водних витягів.

З іншого боку, тривалий вплив високої температури приводить до руйнування термолабільних речовин, наприклад, глікозидів серцевої групи, ефірних олій. Нагрівання небажане також з огляду на значне збільшення виходу супутніх речовин і втрату летких компонентів, j

В аптечній практиці для приготування водних витяжок використовують методи гарячого екстрагування - *Infusa calide parata* (настої, відвари, слизи) і холодного екстрагування - *Infusa frigide parata* (тільки для настою кореня алтея).

Відповідно до вимог ДФ X та XI настої нагрівають на киплячій водяній бані протягом 15 хвилин, відвари - протягом 30 хвилин. Після закінчення зазначених термінів екстрагування охолоджують при кімнатній температурі: настої

- протягом 45 хвилин, відвари - 10 хвилин.

При виготовленні водних витяжок з лікарської рослинної сировини об'ємом 1000— 3000 мл час нагрівання на водяній бані для настоїв збільшується до 25 хвилин, для відварів - 40 хвилин; час охолодження залишається той же (45 і 10 хвилин відповідно).

У випадку вказівки в рецепті «Сію» (при необхідності швидко приготувати водний витяг) настоювання проводять протягом 25 хвилин з наступним штучним охолодженням.

Таким чином, технологічний процес настоїв і відварів відрізняється тільки тривалістю термічного впливу. Питання про тривалість температурного режиму настоювання для настоїв і відварів розроблений ще недостатньо, незважаючи на те, що саме ці фактори найбільше здатні вплинути на кінетику екстракційного процесу. У фармакопєях різних країн приводяться різні режими настоювання.

Дуже впливає на якість препарату тривалість охолодження і температура проціджуваної витяжки. До питання про значення тривалості охолодження настоїв і відварів необхідно підходити диференційовано залежно від хімічного складу лікарської сировини.

Відповідно до ДФ XI настої проціджують тільки після повного охолодження, не раніше ніж через 45 хвилин. Це зв'язано з тим, що 15-хвилинного настоювання

на водяній бані, як правило, недосить для повного витягу діючих речовин з рослинної сировини і при охолодженні йде додатковий процес екстрагування.

Для деяких настоїв охолодження важливе ще й тому, що їх діючі речовини краще розчинні в холодній, ніж у гарячій воді. Наприклад, глікозиди наперстянки (зокрема, дигитоксин) чи горицвіту (адонівернозид) при нагріванні настою на киплячій водяній бані коагулюють і переходять знову в розчин тільки в процесі охолодження настою.

В інших випадках у процесі охолодження витяжки відбувається її самоочищення від деяких супутніх (баластових) речовин, які мало розчиняються в холодній воді і випадають в осад (смоли та ін.).

Стадія охолодження для відварів коротша, ніж для настоїв, що пов'язано з довшим терміном їх настоювання на водяній бані і вмістом значної кількості ВМС, розчини яких після охолодження сильно густішають і погано проціджуються.

Ферменти і мікрофлора. Як відомо, у лікарських рослинах містяться численні ферменти, що є речовинами білкової природи. Під впливом ферментів у живій рослині відбуваються дуже складні процеси утворення і розкладу різних речовин.

Більшість ферментів, знаходячись у живій рослині, обумовлюють у ньому процеси життєдіяльності. Причому при житті рослини дії ферментів направляються і регулюються рослиною. При відмиранні рослини починається глибокий розпад речовин (у тому числі і діючих) внаслідок хаотичної дії ферментів - цей процес називається автолізом: повне саморозчинення (руйнування) речовин, що входять у клітину.

Діяльність ферментів протікає переважно у вологому і слабокислому середовищі. Короткочасний температурний вплив вище 60-70°C зазвичай приводить до денатурації й інактивації ферментів.

У зв'язку з цим ряд дослідників пропонують рослинний матеріал заливати гарячою водою. Однак, як показують дослідження інших учених, дія ферментів не є миттєвою. Тому, якщо залити рослинний матеріал холодною водою і поставити нагрівати, то за 5-10 хвилин, поки температура води досягне 60-70°C (температура інактивації ферментів), помітного розкладання діючих речовин не відбудеться.

У той же час застосування холодної води створює кращі умови для екстрагування діючих речовин з рослинного матеріалу, що містить значну кількість білкових речовин. Під час сушіння рослинних матеріалів біля клітинних стінок утворюється білкова плівка. Білок під дією холодної, з поступовим нагріванням, води набухає і розчиняється. До моменту, коли вода нагрівається до температури коагуляції білка, він розподіляється по всій порожнині клітини і випадає у вигляді дрібних пластівців, що не перешкоджають процесові витягу.

Руйнівна діяльність ферментів припиняється при висушуванні рослин. Тому велике практичне значення для стабілізації рослинної сировини має його сушіння.

Всі види свіжих рослин необхідно висушувати якомога швидше після їх збору. В аптеках водні витяжки готують тільки з висушеної рослинної сировини, яка зберігається в сухому і провітрюваному приміщенні (способи й умови сушіння можуть бути різними, докладно про них розповідається в посібниках з фармакогнозії).

При виготовленні водних витяжок необхідно враховувати, що рослинна сировина не є вільною від мікроорганізмів. Навіть у добре консервованій сировині зазвичай знаходяться різні ґрунтові мікроорганізми. Мікрофлора може потрапити у витяжку і з повітря під час виготовлення і, викликаючи різні бродильні процеси (молочнокисле, оцтовокисле, спиртове бродіння), призвести до псування. Температура киплячої водяної бані приводить до загибелі мікроорганізмів. При необхідності до водних витягів у процесі виготовлення додають різні консерванти, дозволені до медичного застосування.

Питання для самоконтролю :

1. Характеристика суспензій, як лікарської форми і дисперсної системи.
2. Вимоги, що пред'являються до суспензій.
3. Випадки утворення суспензій.
4. Класифікація суспензій в залежності від складу і способу приготування.
5. Чинники, що впливають на стійкість гетерогенних систем.
6. Дисперсійний метод приготування суспензій з гідрофільними і гідрофобними лікарськими речовинами.
Приєм скаламучування.
7. Значення ефекту Ребіндера і правила Дерягіна при приготуванні суспензій.
8. Конденсаційний спосіб отримання суспензій (хімічне диспергування, заміна розчинника).
9. Оцінка якості суспензій, правила упаковки, оформлення і зберігання відповідно до вимог нормативно-технічної документації.
- 10.10.. Оцінка якості емульсій, правила упаковки, оформлення і зберігання відповідно до вимог нормативно-технічної документації.
11. Характеристика емульсій як лікарської форми та дисперсної системи, їх класифікація.
12. Вимоги ДФ до емульсій.
13. Типи олійних емульсій і методи їх визначення.
14. Характеристика емульгаторів, які використовуються при приготуванні емульсій, їх класифікація і механізм дії.
15. Загальні правила і способи приготування олійних емульсій. Розрахунки кількості емульгатора, води і олії.
16. Введення лікарських речовин з різними фізико-хімічними властивостями до складу масляних емульсій. Особливості введення фенілсаліцилату і сульфаніламідів.
17. Характеристика настоїв і відварів як лікарських форм і дисперсних систем. Способи прописування настоїв і відварів.
18. Теоретичні основи процесу екстракції з рослинної сировини.
19. Чинники, що впливають на процес екстракції.

20. Правила приготування настоїв і відварів з лікарської рослинної сировини і додавання до них різних лікарських речовин відповідно до вимог нормативно-технічної документації.
21. Апаратура, яка вживається для приготування настоїв і відварів.
22. Особливості технології настоїв і відварів з сировини, що містить алкалоїди, серцеві глікозиди, ефірні олії, дубильні речовини, сапоніни.
23. Особливі випадки приготування настоїв і відварів («подвійні» настої, відвари з листя сени і т. д.).
24. Авторські прописи водних витяжок.
25. Особливості приготування водних витяжок з сировини, яка містить слиз (корінь алтею, насіння льону, тощо).
26. Оцінка якості, правила упаковки, оформлення і зберігання настоїв і відварів відповідно до вимог нормативно-технічної документації.

Список використаних джерел

Матеріали для самопідготовки студентів:

1. Навчальний посібник для самостійної роботи студентів фармацевтичного факультету до ліцензійного іспиту «Крок 2. Фармація» / В.Ю. Анісімов, О.І. Беляєва, Г.Г. Відавська, В.О. Гельмбольдт, А.В. Замкова, І.В. Литвинчук, А.В. Нікітін, Б.В. Приступа, І.Б. Петкова, Я.В. Рожковський, С.Б. Стречень, Л.М. Унгурян, Н.С. ФізорОдеса: Одес.нац.мед. ун-т. 2019. - 240 с.

Режим доступу до текстів лекцій для студентів фармацевтичного факультету: <https://info.odmu.edu.ua/chair/drugs/files/390/ua>

Література, яка використана лектором для підготовки лекції.

1. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів». — 2-е вид. —

Доповнення 1. — Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2016. — 360 с.

2. Державна фармакопея України: / Укр. наук. фармакопейний центр якості лікарських засобів. — 2 вид. — Х.: Держ. п-во «Укр. наук. фармакопейний центр лікарських засобів», 2015. — Т 1. — 1128 с.

3. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» — 2-е вид. — Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. — Т. 3. — 732 с.

4. Тихонов О.І. Аптечна технологія ліків / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних. — Вінниця: Нова книга, 2016. — 536 с.

5. Промислова технологія лікарських засобів: базовий підручник для студ. Вища. уч. фармац. установи (фармац. ф-тів) / Є.В. Гладух, А.А. Рубан, І.В. Сайко та ін. - Х.: НФаУ: Оригінал, 2016. - 632с. : Іл. - (Серія «Національний підручник»)

6. Допоміжні речовини у виробництві ліків : навч. посіб. для студ.

вищ. фармац.навч. закл. / О. А. Рубан, І. М. Перцев, С. А. Куценко, Ю. С. Маслій ; за ред. І. М. Перцева. – Х. : Золоті сторінки, 2016. – 720 с.

7. Сучасні фармацевтичні технології : навч. посіб. до лабораторних занять магістрантів денної, вечірньої та заочної форми навчання спеціальності 8.110201 «Фармація» / під ред. О. А. Рубан. – Х. : Вид-во НФаУ, 2016. – 256 с.

8. Про затвердження Інструкції із санітарно-протиепідемічного режиму аптечних закладів : наказ МОЗ України від 15.05.2006 р. № 275 // Офіційний вісник України від 2006. № 47.

9. Про затвердження Інструкції по приготуванню в аптеках лікарських форм з рідким дисперсійним середовищем: наказ МОЗ України від 07.09.93 № 197 // Відомості Верховної Ради України, 1993.

10. Про затвердження Правил виписування рецептів та вимог-замовлень на лікарські засоби і виробу медичного призначення, порядку відпуску лікарських засобів і виробів медичного призначення з аптек та їх структурних підрозділів, інструкції про порядок зберігання, обліку та знищення рецептурних бланків та вимог замовлень: наказ МОЗ України від 19.07.2005 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 37. – 22 с.

11. Про затвердження правил виробництва (виготовлення) лікарських засобів в умовах аптеки: Наказ МОЗ України від 17.10.2012 № 812 // Офіційний вісник України від 23.11.2012 № 87.

12. Про лікарські засоби: закон України від 4.04.96 № 123/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 123.

13. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення нестерильних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.5 : 2015 // За ред. проф. О. І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 109 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

14. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення стерильних і асептичних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.6 : 2015 // За ред. проф. О.І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 76 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).

Лекція №4

Тема : «Відвари з лікарської рослинної сировини. Рідкі лікарські засоби з використанням екстрактів- концентратів. Слизи. М які лікарські форми. Лініменти .Мазі гомогенні, технологія виготовлення, особливості» - 2 год.

Мета : Одержання витяжок – приготування продукту, що містить біологічно-активні компоненти рослинного матеріалу (алкалоїди, глікозиди, ефірні олії, дубильні речовини та інші). Поряд з діючими витяжки завжди містять і супутні речовини (цукор, крохмаль та інші), які інколи фармакологічно індиферентні, інколи побічно беруть участь у терапевтичній активності витяжки, полегшуючи або уповільнюючи всмоктування діючої речовини, а інколи є причиною небажаного побічного ефекту. Приготування їх регламентується загальною статтею ДФ XI.

План :

- 1.. Характеристика лікарської форми. Класифікація настоїв і відварів
2. Загальна технологія настоїв та відварів. Характеристика процесу вилучення
3. Фактори, які впливають на процес вилучення
4. Апаратура для виготовлення водних витяжок
5. Стадії приготування водних витяжок
6. Власна технологія приготування водних витяжок
7. Особливості технології настоїв з сировини, що містить алкалоїди
8. Особливості технології настоїв з сировини, що містить серцеві глікозиди
9. Особливості технології водних витяжок із рослинної сировини, що містить ефірні олії
10. Особливості водних витяжок із рослинної сировини, що містить дубильні речовини
11. Особливості технології відварів з сировини, що містить антраглікозиди .

Залежно від способу приготування і складу розрізняють наступні групи водних витягів: настої – *infusa*, відвари – *decocta* і слизи – *mucilagines*.

Настоями і відварами є водні витяги з лікарської рослинної сировини або водні розчини екстрактів, спеціально приготованих для цієї мети. По своїй фізико-хімічній природі водні витяги є поєднанням дійсних, колоїдних розчинів і розчинів високомолекулярних з'єднань (ВМС), що витягують з лікарської рослинної сировини.

Відвари і настої призначаються для внутрішнього і рідше для зовнішнього застосування (полоскання, промивання і тому подібне). Найширше в медичній практиці застосовуються настої. У аптеках отримують переважно водні витяги. Готують їх *ex tempore*, оскільки вода є хорошим середовищем для розвитку мікроорганізмів. Спиртні і інші витяги проводять на фармацевтичних заводах і фабриках.

Водні витяги, разом з іншими лікарськими формами, володіють рядом позитивних сторін. Сюди перш за все необхідно віднести:

– порівняльна простота виготовлення; – доступність початкової лікарської рослинної сировини;

- дешевизна і індиферентність екстрагенту, що забезпечують перевагу водних витягів перед іншими лікарськими формами;
- наявність у водних витягах комплексу речовин, що діють, містяться в лікарській рослинній сировині;
- по відношенню до інших ліків, водні витяги швидше всмоктуються;
- виготовлення окремих настоїв із спеціально приготованих для цієї мети екстрактів-концентратів.

Недоліки водних витягань:

- нестійкість і нестандартність водних витягів;
- недосконалість існуючих аптечних методів приготування водних витягів.

Характеристика і склад лікарської сировини. Як початковий рослинний матеріал для отримання водних витягів застосовують різні висушені частини лікарських рослин

– кора, коріння, кореневища, листя, трави, стебла і так далі Лікарську рослинну сировину необхідно розглядати як комплекс різноманітних речовин, який умовно можна розділити на речовини, що діють і баластні. До речовин, що діють, від яких головним чином, залежить лікувальна дія відносяться

– алкалоїди, глікозиди, дубильні речовини, ефірні масла, вітаміни, органічні кислоти, фітонциди і ін.

До баластних (супутніх) речовин, що зазвичай не мають істотного значення для лікувальної дії, відносяться – клітковина, білки, пектинові речовини, солі, крохмаль, смоли, віск, і ін. Необхідно відзначити, що, як і речовини, що діють, так і баластні, володіють різними властивостями (розчинністю, стійкістю і так далі), що часто доводиться враховувати при приготуванні витягів.

Процес витягання проходить в три стадії:

Перша стадія – змочування рослинного матеріалу і проникнення екстрагенту всередину. Проникнення екстрагенту всередину клітини носить назву ендосмос, тобто рух води через пористу перегородку. Після проникнення води всередину рослинної клітини перша стадія закінчується.

Друга стадія – утворення "первинного соку". Усередині клітин екстрагент взаємодіє з речовинами, що знаходяться в них: речовини, що здатні утворювати дійсні розчини, розчиняються; необмежено набрякаючі ВМС набрякають і пептизуються; ВМС, що обмежено набрякають, набухають, утворюючи гелі.

Утворення усередині клітин концентрованого 10 розчину розчинних речовин – "первинного соку" – закінчується друга стадія витягання.

Третя стадія – перехід речовини з рослинного матеріалу в рідке середовище – називається масообміном. В результаті високої концентрації "первинного соку" усередині клітин створюється осмотичний тиск, що викликає дифузійний обмін між вмістом клітин і рідиною, що оточує їх, з меншим осмотичним тиском. Цей обмін йде до моменту зрівнювання осмотичного тиску по обидві сторони клітинних оболонок. Процеси екзо- і ендосмосу протікають мимоволі, поки концентрації розчинів зовні і усередині клітини не стануть однаковими. При цьому відбувається молекулярна і конвективна дифузії. *Молекулярна дифузія* здійснюється за рахунок хаотичного руху молекул і залежить від запасу кінетичної енергії частинок (молекул). Швидкість молекулярної дифузії залежить від

температури витягання, величини поверхні тієї, що розділяє речовини, товщину шару, через який проходить дифузія. Нарешті, переміщення речовини вимагає певного часу: чим довша дифузія, тим більша кількість речовини переходить з одного середовища в інше.

Конвективна дифузія – перенесення речовини в результаті причин, що викликають переміщення рідини: струє, зміна температури, перемішування. Таким чином, витягання речовин, що діють, з рослинної лікарської сировини залежить від ряду умов: стандартності рослинної сировини, подрібненості сировини, співвідношення кількості сировини і екстрагента, кінетики екстракції, хімічної природи лікарських речовин і вживаної апаратури.

Стандартність сировини.

Якість водних витягів в значній мірі залежить від кількісного вмісту речовин, що діють, в початковій сировині, яка може коливатися залежно від умов і місця зростання, режиму сушки, часу збирання і інших причин. Лікарська рослинна сировина повинна поступати в аптеки з вказівкою вмісту в ній речовин, що діють, і його біологічної активності.

Стандартною називається сировина, відповідна вимогам 11 нормативно-технічної документації. Для отримання водних витягів може застосовуватися тільки стандартна сировина або сировина з підвищеним вмістом (підвищеної кондиції) **речовин, що діють**. При використанні сировини підвищеної кондиції його слід брати в менших кількостях.

Розрахунок маси сировини проводять по формулі:

$$X = \frac{A \times B}{B}$$

де: X- кількість сировини з підвищеним вмістом речовин, що діють, в грамах;

A - прописана кількість рослинної сировини в рецепті, в грамах;

B - фактична кількість одиниць дії в 1,0 сировини або речовин, що діють, в %;

B - стандартний вміст речовин, що діють, в грамах.

Застосовувати сировину, що містить речовин, що діють, менше, ніж передбачено в ГФ, не рекомендується, тому, що при цьому збільшується кількість баластних речовин у витяжці.

Ступінь подрібнення рослинної сировини. Необхідність подрібнення рослинної сировини, що підлягає витягненню, обумовлено прагненням полегшити проникнення екстрагента всередину клітини. Із збільшенням ступеня подрібнення сировини збільшується також і поверхня його зіткнення з екстрагентом, що

прискорює процес витягання. Проте, дуже тонке подрібнення рослинної сировини не раціональне, оскільки така сировина, поперше, легко злежується; по-друге, вміст в такій сировині пектинових речовин, слизу, крохмалю, сприяє швидкому розчиненню і набуханню цих речовин і утворення у витягах осаду. У зв'язку з цим для різного виду рослинної сировини встановлена визначена, найбільш раціональний ступінь подрібнення (ГФ XI, стор. 147). Листя, квітки і трави подрібнюють до частинок розміром не більш 5мм (листя толокнянки, евкаліпта і інше щільне, шкірясте листя подрібнює до частинок розміром не більш 1мм), стебла, кору, кореневища, коріння – не більше 3 мм, плодів і насіння – не більш 0,5мм. 12 Подрібнення сировини проводять без залишку. Подрібнену сировину відсівають від пилу через сито з діаметром 0,16-0,2 мм.

Співвідношення кількості сировини і екстрагента.

На якість витягів великий вплив робить кількісне співвідношення між сировиною і витягуючою рідиною. У рецепті зазвичай вказується кількість рослинного матеріалу і кількість готового водного витягу. Відповідно до ГФ XI за відсутності вказівок в рецепті про кількість лікарської рослинної сировини настої і відвари готують:

– з сильнодіючої лікарської рослинної сировини (листя наперстянки, трава термопсису) водні витяги готують в співвідношенні 1:400;

– з кореневищ з корінням валеріани, коріння істоду, трави горицвіту, трави конвалії, ріжок – 1:30;

– з кореня алтея – 1:20;

– з решти видів не сильнодіючої лікарської рослинної сировини – 1:10.

При приготуванні водних витягів рослинна сировина після його віджимання завжди утримує частину екстрагента, поглиненого набрякаючими клітинами. Щоб уникнути втрати речовин, що діють, і небажаного подальшого розбавлення витягу чистим екстрагентом, згідно наказу №197 від 7.10.93г. рекомендується для витягання рослинної сировини брати екстрагента більше, тобто з урахуванням коефіцієнта водопоглинання.

Коефіцієнт водопоглинання показує, яка кількість рідини утримується в 1г

рослинної сировини після його віджимання в перфорованому стакані інфундирки (прес-цідилці). Додаткову кількість екстрагенту розраховують шляхом множення прописаної маси рослинної сировини на відповідний коефіцієнт. У тих випадках коли для рослинної сировини не встановлений коефіцієнт водопоглинання, то слід керуватися умовно прийнятими коефіцієнтами: для коріння і кореневищ – 1,5; для кори, квіток і трав – 2,0; для насіння – 3,0.

Кінетика витягання. Режим настоювання грає важливу роль при отриманні водних витягів. Всі водні витяги (за невеликим винятком) 13 отримують шляхом настоювання на киплячій водяній бані в інфундирному апараті, при чому настої протягом 15хв, відвари – 30хв. При цьому підвищується розчинність дубильних речовин, алкалоїдів, крохмалю, пектинових речовин і ін., збільшується дифузія. Дія температури приводить до загибелі мікроорганізмів. Дуже важливо, що при наполяганні температура в інфундирці підвищується поступово. Це приводить до того, що пектинові речовини, камедь, протеїни встигають розчинитися і продифундувати раніше, ніж згорнутися і набубнявіти. Але тривале нагрівання має і негативні сторони: можливе руйнування термолабільних речовин (глікозидів, ефірних масел) і збільшення виходу баластних речовин.

Для виготовлення водних витягів використовують декілька способів екстрагування, що відрізняються режимом настоювання. Це виготовлення настоїв, відварів і слизів. Як правило, з рихлої рослинної сировини (листя, трава, квітки) готують настої, тобто настоюють в інфундирці 15хв. Виняток становить лист толокнянки. З щільнішої рослинної сировини (коріння, кореневища, кора, а також лист толокнянки) готують відвари (30хв.), оскільки дифузія йде поволі. Виняток становить коріння з кореневищами валеріани (ефірне масло) з них готують настої. Після настоюванні на киплячій водяній бані слід продовжити настоювання при кімнатній температурі.

Настій наполягають не менше 45хв, відвари – 10хв, при охолодженні відбувається подальший витяг. В цей час настої і відвари збагачуються речовинами з крупними молекулами, які поволі дифундують (ВМС).

Глікозиди наперстянки коагулюють при нагріванні і розчиняються при

оохолоджуванні. Різний час оохолоджування у настоїв і відварів з'ясовують експериментально.

Вважають, що відвари, які настоювались тривалий час при нагріванні, дуже загушуються при тривалому оохолоджуванні, оскільки витягуються ВМС (крохмаль, пектин), тому їх проціджують гарячими після 10хв оохолоджування. Виключенням служать відвари з рослин, що містять 14 дубильні речовини (кора дуба, кореневище зміїовика), які проціджують гарячими, без оохолоджування, оскільки розчинність дубильних речовин залежить від температури. При виготовленні водних витягів у великих об'ємах від 1 до 3 літрів збільшують настоювання на водяній бані для настоїв до 25хв, для відварів до 40хв. Готувати водні витяги об'ємом більше 3л нераціонально, оскільки не відбувається повного витягу речовин, що діють.

Якщо настої готують по рецептах з позначкою "Cito", то нагрівання проводять протягом 25хв, після чого витягання оохолоджують штучно (під струменем холодної води або на льоду). Апаратура для приготування водних витягань. У аптечних умовах приготування водних витягів проводять в спеціальних інфундирних апаратах. Ці апарати влаштовані у вигляді водяних бань з електричним або іншим підігрівом і бувають різної конструкції. Вони мають спеціальної форми судини (інфундирки), в яких відбувається екстракція з лікарської рослинної сировини речовин, що діють. Випускаються інфундирки різної ємкості і з різного матеріалу. Слід зазначити, що швидкість нагрівання рідини в інфундирці залежить від матеріалу з якого вона виготовлена. Наприклад, фарфорові інфундирки менш теплопровідні, чим металеві, і тому екстрагент в них нагрівається повільніше. При використанні фарфорової інфундирки її необхідно, ще до внесення рослинної сировини, підігріти протягом 15 хвилин на киплячій водяній бані. Для відділення отриманого водного витягу від відпрацьованої лікарської рослинної сировини найчастіше користуються прес – цідилкою.

Технологія водних витягань.

При приготуванні настоїв і відварів подрібнену лікарську рослинну сировину поміщають в заздалегідь прогріту протягом 15хв фарфорову інфундирку.

Заливають розрахованою кількістю води кімнатної температури, закривають кришкою і настоюють на киплячій водяній бані при частому помішуванні: відвари – протягом 30 хв., настої – 15 хв., потім інфундирку знімають з водяної бані і охолоджують при кімнатній температурі: відвари – 10 хв., а настої не менше 45 хв. після цього 15 проціджують в мірний циліндр через подвійний шар марлі з ватяним тампоном, віджимають за допомогою прес-цідилки залишок рослинної сировини і додають воду (у разі потреби) через віджату рослинну сировину до необхідного об'єму витягу.

Особливості технології водних витягів з лікарської рослинної сировини, що містить ефірні масла. З сировини, що містить ефірні масла (кореневище з корінням валеріани, листя пом'яте, трава чабрецю, квітки ромашки і так далі), готують переважно настої, тому що ефірні масла летучі, особливо при нагріванні. Процес витягу проводять в інфундирках, щільно закритих кришками. Вміст інфундирки не перемішують в процесі настоювання, проціджують тільки після повного охолодження настою.

Особливості технології водних витягів з рослинної сировини, що містить дубильні речовини. З сировини, що містить дубильні речовини, готують відвари, а не настої. До даної групи сировини відносяться: кора дуба, кореневища перстача, зміювика, листя толокнянки. Особливістю виготовлення відварів з сировини, що містить дубильні речовини, є проціджування безпосередньо після нагрівання, минувши охолодження. Листя толокнянки містить не менше 6% глікозиду арбутину, який, гідролізуючись, утворює гідрохінон, що володіє антисептичними і діуретичними властивостями. Глікозид супроводжують дубильні речовини, які адсорбують на своїй поверхні арбутин. При охолодженні протягом 10 хв разом з дубильними речовинами осідає і арбутин, який віддаляється разом з листям.

Особливості технології водних витягів з лікарської рослинної сировини, що містить антрахінони.

До цієї групи сировини відносяться корінь ревеню, кора жостеру, лист сенни, ягоди жостеру і ін. З них готують відвари. Відвари з листя сенни проціджують після повного охолодження, щоб звільнитися від смолянистих речовин, що

надають побічну дію. В корені ревеню містяться фармакологічні антагоністи: антраглікозиди (які визначають послаблюючу дію), манноглікозиди, що обумовлюють 16 закріплюючу дію. Відвари кореня ревеню слід проціджувати негайно після зняття з водяної бані, інакше відбувається зменшення кількості оксиметилантрахінонів. Речовини жостеру (глюкофрангулін і франгулін), що діють, добре розчиняються у воді і відвари проціджують негайно після зняття з водяної бані.

Введення лікарських речовин в настої і відвари. Лікарські речовини (солі, сиропи, настоянки, екстракти і тому подібне) слід додавати до процідженого витягу. Після розчинення сухих речовин, отриманий розчин необхідно ще раз процідити. Сиропи, ароматні води, настоянки і рідкі екстракти вводять в останню чергу, відміряючи їх за об'ємом. Використання концентрованих розчинів при приготуванні мікстур (ускладненому пропису), до складу яких входять водні витяги, не допускається, оскільки витяг довелося б готувати на зменшеній кількості води, що привело б до зменшення змісту речовин, що діяли. У тому випадку, коли використовують екстракти-концентрати, то сольові препарати вводять у вигляді концентрованих розчинів. Нерозчинні речовини вводять у водні витяги шляхом суспендування або емульгування.

Приготування водних витягів з використанням екстрактів – концентратів.

Згідно наказу МЗ № 197 від. 7.9.93г. настої і відвари можна готувати не тільки з лікарської рослинної сировини, але і розчиненням спеціально приготованих відповідних екстрактів – концентратів.

Екстракти–концентрати – це особлива група екстрактів, основне призначення яких полягає в тому, щоб служити початковим матеріалом для приготування аптечних витягів (настоїв і відварів). Фармацевтичною промисловістю випускається особлива група стандартизованих екстрактівконцентратів для виготовлення настоїв і відварів. Вони можуть бути сухими (*extracta sicca standartisata 1:1* або *1:2*) і рідкими (*extracta fluida standartisata 1:2*). У таблиці приведена номенклатура таких екстрактів для виготовлення настоїв і відварів. 17

Стандартні екстракти-концентрати для виготовлення настоїв і відварів
Екстракт Розведення Алтея, сухої Валеріани рідкий Горицвіту сухої Горицвіту
рідкий, Конвалії сухої ,Наперстянки сухої , Пустирника рідкий 1:1 1:2 1:1 1:2 1:2
1:1 1:2

Екстракти–концентрати добре розчиняються у воді з утворенням прозорих розчинів. Застосування їх в умовах аптеки не тільки прискорює процес приготування ліків, покращує їх якість, а також стандартизацію. Використання готових екстрактів дозволяє застосовувати концентровані розчини солей. Але разом з перевагами, застосування екстрактів концентратів має і негативні сторони. Деякі сухі екстракти концентрати гігроскопічні.

При зберіганні вони часто відволожуються, що порушує правильність дозування і утрудняє зважування. Водні витяги, приготовані з екстрактів концентратів і безпосередньо з лікарської рослинної сировини, часто мають зовнішні відмінності по інтенсивності забарвлення і ступеня прозорості, особливо настої з кореня алтея і екстракту-концентрату алтея сухого (1:1).

Згідно з вказівками наказу МЗ № 197 від 07.09.93г при приготуванні настою або відвару шляхом розчинення екстракту концентрату беруть в кількості, відповідній лікарській рослинній сировині, вказаного в рецепті. Приготування настоїв з екстрактів – концентратів не відрізняється від технології рідких препаратів з сухих і рідких лікарських засобів. В цьому випадку інші лікарські речовини можуть додаватися як в сухому вигляді, так і у вигляді концентрованих розчинів. При цьому необхідно сухий екстракт–концентрат спочатку розчинити у воді і лише після цього змішувати з концентрованими розчинами солей. В тому випадку, якщо безпосередньо змішувати концентровані розчини солей з сухими екстрактами-концентратами, можливе випадання осаду або утворення мути (висолювання екстрактних речовин).

Апаратура для виготовлення водних витяжок

В аптечних умовах виготовлення водних витяжок проводять в спеціальних інфундирних апаратах. Ці апарати влаштовані у вигляді водяних бань з електричним чи іншим підігрівом і бувають різної конструкції. Вони мають

посудини спеціальної форми (інфундирки), в яких відбувається вилучення екстрагентів рослинного матеріалу. Випускаються інфундирки різною місткістю і з різних матеріалів. Швидкість нагрівання рідини в інфундирці залежить від матеріалу, з якого вона виготовлена. Наприклад, фарфорові інфундирки менш теплопровідні, ніж металеві, через це екстрагент в ній нагрівається повільніше. При використанні фарфорової інфундирки її необхідно, ще до внесення рослинної сировини, підігріти протягом 15 хв на киплячий водяній бані.

Інфундирний апарат та інфундирка

Стадії приготування водних витяжок

1. Розрахунок кількості води і сировини. Особливістю розрахунків і приготування водних витяжок

є те, що сировина при настоюванні на водяній бані поглинає певну кількість води, яка утримується в ній навіть після віджимання. Тому, щоб приготувати прописаний об'єм водної витяжки, воду розраховують з урахуванням коефіцієнта водопоглинання або за допомогою коефіцієнт витрат (тільки для коренів алтею). Коефіцієнт водопоглинання показує, яка кількість рідини (мл) затримується 1, 0 г ЛРС після її віджимання в перфорованому стакані інфундирки. Цей коефіцієнт можна знайти в таблицях ДФ X чи ДФ XI, або в наказі №197 додаток №13.

2. Подрібнення ЛРС. Основне правило – подрібнювати без залишку. Міра подрібненості вказана в статтях ДФ для ЛРС.

3. Очищення сировини від пилу.

4. Відважена сировина поміщається в попередньо нагріту інфундирку, заливається розрахованою кількістю води очищеної кімнатної температури так, як кипляча вода викликає коагуляцію білка і заварювання слизу – при кімнатній температурі води білок повільно набухає і розчиняється в міру підвищення температури, рівномірно розподіляючись в екстрагенті.

5. Настоювання на водяній бані.

6. Настоювання при кімнатній температурі.

7. Проціджування через подвійний шар марлі в циліндр чи підставку.

8. Віджимання маси, що залишилася в циліндр чи підставку.

9. Доведення водою очищеною до необхідного об'єму.

10. Додавання лікарських речовин з різними фізико-хімічними властивостями.

Існують деякі особливості введення лікарських речовин в настої та відвари. Так, розчинні лікарські препарати розчиняють в необхідній послідовності в повністю готовій і процідженій водній витяжці. Перед поміщенням в склянку для відпуску отриманий розчин обов'язково ще раз проціджують через шматочок вати чи крупнопористий скляний фільтр.

Настойки, рідкі екстракти та інші рідкі препарати, які можуть викликати помутніння настоїв та відварів, додають до складних мікстур в останню чергу безпосередньо у склянку для відпуску.

11. Упаковка і оформлення до відпуску, зберігання. Настої та відвари відпускають

у флаконах із безкольорового чи коричневого скла відповідної місткості, укупуваються за загальними правилами. Оформлення готової лікарської форми проводять з урахуванням застосування, гетерогенності системи, особливої чутливості до мікробного псування водних витяжок і фізико-хімічних властивостей лікарських речовин, що входять до ЛФ. При відпуску на флаконах повинні бути етикетки «Зберігати в прохолодному місці» та «Перед вживанням збовтувати». Зберігання настоїв та відварів у аптеках дозволяється наказом МОЗ України №584 від 16. 12. 2003 р. : «Про затвердження Правил зберігання та проведення контролю якості лікарських засобів у лікувально-профілактичних закладах». При необхідності до водних витяжок додають консерванти (нипагін, нипазол, сорбінову кислоту та інші, дозволені для медичного призначення речовини).

12. Оцінка якості настоїв та відварів проводиться за наступними показниками: аналіз документації, правильність упаковки і оформлення, органолептичний контроль, відсутність механічних домішок, відхилення в об'ємі.

Особливості технології настоїв з сировини, що містить алкалоїди.

При приготуванні настоїв і відварів з сировини, що містить алкалоїди (трава термопсису, листя беладонни, трава плауна баранця, корінь іпекакуани, ріжки, кора хіни та інше) їх екстрагують водою, підкисленою хлористоводневою кислотою. Звичайно алкалоїди містяться в рослинах у вигляді основ, танатів або солей органічних кислот, важко розчинних у воді. Обробіток сировини кислотою необхідний для переведення алкалоїдів у легко розчинні солі, що забезпечує максимальний перехід їх у витяжку.

За вказівкою ДФ XI кислоти за масою беруть стільки, скільки міститься алкалоїдів у взятій кількості рослинної сировини в перерахунку на хлористий водень. Для ріжок кислоту хлористоводневу додають в 4-кратній кількості до вмісту в ній алкалоїдів. Що стосується кількості алкалоїдів у рослинній сировині, то ці відомості указані у власних статтях на стандартну рослинну сировину.

Rp. : Infusi herbae Thermorsidis ex 0, 5 200 ml

Natrii benzoatis 4, 0

M. D. S. По 1 столовій ложці 3 р/д.

Розраховують кількість алкалоїдів, що містяться в 0, 5 г сировини.

Стандартність сировини за ДФ XI – 1, 5%, це значить, що 1, 5 г алкалоїдів міститься в 100, 0 г сировини.

x г алкалоїдів – о, 5 г x = 0, 0075 г алкалоїдів.

Розчину кислоти хлористоводневої 0, 83%:

0, 83 г кислоти HCl міститься в 100 мл розчину

0, 0075 г кислоти HCl – x мл

x = 0, 9 мл = 18 крапель (1 мл – 20 крапель).

У підігріту фарфорову інфундирку поміщають 0, 5 г подрібненої трави термопсису, змочують 18 краплями 0, 83% розчину кислоти хлористоводневої і додають 200 мл води. Настоюють протягом 15 хв на киплячій водяній бані, періодично помішуючи. Потім охолоджують протягом 45 хв і проціджують у мірний циліндр,

віджимають, доводять до 200 мл водою через сировину і переносять у підставку. Розчиняють у готовому настої 4, 0 г натрію бензоату, проціджують у флакон для відпуску

ППК

Дата Номер рецепту

Herbae Thermopsidis 0, 5

Sol. Acidi hydrochlorici (1: 10) gtts XVIII

Aquae purificatae 200 ml

Infusi herbae Thermopsidis ad 200 ml

Natrii benzoatis 4, 0

наперстянки, трава горицвіту, жовтушника, бульби морської цибулі та ін.

Особливості технології цієї групи настоїв:

pH середовища повинно бути нейтральне, бо в кислому і лужному середовищах серцеві глікозиди розщеплюються до генінів;

дотримання визначеного ступеня подрібнення рослинної сировини;

Суворе дотримання температурного й часового режимів настоювання на киплячий водяній бані – не більше 15 хв і тривалість охолодження – не менше 45.

Це пояснюється тим, що серцеві глікозиди – досить термолабільні речовини і відхилення від визначеного температурного режиму може привести до розщеплення глікозидів до генінів, які мають меншу біологічну активність.

Особливості технології водних витяжок із рослинної сировини, що містить ефірні олії

З сировини, що містить ефірні олії (кореневища з коренями валеріани, листків м'яти, трави чебрецю, материнки, квіток ромашки і т. д.), готують переважно настої тому, що ефірні олії легко леткі, особливо при нагріванні. Процес витягання проводять в інфундирках, щільно закритих кришками. Вміст інфундирки не перемішують у процесі настоювання, проціджують тільки після повного охолодження настою.

Особливості водних витяжок із рослинної сировини, що містить дубильні речовини

З сировини, що містить дубильні речовини, готують завжди відвари, а не настої, що зв'язано з грубістю використовуваної сировини.

Водні витяжки найчастіше готують з такої рослинної сировини: кора дуба, кореневища ракових шийок, кореневища перстачу, кореневища з коренями родовика, плоди чорниці, листя мучниці, листя брусниці і т. д.).

Відвари з даної групи сировини негайно проціджують після зняття інфундирки, бо дубильні речовини добре розчинні в гарячій воді, а при охолодженні випадають у вигляді пластівчастого осаду.

Листя мучниці містять фенологікозиди – арбутин (близько 6%), метиларбутин, а також 30-35% дубильних речовин пірогалової групи, які в цьому випадку – супутні речовини.

Глікозиди мучниці термостійкі, розчиняються як у холодній, так і в гарячій воді, не розкладаються навіть при кип'ятінні. Арбутин в організмі розщеплюється на гідрохінон і глюкозу, чим і пояснюється його антисептична дія (при чому діє ще й як діуретик). Відвар мучниці так же, як і інші витяжки, що містять дубильні

речовини, проціджують негайно тому, що при охолодженні випадатимуть дубильні речовини, які на своїй поверхні можуть адсорбувати діючі речовини (арбин, метиларбутин), в результаті чого якість відвару значно погіршується. Часто в рецепті разом з відваром виписується гексаметилентетрамін. Враховуючи, що дана речовина створює лужне середовище і утворює з дубильними речовинами мучниці важко розчинні в воді танати, які випадають у вигляді грубої суспензії, більшість дослідників вважають, що гексаметилентетрамін слід відпускати окремо у вигляді розділених порошків.

Особливості технології відварів з сировини, що містить антраглікозиди

До рослинної сировини, що містить антраглікозиди, належать: корені ревеня, кора крушини, листя сени, ягоди жостеру та ін. З цієї сировини, як правило, готують відвари, бо форма настою не забезпечує повноти переходу діючих речовин (антраглікозидів) у витяжку. Тривале нагрівання протягом 30 хв на водяній бані може привести до розщеплення оксиметилантрахінонів.

Відвари з кореневища ревеня і кори крушини проціджують негайно після зняття інфундирки з водяної бані тому, що охолодження навіть протягом 10 хв може привезти до зменшення вмісту в витяжці оксиметилантрахінонів.

Крім того, необхідно враховувати строк збору кори крушини, бо для приготування відвару дозволяється використовувати кору після річної витримки. Це зв'язано з тим, що в свіжозібраній корі крушини міститься первинний антраглікозид франгулярозид, що має блювотну дію, подразнює слизову. При річному зберіганні кори (або її термічній обробці протягом 1 години при 100°C у сушильній шафі) франгулярозид окислюється до біозиду глюкофрангуліну, який під впливом ферментів розщеплюється до моноглікозиду франгуліну і глюкози. проносна дія кори крушини обумовлена присутністю франгуліну і глюкофрангуліну. Строк збирання повинен бути зазначений на етикетці упаковки сировини.

Відвари з листків сени проціджують після повного охолодження (не менше ніж через 3-4 годони), щоб уникнути переходу в витяжку смолистих речовин, які можуть викликати болі і різі в кишечнику.

Особливості водних витяжок із рослинної сировини, що містить сапоніни
До лікарської сировини, що містить сапоніни, належать: корінь сенегі, китятки, корінь солодки, кореневища з коренями синюхи та інші.

Сапоніни являють собою групу глікозидів, що мають ряд специфічних властивостей:

з них готують завжди відвари;

вони легко розчинні у воді, утворюючи колоїдні розчини;

водні витяжки при розбавуванні сильно піняться, утворюючи стійку піну;

найповніше екстрагуються в ледь лужному середовищі, частіше в присутності натрію гідрогенкарбонату, який додають з розрахунку 1, 0 г на 10, 0 г сировини, але лише в тому випадку, коли він прописаний у рецепті.

Упаковка, зберігання і відпустка водних витягів.

Водні витяги, а також всі рідкі ліки, які містять водні витяги, унаслідок їх малої стійкості, відпускаються тільки свіжоприготованими з попереджувальними етикетками: “Зберігати в прохолодному місці” і “Перед вживанням збовтувати”. У випадку, якщо вони не були своєчасно отримані хворими, зберігаються в аптеках не більше 2 діб.

Контроль якості проводять за тими ж показниками, що і для інших рідких лікарських форм: відповідність пропису, колір, смак, запах, відсутність механічних вкраплень (прозорість), відхилення в об'ємі, упаковка, оформлення до відпуску. Відпускають їх в простерилізованих флаконах безбарвного або оранжевого скла, закупорених поліетиленовими пробками і пластмасовими кришками, що нагвинчуються. Зберігають настої і відвари відповідно до фізико-хімічних властивостей речовин, що входять в їх склад, при температурі не вище 25°C або в холодильнику (3-5°C).

Характеристика і технологія слизів

Слизи – це густі в'язкі розчини ВМС, безазотистих речовин, близьких до полісахаридів. Застосовують їх у медицині як обволікаючі і пом'якшувальні засоби у вигляді мікстур від кашлю, у складі живильних клізм та ін. Деякі слизи використовують як емульгатори й стабілізатори (крохмаль, камеді).

Для приготування слизів застосовують різну рослинну сировину, що містить слизисті речовини. Це алтейний корінь, льняне насіння, бульби салепу, насіння айви, подорожнику та ін. Одержують їх шляхом витягнення водою з рослинного матеріалу або шляхом розчинення. Методи їх приготування визначаються фізико-хімічними властивостями слизистих речовин, гістологічною будовою рослинної сировини, наявністю в ній супутніх речовин.

В аптечній практиці найчастіше готують настій із алтейного кореня, одержуючи слиз.

В алтейному корені міститься 35% слизу і близько 37% крохмалю. При приготуванні витяжки алтейного кореня необхідно забезпечити максимальне витягнення слизу (як діючої речовини) і мінімальне – супутних речовин (крохмалю). При витягненні крохмалю настої стають в'язкими, служать хорошим середовищем для розмноження мікрофлори і швидко піддаються синерезису.

При приготуванні настою алтейного кореня необхідно враховувати такі особливості якщо в рецепті прописаний настій, відвар або слиз, то завжди готують настій за ДФ ІХ методом мацерації – холодного настоювання при звичайній (кімнатній) температурі протягом 30 хв при легкому перемішуванні скляною паличкою. Холодне настоювання викликано необхідністю забезпечити перехід у витяжку тільки слизу, хоч при цьому методі будуть діяти ферменти і мікрофлора. При гарячому настоюванні може переходити супутна речовина – крохмаль, яка при

нагріванні перетворюється в крохмальний клейстер безпосередньо в клітинах, у результаті чого затруднюється перехід слизу в витяжку;

якщо в рецепті не вказані кількості сировини, настій готують у співвідношенні 1: 20, тобто з 5, 0 г кореня алтеї необхідно одержати 100 мл витяжки з урахуванням видаткового коефіцієнта;

витяжку готують без наступного віджимання сировини, бо при цьому потрапляють набухлі зерна крохмалю, уривки клітин тканини, тому настій виходить каламутним і швидко псується;

алтейний корінь поглинає значну кількість води, яка міцно утримується набухлим матеріалом.

Так, наприклад, якщо готувати настій алтейного кореня в концентрації 1: 20, тобто якщо 5, 0 г кореня залити 100 мл води, то настою вийде 77 мл. Тому, щоб одержати 100 мл настою, необхідно збільшити кількість вихідних речовин за рецептом (кореня і води).

Знаючи фактичний вихід настою с 5, 0 г кореня і 100 мл води, не важко для цього випадку вивести витратний коефіцієнт.

Витратний коефіцієнт показує, у скільки разів необхідно збільшити кількість сировини й води, щоб одержати необхідну кількість витяжки.

Знаючи, що 5, 0 г кореня утримує 23 мл води,

1, 0 г – 4, 6 мл води.

Звідси витратний коефіцієнт: кількість сировини, прописана в рецепті.

Підставляючи значення у формулу, одержують:

тоді для приготування настою необхідно взяти: кореня 6, 5 г (5 1, 3) і води 130 мл (100 1, 3).

Для інших концентрацій настою кореня алтеї розраховують за вище наведеною формулою.

Якщо кореня прописано 1, 0 – 100 мл – витр. коеф. = 1, 05

2, 0 – 100 мл – витр. коеф. = 1, 10

3, 0- 100 мл – витр. коеф. = 1, 15

4, 0- 100 мл – витр. коеф. = 1, 20

5, 0- 100 мл – витр. коеф. = 1, 30

Rp. : Infusi radice Althaeae 100 ml

Natrii benzoatis 3, 0

Natrii hydrocarbonatis 2, 0

Liquoris Ammonii anisati 3 ml

Sirupi simplicis 10 ml

M. D. S. По 1 столовій ложці 3 р/д.

Мікстура з сировини, що містить слиз, з речовинами, розчинними у воді, пахучою речовиною – нашатирно-анісовими краплями, які мають певні особливості введення, і в'язкою рідиною – цукровим сиропом.

У підставку поміщають 6, 5 г кореня алтеї подрібненого, відсіяного від пилу, заливають 130 мл води очищеної і настоюють при кімнатній температурі протягом 30 хв при легкому помішуванні скляною паличкою. Після цього настій проціджують через подвійний шар марлі у мірний циліндр і, не віджимаючи

сировини, доводять водою через сировину до об'єму 100 мл. Одержаний настій переливають у підставку, де розчиняють спочатку 2, 0 г натрію гідрокарбонату (повільно розчинний), потім натрію бензоат, проціджують ц флакон для відпуску. у окрему підставку відмірюють 10 мл сиропу простого і туди ж – 3 мл нашатирно-анісових крапель, перемішують скляною паличкою і при розбовтуванні додають до готового настою.

Слиз насіння льону (*Mucilago semenis Lini*). У насінні льону міститься близько 6% слизу і близько 35% жирної олії, крохмалю майже не має. слиз міститься в поверхневому шарі насінини (в шкірці). Тому їх застосовують у неподрібненому вигляді. При приготуванні слизу з подрібненого насіння у нього можуть перейти барвники, білки і краплі жирної олії, що надають слизу неприємного смаку. Відповідно до ДФ VIII для приготування слизу з льняного насіння беруть його 1 частину і 30 частин гарячої води.

Для приготування 90, 0 г слизу беруть 3, 0 г льняного насіння, швидко промивають холодною водою, висипають у склянку в 90 мл гарячої води (температура близько 95°C), закупорюють пробкою і розбовтують протягом 15 хв, після чого відділяють насіння від слизу, проціджують крізь полотно або подвійний шар марлі, доводять водою до необхідної маси у флакон для відпуску.

Слиз насіння айви (*Mucilago Seminum Cydoniae*, *Mucilago Cydoniae*) готують у співвідношенні 1: 50 з цілого насіння (містить близько 20% слизу, який знаходиться в епідермісі) з холодною водою шляхом струшування протягом 5 хв.

Слиз блошного насіння (*Mucilago Seminis Plantaginis psylli seu majoris*). Витяжку готують у співвідношенні 1: 10 з цілого насіння шляхом розбовтування з окропом протягом 15 хв. Слиз блошного насіння застосовують при лікуванні хронічних атонічних і спастичних запорів. З цією метою призначають слиз насіння великого подорожника.

Слиз салепу (*Mucilago Salep*) готують у співвідношенні 1: 100 шляхом розчинення середньокрупного порошка бульб, причому спочатку його змочують у сухій склянці рівним об'ємом спирту (він витісняє повітря і зернить порошок, не дає йому склеюватися), потім додають 10 мл холодної води для набухання ВМС, після чого додають 88 мл киплячої води і струшують до охолодження.

З бульб салепу екстрагується не тільки слиз, але й крохмаль, тому розчин йоду з йодистим калієм забарвлюють слиз у синій колір. під впливом холодної води відбуваються процеси набухання слизу і крохмалю, а киплячою водою максимально екстрагується слиз і відбувається клейстеризація крохмалю. Порошок салепу, облитий безпосередньо киплячою водою, неминуче злипається в дуже погано екстраговану грудку.

Слиз салепу має здатність добре стабілізувати багато гідрофобних суспензій.

Особливі випадки приготування водних витяжок. Авторські прописи.

При включенні в ДФ і в офіційний каталог нових лікарських рослин автори часто дають технологію настоїв і відварів, що відрізняються від загальної технології. Зокрема, за індивідуальною технологією готують водні витяжки із брунькового чаю, трави баранця, березового гриба і т. д. Настій листків брунькового чаю

(ортосифону) готують у співвідношенні 3, 5: 200. 3, 5 г сировини, подрібненої до 5 мм, заливають 200 мл киплячої води () і настоюють у теплом місці протягом 30 хв. Потім витяжку проціджують, сировину віджимають і доводять об'єм до 200 мл. Використовують при набряках, порушенні функції нирок, при холециститах по 0, 5 склянки 2 рази на день за 30 хв до їжі.

Відвар трави баранця готують у співвідношенні 10, 0: 200. 10, 0 г трави баранця, подрібненої до частинок не більше 5 мм, поміщають у колбу, заливають 220 мл води, кип'ятять на слабкому вогні 15 хв. Потім рідину охолоджують, сировину віджимають, проціджують і доводять водою до 260 мл. Зберігають у холодильнику не більше 2 діб. Застосовують для лікування алкоголізму і псоріазу. Через 3-15 хв хворому дають 3-5 мл алкоголю всередину і крім того, нюхати алкоголь. Інколи цю процедуру повторюють до настання блювотної реакції. Зберігають за списком Б.

Відвар квіток оману готують у співвідношенні 10, 0: 100. 10, 0 г подрібнених квіток оману заливають 120 мл гарячої води і нагрівають до кипіння. Потім настоюють протягом 1-2 години при кімнатній температурі, проціджують і доводять до 100 мл. Відвар зберігають у скляному посуді прохолодному місці не більше 3-5 днів. Застосовують як відхаркувальний засіб при захворюваннях дихальних шляхів, а також ШКТ як кровоспинний і протизапальний засоби.

Відвар вовчуга польового готують у співвідношенні 30, 0: 500. 30, 0 г подрібнених коренів вовчуга польового заливають 1000 мл води і кип'ятять до одержання 500 мл. Потім витяжку проціджують, віджимають і доводять водою до необхідного об'єму. Відвар зберігають у прохолодному місці в закритому посуді не більше 3-5 днів.

Застосовують, головним чином, при геморої для нормалізації випорожнення (проносний) і зменшення болів.

Настій березового гриба готують у співвідношенні 1: 5. Вимити березовий гриб з метою розм'якшення заливають невеликою кількістю перевареної води, залишають на 4 години, після чого подрібнюють його у м'ясорубці або розтирають на тертушці. На одну вагову частину подрібненого гриба додають п'ять об'ємних частин перевареної води (температура не вище 50°C), настоюють протягом 48 годин, після чого рідину зливають, залишок віджимають і до одержаної рідини додають воду, в якій замочувався гриб. Відвар зберігають не більше 4 днів. Використовують як симптоматичний засіб, поліпшувачий у деяких випадках самопочуття хворих з різними пухлинами.

Відвар плодів черемхи готують у співвідношенні 1: 200. 1 столову ложку висушених плодів черемхи звичайної подрібнюють до частинок не більше 0, 5 мм. Заливають 200 мл перевареної води і кип'ятять протягом 20 хв, після чого витяжку проціджують.

Настій трави материнки готують у співвідношенні 10, 0: 200. 10, 0 г трави материнки, подрібненої до величини частинок 0, 5 мм, заливають 220 мл перевареної води, настоюють 15-20 хв при кімнатній температурі, проціджують, віджимають і п'ють у теплому вигляді.

Настій плодів шипшини готують у співвідношенні 20, 0: 400.

1. 20, 0 г неочищених плодів шипшини заливають склянкою окропу, кип'ятять у закритому емальованому посуді протягом 10 хв, потім настоюють 22-24 години і проціджують.

2. 20, 0 г очищених плодів шипшини заливають 2 склянками окропу, кип'ятять у закритому емальованому посуді протягом 10 хв, настоюють 2-3 години і проціджують.

До особливих випадків технології водних витяжок належить також приготування багатокомпонентних настоїв і відварів, які найчастіше є авторськими прописами. Якщо в них поєднуються види сировини, що містить одну і ту ж групу біологічно-активних речовин, незалежно від гістологічної будови витяжку готують одночасно згідно з вимогами ДФ XI.

Наприклад, подвійний настій під назвою «мікстура Кватера».

Rp. : Infusi radicibus Valeriane ex 10, 0

Infusi foliorum Menthae ex 4, 0 200 ml

Coffeini-natrii benzoatis 0, 4

Analgini 0, 6

Natrii bromidi 3, 0

Magnesii sulfatis 0, 8

M. D. S. По 1 столовій ложці 3 р/д.

Витяжку готують одночасно в одній інфундирці тому, що обидва види

сировини містять ефірні олії. Води беруть: $200 + (10, 0 2, 9) + (4, 0 2, 4) = 238, 6 239$ мл. Після доведення настою до заданого об'єму розчиняють прописані інгредієнти і проціджують у флакон для відпуску.

В аптечній практиці відомий ряд авторських прописів водних витяжок, що являють собою одно- або багатокомпонентні водні витяжки з додаванням різних лікарських речовин. Так, наприклад, мікстури Войцеховського, Дрягіна, Смоленського, Шарка, Шмідта, в основі яких лежить настій кореня валеріани в різних співвідношеннях; мікстура Равкіна, яка містить настій трави собочної кропиви і лікарські речовини заспокоюючого характеру.

Проте зустрічаються і складні багатокомпонентні витяжки, як антиастматична мікстура Траскова, складена з листків кропиви і м'яти перцевої, трави хвоща польового і горицвіту, плодів анісу і шипшини, хвої сосни з додаванням лікарських речовин або ще більш складна мікстура Здренка, яка готується із двох зборів, що містять у сумі 34 види рослинної сировини та ін.

Контроль якості, зберігання ті відпуск водних витяжок

Водні витяжки, а також усі рідкі ліки, що містять водні витяжки, внаслідок їх малої стійкості, відпускаються тільки свіжоприготовленими з попереджувальними етикетками: «Зберігати в прохолодному місці» та «Перед вживанням розбовтувати». У випадку, якщо вони не були своєчасно одержані хворими, зберігають в аптеці не більше 2 діб.

Контроль якості проводять за тими ж показниками, що й для інших рідких ЛФ: відповідність рецепта ППК, колір, смак, запах, відсутність механічних домішок (прозорість), відхилення в об'ємі, закупорювання, оформлення до відпуску.

В наш час є надзвичайно важливим удосконалення технології виготовлення різних лікарських форм. Загальними напрямками удосконалення технології настоїв і відварів є: розширення асортименту екстрактів-концентратів; Застосування сучасних методів екстрагування рослинної сировини з використанням ультразвуку, іонізуючого випромінювання, додавання ПАР, впровадження засобів малої механізації; розробка апаратури нової конструкції.

Так, за допомогою ультразвуку (Г. П. Півненко, О. М. Сотников) час приготування настою трави термопсису скорочується у 6 разів, а настою ріжок – у 3 рази.

При додаванні ПАР до екстрагенту (Т. І. Касимова) підвищується вміст ефірних олій у настоях, що приготовлювалися з ефірно-олійної сировини. В Польщі такий метод одержання настоїв з ефірно-олійної сировини узаконений (застосовується гуміарабік, лауринсульфат натрію).

Застосування іонізуючого випромінювання (В. Г. Дем'яненко та ін.) для розробки нової ресурсозберігаючої технології п'яти препаратів «Плантаглюцид», «Раунатин», «Мукалтин», «Цикорин», «Екстракт алтейного кореня сухий» дозволило збільшити швидкість поглинання екстрагенту сировиною і коефіцієнт дифузії у 3-8 разів, підвищити вихід екстрактивних речовин на 25-60%, знизити витратні норми сировини на 25-60%. Фармакологічні і хімічні дослідження вищеназваних препаратів показали, що вони відповідають вимогам НТД для даних препаратів, одержаних з неопроміненої сировини. Застосування нового способу технології настою кореня алтеї з опроміненої сировини для аптечного виробництва дозволило знизити витрати сировини на 35% і збільшити строк зберігання лікарської форми в 2-3 рази.

Додавання до водних витяжок консервантів, дозволених до медичного застосування (натрію бензоату, кислоти сорбінової, ніпагіну, ніпазолу та ін.) значно підвищує стабільність настоїв і відварів.

Застосування вихревої екстракції (І. О. Муравйов та ін.) також підвищує стійкість водних витяжок. Витяжки, приготовлені методом вихревої екстракції, можуть зберігатися при зниженій температурі більше 14 днів.

Велике значення для підвищення якості водних витяжок має розробка сучасних методів фізико-хімічного аналізу.

Перспективним напрямком підвищення якості водних витяжок є заміна їх новими лікарськими формами промислового виробництва. Це сумарний легко розчинний чай, що містить повну суму біологічно активних речовин, одержаний методом розпилювального сушіння. Він зручний для тривалого застосування. Зараз

розробляються чаї жовчогінної, проносної, в'яжучої, противиразкової дії.

« Сухі « мікстури від кашлю для дітей і дорослих, що містять екстракти-концентрати з лікарської рослинної сировини, які розбавляються в домашніх умовах відповідною кількістю води, можна готувати як в аптечних, так і в заводських умовах. створення таких лікарських форм дозволить не тільки підвищити якість водних витяжок, але й більш раціонально використати цінну рослинну сировину.

М які лікарські форми .Лініменти.

Лініменти відносяться до числа стародавніх лікарських форм, які знаходять широке вживання в побуті, на різних виробництвах, в косметиці і медицині з метою захисту шкіри рук і відкритих частин тіла (обличчя, шиї) від дії органічних розчинників, розчинів кислот, лугів і інших хімічних подразників і алергенів; для пом'якшення шкіри, живлення її вітамінами, жирами, для видалення пігментних плям, лікування і видалення бородавок, ластовинок і інших косметичних недоліків шкіри. Особливе місце займають лініменти, широко вживані в різних областях медицини: дерматології, гінекології, проктології, ларингології і ін. Іноді лініменти призначають як ліки загальної дії з метою резорбції, тобто всмоктування, що містяться в них лікарських речовин в товщу шкіри, підшкірну клітковину або навіть в кров'яне русло. Їх наносять на шкіру, рани, слизисті оболонки шляхом намазування, втирання або за допомогою пов'язок.

1. Цілі лекції:

- навчальні цілі:

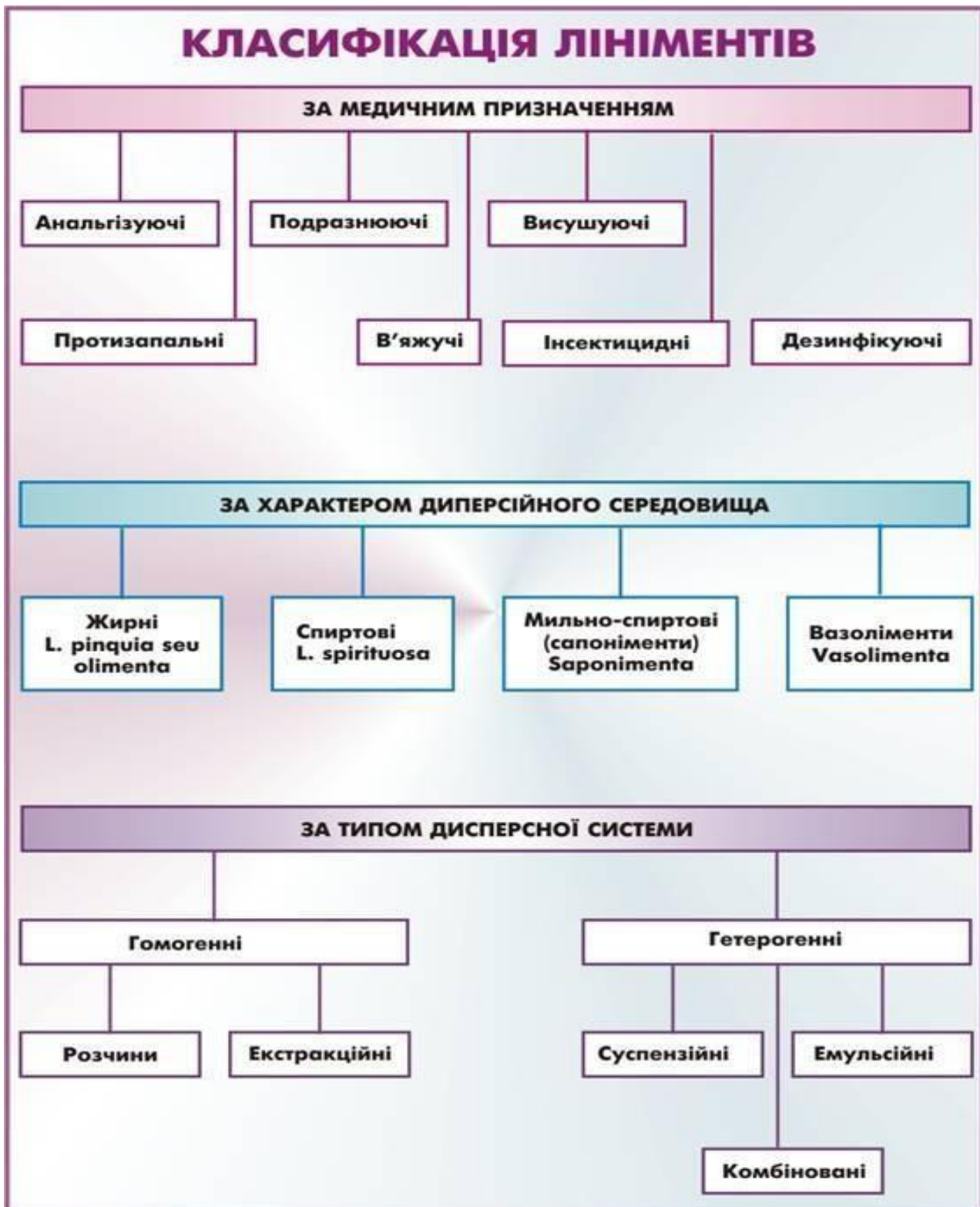
- сформулювати у студентів основні поняття технології лініментів;
- визначити вимоги до лініментів;
- навчити орієнтуватись в основних напрямках державного нормування виробництва лініментів;
- навчити читати рецепти латинською мовою, аналізувати їх складові частини та оцінювати правильність вписування;

- виховні цілі: Ця лекція спрямована на виховати навички користуватись ДФ та Міжнародною фармакопеею, іншими нормативно- технічними документами, а також довідковою літературою для пошуку інформації щодо складу, приготування, зберігання і відпуску лікарських препаратів.

2. План та організаційна структура лекції.

№№ п.п.	етапи лекції та їх зміст.	Цілі у рівнях абстракції.	Тип лекції, нащення лекції.	розподіл часу.
1	2	3	4	5
1.	Підготовчий етап Визначення навчальних цілей. Забезпечення позитивної мотивації.	I		2% 2%
2.	Основний етап Викладення лекційного матеріалу. План: 1. Класифікація лініментів. 2. Основні терміни та поняття лініментів. 3. Державне нормування виробництва лініментів. 4. Основна нормативно-технічна документація. 5. Контроль якості лініментів в умовах аптеки.	II III II	Список літератури, наочний матеріал. Державна фармакопея, основна нормативно-технічна документація.	85% - 90%
3.	Заключний етап Резюме лекції, загальні висновки. Відповіді лектора на	I	Список літератури, питання,	2% 2%
	можливі запитання. Завдання для самопідготовки студента.		завдання.	2%

3. Зміст лекційного матеріалу:

Лініменти (або рідкі мазі) - лікарська форма для зовнішнього застосування, що представляє собою густі рідини або драглисті маси, що плавляться при температурі тіла.

Лініменти займають як би проміжне положення між рідкими і м'якими лікарськими формами: вони дуже близькі до інших груп мазей за використовуваними речовинами, способом застосування, у той же час технологічні прийоми виготовлення, рідка консистенція поєднують їх з рідкими лікарськими формами.

Назва лініментів походить від латинського слова *linire (втирати)* і вказує на спосіб застосування даної лікарської форми - шляхом втирання в шкіру. Ця характерна ознака відрізняє лініменти від інших груп мазей і рідких лікарських форм для зовнішнього застосування (крапель, промивань, примочок).

Лініменти - древня лікарська форма, що не утратила свого значення і вданий час. У ДФ XI лініменти включені до складу загальної статті «Мазі». УДФ X вони виділені в окрему статтю № 376 «Лініменти».

У довіднику М. Д. Машковського «Лікарські засоби» приведено близько 20 прописів лініментів. Фармакопейні прописи лініментів представлені в табл. 22.

Сучасна екстемпоральна рецептура лініментів різноманітна і може бути досить складною. Значна кількість лініментів випускається промисловістю. Це лініменти-розчини: капсин, капситрин, перцево-камфорний, перцево-аміачний, хлороформний складний, метилсаліцилату складний, скипидарний складний, санітас; лініменти-емульсії: аміачний, нафтальгін; лініменти-суспензії: бальзамічний по Вишневському; комбіновані лініменти: левоміцетину, стрептоциду.

Широке застосування лініментів у медичній практиці обумовлено їх *перевагами*:

- лікарські речовини з лініментів легко всмоктуються шкірою, тобто мають високу біологічну доступність;
- у порівнянні з мазями лініменти легше наносяться на шкіру;
- менше залишають слідів на шкірі й одязі хворого.
- *Недоліки даної лікарської форми*:
- невисока стабільність ряду прописів;
- незручність транспортування.

Класифікація лініментів. Існує медична і фізико-хімічна класифікація. За терапевтичною дією лініменти бувають *анальгезуючі, подразнюючі (відволікаючі), протизапальні, в'язкі, висушуючі, інсектицидні, фунгіцидні*. Найчастіше зустрічаються *анальгезуючі і подразнюючі лініменти*.

За фізико-хімічною природою лініменти являють собою дисперсні системи з рідким дисперсійним середовищем. За характером дисперсійного середовища лініменти розділяють на *жирні, спиртові, мильно-спиртові, вазоліменти*.

Жирні лініменти (Linimenta pingua sen Olimenta) як дисперсійне середовище

містять жирні олії або жироподібні речовини (ланолін). Найбільш часто використовують соняшникову, лляну, касторову олії. До складу жирних лініментів можуть входити як рідкі лікарські речовини (хлороформ, скипидар, ефір, дьоготь), так і порошкоподібні (камфора, ментол, новокаїн, дерматол та ін.).

Спиртові лініменти (Linimenta spirituosа) містять спирт або настойки (найчастіше настойку перцю стручкового), а також різні лікарські речовини.

Мильно-спиртові лініменти (Saponimenta) як дисперсійне середовище містять спиртові розчини мила. Вони можуть бути рідкими (якщо містять калієве мило) або щільними, драгелеподібними (якщо містять натрієве мило). При втиранні в шкіру викликають емульгування шкірного жиру, тому швидко проникають у неї, захоплюючи лікарські речовини.

Вазоліменти (Vasolimenta) характеризуються наявністю вазелінової олії. У зв'язку з хімічною інертністю вазелінової олії вони досить стійкі при зберіганні. В даний час мильно-спиртові лініменти і вазоліменти застосовуються рідко.

За типом дисперсних систем лініменти розділяють на гомо - і гетерогенні. До *гомогенного* відносяться *лініменти-розчини* та *екстракційні*, до *гетерогенних* - *лініменти-суспензії*, *емульсії* та *комбіновані*.

ВЛАСНА ТЕХНОЛОГІЯ ЛІНІМЕНТІВ

Лініменти-розчини - це прозорі суміші (*істинні або колоїдні розчини*) жирних олій з ефірними оліями, хлороформом, метилсаліцилатом, ефіром, скипидаром. До їх складу можуть входити різноманітні тверді речовини, розчинні в прописаних рідинах: камфора, ментол, анестезин та ін. Типовим прикладом лініменту-розчину є втирання скипидарне складне:

Рр.: Chloroformii 10,0 Olei Helianthi
Olei Therebinthinae aa20,0
Miscе. Da. Signa. Втирати в хворий суглоб.

Лінімент-розчин, до складу якого входить сильнодіюча, світлочутлива речовина - хлороформ, пахуча - скипидар і світлочутлива - соняшникова олія. Всі три рідких компоненти взаєморозчинні один в одному.

У суху таровану склянку для відпуску з жовтогарячого скла відважують 20,0 г олії соняшnikової, потім (не знімаючи з ваг) 10,0 г хлороформу і в останню чергу - 20,0 г скипидару. Закупорюють, збовтують до однорідності й оформляють до відпуску.

ППК

Дата № рецепта

Olei Helianthi 20,0

Chloroformii 10,0

Olei Therebinthinae 20,0

m_{заг.} =50ml

Приготував:(підпис) Перевірив: (підпис)

Rp.: Mentholi 2,0
Camphorae 3,0
Olei Helianthi 80,0
Methyl salicylatis 5,0

Misce. Da. Signa. Втирати у хворий суглоб.

Лінімент-розчин, до складу якого входять леткі, пахучі речовини - ментол і камфора, що утворюють евтектичну суміш, пахуча, летка, світлочутлива речовина - метилсаліцилат, світлочутлива - соняшникова олія.

Прописані сухі речовини (ментол, камфора) добре розчинні в соняшниковій олії, однак, через утворення евтектичної суміші їх варто розчиняти по черзі чи в окремих порціях розчинника.

У суху склянку для відпуску з темного скла поміщають 2,0 г ментолу, тарують і відважують 80,0 г соняшnikової олії, розчиняють (можна при нагріванні на теплій водянній бані). Після повного розчинення ментолу додають 3,0 г камфори і розчиняють. В останню чергу додають 5,0 г метилсаліцилату. Закупорюють, струшують і оформляють до відпуску.

До лініментів-розчинів відносяться також драгледоподібні маси, що плавляться при температурі тіла. Наприклад, йодо-хлороформно- парафіновий лінімент - паста Розенталя.

Rp.: Iodi 0,3
Paraffini 15,0
Spiritus aethylici 95 % 10 ml
Chloroformii 80,0 Misce. Da. Signa. Для теплих пов'язок.

Лінімент-розчин у момент виготовлення і застосування, до складу якого входять дві сильнодіючих світлочутливих речовини - йод і хлороформ. Йод повільно розчинний у спирті, добре - у хлороформі, отже, краще його розчиняти в хлороформі. Парафін розчинний у хлороформі при нагріванні. Хлороформ добре змішується зі спиртом.

У суху склянку для відпуску поміщають 0,3 г йоду, відваженого на пергаментному кружечку, додають 15,0 г подрібненого на тертці парафіну, тарують і відважують 80,0 г хлороформу. Потім нещільно закривають пробкою і нагрівають на теплій водянній бані (температура 40-50 °С) до розчинення. Після остигання додають 10 мл 95 % спирту.

Закупорюють, збовтують до однорідності. Оформляють до відпуску сигнатурою з додатковими етикетками: «Перед уживанням підігріти в теплій воді»,

«Зберігати в прохолодному темному місці», «Наносити сіточкою або крапками».

Нагрівати хлороформ при розчиненні парафіну необхідно дуже обережно, нещільно прикривши склянку, щоб не відбулося розриву флакона. Хворого треба попередити про те, що перед застосуванням лінімент слід розігріти в теплій воді, відкривши кришку, до повного розчинення парафіну. Наносити на шкіру даний лікарський препарат необхідно у вигляді сіточки крапками, а не по всій поверхні, тому що паста Розенталя - лінімент подразнюючої дії, і якщо його втирати в шкіру, він викликає сильні опіки.

При виготовленні даного лікарського препарату можна використовувати готовий 10 % розчин йоду в 95 % спирті етиловому (при наявності в аптеці). У такому випадку в склянці для відпуску в хлороформі розчиняють парафін (при

нагріванні), а потім, після охолодження, додають 7 мл 95 % спирту етилового і 3 мл 10 % розчину йоду.

До складу пасти Розенталя можуть входити різноманітні лікарські речовини, наприклад:

Rp.: Iodi	1,0
Kalii iodidi	2,0
Paraffini	20,0
Spiritus aethylici 70 %	20 ml
Chlorofonnii	130,0

Misce. Da. Signa. Для теплих пов'язок.

Як відомо з попереднього матеріалу, йод добре розчинний у водних розчинах калію йодиду з утворенням комплексної сполуки, що добре розчинна в спирті. Тому технологія лініменту за даним прописом буде такою.

У сухій склянці для відпуску з темного скла в хлороформі розчиняють парафін при нагріванні. У підставці в 5,8 мл води очищеної розчиняють калію йодид, в отриманому насиченому розчині калію йодиду розчиняють йод. Додають 14,6 мл 95 % спирту, переносять у склянку для відпуску з хлороформним розчином парафіну, закупорюють, збовтують і оформляють до відпуску.

Якщо до складу пасти Розенталя додатково входять інші лікарські речовини, наприклад, новокаїн, ментол, атропіну сульфат, то їх вводять за загальними правилами: розчиняють у тому розчиннику, у якому вони краще розчинні: новокаїн, атропіну сульфат - у воді; ментол - у спирті, а потім змішують з іншими компонентами.

Лініменти-суспензії - це двофазні системи, що представляють собою тонкі зависі не розчинних у прописаних рідинах порошкоподібних лікарських речовин.

Найчастіше вони включають такі речовини: цинку оксид, тальк, ксероформ, кальцію карбонат, крохмаль, сульфаніламідні препарати. Як дисперсійне середовище використовують гліцерин, жирні олії, спирт, воду та ін. Готують їх за загальними правилами виготовлення суспензій.

Rp.: Xeroformii

Picis liquidae Betulae aa3,0 Olei Ricini

100,0

Misce. Da. Signa. Для нанесення на рани.

Лінімент-суспензія, до складу якого входить пахуча речовина - дьоготь і нерозчинна в основі, пахуча, світлочутлива - ксероформ (лінімент Вишневського). Для подрібнення ксероформу як придатну рідину доцільно використовувати дьоготь (менш в'язка речовина, ніж касторова олія).

У ступку поміщають 3,0 г відваженого на ручних вагах ксероформу, подрібнюють у сухому вигляді. Потім додають половинну кількість дьогтю - 1,5г (відмірюють краплями) і подрібнюють ксероформ за правилом Дерягіна. При перемішуванні додають 1,5 г дьогтю, що залишилися, і частинами 100,0 г касторової олії (попередньо відваженої в склянку для відпуску). Переносять у склянку для відпуску, закупорюють і оформляють.

Лінімент бальзамічний по Вишневському іноді називають маззю Вишневського, що зв'язано зі способом застосування даного препарату - він не втирається в шкіру, як більшість лініментів, а намазується або накладається на рани за допомогою стерильної пов'язки.

У прописі лініменту Вишневського можливі заміни: ксероформу - на дерматол, дьогтю - на бальзам Шостаковського (вінілін), олії касторової - на риб'ячий жир. Наприклад:

Rp.: Xeroformii 3,0
Vinilini (Balsami Schostakovsky) 6,0
Olei Ricini 100,0

Misce. Da. Signa. Для нанесення на рани.

Вінілін (полівінілбутиловий ефір) - це густа в'язка рідина специфічного запаху, практично не розчинна у воді, що добре змішується з оліями. Виготовлення препарату за даним прописом аналогічно попередньому рецепту.

В даний час лінімент Вишневського виготовляють переважно в заводських умовах. Для підвищення стабільності в процесі зберігання (запобігання осідання ксероформу) до його складу вводять 5 % аеросилу (запропоновано М. Т. Алюшиним).

Rp.: Iodoromiii 10,0

Glycerini 45,0

Spiritus aethylici 95 % 45 ml

Misce, fiat linimentum Da. Signa. Для розтирань.

Лінімент-суспензія з нерозчинною у спирті і гліцерині пахучою речовиною

- йодоформом. Йодоформ розтирають у ступці в сухому вигляді, а потім

Додають приблизно 4,0-6,0 г гліцерину, попередньо відваженого у флакон (45.0 г), ретельно розтирають і додають решту гліцерину. Переносять зі ступки у флакон для відпуску. Залишки суспензії змивають 45 мл спирту у флакон і оформляють до відпуску.

Rp.: Zinci oxydi Talciaa 5,0 Amyli
Olei Ricini aa 10,0
Olei Helianthi 70,0
Misce. fiat linimentum

Da. Signa. Для пов'язок на ногу.

Лінімент-суспензія, що містить лікарські речовини, не розчинні в жирних оліях. У ступку поміщають порошкоподібні речовини в порядку прописування, розтирають, додають приблизно 10,0 г олії соняшnikової (з відпусного широкогорлого флакона, у якому заздалегідь зважено 70,0 г олії соняшnikової), і ретельно подрібнюють до одержання тонкої пульпи. Потім у 2-3 прийоми додають олію, що залишилася, і перемішують, час від часу знімаючи масу зі стінок ступки і товчачика целулоїдною пластинкою. У відпусний флакон, що звільнився, зважують 10,0 г олії касторової, додають її в ступку і перемішують до одержання однорідної маси. Готовий лінімент переносять у відпусний флакон і оформляють до відпуску.

Лініменти-емульсії - це двофазні системи, що можуть бути емульсією типу О/В чи В/О. Вони складаються із суміші жирних олій з лугами або містять розчини мила. Емульгатор або зазначений у прописі, або утворюється в результаті взаємодії компонентів, що входять до складу лініментів. Типовий приклад, що представляє собою емульсію типу О/В, - лінімент аміачний, або леткий.

Rp.: Olei Helianthi 74,0
Liquoris Ammonii caustici 25 ml Acidi oleinici 1,0
Misce. Da. Signa. Для втирань.

Емульсійний лінімент типу О/В. до складу якого входить пахуча рідина, - розчин аміаку. Емульгатором служить олеат амонію, що утворюється в результаті реакції нейтралізації. Емульсія утворюється легко, при збовтуванні двох рідин з емульгатором, тому немає необхідності готувати в ступці.

У склянку для відпуску відважують 74,0 г олії соняшnikової, додають 1,0 г олеїнової кислоти (краплями) і перемішують. Потім додають 25 мл розчину аміаку, закупорюють і збовтують. Оформляють до відпуску.

Лінімент нестабільний і готується на нетривалий час. При зберіганні олеат амонію перетворюється в амід олеїнової кислоти (емульгатор II роду), відбувається перетворення фаз емульсії і вона густішає. Такий лінімент до відпуску не придатний. М. Т. Алюшин запропонував замінити соняшnikову олію в аміачному лініменті полідиетилсилоксановою рідиною - есилоном-4. Аміачний лінімент, приготовлений на есілоні-4, стабільний протягом року.

До емульсійних лініментів відноситься також широко застосований раніше при опіках вапняний лінімент (ДФ VIII). Він складається з рівних частин лляної олії і вапняної води. Емульгатором служить кальцію олеат, що утворюється при нейтралізації вільних жирних кислот лляної олії вапняною водою. Оскільки це емульгатор II роду, утворюється емульсія типу В/О. При виготовленні збовтують у

склянці для відпуску рівні частини вапняної води ілляної олії. У даний час вапняний лінімент практично не застосовується.

Комбіновані лініменти - це сполучення різних дисперсних систем: емульсій, суспензій, розчинів. Готують їх за загальними правилами виготовлення окремих дисперсних систем. Порошкоподібні лікарські речовини вводять до складу комбінованих лініментів у залежності від їхніх фізико-хімічних властивостей: розчинні в олії - вводять в олійну фазу; розчинні у воді - у водну фазу до одержання емульсії; нерозчинні ні у воді, ні в олії вводять по типу суспензій у готову емульсію. Наприклад:

Rp.: Linimenti ammoniati 50,0

Mentholi 0,5

Misce. Da. Signa. Розтирати поперек.

Комбінований лінімент емульсія-розчин, до складу якого входять пахучі, леткі речовини, - розчин аміаку і ментол; дві в'язкі рідини - олія соняшникова і кислота олеїнова. Ментол добре розчинний в олії, отже, його потрібно вводити в олійну фазу до одержання емульсії.

У склянку для відпуску з темного скла поміщають 0,5 г ментолу, тарують і відважують 37,0 г олії соняшникової, розчиняють. Додають 0,5 г олеїнової кислоти, розчиняють, додають 12,5 мл розчину аміаку, закупорюють і енергійно струшують.

Прикладами комбінованих лініментів є лініменти синтоміцину (1 %, 5 % і 10), стрептоциду (5 %) і левоміцетину (1 %).

Rp.: Laevomysetini 1,0

Olei Ricini 20,0

Emulgentis 9,0

Thymoli 0,15 seu Acidi salicylici 0,125

Aquae purificatae ad 100,0

Misce. Da. Signa. Для пов'язок.

Комбінований лінімент: емульсія-суспензія-розчин. Олія касторова з водою і емульгатором (використовують емульгатор № 1 Угрюмова) утворюють емульсію. Левоміцетин - не розчинний ні у воді, ні в олії, утворює суспензію. Тимол (або кислота саліцилова) вводиться як консервант. Оскільки захист від мікробної обсіаності необхідний для водної фази, консервант раціональніше розчинити у воді.

Для приготування олію касторову сплавляють з емульгатором № 1, потім при інтенсивному перемішуванні додають розчин консерванту в теплій воді і емульгують. Левоміцетин подрібнюють за правилом Дерягіна і вводять у готову емульсію. Оскільки до складу пропису входить антибіотик (левоміцетин), готують в асептичних умовах. Як емульгатор можна також використовувати твін-80 чи емульгатор Т-2.

До скрутних випадків виготовлення лініментів відноситься наступний пропис:

Rp.: Novocaini 0,5
Chloroformii 10,0
Mentholi 0,3
Olei Helianthi 30,0
Sol. Ammonii caustici 10ml
Misce. Da. Signa.

Для втирань.

Комбінований лінімент: емульсія-розчин, до складу якого входить дві сильнодіючих світлочутливих речовини - новокаїн і хлороформ; пахучі леткі

- ментол і розчин аміаку. Олія соняшникова з розчином аміаку утворює емульсію. Емульгатором служать амонійні солі вільних жирних кислот соняшникової олії. Оскільки вільних жирних кислот в оліях небагато, емульсія утворюється грубо дисперсна.

Утруднення викликає введення новокаїну. Він не розчинний в оліях, добре розчинний у воді. Однак у водному розчині аміаку із хлористоводневої солі новокаїну виділяється четвертинна амонієва основа новокаїну, нерозчинна у воді, але добре розчинна в хлороформі.

У склянці для відпуску з темного скла в соняшниковій олії розчиняють ментол. У підставці в розчині аміаку розчиняють новокаїн. Основу новокаїну, що випала, розчиняють у хлороформі і додають у склянку для відпуску, закупорюють, енергійно струшують і оформляють до відпуску.

КОНТРОЛЬ ЯКОСТІ, ЗБЕРІГАННЯ Й УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЛІНІМЕНТІВ

Контроль якості лініментів здійснюють за відхиленням у масі, а також за органолептичними показниками: однорідністю, відсутністю сторонніх включень, кольором, запахом.

Упаковують лініменти зазвичай в скляні флакони з нагвинчуваними кришками. Відповідно до вказівок фармакопеї лініменти, як і всі мазі, зберігають у прохолодному, захищеному від світла місці, якщо немає інших вказівок у власних статтях. Гетерогенні лініменти оформляють додатковою етикеткою «Перед вживанням збовтувати». Лініменти густої консистенції відпускають у широкогорлих флаконах.

Удосконалення технології лініментів проводиться в декількох напрямках. Використання засобів малої механізації (установки для приготування мазей -

УПМ-2; змішувачі для емульсій і суспензій - ЗЕС; подрібнювана тканин - ПТ-2; дозаторів) дозволяє не тільки прискорити і полегшити виготовлення лініментів, але й у ряді випадків при виготовленні емульсійних лініментів підвищити їх якість.

Підвищення стабільності ряду прописів лініментів можна досягти правильним

підбором і використанням нових емульгаторів, загущувачів і т.п. Для підвищення хімічної стабільності, уповільнення розкладання ліпофільних основ перспективне використання антиоксидантів (а-токоферолів, бутилоксіанізоли та ін.). Зниженню мікробної дії сприяє введення до складу лініментів консервантів (спирту бензилового, ніпагіну, ніпазолу, кислоти сорбінової) і розробка нових видів упаковки.

Мазі відносяться до числа древніх лікарських форм, що знаходять широке застосування в побуті, на різних виробництвах, у косметичці і медицині з метою захисту шкіри рук і відкритих частин тіла (обличчя, шиї) від впливу органічних розчинників, розчинів кислот, лугів та інших хімічних подразників і алергенів; для зм'якшення шкіри, живлення її вітамінами, жирами, для видалення пігментних плям, лікування і видалення волосся, бородавок, ластовиння та інших косметичних вад.

Особливе місце займають мазі, широко застосовувані в різних областях медицини: дерматології, гінекології, проктології, ларингології та ін. Іноді мазі призначають як ліки загальної дії з метою резорбції, тобто всмоктування наявних у них лікарських речовин у товщу шкіри, підшкірну клітковину чи навіть у кров'яне русло.

У сучасній рецептурі аптек мазі складають у середньому 10-15 %. Їх наносять на шкіру, рани, слизові оболонки шляхом намазування, втирання або за допомогою пов'язок; іноді в порожнини тіла вводять тампони, просочені маззю, або використовують спеціальні шприци.

Мазі - м'яка лікарська форма, призначена для нанесення на шкіру, рани чи слизові оболонки.

Мазі складаються з основи і лікарських речовин, рівномірно в ній розподілених. У мазі можуть бути введені консерванти, поверхнево-активні й інші допоміжні речовини, дозволені до медичного застосування.

За фізико-хімічною класифікацією: *мазі - вільні всебічно дисперсні безформні (безструктурні) чи структуровані системи з пластично-пружно-в'язким дисперсійним середовищем.* При кімнатній температурі мазі унаслідок високої в'язкості зберігають форму і втрачають її при підвищенні температури, перетворюючись в густі рідини. Від типових рідин вони відрізняються відсутністю помітної текучості.

Мазі як лікарська форма мають свої позитивні і негативні якості. *Позитивні якості:* можливість введення до складу мазей різних лікарських речовин (рідких, м'яких, твердих); можливість призначення мазей з метою місцевої чи резорбтивної дії; досягнення високої концентрації лікарських речовин у шкірі, тканинах, біологічних рідинах організму: відносна простота і безпека застосування мазей у порівнянні з іншими лікарськими формами (ін'єкційними, пероральними і т. д.); економічність і технологічність мазей.

Негативні якості: деякі мазі мають обмежений спектр фармакологічної активності (односпрямована лікувальна дія, наприклад, тільки протизапальне); окремі сполуки мазей на гідрофобних основах обумовлюють виражений

«парниковий» ефект, що обмежує їх застосування в медичній практиці; деякі мазі діють на шкіру подразнююче.

Вимоги до мазей. Мазі повинні володіти визначеними консистентними властивостями, що характеризуються реологічними показниками: пластичністю, в'язкістю, періодом релаксації, від яких значною мірою залежить ступінь фармакодинаміки мазей.

М'яка консистенція мазей забезпечує зручність застосування їх при намазуванні на шкіру, слизові оболонки, а також вивільнення з них лікарських речовин. Реологічні показники служать критерієм оцінки якості мазей як при виробництві, так і в процесі їх зберігання.

Мазі повинні мати оптимальну дисперсність лікарських речовин і їх рівномірний розподіл, що гарантує максимальний терапевтичний ефект і незмінність сполуки при зберіганні. Одночасно вони повинні бути стабільні, без сторонніх домішок і з точною концентрацією лікарських речовин.

КЛАСИФІКАЦІЯ МАЗЕЙ

Існує медична і фізико-хімічна класифікація мазей. Відповідно до *медичної класифікації* мазі розділяють за дією та місцем застосування. Залежно від дії розрізняють мазі *поверхневої* і *глибокої* дії.

Мазі *поверхневої дії* - це мазі, що не всмоктуються шкірою, дія яких обмежується переважно шаром епідермісу чи поверхнею слизової. До них відносяться покривні, захисні і косметичні мазі.

Покривні зм'якшують сухий епідерміс, перешкоджають його висиханню і забрудненню, захищають ушкоджену шкіру від мікробної інфекції.

Захисні за своїм призначенням близькі до покривного. Застосовують їх з профілактичною метою на різних виробництвах. Вони повинні захищати шкіру від впливу отруйних речовин, розчинів кислот і лугів, розчинників та інших агресивних рідин.

Косметичні мазі і креми призначені для лікування або усунення косметичних вад шкіри.

Мазі *глибокої дії* всмоктуються шкірою і поділяються на проникаючі та резорбтивні.

До проникаючих відносять мазі, що проникають до більш-менш глибоких шарів шкіри. Ступінь і глибина їх проникнення в шкіру залежать від виду мазевої основи, властивостей лікарських речовин, що входять до їх складу, способів нанесення та інших умов.

З мазевих основ проникають у шкіру тільки розчинні в ліпідах, а з них краще за інші проникають рослинні і тваринні жири, близькі за складом до жиру шкіри людини. Вазелін та інші вуглеводні самі по собі не проникають у шкіру. Основний бар'єр для всмоктування - шар епідермісу. Дерма, багата лімфатичними і кровоносними судинами, не перешкоджає всмоктуванню. Проникання мазевих основ і лікарських речовин у глибоко розташовані шари дерми відбувається, імовірно, головним чином по протоках сальних залоз. Мазеві основи значно гірше проникають у здорову шкіру з неушкодженим епідермісом, ніж у шкіру, позбавлену епідермісу внаслідок поранення, хворобливого процесу і т.п.

Лікарські речовини, що містяться в мазі, проникають у здорову шкіру різному ступені. Леткі (йод, ртуть, ефірні олії), розчинні в ліпідах (основи алкалоїдів і деякі інші речовини) зазвичай проникають глибоко. Навпаки, лікарські речовини, не розчинні в ліпідах, проникають у шкіру значно гірше.

Лікарські речовини, що містяться в мазі у розчиненому вигляді, діють інтенсивніше, ніж ті, що містяться у вигляді суспензії. Проникнення лікарських речовин з мазей, нанесених на ушкоджену шкіру з вилученим епідермісом, приблизно так ж, як і з мазі, нанесеної на слизову. Проникаючими мазями є, наприклад, мазі з антибіотиками.

Мазі резорбтивної дії відрізняються тим, що лікарські речовини, які містяться в них, проникають з місця нанесення мазі в кров'яне русло. Застосовують їх переважно в тих випадках, коли необхідно підсилити чи доповнити дію лікарського препарату, прийнятого всередину, або коли інший спосіб введення незручний чи неможливий.

Резорбція лікарських речовин відрізняється від їх проникаючої дії. Вона залежить головним чином від хімічної будови лікарських речовин і в меншому ступені - від виду маzewої основи. Більш глибока резорбція, як і проникнення, спостерігається у речовин, розчинних у ліпоїдах. До мазей резорбтивної дії відносяться, наприклад, мазь «Нітронг» (містить 2 % олійний розчин нітрогліцерину і застосовується для профілактики приступів стенокардії), а також мазі, що містять деякі гормони, вітаміни, алкалоїди та ін.

За місцем застосування розрізняють мазі: *дерматологічні* (власне мазі), застосовувані на шкіру; *очні*, застосовувані на кон'юнктиву ока; *для носа*, що наносяться на слизову оболонку нижньої носової раковини; *вагінальні, уретральні і ректальні*. Останні три види мазей вводяться за допомогою спеціальних шприців.

Відповідно до *фізико-хімічної класифікації* мазі розділяють за консистенцією, типом дисперсних систем і мазевих основ.

Залежно від консистенції розрізняють: *рідкі* мазі (чи лініменти), *креми, гелі, власне мазі*, щільні мазі - *пасту, сухі* мазі-напівфабрикати, призначені для розведення водою або жирами.

За типом дисперсних систем (у залежності від ступеня дисперсності лікарської речовини і характеру її розподілу в основі) розрізняють *гомогенні гетерогенні* мазі.

Гомогенні мазі – це системи, що характеризуються відсутністю міжфазної поверхні розділу між лікарськими речовинами й основою мазі.

У цьому випадку лікарська речовина розподілена в основі по типу розчину, тобто доведена до молекулярного чи міцелярного ступеня дисперсності. Догомогенних відносяться: *мазі-розчини, мазі-сплави і екстракційні мазі.*

Гетерогенні мазі - це системи, що мають поділ фаз з різними прикордонними шарами. До них відносяться *суспензійні* (чи тритураційні), *емульсійні і комбіновані мазі.*

Різний фізичний стан лікарських речовин у мазях пояснюється переважно їх властивостями (розчинністю чи нерозчинністю у воді й олії і т.д.), залежно від яких утворюється і відповідний тип мазі.

За типом (характером) мазевих основ розрізняють мазі, приготовлені на: *гідрофобних (ліпофільних), гідрофільних і дифільних (гідрофільно-ліпофільних) основах.*

Таким чином, медична класифікація дає загальне уявлення про мазі (призначення, застосування і т. п.), а фізико-хімічна - відбиває технологію мазей і критерії їх якості.

ОСНОВИ ДЛЯ МАЗЕЙ, ВИМОГИ ДО НИХ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ

Мазеві основи можуть бути у вигляді індивідуальних чи суми різних речовин, які

обумовлюють необхідний обсяг, відповідну консистенцію і деякі специфічні особливості мазі. Завдяки консистенції основа - прекрасний змазуючий засіб для шкіри, що робить її м'якою, гладенькою, еластичною і охороняє від висихання. Під дією основи природний жировий захист шкіри підсилюється, швидше загоюються тріщини і садна, зменшується випаровування води, завдяки чому набухає роговий шар і затримується природна теплота, чим досягається значний захист від вологості і холоду. Остання обставина має істотне значення для плавців, що перебувають у воді в період змагань. Крім того, основи добре вбирають у себе зовнішнє забруднення шкіри і полегшують його видалення.

Між лікарською речовиною й основою існують складні взаємини, що не дозволяють розглядати її як інертного носія, який не приймає участі в дії мазі. Мазі необхідно розглядати як єдність форми і вмісту. Форма повинна бути активною у відношенні прояву і розкриття її вмісту.

Доведено, що та сама лікарська речовина, застосовувана у вигляді мазі, може діяти зовсім по-різному в залежності не тільки від того, як вона введена у мазь, але і від того, з якою мажевою основою вона скомбінована. Так, наприклад, мазі багатьох антибіотиків на вазеліні малоактивні, але ті ж мазі, приготовлені на гідрофілізованій вазелін-ланоліновій основі, мають більш виражену антибіотичну дію. ;'

Саліцилова кислота у вигляді 5 % мазі на вазеліні має переважно поверхневу дію. Така ж мазь, приготовлена на емульсійній основі, володіє яскраво вираженою кератолітичною дією.

Заміна вазелін-ланолінової основи на водорозчинну поліетиленоксидну підвищує активність левоміцетину в 30⁰ разів.

Ці та інші дослідження показують, що мажева основа не просто індиферентний носій, а активний компонент фармакодинаміки мазі.

Вибір мажевої основи залежить від фізико-хімічних властивостей призначуваних лікарських засобів і характеру дії мазі. Основа, яка б забезпечувала максимальний терапевтичний ефект мазі, повинна відповідати таким вимогам:

- мати мажучу здатність, тобто необхідні структурно-механічні (консистентні) властивості: в'язкість, пластичність, текучість, тиксотропність і т. п.;
- добре сприймати лікарські речовини, тобто мати абсорбуючу здатність;
- не змінюватися під дією повітря, світла, коливань температури і не реагувати з лікарськими речовинами, що вводяться в неї, тобто мати хімічну стійкість;
- бути індиферентною у фармакологічному відношенні, не мати подразнюючої і сенсibiliзуючої дії, сприяти зберіганню первісного значення рН шкіри (3-4 од.) чи слизової оболонки;
- не піддаватися обсіменінню мікроорганізмами;
- не повинна бруднити одягу, не бути занадто липкою, легко змиватися за допомогою мила і без нього;

- властивості основи повинні відповідати меті призначення мазі: основи захисних мазей, застосовувані з профілактичною метою, повинні швидко засихати і щільно прилягати до поверхні шкіри; основи для поверхнево діючих мазей не повинні всмоктуватися; основи для мазей резорбтивної дії повинні, навпаки, глибоко проникати в шкіру, досягати кров'яного руслу і сприяти всмоктуванню лікарських речовин.

Однак мазевих основ, що цілком відповідали б цим вимогам, немає. Тому для одержання необхідної якості основи часто застосовують суміші різних речовин (складні мазеві основи).

Класифікація основ. Речовини, використовувані як основи для мазей, відрізняються за джерелами одержання, хімічним складом, фізико-хімічними властивостями і т. п. Це знайшло своє відображення в класифікації основ, приведених у різних навчальних посібниках, підручниках, оглядах і статтях. Істотним недоліком

багатьох пропорованих класифікацій є те, що вони змішують основи для мазей з їх окремими компонентами.

Залежно від джерел одержання мазеві основи та їх компоненти підрозділяються на *натуральні* і *штучні*. В останню групу входять основи, що є різноманітними синтетичними чи напівсинтетичними речовинами або їх сумішами як одна з одною, так і з натуральними речовинами.

За хімічним складом основи поділяються на *ефіри гліцерину з вищими жирними кислотами, стадні ефіри цих кислот з високомолекулярними одноатомними спиртами, високомолекулярні вуглеводні і їх аміни, неорганічні сполуки, полісахариди* та ін.

В основу класифікації повинна бути покладена найбільш характерна ознака, що дозволяє об'єднати речовини в єдину, органічно зв'язану групу. Така характерна ознака для всіх речовин чи композицій основ - їх здатність взаємодіяти з водою. По інтенсивності взаємодії з водою всі основи поділяють на три групи: *гідрофобні, гідрофільні* та *дифільні*. Така класифікація вважається найбільш раціональною. Вона прийнята ДФ XI.

Гідрофобні основи мають яскраво виражену ліпофільність, тобто здатність, як правило, цілком змішуватися з жирами, жироподібними речовинами або розчинятися в них. Винятки з цього правила рідкі і відносяться до розряду несумісностей. Так, наприклад, олія касторова погано змішується з вуглеводнями. Характерна властивість цієї групи основ

- вони не змішуються з водою і не емульгують її, якщо не рахувати тих невеликих кількостей води чи водних розчинів, які вони можуть утримати за рахунок своєї в'язкості.

Гідрофільні основи: гелі високомолекулярних вуглеводів і білків (ефіри целюлози, крохмалю, желатину, агару), гелі неорганічних речовин (бентоніти), гелі синтетичних

високомолекулярних сполук (поліетиленоксиду, полівінілпіролідону, поліакриламід) та ін.

Характерна властивість для цієї групи основ - активна взаємодія з водою: вони або змішуються з нею необмежено, або змочуються чи набухають у ній.

Дифільні (ліпофільно-гідрофільні) основи - безводні сплави ліпофільних основ з емульгаторами (сплав вазеліну з ланоліном або з іншими емульгаторами). Емульсійні основи типу В/О (суміш вазеліну з водяним ланоліном, консистентна емульсія вода/вазелін та ін.) і О/В в якості емульгаторів використовують натрієві, калієві, триетаноламініні солі жирних кислот, твін-80 та ін.

Запропонована класифікація дає можливість чіткіше характеризувати властивості мазевих основ, важливі в технологічному відношенні, допомагає зробити більш правильний вибір основи залежно від фізико-хімічних властивостей лікарської речовини, визначити спосіб її введення. Крім того, поділ мазевих основ на зазначені групи дає можливість певною мірою судити про швидкість надходження лікарської речовини з мазі в тканини та рідини організму.

Характеристика ліпофільних основ. До цієї групи відносяться: жиrowі, вуглеводневі та силіконові основи.

Жиrowі основи. Серед жиrowих основ найбільш широке застосування мають жири тваринного і рослинного походження, а також продукти їх промислової переробки. Вони є тригліцеридами вищих жирних кислот і близькі за своїм складом до жиrowих виділень шкіри. Жири індиферентні, добре всмоктуються, змішуються з багатьма лікарськими речовинами і добре їх вивільняють, порівняно легко змиваються теплою мильною водою.

Але разом з тим вони недостатньо стійкі і розкладаються (гіркнуть) з утворенням вільних жирних кислот, альдегідів та інших сполук, які можуть вступати в хімічні реакції з наявними у складі мазей лікарськими речовинами і діяти подразнююче на шкіру.

Свинячий жир (*Adeps suillus depuratus*. *Axungia porcina depurata*) одержують витоплюванням жиру, що покриває внутрішні органи свині. Він являє собою суміш з 62-68 % тригліцеридів олеїнової кислоти і до 35 % трипальмітину і тристеарину. Продукт білого кольору, м'якої ніжної консистенції, має дуже слабкий запах, плавиться при температурі 34-35 °С, у свіжому вигляді не подразнює шкіру і не перешкоджає шкірному подиху, досить легко проникає крізь епідерміс і добре передає шкірі змішані з ним лікарські речовини.

Свинячий жир легко змішується і сплавляється з іншими жирами, восками, вуглеводнями, смолами і жирними кислотами, не втрачає мазеподібної консистенції при поглинанні до 20 % води (завдяки наявності невеликої кількості холестерину). Під впливом зовнішніх факторів (тепла, світла, кисню повітря та ін.) свинячий жир легко гіркне, набуваючи неприємного запаху, кислої реакції та подразнюючої дії.

Хоча свинячий жир належить до числа кращих основ для мазей, його застосування дуже обмежене, бо він є харчовим продуктом.

ДФ IX рекомендує застосовувати жир при виготовленні мазі сірчаної простої, мазі калію йодиду і мазі ртутної сірої. Остання готується з додаванням яловичого жиру.

Яловичий жир (*Sebum bovinum*) відноситься до числа твердих жирів, оскільки містить до 58 % три-гліцеридів твердих насичених жирних кислот пальмітинової і стеаринової і порівняно мало тригліцеридів ненасичених кислот типу лінолевої. Він має жовтувате забарвлення і слабкий запах, температура його плавлення 42-52 °С. При кімнатній температурі він твердий і крихкий, через те в чистому вигляді як мацева основа непридатний. Іноді він використовується для ущільнення мазей на жирових основах.

Аналогічні властивості і застосування має баранячий жир.

Гусячий жир (*Adeps anserinum*) - м'яка маса жовтувато-кремового кольору з температурою плавлення 26-34 °С; належить до числа важкозастигаючих жирів, використовується у складі мазей приобмороженнях.

Рослинні жири (олії). Велика частина рослинних жирів відноситься до числа рідких, тому вони в чистому вигляді як основи не використовуються. Вони досить широко застосовуються як добавки до твердих основ (жирів, восків, вуглеводнів), утворюючи сплави м'якої консистенції. У технології мазей використовують олії: мигдальну, абрикосову, персикову, соняшникову, сливову, бавовняну, оливкову та ін.

Гідрогенізовані жири - це продукти промислової переробки жирів і рослинних олії.

Процес гідрування природних жирів здійснюється в реакторах при підвищеній температурі (180-240 °С) і тиску, у присутності каталізаторів (зазвичай мідно-нікелевих) і при постійній подачі водню.

В результаті насичення воднем гліцеридів неграничних жирних кислот останні перетворюються в граничні, утворюючи продукти будь-якої консистенції з різними температурами плавлення аж до твердих продуктів, що мають більшу стабільність фізико-хімічних показників.

Гідрогенізовані жири можуть бути використані:

- а) самостійно як основи для мазей, якщо вони в'язкопластичні;
- б) як компоненти основ для мазей, якщо вони тверді чи напіврідкі.

ДФ XI як мазеві основи рекомендує використовувати такі мазеподібні продукти:

Саломас, чи гідрожир (*Adeps hydrohenisatus*), одержуваний зрафінованих рослинних олій, схожий зі свинячим жиром, але більш щільний. *Рослинне сало* (*Axungia vegetabilis*) — сплав, що складається з 88-90 % гідрожирів і 10-12 % рослинної олії.

Комбіжир (*Adeps compositus*) - сплав, що складається з 55 % саломасу, 30 % рослинної олії і 15 % яловичого, свинячого чи гідрованого китового жиру.

Вуглеводневі основи. У 1876 р. у фармацевтичну практику був уведений вазелін як основа для мазей. Як компоненти основ для мазей у цей час стали також застосовувати рідкі і тверді парафіни. Комбінації рідких і твердих вуглеводнів давали можливість створювати мазеві основи необхідної консистенції, які б не гіркли, були нейтральними і сумісними з великою кількістю лікарських препаратів.

Вазелін (Vaselinum) (ДФ IX ст. 746) являє собою очищену суміш твердих, м'яких і рідких вуглеводнів, одержуваних з нафти.

Однорідна, що тягнеться нитками, мазеподібна маса без запаху, білого чи жовтуватого кольору. При намазуванні на скляну пластинку дає рівну несповзаючу плівку. З жирними оліями і жирами змішується у всіх співвідношеннях. При розплавлюванні дає прозору рідину зі слабким запахом парафіну або нафти. Температура плавлення 37-50 °С. Не омилюється розчинами лугів, не окисляється, не гіркне на повітрі і не змінюється при дії концентрованих кислот. Вазелін широко застосовують як самостійну мазеву основу для поверхнево діючих дерматологічних мазей. Для застосування на слизові оболонки і збільшення резорбтивної здатності вазеліну його комбінують з ланоліном. Для очної практики застосовують вазелін сорту «для очних мазей», очищений від відновлюючих домішок і підданий гарячому фільтруванню і стерилізації.

Поряд з фармакопейним застосовують також вазелін медичний за ДСТ 3682- 52, одержуваний сплавкою церезину, парафіну, очищеного петролатуму чи їх домішок з очищеною нафтовою олією.

Петролатум (Petrolatum) - це суміш твердого парафіну з мінеральною олією, ясно-коричнева маса з температурою плавлення вище 60 °С. Одержують при депарафінізації нафтових авіаційних олій. Для медичних цілей додатково очищається і використовується у складних основах для мазей як наповнювач.

Парафін (Paraffinum solidum) являє собою білу кристалічну масу, жирну на дотик. Складається з граничних високомолекулярних вуглеводнів, має температуру плавлення 50-57 °С, застосовується як добавка до основ з метою ущільнення їх консистенції. В умовах жаркого клімату до звичайної основи ДФ X рекомендує додавати 10 % парафіну чи воску.

Олія вазелінова, чи рідкий парафін (Oleum Vaselini, Paraffinum liquidum) - це фракція нафти, одержувана після відгонки гасу. Безбарвна масляниста рідина без запаху і смаку, нерозчинна у воді і легко змішується у всіх відношеннях з рослинними оліями (крім касторової). Застосовується з метою одержання основи м'якшої консистенції.

Озокерит (Osokeritum) - воскоподібний природний мінерал, чи гірський віск, суміш високомолекулярних вуглеводнів. Застосовується у складних основах у вигляді знесмоленого озокериту - ясно-жовтої маси, що плавиться при температурі вище 60 °С.

Церезин (Ceresinutn) - рафінований озокерит, що представляє собою аморфну безбарвну ламку масу, що плавиться при 68-72 °С. У хімічному відношенні індиферентний. Добре сплавляється з жирами і вуглеводнями, утворюючи сплави, що не кристалізуються. Застосовується для одержання складних мазевих основ (штучних вазелінів).

Вазелін штучний (Vaselinum artificiale) - це складні сплави, приготовлені з рідкого і твердого парафінів, знесмоленого озокериту або церезину, іноді з добавкою петролатуму. У найпростішому випадку це сплав 1 частини парафіну і 4 частин вазелінової олії (Unguentum Paraffini). Сплав схильний до синерезису і при зберіганні стає зернистим. Якість цих сплавів зазвичай тим краща, чим складніше їх поєднання.

Нафталанська нафта (Naphthalanum liquidum, Naphtha Naphthalani) - густа сиропоподібна рідина чорного кольору з зеленкуватою флюоресценцією і своєрідним запахом. Змішується у всіх співвідношеннях із гліцерином, оліями і жирами. Діє дезинфікуюче і болезаспокійливо. Ефективний лікувальний засіб при опіках I і II ступеня. Є ряд прописів з нафталанською нафтою для лікування корости, сверблячки, екзем, бешихи шкіри, артритів, радикулітів та інших захворювань.

Входить до складу нафталанної мазі (Unguentum Naphthalani), яка представляє собою суміш з 70 частин нафталанської рафінованої нафти, 18 частин парафіну і 12 частин петролатуму (пропис ДФ IX).

У вітчизняній літературі є відомості про використання технічних вуглеводнів у складі основ для мазей. Так, для лікування лускатого лишая, екземи, нейродерміту рекомендуються мазі, що містять амідохлоридну ртуть, ксероформ, вісмуту нітрат основний, приготовлені на штучному вазеліні Боля (парафіну твердого - 1 частина, автолу чи олії турбінної - 2 частини). Для лікування екзем, псоріазу, дерматозів рекомендується мазь на основі, що складається з технічного автолу № 17 - 60 %, парафіну твердого - 30 % (до складу мазі входить дерматол і вісмуту нітрат основний по 5 %).

Однак застосовувати технічні, малоочищені вуглеводні слід обережно, щоб уникнути негативного впливу на шкіру чи на слизові оболонки.

Силіконові основи. Роботами М. Т. Алюшина покладено початок застосування силіконових рідин у складі основ для мазей. У даний час наша промисловість виробляє *полідиметил-, полідіетил- і поліметилфеніл-силіконові рідини*.

З перерахованих силіконових рідин найкращу сумісність з лікарськими речовинами та іншими компонентами основ мають полідіетилсилоксани. Вони змішуються з вазеліновою чи рослинною оліями (крім касторової), сплавляються з вазеліном, парафіном, церезином, жирами, спермацетом, воском та ін.

У полідіетилсилоксанових рідинах добре розчиняються ментол, камфора, фенілсаліцилат, дьоготь, фенол та інші лікарські речовини.

На відміну від жирних олій силіконові рідини при зберіганні не гіркнуть. Вони також застосовуються для виготовлення захисних мазей, кремів, тому що не змочуються водою і не розкладаються від впливу мінеральних кислот.

Поряд з есилоном-4 і есилоном-5 у фармацевтичній практиці широко використовується кремнію діоксид SiO_2 , відомий за назвою оксил чи *аеросил* - білий аморфний порошок, непористий, високодисперсний, має високу адсорбційну здатність. Аеросил може утримувати без втрати сипкості 15-60 % різних рідин, у воді не набухає, але зв'язує її, утворюючи суспензію, яку потім можна перетворити в гомогенну мазеву основу.

При виготовленні м'яких лікарських форм доцільно використовувати аеросил з високою питомою поверхнею, тобто аеросил А-380 (промисловою випускаються марки: А-175, А-300, А-380, що розрізняються ступенем дисперсності). Як допоміжна речовина аеросил використовується як загущувач і стабілізатор мазевих основ у концентрації до 5 %,

Відома *есилон-аеросильна основа*, що представляє собою 84 % есилону-5, загущеного 16 % аеросилу. Це безбарвний високов'язкий прозорий гель, нейтральної чи слабокислої реакції зі своєрідним запахом.

Есилон-аеросильна основа має високу хімічну стабільність, не розшаровується і не гіркне при тривалому зберіганні, забезпечує місцеву поверхневу дію і стабільність лікарських речовин. Може бути використана і як захисна мазь для захисту шкіри від пролежнів, при лікуванні кишкових свищів та ін.

Характеристика гідрофільних основ. Гідрофільні мазеві основи містять у собі речовини різної хімічної природи, поєднані загальною властивістю розчинятися чи набухати у воді. Вони являють собою драглі високомолекулярних сполук (природні або синтетичні) чи високодисперснихгідрофільних глин.

Деякі з цих основ добре всмоктуються через шкіру, інші - утворюють на шкірі більш-менш пружні захисні плівки, тобто втрачають воду за рахунок випаровування. Оскільки випаровування води пов'язане з поглинанням тепла, гідрофільні основи мають охолоджуючу дію, що нагадує дію вологої пов'язки. Гідрофільні основи сумісні з багатьма лікарськими сполуками і легко їх віддають із зовнішньої водної фази в тканини організму.

Мильні основи одержують розчиненням мила при нагріванні у воді або в результаті взаємодії гліцерину і стеаринової кислоти з розчинами натрію чи калію карбонатів. Концентрація мила коливається від 5 до 10 %. Вони легко всмоктуються в шкіру, добре змішуються з жирними основами, утворюючи емульсійні системи.

Основи на базі мил мають лужну реакцію і тому не можуть вважатися індиферентними.

Калійне (зелене) мило має необхідні для мазей консистентні властивості і досить часто використовується в складі протикоростяних мазей.

Желатино-гліцеринові основи виготовляються з різним вмістом желатину, гліцерину і води.

Желатинові гелі в концентрації до 3 % - ніжні легкоплавкі драглі, що розріджуються при втиранні в шкіру, повільно всмоктуються, широко застосовуються при виготовленні різних кремів.

Гелі, що містять більше 5 % желатину, густі, пружні, не плавляться при температурі тіла, важко розріджуються, наносяться на шкіру в розплавленому стані за допомогою пензлика. Желатинові основи легко вражаються мікроорганізмами і вимагають консервування, при зберіганні піддаються висиханню. Крохмально-гліцеринова основа, або гліцеринова мазь (*Unguentum Glycerini*) являє собою білуватого кольору напівпрозору драглюватої консистенції масу, легко розчинну у воді і секретах слизових оболонок. Ця остання обставина сприяла її тривалому застосуванню як основи для виготовлення мазей, що наносяться на слизові оболонки. Згідно ДФ IX крохмально-гліцеринову мазь готують шляхом змішування 7 частин пшеничного крохмалю з рівною кількістю води очищеної з наступним додаванням 93 частин гліцерину при обережному нагріванні на водяній бані до одержання 100 частин однорідної маси. Основа стійка у відношенні мікрофлори, але нестійка у фізико-хімічному відношенні, бо при зберіганні піддається синерезису. Колагенові основи. *Колаген* (ВФС 42-726-78) - природний біополімер, що представляє собою фібрилярний білок сполучної тканини тварин. Одержують його з визначених ділянок шкіри у вигляді пастоподібної маси або розчину. Колаген раніше використовували для виготовлення ряду медичних виробів (шовний матеріал, судинні протези і т. п.). Потім з нього почали одержувати плівки, що містять лікарські речовини різного призначення. Колаген дуже перспективний для мазей, тому що забезпечує виражений терапевтичний ефект і пролонговану дію.

Як гідрофільні основи були запропоновані трагаканто-гліцеринові драглі, що містять 3 % трагаканту і до 40 % гліцерину.

У закордонній практиці знайшли застосування: пектинові, альгінові, муцинові та інші основи з рослинних ВМС.

У нашій країні були досліджені можливості застосування розчинів полісахаридів мікробного походження як основи для мазей.

Метилцелюлоза (МЦ) одержуваний	- взаємодією	простий ефір, лужної целюлози і
-----------------------------------	-----------------	---------------------------------------

хлористого метилу. Приготування водних розчинів МЦ див. на стор. 286. Введення МЦ у мазі на жирових основах надає їм гідрофільність і більш швидке вивільнення лікарських речовин, поліпшується контактування лікарських речовин з ураженими ділянками шкіри.

Володіючи адсорбційними властивостями,

МЦ поглинає різного роду виділення ушкодженої шкіри і створює захисну

плівку на поверхні шкіри. МЦ сумісна з багатьма лікарськими препаратами.

Натрій-карбоксиметилцелюлоза (Натрій-КМЦ). Розчини натрій-КМЦ як основи для мазей застосовуються обмежено, хоча й мають перспективи. Основи на базі МЦ і натрій-КМЦ зазвичай одержують, змішуючи їх із гліцерином за прописами:

- 1) метилцелюлози 6,0 г, гліцерину 20,0 г, води 74 мл;
- 2) натрій-КМЦ 6,0 г, гліцерину 10,0 г, води 84 мл. В основи додають консерванти. Заслуговують на увагу й інші похідні целюлози, що випускаються у виробничому масштабі.

Як основи для мазей відоме застосування оксипропілметилцелюлози (ОПМЦ) і ацетофталілцелюлози (АФЦ).

Поліетиленоксидні (поліетиленгліколеві) (ПЕО) основи одержують сплавлюванням твердих і рідких поліетиленоксидів.

ПЕО - основа складається з 60,0 г ПЕО-400 і 40,0 г ПЕО-4000 чи 70,0 г ПЕО- 400 і 30,0 г ПЕО-1500. На водяній бані при 70 °С розплавляють ПЕО- 4000 (ПЕО- 1500), додають ПЕО-400 і перемішують механічною мішалкою протягом 30 хвилин до одержання однорідної м'якої сметаноподібної маси.

Поліетиленгліколева основа - нейтральна, нетоксична, при тривалому застосуванні не мацерає шкіру, легко вивільняє лікарські речовини, не є середовищем для розвитку мікроорганізмів.

Крім цього. ПЕО-основи мають здатність розчиняти гідрофільні та гідрофобні лікарські речовини; слабку бактерицидну дію, обумовлену наявністю в молекулі первинних гідроксильних груп; осмотичну активність, що сприятливо позначається при лікуванні забруднених ран. У таких випадках мазі на ПЕО діють як вимиваючі і очищаючі засоби.

Поліетиленові гелі (наприклад, аеросилу 4 ч., олії вазелінової 84 ч., парафіну 6 ч., поліетилену високого тиску 15 ч.) входять до складу захисних мазей (для захисту шкіри від дії лугів, кислот), прохолоджуючих емульсійних кремів та ін. Вони індиферентні, погано змиваються з поверхні шкіри, несумісні з водою і водними розчинами лікарських речовин, спиртом, березовим дьогтем, іхтіолом.

Основи з глинистих мінералів. До складу глин і глинистих порід входять найбільш характерні і специфічні для них мінерали: каолініт - основний мінерал медичної білої глини, монтморилоніт-бентонітових глин і т. п. Вони на 90 % складаються з оксидів кремнію, алюмінію, заліза, магнію і води. У незначних кількостях до складу мінералів також входять оксиди кальцію, натрію, калію, титану. Деякі з цих оксидів в окремих мінералах відсутні.

Для фармацевтичних цілей бентоніт і інші глинисті мінерали повинні застосовуватися цілком очищеними від грубих домішок і піску. Це досягається відмудлюванням з наступним висушуванням (і одночасною стерилізацією) порошку

мінералу.

За своїм станом глинисті мінерали - високодисперсні системи. Вони характеризуються активною фізико-хімічною взаємодією з водою (набухають і міцно її утримують). Так, наприклад, натрієві форми бентонітів при змочуванні водою набухають, збільшуючись в обсязі у 15-18 разів. Утворені м'які драгли добре розподіляються на шкірі і сприймають багато лікарських речовин, тому що мають хімічну індиферентність.

Здатність бентоніту при додаванні води перетворюватися в гель робить можливим його використання для виготовлення сухих концентратів у формі порошків чи таблеток.

За найпростішими прописами бентонітова основа складається з 13-20 % натрієвої форми мінералу, 10 % гліцерину і 70-77 % води.

Фітостеринові основи. Фітостерин являє собою білий чи злегка жовтуватий порошок, жирний на дотик, одержуваний при гідролізі соснової деревини.

При збовтуванні з гарячою водою розбухає і поглинає до 120 % води, утворюючи мазеподібні продукти різної щільності, має здатність стабілізувати емульсійні системи. Для виготовлення мазей запропонована основа, що складається з фітостерину (12-15 %) і води (85-88 %). Фітостерин змішують з холодною водою і суміш нагрівають до 50-60 °С протягом 4-6 годин при постійному перемішуванні. Утворюється біла чи злегка жовтувата маса, що легко і рівномірно намазується на шкірний покрив. Вона легко змішується з лікарськими речовинами і не змішується з вазеліном, жирами й оліями. При тривалому зберіганні фітостеринова основа висихає. Однак при наступному змішуванні фітостерину, що залишився, з теплою водою (50-60°C) знову утворюється маса, що має початкові властивості. Ця властивість фітостерину дає можливість одержувати сухі концентрати мазей. Фітостеринова основа сама по собі підсушує запалену шкіру. Характеристика ліпофільно-гідрофільних (дифільних) основ. Це різні за складом композиції, що мають як ліпофільні, так і гідрофільні властивості. Вони характеризуються здатністю змішуватися як з жиророзчинними речовинами, так і з водними розчинами лікарських речовин. До цієї групи відносяться основи як безводні сплави ліпофільних основ з емульгаторами, що здатні поглинати значну кількість води (абсорбційні основи), так і водомісткі емульсійні основи. Ліпофільно-гідрофільні основи, на відміну від вуглеводнів, забезпечують значну резорбцію лікарських речовин з мазей, не заважають газо- і теплообміну шкірного покриву, мають гарні консистентні властивості. Таким чином, це одна з найбільш розповсюджених і перспективних основ. Найпоширеніший представник цієї групи - ланолін (*Lanolinum*), який одержують із промивних вод овечої вовни. Тому часто цю речовину називають шерстяним воском (*Adeps lanae*). Природна суміш складних ефірів високомолекулярних циклічних спиртів, жирних кислот і вільних високомолекулярних спиртів (холестерину та ізохолестерину). Очищений ланолін -

маса біло-жовтого кольору, густої, в'язкої, мазеподібної консистенції, зі своєрідним слабким запахом; температура плавлення 36-42°C. У воді ланолін нерозчинний, але змішується з нею, поглинаючи (емульгуючи) її понад 150 %, не втрачаючи при цьому своєї мазеподібної консистенції. На цій важливій і цінній властивості засноване застосування безводного ланоліну (*Lanolinum anhydricum*), оскільки за допомогою його в мазі можна вводити велику кількість водних рідин. Безводний ланолін має досить високу стабільність і хімічну індиферентність. Він здатний всмоктуватися шкірою і слизовими оболонками, не подразнює їх, легко сплавляється з жирами, вуглеводнями і воском. Недолік безводного ланоліну як основи - висока в'язкість, клейкість і труднощі намазування - не дозволяє застосовувати його в чистому вигляді. З цієї причини він майже завжди застосовується в суміші з іншими основами і найчастіше - з вазеліном. ДФ Х рекомендує користатися ланоліном водним (*Lanolinum hydricum*), якщо в рецепті не зазначений вид ланоліну. *Водний ланолін* - це густа жовтуватобілого кольору в'язка маса, що складається з 70 частин ланоліну безводного і 30 частин води. При нагріванні, як всяка емульсійна система, він розшаровується. Недолік ланоліну - несприятливий вплив на шкіру, що виявляється у вигляді алергійних реакцій, особливо в дерматологічних хворих. Для поліпшення властивостей ланоліну його стали піддавати різній обробці. У результаті цього отримане ацетильоване похідне ланоліну. *Ацетильовинний ланолін* має меншу липкість, здатність змішуватися з мінеральними оліями, кращі **пластифікаційні** властивості, позбавлений алергійних властивостей. Використовують як пом'якшуючу добавку в мазях.

Розроблено методи одержання оксиетильованих похідних ланоліну, що одержали назву *водорозчинних ланолінів («водлани»)*. Емульгуючі властивості їх невисокі, але вони гарні стабілізатори і пластифікатори, надають емульсіям кращого вигляду і стійкості при зберіганні.

З ланоліну шляхом гідролізу одержують вищі жирні спирти. Нерозділена суміш спиртів випускається у вигляді невеликих шматків, що плавляться при температурі близько 60 °С. носить назву *спиртів шерстяного воску*, що застосовуються як емульгатори при виготовленні емульсій типу В/О.

З метою поліпшення властивостей спиртів шерстяного воску (підвищення стійкості до впливу кислот і лугів, одержання продуктів стабільнішого складу, зменшення окисного псування та ін.) їх піддають оксиетильованню. *Оксиетильовані похідні спиртів* стабілізують емульсії типу О/В, а також можуть бути солубілізаторами.

Для підвищення виходу спиртів ланолін піддають гідруванню. Гідрогенізація ланоліну здійснюється методами, застосовуваними при гідруванні жирів. Був отриманий *гідролін*, який можна використовувати як емульгатор для одержання емульсійних основ для мазей. Гідролін у порівнянні з ланоліном має нижчі

значення кислотного й ефірного чисел. Він ясно-жовтого кольору, майже позбавлений запаху, має меншу липкість і більш високу емульгуючу здатність.

Спермацет (Cetaceum) - твердий воскоподібний продукт, одержуваний з кашалотового жиру. Це складний ефір етилового спирту і пальмітинової кислоти, температура плавлення 45-54 °С, стійкий при зберіганні. Легко сплавляється з жирами, восками, вазеліном. Ці сплави мають визначену щільність, своєрідну слизькість і здатність поглинати водні рідини, утворюючи грубі емульсії, тому часто застосовуються в косметичі для виготовлення кремів.

Віск (Cera). Бджолиний віск являє собою тверду, зернисту, ламку масу від жовтого до коричневого кольору зі слабким запахом меду. Плавиться при температурі 63-65 °С.

З жовтого воску (Cera flava) під впливом сонячного світла на повітрі або хімічною обробкою одержують білий віск (Cera alba). Для виготовлення мазей краще використовувати віск жовтий. Бджолиний віск добре сплавляється з жирами, вуглеводнями й іншими восками. Завдяки наявності вищих спиртів віск здатний емульгувати деякі кількості води. Він додає основам і мазям пластичність і підвищує їх щільність. Часто як основу використовують суміш, що складається з воску жовтого (10 частин), олії мигдальної (35 частин), води очищеної (25-30 частин). Іноді для пом'якшення шкіри як мазь використовують композицію, що складається з воску жовтого (7 частин), спермацету (8 частин), олії мигдальної (60 частин), води очищеної (25 частин). *Емульсійні основи для мазей*, як і всі емульсії, мікрогетерогенні дисперсні системи. Вони складаються, як правило, з рідини, нерозчинної чималорозчинної в іншій рідині чи високов'язкій речовині. Найчастіше для виготовлення емульсійних мазевих основ використовують рідини з яскраво вираженого полярністю (вода, водні розчини гліцерину, вуглеводів, етиленгліколі і т. п.) і неполярні чи малополярні речовини (жири, вуглеводні, силіконові рідини та ін.). Емульсійні основи для мазей є концентрованими емульсіями як першого, так і другого роду, у яких вміст дисперсної фази часом досягає 50-70 % і більше. Через надлишок вільної поверхневої енергії на міжфазній поверхні емульсійні основи нестійкі, тому для одержання стабільних композицій у їх склад вводять поверхнево-активні речовини, так звані емульгатори. Мазі на емульсійних основах характеризуються малими значеннями в'язкості, зменшують сухість шкіри, підвищують її м'якість і еластичність, підтримують нормальний водний баланс шкіри, знижують запальні явища, мають гарний товарний вигляд. Емульсійні основи типу О/В мають хорошу консистенцію, відмінний естетичний вигляд, не залишають на шкірі жирного сліду, легко з неї змиваються. Дисперсійним середовищем цих основ є вода, тому внаслідок її випаровування мазі, що готуються з їх допомогою, характеризуються охолоджуючою дією на шкіру і слизові. Для стабілізації основ у якості емульгаторів використовують як іоногенні (катіонактивні й аніонактивні), так і неіоногенні ПАР. Катіонактивною ПАР є цетилперидинію хлорид - білий

порошок, мильний на дотик, розчинний у воді і спирті, дуже легко розчинний в ефірі. При збовтуванні водних розчинів утворюється рясна піна. Як емульгатор О/В використовується в концентрації 0,1-0,5 %. Катіонактивні ПАР використовуються обмежено внаслідок їх високої токсичності. Аніонактивні ПАР застосовуються значно ширше. Аніонактивними емульгаторами є мила й алкілсульфати. *Емульгатори - мила лужних металів.* Натрієві, калієві й амонієві солі жирних кислот добре емульгують рослинні і гідрогенізовані жири. Вони більше придатні для виготовлення рідких мазей (лініментів). *Емульгатори - полівалентні мила.* Багатовалентні металеві мила (цинкове, кальцієве) можуть утворювати високодисперсні емульсії типу В/О з високим вмістом води (до 70 %) як дисперсної фази. *Емульгатори-мила*, утворені триетаноламіном, також здатні своїми аніонами стабілізувати основи, утворюючи на олійній фазі поверхневі адсорбційні шари. *Емульгатори-алкілсульфати* - сірчаноокислі ефіри вищих спиртів. Найбільш застосовувані в даний час натрієві солі алкілсульфатів: натрійлаурилсульфат, натрійцетилсульфат, натрійстерилсульфат. Поряд з алкілсульфатами знаходять застосування також деякі алкілсульфонати, наприклад, натрійцетилсульфонат. Значно більше у фармацевтичній практиці використовуються *неіоногенні емульгатори*, гідрофільні властивості яких різко посилені оксигенуванням. *Емульгатори-твіни* одержують шляхом обробки спенів (спанів) оксидом етилену в присутності каталізатора - натрію їдкого. У залежності від того, який зі спенів вступає в реакцію етерифікації і яка ступінь полімеризації оксиду етилену, розрізняють наступні твіни, що мають торгову назву Твін-20, Твін-40, Твін-60, Твін-80 та ін. Усі вони мають рідку консистенцію, добре розчиняються у воді й органічних розчинниках. *Емульгатор № 1* (П. С. Угрюмова) (ФС 42-285-72) суміш натрієвих солей сірчаноокислих ефірів високомолекулярних спиртів каталогового жиру з температурою плавлення 49 ± 2 °С і вільних високомолекулярних жирних спиртів (цетилового, октадецилового та ін.). Це тверда маса буруватого кольору, жирна на дотик, із запахом кашалотового жиру. 1 частина емульгатора здатна заемульгувати 9 частин води. Рекомендовано *емульсійну основу*, до складу якої входять натрію лаурилсульфат - 2 частини, білий віск - 1 частина, пропіленгліколь - 10 частин, цетиловий спирт - 15 частин, вода очищена - 72 частини. На водяній бані сплавляють віск, пропіленгліколь і цетиловий спирт. Отриманий сплав енергійно змішують з теплим (60 °С) водним розчином натрію лаурилсульфату до одержання однорідної маси. Її можна використовувати для виготовлення мазей із сульфаніламидами, осадженою сіркою, саліциловою і бензойною кислотами, препаратами ртуті та ін.

Запропоновано емульсійні основи наступних сполук:

Триетаноламіну 2,0

Стеаринової кислоти

15.0

Ланоліну б/в 2,0

Масла вазелінового 25,0

Гліцерину 5,0

Води очищеної до 100.0

До сплаву стеаринової кислоти, ланоліну й масла вазелінового додають нагрітий розчин триетаноламіну і гліцерину у воді і добре перемішують до охолодження.

Гідрогенізованого сульфожиру 8,0

Натрію альгінату 2,0

Парафіну 30,0

Воску білого 2,0

Води очищеної до 100,0

Спочатку готують водний розчин натрію альгінату, що, набухаючи, утворює гель, інші компоненти сплавляють і змішують з гелем.

Емульсійних восків 7,0

Масла вазелінового 7,5

Гліцерину 12,5

Есилону-5 10,0

Натрію бензоату 0,2

Води очищеної 62.8

Виготовляють змішуванням у ступці сплаву емульсійних восків, есилону-5, масла вазелінового і гліцерину з підігрітим розчином натрію бензоату у воді. Ця основа використовується для виготовлення мазей з анестетиками (анестезин, новокаїн, тримекаїн, дикаїн).

Для виготовлення очних мазей з пілокарпіну гідрохлоридом використовують основу, що складається з емульгатора № 1 - 15 частин, коричневого спирту - 0,15 частин і води очищеної - 77,85 частин.

Емульсійні основи типу В/О при тривалому перебуванні на шкірі можуть викликати її мацерацію, що ще більше сприяє резорбції лікарського препарату. Вони характеризуються невеликими значеннями пластичної в'язкості, границі текучості, тому легко наносяться на шкіру. Будучи емульсіями другого роду, вони менше здатні змінювати свою консистенцію при зберіганні. *Емульгатори - вищі жирні спирти і їх похідні.* Цінними компонентами мазевих основ є продукти омилення спермацету: цетиловий і стеариновий спирти, що мають температуру плавлення 50 і 59 °С відповідно. Обидва хороші емульгатори. Мазеві основи, що містять їх у кількості 5-10 %, здатні інкорпорувати до 50 % водних розчинів, утворюючи емульсії типу В/О. До похідних вищих жирних спиртів відноситься *емульгатор ДО*, застосовуваний у виробництві косметичних мазей. Він являє собою калієву сіль ефіру високомолекулярних спиртів (фракція, збагачена цетиловим спиртом) і фосфорної кислоти. Сплав, що складається з 30 % емульгатора ДО і 70 %

високомолекулярних спиртів кашалотового жиру, одержав назву *емульсійного воску*. Це тверда однорідна маса світло-кремового кольору, добре сплавляється з жирами, оліями, вуглеводнями. *Емульгатори - похідні полімеризованого гліцерину*. До цієї групи відносяться мазеві основи, приготовлені за допомогою твердих емульгаторів Т-1 і Т-2. Т-1 - суміш неповних моно- і диефірів дигліцерину зі стеариною кислотою; Т-2 - суміш неповних складних диефірів тригліцерину і стеаринової кислоти. *Емульгатори - спани (спени)*. Цю назву мають неповні ефіри сорбітану і вищих жирних кислот. Залежно від того, яка кислота вступає у взаємодію із сорбітаном, утворювані спени мають різні властивості і розрізняються за цифровими позначеннями: спан-20, спан-40, спан-60, спан-80 (відповідно ефіри сорбітану і лауринової, пальмітинової, стеаринової, олеїнової кислот). Незважаючи на те, що майже всі спени стабілізують емульсії типу В/О, спан-80 є емульгатором типу О/В. У промислових масштабах виробляється сорбітанолеат, що представляє собою суміш моно- і диефірів сорбітану й олеїнової кислоти. За зовнішнім виглядом - це високов'язка, що тягнеться нитками, маса ясно-коричневого кольору. Рекомендується для виготовлення емульсійних основ для мазей.

Емульгатор-пентол. ПАР, що представляє собою суміш моно-, ди- і тетраефірів чотириатомного спирту пентаеритриту й олеїнової кислоти. Сплави вазеліну з 5 % пентодом утворюють стійкі високодисперсні емульсійні системи типу В/О з 50-60 % води. Основа стійка при зберіганні, заморожуванні і нагріванні. *Емульгатори-жироцукри*. Під жироцукрами розуміють неповні складні ефіри сахарози з вищими кислотами («цукрові мила»). Вихідною сировиною для одержання жироцукрів служать сахароза й індивідуальні жирні кислоти (стеаринова, пальмітинова, лауринова та ін.) або суміш кислот кокосової, пальмової та інших рослинних олій. За властивостями жироцукри є ПАР і, отже, можуть бути емульгаторами. Ф. А. Жогло синтезував і вивчив ряд моно- і диефірів сахарози. Ним встановлено, що диефіри пальмітинової і стеаринової кислоту кількості 2 % здатні з вазеліновим маслом (47 %), водою (45 %), метилцелюлозою (1 %) і церезином (5 %) утворювати стійку консистентну емульсію типу В/О. Метилцелюлоза і церезин у ній виконують роль загущувача. У чистому вигляді жироцукри являють собою безбарвні кристалічні речовини без смаку і запаху. В організмі розпадаються на жирні кислоти, глюкозу і фруктозу. Не діють алергічно на шкіру, зберігають постійні значення рН шкіри і нормальний водний баланс. На базі емульгатора Т-2 Е. Н. Кутумова запропонувала мазеву основу, яка згідно з ФС 42-124-72 називається «консистентна емульсія вода-вазелін» і має такий склад:

Вазеліну	60.0
Емульгатора Т-2	10.0
Води очищеної	30.0

Вазелін з емульгатором сплавляють при помішуванні на водяній бані,

поступово додають гарячу воду (90-95 %), знову перемішують доти, поки температура не знизиться до 30 °С, і залишають у прохолодному місці до наступного дня.

Маса мазеподібної консистенції білого кольору з жовтуватим відтінком. Вона включена в ДФ ІХ як основа для виготовлення мазей сірчаної простої, скипидарної і з калію йодидом.

Для аптечного виготовлення мазей рекомендовані дві *емульсійні основи*. До складу першої входить *ланолін безводний - 168 частин, вазелін -240 частин, вода очищена - 72 частини*.

Друга емульсійна основа складається з *ланоліну безводного, олії соняшникової і води очищеної, взятих у рівних кількостях*. Спочатку сплавляють ліпофільні компоненти, потім додають при помішуванні гарячу воду, емульгування продовжують до повного охолодження основи.

Термін придатності цих основ обмежений при температурі не вище 25 °С для першої основи - 15 діб, для другої - 5 діб.

Абсорбційні основи. Поряд з емульсійними основами широке застосування знайшли безводні сплави ПАР з компонентами, що мають гідрофільні та гідрофобні властивості.

Ці своєрідні консистентні напівфабрикати ряд дослідників відносять до особливого класу мазевих основ, називаючи їх абсорбційними. Завдяки наявності ПАР ці основи здатні змішуватися з водою, водними розчинами лікарських речовин, утворюючи емульсії типу В/О або М/В. У зв'язку з цим термін «абсорбційна» позначає лише властивість основи інкорпорувати воду.

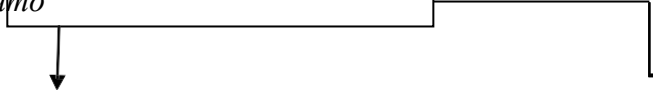
Запропоновано *абсорбційну основу* такого складу:

Спиртів	шерстяного			
	воску	6,0	Вазеліну	10,0
Церезину		24,0		
Масла вазелінового		60,0		

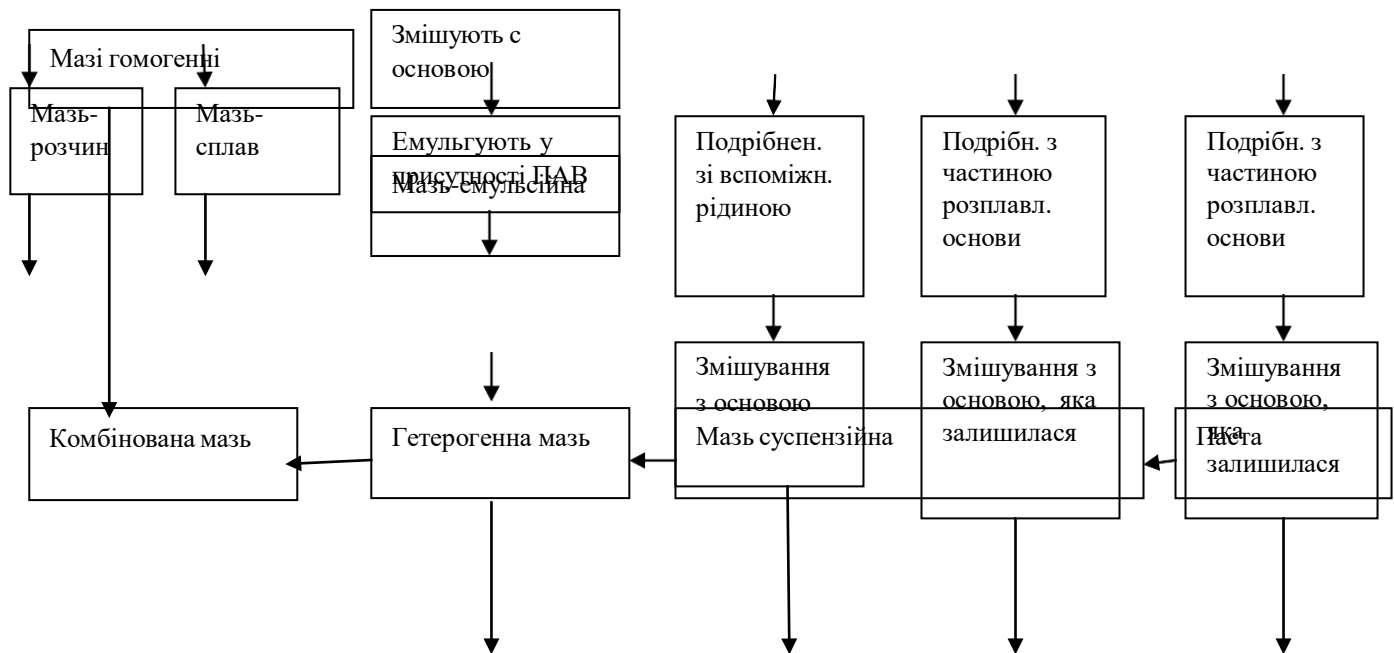
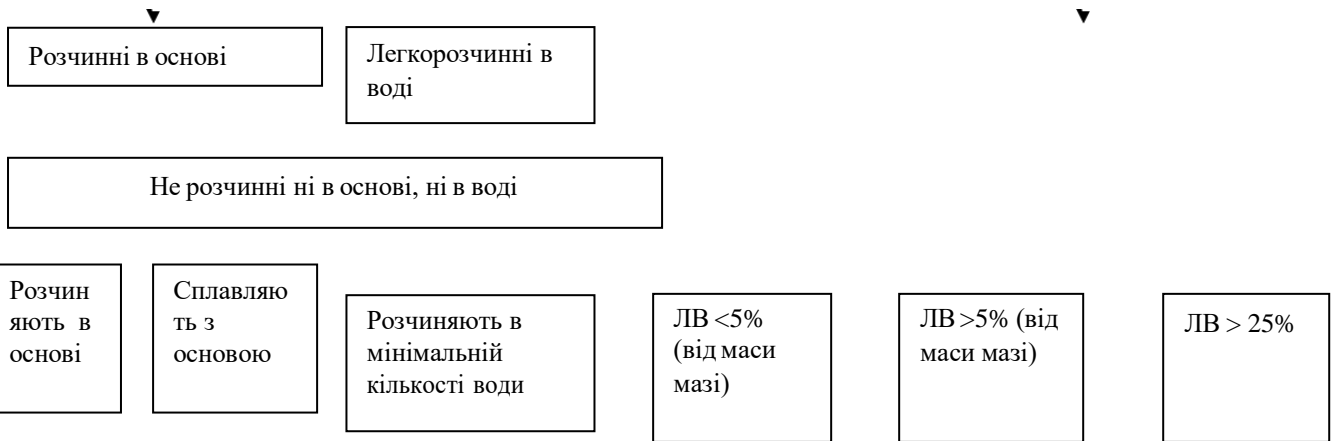
Ці інгредієнти сплавляються на водяній бані при 70-80 °С. і суміш перемішується до охолодження. Допускається зміна концентрації церезину і вазелінового масла з метою одержання основи будь-якої бажаної консистенції. Для одержання емульсійної основи на спиртах шерстяного воску слід до розплавлених інгредієнтів абсорбційної основи при перемішуванні додати 50 % води, нагрітої до 70-80 °С. В цю основу можна вводити різні лікарські речовини: сірку, цинку оксид, борну і саліцилову кислоти, гідрокортизон, левоміцетин, калію йодид, стрептоцид та ін. Стабільність мазі зберігається більше 2 років. До складу багатьох абсорбційних основ поряд з ПАР, оліями, восками включені вуглеводні. Це зв'язано з прагненням зменшити несприятливий вплив вуглеводнів на шкіру, слизову, раневі поверхні. Для виготовлення мазей також використовуються сплави вазеліну з ланоліном

безводним v різних співвідношеннях: 9:1, 8:2. 6:4.

Методи приготування ~~супозиторіїв~~ ^{різ залежно від методу. Оцін} ручне формування, виливання. Розрахунки, які пов'язані з приготуванням супозито

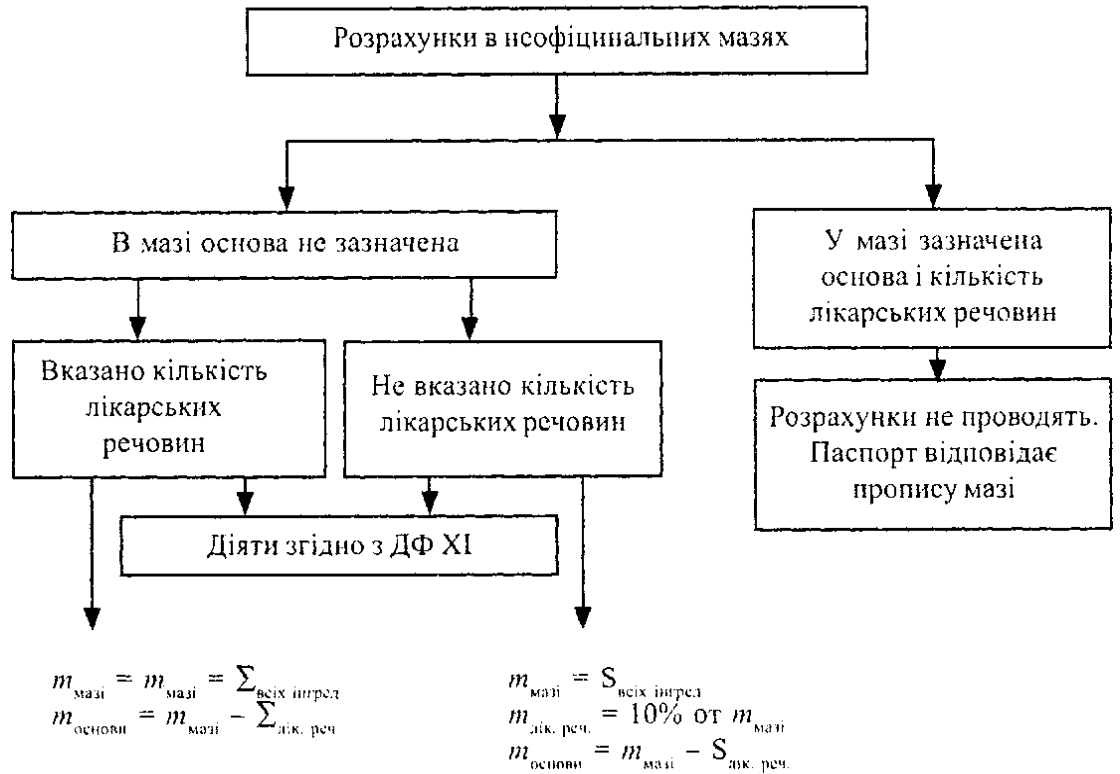

ка якості. Напрямки».

Численні дослідження показують, що основи для мазей по їх здатності забезпечувати найбільш інтенсивне вивільнення і резорбцію лікарських препаратів можна розташувати в наступний ряд: гідрофільні, емульсійні типу О/В, емульсійні типу В/О, абсорбційні і гідрофобні. Але дотримувати зазначеної вище залежності активності мазі від характеру основи при одержанні мазей з новими лікарськими препаратами не можна. Існує чимало даних, які показують, що в кожному конкретному випадку в першу чергу необхідно враховувати направленість дії лікарського препарату, його властивості, характер взаємодії з компонентами основи й інші фактори.

РОЗРАХУНКИ ЛІКАРСЬКИХ РЕЧОВИН І ОСНОВИ

Далі проводять розрахунки лікарських речовин і основи, як це показано нижче. При відсутності вказання концентрації лікарської речовини в рецепті, слід готувати 10 % мазь. Мазі, прописи яких стандартизовані (тобто офіційні), готують відповідно до складу і концентрації лікарських речовин, зазначених в НТД.

Виготовлення мазей складається з декількох послідовних технологічних стадій: плавлення, розчинення, диспергування, емульгування, змішування, пакування, оформлення до відпуску. У процесі технології здійснюється постадійний контроль (повнота розчинення, однорідність змішування і т.д.), а також оцінка готової мазі за технологічними показниками якості. Оскільки мазі як фізико-хімічні дисперсні системи можуть бути гомогенними і гетерогенними, то технологія їх може включати всі основні стадії чи деякі з них (плавлення і змішування; плавлення, розчинення і змішування і т. п.). Введення лікарських речовин у мазі проводять з обліком їх фізико-хімічних властивостей і вписаних кількостей (див. «Власна технологія мазей»). Лікарські речовини, не розчинні ні у воді, ні в основі (цинку оксид, вісмуту нітрат основний, глина біла, дерматол, норсульфазол, сірка, стрептоцид, тальк та ін.), як правило, вводять до складу суспензійних мазей у вигляді порошків, подрібнених до максимального ступеня дисперсності. У суспензійні мазі вводять також водорозчинні речовини, що вимагають для розчинення значної кількості води (натрію тетраборат, кислота борна, сульфаніламідні препарати та ін.). Це стосується і речовин, важко

розчинних у жирах. Лікарські речовини, розчинні у воді (солі алкалоїдів, калію йодид, новокаїн, срібла нітрат та ін.) вводять переважно до складу емульсійних мазей, розчиняючи їх у мінімальній кількості водії. Лікарські речовини, розчинні в жирах (камфора, ментол, тимол, хлоралгідрат, фенол кристалічний, анестезин до 2 %, фенілсаліцилат та ін.) вводять в однофазні мазі-розчини, розчиняючи їх у жирній основі. Таким чином, спосіб виготовлення мазі вибирають з урахуванням фізико-хімічних властивостей прописаних речовин і дисперсної системи, що утворюється. Для змішування інгредієнтів мазі використовують ступки відповідних розмірів чи засоби механізації для виготовлення мазей.

ВЛАСНА ТЕХНОЛОГІЯ МАЗЕЙ

Виготовлення гомогенних мазей. *Мазі-сплави* - це сполучення декількох

<ol style="list-style-type: none"> 1. Церезин 2. Озокерит 3. Віск жовтий 4. Віск білий 5. Петролатум 6. Парафін твердий 7. Спермацет 8. Яловичий жир 9. Ланолін безводний 10. Вазелін 11. Гідрогенізовані жири 12. Нафталан 13. Олії рідкі 	}	<p>Використовуються як складові частини в мазевих основах у ролі ущільнювачів</p>
<ol style="list-style-type: none"> 9. Ланолін безводний 10. Вазелін 11. Гідрогенізовані жири 12. Нафталан 13. Олії рідкі 	}	<p>Використовуються самостійно або входять до складу мазевих основ</p>

плавких взаєморозчинних компонентів. До складу таких мазей можуть входити жири, воски, вуглеводні, смоли, пластирі, олії й інші речовини. Інгредієнти можуть бути як твердими, так і м'якими чи рідкими. Сплавку компонентів проводять на водяній бані у порцеляновій чи емальованій чашці. Загальна технологія мазей-сплавів полягає в наступному: у першу чергу плавлять найбільш тугоплавкі речовини і до отриманого розплаву додають інші інгредієнти в порядку зниження температури плавлення; рідкі компоненти додають в останню чергу; отриманий рідкий розплав при необхідності проціджують крізь марлю в підігріту ступку (50-55°C) і перемішують до охолодження. При цьому мазь стає пухкою, м'якою, легко розмазується внаслідок того, що перемішування перешкоджає утворенню мікрочастинчатих каркасів, а також викристалізуванню деяких твердих інгредієнтів, що надають мазі грубозернистої структури. Перемішування особливо доцільне, якщо у пропис мазі входить парафін, інакше він може виділитися у вигляді великих кристалів. Крім того, при розмішуванні мазі одержують пухку пористу структуру внаслідок інкорпорування повітря. Порівняльна плавкість

речовин, що входять до складу мазей-сплавів, приводиться нижче в такому порядку:

Проціджування невеликих кількостей мазі (10,0-20,0 г) у процесі їх виготовлення за рецептами приводить до великих втрат, тому в аптеках користуються основами, попередньо процідженими.

Приклади мазей-сплавів: спермацетова мазь (Unguentum Cetacei) - сплав 1 частини воску з 2 частинами спермацету і 7 частинами персикової олії; мазь діяхільна (Unguentum Diachylon) - сплав рівних частин пластиру свинцевого простого і вазеліну: офіційна мазь нафталанна (ДФ ІХ ст. 728) та ін.

Rp.: Naphthalani liquidi raffinati 70,0

Paraffini 18,0

Petrolati 12,

Misce, fiat unguentum Da.

Signa. Для пов'язок.

Розплавляють петролатум ($t_{\text{плав.}}$ - 60-62 °С), до отриманого розплаву при помішуванні додають парафін ($t_{\text{плав.}}$ - 50-54 °С) і в останню чергу - нафту нафталанську. Сплав перемішують у теплій ступці до повного остигання.

ППК

Дата № рецепта

Petrolati 12,0

Paraffini 18,0

Naphthalani liquidi raffinati 70,0

$m_{\text{заг.}} = 100\text{ml}$

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Мазі-розчини - це мазі, що містять лікарські речовини, розчинні в мазевій основі (незалежно від ІУ природи).

Лікарські речовини розчиняють у розплавленій основі в порцеляновій (фарфоровій) чашці при обережному нагріванні на водяній бані.

Якщо в складі мазі прописана рідина, у якій розчинна речовина, то її розчиняють у цій рідині, а потім змішують з іншими компонентами.

Якщо лікарські речовини легко розчиняються в мазевій основі і прописані в невеликих кількостях (до 5 %), то їх спочатку розтирають з рівною кількістю жирного або вазелінового масла до повного розчинення, потім частинами додають основу, ретельно перемішують до однорідності.

При виготовленні мазей-розчинів *потрібно враховувати наступне:*

- > якщо лікарська речовина має леткі властивості (камфора, ментол та ін.), то її розчиняють у напівостиглому розплаві (45-50 °С);
- > не слід готувати пересичені розчини, тому що при охолодженні можуть викрис-талізовуватися розчинені речовини;
- > багато лікарських препаратів, розчинних у гідрофобних основах, знижують температуру плавлення останніх внаслідок утворення евтектик, тому для одержання досить щільних мазей-розчинів до складу мазевих основ вводять ущільнюючі компоненти (10 % воску чи парафіну).

Rp.: Mentholi	0,1
Vaselini	10,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь для носа.

У ступці 0,1 г ментолу розтирають з декількома краплями (0,1 г) вазелінового масла до повного розчинення і ретельно змішують з вазеліном.

Офіційний пропис мазі камфорної (ДФ ІХ ст. 721) трохи змінений: згідно ФС 42-751 -73 у її склад введений парафін.

Rp.:	Camphorae	10,0 seu	10,0
	Vaselini	60,0	54,0
	Paraffmi	-	8,0
	Lanolini anhydrici	30,0	28,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Для втирань у плече.

Ланолін безводний і вазелін розплавляють (за правилом сплавки) на водяній бані й в отриманому розплаві, охолодженому до 45-50 °С, розчиняють камфору (летка речовина) і помішують до охолодження. Технологія даної мазі з парафіном аналогічна. Мазь являє собою комбіновану систему: мазь-сплав і мазь-розчин.

Rp.: Anesthesini 0,25

Mentholi 0,1

Vaselini 20,0 Misce, fiat
unguentum

Da. Signa. Для втирання.

Мазь-розчин, до складу якої входять лікарські речовини, розчинні у вазеліні, але такі, що утворюють при змішуванні евтектичний сплав, не розчинний у вазеліні. Тому в даному випадку потрібно послідовне розчинення речовин в основі. У розплавленому вазеліні розчиняють спочатку анестезин, а потім ментол, після чого перемішують до повного охолодження мазі.

При виготовленні мазей-розчинів по рецептах, щоб уникнути втрати часу на сплавку основ і розчинення лікарських речовин, доцільно використовувати заздалегідь приготовлені напівфабрикати - мазеві концентрати, що розбавляються основою згідно з вимогами рецепта.

Екстракційні мазі одержують шляхом екстрагування розплавленою основою діючих речовин з рослинних чи тваринних матеріалів.

Представниками цієї групи мазей є: мазь із шпанських мушок, мазь сухоцвіту болотного, мазь із листя волоського горіха та ін. Ці мазі готують у заводських умовах, тому їх технологія висвітлена в курсі заводської технології ліків.

Виготовлення гетерогенних мазей і паст.

Мазі-суспензії - це мазі, що містять тверді порошкоподібні, подрібнені до щонайдрібніших розмірів лікарські речовини, нерозчинні в основі і воді і

розподілені в ній по типу суспензії.

Мазі-суспензії можуть містити одну чи кілька лікарських речовин, причому кожна з них має свою міжфазну границю розділу. За цією ознакою мазі-суспензії поділяються на дво-, три- і багатофазні системи.

Суспензійні мазі готують шляхом ретельного розтирання твердих порошкоподібних речовин з мазевою основою. Особливість мазеподібних суспензій

- високий ступінь в'язкості дисперсійного середовища, що виключає седиментацію суспензійної фази або її флокуляцію. На відміну від водних суспензій, при виготовленні тритураційних мазей включення в мазеву основу навіть гідрофобних (у відношенні основи) твердих компонентів зазвичай не зустрічає утруднень і не вимагає застосування захисних речовин. Терапевтична активність суспензійних мазей, як і рідких суспензій, також залежить від ступеня дисперсності нерозчинної лікарської речовини.

Отже, найбільш важливий технологічний момент - якомога тонше подрібнення твердої фази.

Процес диспергування твердих часток при наявності рідин з фізико-хімічної точки зору обумовлюється наступними факторами: механічний вплив сприяє рівномірному розподілу часток по всій масі; дрібні частки, що утворюються в результаті диспергування, ізолюються одна від одної рідиною, що перешкоджає їх укрупненню; сольватація порошку особливо сприяє диспергуванню.

При виготовленні мазей розтирання твердої фази повинне проводитися в присутності рідин, що знижують твердість часток і підсилюють ефект дроблення завдяки розклинюючій дії. Однак в'язкі рідини, якими є мазеві основи, для цієї мети не підходять, тому що вони дуже сповільнюють рух часток і вимагають великих зусиль при розтиранні. Диспергування твердої фази проводять за допомогою невеликої кількості рослинної чи мінеральної олії, що додається спеціально в цьому випадку, або ж за допомогою частини розплавленої основи.

Оскільки кількість твердої фази в суспензійних мазах на практиці може широко варіювати від часток відсотка до 50 % і більше, то виникла необхідність використання різних технологічних прийомів.

Якщо нерозчинні препарати входять до складу мазі в кількості до 5 % від загальної маси мазі, то їх ретельно розтирають у ступці спочатку в сухому вигляді, а потім у присутності придатної до основи рідини. Як допоміжну рідину, у залежності від природи основи, застосовують масло вазелінове (при вуглеводневих основах), персикове чи мигдальне (при жирових основах) і воду або гліцерин (при гідрофільних основах). Зазначені рідини беруть у половинній кількості від маси лікарських речовин (правило Дерягіна).

Якщо кількість нерозчинних речовин у мазі складає від 5 до 25 %, то їх ретельно розтирають у ступці спочатку в сухому вигляді, а потім з половинною

кількістю від маси сухих речовин розплавленої основи. Використання допоміжних рідин у даному випадку недоцільне, тому що спричинить розрідження мазі і зниження концентрації лікарських речовин.

Типовими представниками суспензійних мазей є офіційні: мазь ртутна біла, ксероформна, цинкова та інші. Магістральні ж прописи тритураційних мазей мають виняткову різноманітність.

Rp.: Unguenti Streptocidi 3 % 10,0

Da. Signa. Змазувати рани.

Це суспензійна мазь зі вмістом твердих речовин менше 5 % (3 %). Стрептоцид (0,3 г) як важкопорошковану речовину подрібнюють у присутності декількох крапель спирту чи ефіру, а потім ретельно розтирають з декількома краплями (0,15 г) вазелінового масла і до отриманої кашкоподібної маси в 2-3 прийоми додають вазелін при постійному помішуванні до одержання однорідної маси.

ППК

Дата	№ рецепта
Streptocidi	0,3
Olei Vaselini	gtts IX
Vaselini	9,7

$m_{\text{заг.}}=10,0\text{ml}$

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Rp.: Furacilini 0,2

Vaselini ad 100,0 Miscе, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на уражену шкіру.

Мазь фурацилінова (ФС 42-94-72) антисептична, що прискорює процеси грануляції і загоєння ран. Це мазь суспензійного типу зі вмістом твердої фази менше 5 %.

0,2 г фурациліну поміщають у ступку і ретельно розтирають з декількома краплями (0,1 г) вазелінового масла. До отриманої маси поступово додають при перемішуванні 99,7 г вазеліну.

В екстемпоральному пропису мазі, що містить водний ланолін, для забезпечення високої дисперсності фурациліну (менше 50 мкм) запропоновано розтерати фурацилін з 6 мл киплячої води (з ланоліну водного - 30 %), одержати суспензію, змішати її з ланоліном безводним і вазеліном, перемішати до

однорідності.

Rp.: Resorcini 0,4
Vaselini ad 10,0 Miscе, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на уражену шкіру.

Суспензійна мазь з лікарською речовиною, розчинною у воді, щовводиться по типу суспензії.

Спочатку резорцин розтирають з декількома краплями (0,2 г) вазелінової олії, потім додають вазелін до загальної маси мазі (10,0 г) і розтирають до однорідності.

Rp.: Unguenti Xeroformii 100,0 Da. Signa.

Мазь для пов'язок.

Для виготовлення даної мазі слід взяти 10,0 ксероформу і 90,0 вазеліну. У ступці ксероформ подрібнюють спочатку в сухому вигляді, а потім з половинною кількістю (5,0 г) розплавленого вазеліну. Після цього в кілька прийомів при ретельному розтиранні додають вазелін, що залишився.

Rp.: Zinci oxydi 10,0
Vaselini 90,0
Miscе, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на уражену ділянку шкіри.

Мазь цинкова (ДФ Х, ст. 737). У ступці розтирають 10,0 г цинку оксиду (не занадто натискаючи товчачиком), потім додають половинну кількість (5,0 г) розплавленого вазеліну, після чого в кілька прийомів при розтиранні додають решту вазеліну.

Rp.: Streptocidi 1,0
Acidi salicylici 0,3
Vaselini 20,0

Miscе, fiat unguentum Da. Signa. Мазь для рук.

Мазь-суспензія зі вмістом нерозчинних речовин понад 5 %. У ступку, попередньо підігріту, поміщають стрептоцид, подрібнюють з 5 краплями спирту 95

%, додають кислоту саліцилову, ретельно розтирають у присутності 0.6-0,7 г розплавленого вазеліну. Потім у 2-3 прийоми додають решту вазеліну і перемішують до одержання однорідної маси. Готова мазь світло- жовтуватого кольору, однорідна по зовнішньому вигляду.

Rp.: Hydrargyri amidochloridi 0,5

Bismuthi subnitratіs

Xeroformii aa 1,0

Lanolini

Vaselini aa 10,0 Miscе, fiat unguentum

Da. Signa. При мокнучій екземі.

Багатофазна суспензійна мазь, до складу якої входить три твердих речовини, не розчинних ні у воді, ні в основі.

Сумарний вміст лікарських речовин складає 2.5 г, тобто близько 11 % загальної маси мазі. При використанні для розтирання порошоків вазелінового масла, останнього треба було б 1,25 г (половинну кількість від маси порошоків), що складає більше 7 % від маси мазі. Така кількість занадто велика і сприяє зайвому розрідженню мазі. Правильним прийомом буде розтирання порошоків у підігрій ступці з частиною розплавленої основи.

При розтиранні декількох порошоків слід починати з найбільш грубодисперсної лікарської речовини. Такою в даному випадку є ртуті амідохлорид. Його поміщають у ступку і ретельно розтирають. Потім додають вісмуту нітрат основний і продовжують розтирання. В останню чергу в ступку вносять ксероформ, змішують, додають частину (1,3 г) розплавленого вазеліну і розтирають. До отриманої одноманітної пульпи домішують залишок вазеліну і ланоліну водного і перемішують мазь до однорідної маси, час від часу знімаючи її зі стінок ступки і товкачика целулоїдною пластинкою. Готову мазь переносять у відпускну баночку й оформляють до відпуску.

Паст - це мазі, що містять понад 25 % твердої фази. Вони характеризують- ся щільнішою консистенцією. При температурі людського тіла паста лише розм'якшуються, не плавлячись, а тому можуть більш тривалий час затримуватися на шкірі. Залежно від призначення паста підрозділяються на дерматологічні, зуболікарські і зубні. Серед дерматологічних паст, у свою чергу, розрізняють лікувальні і захисні.

Дерматологічні паста готують шляхом змішування порошкоподібних лікарських речовин з розплавленою основою. Додавання рідин для розтирання твердих речовин слід уникати, тому що це приводить до розм'якшення паста. Нерозчинні лікарські речовини, що входять у пасту, розтирають у дрібний порошок, змішують у нагрій ступці і поступово, при ретельному помішуванні, додають до них усю розплавлену основу.

Якщо кількість порошоків, що входять до складу паста, дуже велика (понад 75

%), то може спостерігатися обернення фаз. Суміш починає розсипатися внаслідок того, що основа перестає бути суцільною фазою і перетворюється в дрібні частки, які прилипають до часток порошку, що перетворюється з дисперсної фази в дисперсійне середовище.

Rp.: Acidi salicylici 0,4

Zinci oxydi

Amyli aa 5,0

Vaselini 10,0

Misce, fiat pasta

Da. Signa. Паста Лассара.

Цинку оксид, кислота саліцилова і крохмаль не розчиняються у воді і вазеліні.

Саліцилова кислота при розтиранні утворює пил, що подразнює слизові.

У випарювальній порцеляновій (фарфоровій) чашці на водяній бані розплавляють вазелін. У підігрітій ступці (до 50 °С) подрібнюють цинку оксид, змішують із саліциловою кислотою і частиною розплавленого вазеліну (5,0 г). До напівохолодженої маси додають частинами крохмаль (крохмаль при змішуванні з гарячим вазеліном може утворювати крохмальний клейстер), додають решту розплавленого вазеліну і перемішують до утворення однорідної маси.

Пасти зуболікарські. До цієї групи лікарських препаратів відносять різні тістоподібні суміші лікарських речовин, найбільш часто з маслянистими рідинами, що повинні мати густу консистенцію.

Зуболікарські пасту з погляду медичного застосування не можна віднести до розділу мазей, тому що вони використовуються не для нанесення на шкіру чи слизові, а вводяться в канали зуба для умертвіння нерва, знеболювання, дезінфекції порожнини зуба. Однак, виходячи з фізико-хімічних особливостей зубних паст, їх консистенції, внутрішньої структури і технології, вони цілком відповідають у цьому відношенні дерматологічним пастам, тому вивчаються у цьому розділі. Для виготовлення зуболікарських паст використовуються різні порошкоподібні речовини, що склеюються в тістоподібну масу за допомогою різних рідин (гліцерин, гвоздична олія, креозот, рідше - інші).

Основні умови одержання зуболікарських паст - максимально тонке подрібнення порошкоподібних компонентів і обережне дозування рідин. Слід мати на увазі, що навіть незначний надлишок рідини призводить до одержання м'яких і мазких продуктів. Щоб уникнути цього, доцільно діляти порошкоподібні інгредієнти на 2 частини і при надлишку рідини ущільнювати масу порошками. Зуболікарські пасту готують у невеликих скляних ступках або на товстих скляних пластинках за допомогою вузького плоского шпателя або скальпеля.

Прикладом зуболікарських паст є: миш'яковиста, йодоформна, трикрезолова та

Rp.:	Tricresoli	24,0
Formalini		6 ml
Boli albae		48,0
Glycerini		ad100,0
	Misce, fiat pasta	

Da. Signa. Паста зубна трикрезолформалінова.

Білу глину подрібнюють і змішують із трикрезолом і формаліном, потім додають у 2-3 прийоми гліцерин (22,0 г), перемішуючи до утворення однорідної тістоподібної маси.

Зубні пасти призначені для догляду за зубами і порожниною рота. їх виготовляють на парфумерних фабриках.

Мазі-емульсії - це гетерогенні системи, що складаються з двох фаз і мають поверхню розділу фази і середовища.

До їх складу входять водні розчини або розчинні у воді лікарські речовини, що утворюють з мазевою основою емульсії, переважно типу В/О. На відміну від тритураційних, мазі-емульсії швидше проникають у шкіру, а лікарські речовини, знаходячись у водяній фазі, також діють швидше.

При виготовленні емульсійних мазей виходять з кількості рідини, що може поглинутися основою. Лікарські речовини, легко розчинні у воді і виписані в невеликих кількостях (до 5 %), розчиняють у мінімальній кількості води. Якщо вони виписані у великих кількостях, то їх не розчиняють у воді (за винятком коларголу, протарголу, таніну), а вводять у мазь по типу суспензії.

> Сухі і густі екстракти вводять до складу мазей після попереднього розтирання їх зі спирто-водно-гліцериновою (1:6:3) сумішшю. При змішуванні водних розчинів лікарських речовин з основою утворюється емульсійна система, яка підкоряється загальним законам, що керують поведінкою емульсій. Для утворення стабільної емульсійної системи необхідне застосування емульгатора, за який найчастіше використовують ланолін. Спермацет і віск застосовують значно рідше, тому що вони мають слабкі емульгуючі властивості. Техніка виготовлення емульсійних мазей зводиться до ретельного перемішування в ступці ланоліну чи іншого емульгатора з водним розчином лікарських речовин до повного його поглинання, після чого домішують основу.

Мазі-емульсії типу В/О.

Rp.: Kalii iodidi	5,0
Natrii thiosulfatis	0,1
Aquae purificatae	4,4 ml
Lanolini anhydrici	13,5
Basis emulsionis	27,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Для втирань.

Калію йодид і натрію тіосульфат розчиняють у воді й отриманий розчин емульгують безводним ланоліном. До отриманої емульсії додають при помішуванні

консистентну емульсійну основу вода/вазелін. Мазь повинна мати жовтуватий колір. Додавання натрію тіосульфату має на меті зв'язування вільного йоду, який може виділитися навіть при нетривалому зберіганні. Наявність бурого забарвлення мазі вказує на виділення вільного йоду, і в цьому випадку мазь для застосування непридатна. Якщо ж у складі цієї мазі буде прописаний йод, то її

готують без додавання натрію тіосульфату.

Rp.: Novocaini 1,0

Kalii iodidi 0,5

Lanolini

Vaselini aa 5,0 Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Змазувати уражені ділянки шкіри.

Емульсійна мазь типу В/О з легкокорозивними речовинами. У складі мазі прописані інгредієнти, дуже легко розчинні у воді.

Розрахунок: Води очищеної (з ланоліну водного):

100% - 5,0

30 % - x $x = 1,5$ мл (30 крап.)

Ланоліну безводного 5,0 - 1,5 = 3,5 г

Новокаїн і калію йодид поміщають у ступку і розчиняють у 1,5 мл води, що входить до складу водного ланоліну (30 %), замінивши його після відповідних розрахунків ланоліном безводним. Потім додають 3,5 г ланоліну безводного і емульгують водний розчин лікарських речовин. До отриманої емульсії додають вазелін і перемішують до утворення однорідної маси.

ППК

Дата № рецепта

Novocaini 1,0

Kalii iodidi 0,5

Aquae purificatae 1,5 ml (gtts XXX)

Lanolini anhydrici 3,5 Vaselini 5,0

$m_{\text{заг.}} = 11,5$ ml

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

Rp.: Protargoli 1,0

Lanolini 3,0

Vaselini 12,0

Misce, fiat unguentum Da. Signa. Наносити на слизову носа.

Емульсійна мазь типу В/О з протарголом, що утворює колоїдний розчин. Протаргол вводять у мазь обов'язково у вигляді золю, для чого спочатку розтирають у ступці з невеликою кількістю гліцерину (на 1,0 г протарголу - 6-8 крапель гліцери- ну), а потім - з водою. Якщо вода в рецепті не прописана, то для розчинення протарголу використовують воду, що входить до складу ланоліну водного.

У даному випадку в ступці розтирають протаргол з 6-8 краплями гліцерину, після чого його розчиняють у воді (0,9 мл). Отриманий розчин протарголу емульгують 2,1 г безводного ланоліну, додають вазелін і

перемішують до одержання однорідної маси.

Rp.: Collargoli	3,0
Aquae purificatae	1 ml
Lanolini	2,0
Vaselini	15,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь для носа.

Коларгол (3.0 г) розтирають у ступці з водою (20 крапель) і залишають на кілька хвилин, потім додають водний ланолін (2.0 г) і перемішують до поглинання розчину, після чого додають вазелін і змішують до однорідності. Дуже часто мазі для носа, у т. ч. і водомісткі, призначають на чистому вазеліні. Оскільки ці мазі погано розподіляються по вологій слизовій оболонці, необхідно рекомендувати лікарю введення 5-10% ланоліну. У разі потреби введення у вазелінову мазь значних кількостей водного розчину, добавка ланоліну може бути

проведена без повідомлення лікаря зобов'язковою оцінкою

Кількість вазеліну треба відповідно

зменшити.

Мазі-емульсії типу О/В є переважно охолодними мазями. Для них характерний високий вміст води або водних розчинів, які додають цим мазям м'якості, рихлості. Будучи нанесеними на шкіру, вони діють заспокійливо, охолоджуюче, залежно від випаровування води. Охолоджуючі мазі показані при запальних процесах, гострій і підгострій формах екземи, дерматитах. Дію емульсійних мазей типу О/В порівнюють з дією вологих пов'язок.

Емульсія типу О/В дає мазь, що легко змивається зі шкіри водою, не залишаючи жирних плям. Крім того, у цю мазь можна легко ввести значну кількість водорозчинних лікарських речовин, таких як іхтіол, а також маслянистих рідин, таких як дьоготь та ін. Такі лікарські засоби в кількості до 10 % можуть змішуватися з готовою основою, а у великих кількостях - емульгуватися. Ці мазі відрізняються специфічною особливістю: при нанесенні на шкіру через порівняно короткий проміжок часу (5-15 хвилин) вони утворюють щільний, м'який шар, до якого не прилипає і не забруднюється білизна. Цей шар тримається на шкірі досить довго.

Серед мазей-емульсій типу О/В є і захисні мазі. Емульгатором у них зазвичай є мила, що утворюються в процесі виготовлення мазі.

Rp.: Kalii carbonatis	1,0
Natrii tetraboratis	0,5
Olei Vaselini	15,0
Stearini	10,0
Aquae purificatae	70 ml
Misce,	fiat

unguentum

Da. Signa. Захисна мазь.

У теплий водний розчин калію карбонату і натрію тетраборату тонким струменем при постійному помішуванні додають сплав стеарину з олією. При цьому утворюється калію стеарат і одночасно відбувається загустіння маси. Після гомогенізації в ступці виходить м'яка мазь, що має лужну реакцію, яка при втиранні в шкіру добре і легко всмоктується в роговий шар епідермісу. Після випаровування водної фази на шкірі залишається тоненька плівка (мильно-олійна), непроникна для органічних розчинників, смол, лаків, що дозволяє використовувати її як захисну.

Ще краще як емульгатор застосовувати триетаноламін - сиропоподібну блідо-жовту рідину, яка змішується з водою, спиртом, гліцерином і більшістю органічних розчинників. З жирними кислотами триетаноламін легко дає мила, що входять до складу дерматологічних мазей, підсилюють проникаючу здатність лікарських речовин. Емульсії з триетаноламіном не подразнюють шкіру. Широко застосовуються в косметичній промисловості (див. розділ 33).

Емульгуючі властивості мають також бентонітові глини.

Rp.: Picis liquidae	3,0
Bentoniti	2,0
Aquae purificatae ad	30,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на уражену ділянку шкіри.

Дьоготь ретельно змішують з бентонітом. При диспергуванні дьогтю частки бентоніту своїми олеофільними ділянками прилипають до крапель дьогтю, гідрофільні ж ділянки залишаються при цьому вільними. При наступному додаванні води (частинами, при безперервному розтиранні) гідрофільні ділянки бентоніту добре адсорбують, маса при цьому набухає, приймаючи м'яку мазеподібну консистенцію.

Виготовлення комбінованих мазей. Ці мазі можна розглядати як мазі змішаного типу, що складаються з окремих типів мазей.

Комбіновані мазі - це складні багатокомпонентні мазі, що містять у своєму складі кілька лікарських речовин з різними фізико-хімічними властивостями, які вимагають виготовлення різних типів мазей: суспензій, емульсій, розчинів, сплавів.

Виготовлення комбінованих мазей регламентується тими ж правилами, що передбачені в технології окремих типів мазей. При цьому з урахуванням наявності виникаючих комбінацій (наприклад, мазь-суспензія і розчин чи мазь-емульсія і мазь-розчин та ін.) можлива різна послідовність технологічних стадій, що повинна бути раціональною.

В аптечних умовах виготовлення комбінованих мазей проводять в одній і

тій же ступці, при необхідності зміщуючи отриману раніше частину мазі до носика чи на стінку ступки. Тому, якщо до складу комбінованої мазі входять лікарські речовини, що утворюють суспензійний тип мазі, доцільніше першою в ступці приготувати мазь-суспензію.

Існує два методи виготовлення суспензійно-емульсійних мазей: спочатку готують суспензійну мазь, потім емульсію або навпаки (мазь-емульсію, потім - мазь-суспензію) і одержують комбіновану дисперсну систему.

При додаванні твердої фази до готової емульсійної мазі чи при початковому змішуванні її з жироподібною мажевою основою частки твердої речовини розташовуються в мазевій основі поруч із краплями емульгованої фази.

Можливий інший технологічний варіант, при якому тверда фаза, що має гідрофільність, змочується спочатку водою чи водним розчином. При наступному змішуванні отриманої водної суспензії з мажевою основою виходить комбінована система - емульсія водної суспензії в жировому середовищі. Частки твердої фази в цих випадках виявляються включеними всередину емульгованих крапель водної фази, розподілених у свою чергу в жировій основі. В останньому випадку часто виходять мазі активніші в терапевтичному відношенні, ніж у

першому випадку. Таким чином, технологія впливає на терапевтичну ефективність мазі.

Rp.: Ephedrini hydrochloridi	1,0
Mentholi	0,15
Protargoli	1,0
Lanolini	2,0
Vaselini	8,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь для носа.

До складу мазі входять ефедрину гідрохлорид і протаргол, розчинні у воді, що утворюють мазь-емульсію, і ментол, розчинний в основі, що утворює мазь-розчин (у кількості до 5 %).

Спочатку доцільно приготувати мазь-розчин, а потім мазь-емульсію. З огляду на те, що розчинити протаргол і ефедрину гідрохлорид разом небажано (дія електроліту на колоїдний розчин), мазь готують так. У ступці розтирають 0,15 ментолу з декількома краплями вазелінового масла (0,15 г) і змішують з частиною вазеліну. Отриману суміш відсувають до носика ступки. У ступку вносять ефедрину гідрохлорид і розчиняють у 1/2 частині води (6 крап.), що входить до складу водного ланоліну (30 %). Отриманий розчин емульгують частиною безводного ланоліну, змішують з розчином ментолу у вазеліні і відсувають до носика ступки. Потім протаргол розтирають з 6 краплями гліцерину, розчиняють у воді, що залишився, (6 крап.), емульгують рештою

ланоліну, змішують із вмістом ступки і залишком вазеліну до одержання однорідної маси.

Rp.:	Ephedrini	
	hydrochloridi	0,1
	Dimedroli	0,2
	Mentholi	0,3
	Zinci oxydi	2,0
	Lanolini	8,0
Vaselini		20,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь для носа.

Комбінована мазь: стосовно ментолу - мазь-розчин, ефедрину гідрохлориду і димедролу (легко розчинні у воді) - мазь-емульсія, цинку оксиду (не розчинний ні у воді, ні в основі) - мазь-суспензія зі вмістом твердої фази більше 5 %.

У порцеляновій (фарфоровій) випарювальній чашці на водяній бані розплавляють близько 1/3-1/4 частини вазеліну при температурі не вище 50 °С і в ньому розчиняють 0,3 г ментолу. У теплу суху ступку поміщають 2,0 г цинку оксиду і ретельно розтирають з невеликою кількістю (= 1,0 г) розчину ментолу у вазеліні, потім додають решту розчину ментолу у вазеліні і перемішують до відсутності окремих видимих часток цинку оксиду. Отриману масу знімають целулоїдною пластинкою зі стінок ступки і поміщають на край ступки (чи зсувають до носика). У ступку, що звільнилася, поміщають 0,1 г ефедрину гідрохлориду і 0,2 г димедролу і розчиняють у 2,4 мл води (30 % водного ланоліну). До розчину додають 5,6 г ланоліну безводного і змішують до повного поглинання рідкої фази. Отриману емульсію ретельно змішують з раніше приготовленою мазью- суспензією і вазеліном, що залишився, до одержання однорідної маси ясно- жовтого кольору з характерним запахом ментолу.

Rp.: Streptocidi 0,5

Bismuthi subnitratі 1,0

Basis polyaethylenoxydi 10,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь дерматологічна.

Комбінована мазь: мазь-розчин (стосовно стрептоциду) і мазь- суспензія (стосовно вісмуту нітрату основного). Стрептоцид розчиняється в поліетиленоксидній основі, що являє собою сплав ПЕО-1500 і ПЕО-400 у співвідношенні (3:7).

Основу сплавляють у порцеляновій (фарфоровій) чашці на водяній бані, у сплаві розчиняють стрептоцид. У підігрітій ступці розтирають вісмуту нітрат

основний спочатку в сухому вигляді, а потім з частиною розчину стрептоциду в розплавленій основі. Поступово частинами додають залишок розчину і перемішують до охолодження. Комбінованою (суспензія і частково емульсія) можна вважати і мазь такого складу:

Rp.: Kalii iodidi

Lanolini ana ana 10,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на нігтьову пластинку.

Ця мазь застосовується для лікування грибкового ураження нігтів (оніхомікозу) і розрахована на здатність калію йодиду розпушувати нігтьову пластинку. Технологія мазі наступна: калію йодид ретельно розтирають у ступці з 3 мл очищеної води (30 % від ланоліну водного). Потім до суспензії калію йодиду і частково його розчину у воді домішують при розтиранні 7,0 г безводного ланоліну.

Типовими комбінованими мазями є також мазі, що готуються на емульсійних основах. Вони, як правило, виготовляються в умовах укрупненого виробництва. Однак при наявності готових основ чи доступних емульгаторів вони можуть бути приготовлені й в умовах аптеки. Так, наприклад, при наявності емульгатора Т-2 можна приготувати консистентну емульсію, а на її основі - мазі з різними дисперсними системами.

Rp.: Sulfuris praecipitati 100,0

Basis emulsionis 200,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Втирати в шкіру.

Мазь сірчана проста (ФС 42-1380-80). Комбінована мазь на емульсійній консистентній основі вода/вазелін.

Сірку обережно, але ретельно розтирають у підігрітій ступці, додають частину (50,0-60,0 г) основи і диспергують. Потім додають основу, що залишилася, і ретельно перемішують до одержання однорідної маси.

ОЦІНКА ЯКОСТІ МАЗЕЙ

Якість приготовлених мазей оцінюють так само, як і інших лікарських форм, тобто перевіряють документацію (рецепт, паспорт), упаковку, оформлення, відсутність розшаровування і механічних включень, відхилень у масі. Визначення справжності проводять візуально за зовнішнім виглядом та органолептичними ознаками (запах, колір та ін.), які залежать від властивостей складових лікарських речовин та використаних мазевих основ.

Однорідність мазей визначають по величині часток твердої фази (ДФ XI). Для цього використовують біологічний мікроскоп, оснащений окулярним мікрометром МОБ-1 при збільшенні окуляра 15х і об'єктива 8х. Ціну поділки

окулярного мікрометра вивіряють по об'єкт-мікрометру для проникаючого світла (ОПМ). Пробу мазі відбирають, як зазначено в статті «Добір проб лікарських засобів», і вона повинна бути не менше 5,0 г. Якщо концентрація лікарських речовин у мазах перевищує 10 %, то їх розбавляють відповідною основою до вмісту близько 10% і перемішують. При доборі слід уникати подрібнення часток.

Методика визначення. Із середньої проби мазі беруть наважку 0,05 г і поміщають на необроблений бік предметного скла. Інша сторона предметного скла оброблена в такий спосіб: на середині його алмазом чи якимось іншим абразивним матеріалом наносять квадрат зі стороною близько 15 мм і діагоналями. Лінії фарбують за допомогою олівця по склу. Предметне скло поміщають на водяну баню до розплавлення основи, додають краплю 0,1 % розчину судану III для жирових, вуглеводневих і емульсійних основ типу В/О чи 0,15 % розчину метиленового синього для гідрофільних і емульсійних основ типу О/В і перемішують. Пробу накривають покривним склом (24x24 мм). Фіксують його шляхом слабкого натиснення і переглядають у чотирьох полях зору сегментів, утворених діагоналями квадрата. Для аналізу одного препарату проводять п'ять визначень середньої проби. У полі зору мікроскопа повинні бути відсутні частинки, розмір яких перевищує норми, зазначені у власних статтях.

Визначення рН мазей необхідне для контролю стабільності лікарських речовин і основи під час зберігання. Порушення рН свідчить про зміну їх фізико-хімічних властивостей.

Важливий критерій якості мазей - показники їх структурно-механічних (реологічних) властивостей. Консистенція мазей впливає на процеси їх виготовлення і розфасовки, намазуваності мазей і вивільнення з них лікарських речовин.

Один з важливих факторів, від яких залежить консистенція, - це гранична напруга зсуву, яка характеризує здатність мазі чинити деякий опір при намазуванні та еструзії (здатності видавлюватися з туб, дозаторів і т. п.).

Важливими реологічними характеристиками мазей є пластична в'язкість, яку можна визначити на ротаційному віскозиметрі, а також пластична міцність, що визначається на конічному пластометрі.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ МАЗЕЙ

До напрямку удосконалення відноситься розширення асортименту основ для мазей і їх цілеспрямований вибір залежно від призначення мазі. Якприклад можна привести мазь «Нітронг», у якій основа (парафін, цетанол, оксипропілцелюлоза, вазелін) сприяє рівномірному всмоктуванню нітроглицерину шкірою. Мазь діє пролонгуюче і призначається як додатковий засіб у сполученні з перорально застосовуваними препаратами для профілактики приступів стенокардії.

Для впливу ліків на локальні процеси в прямій кишці чи на організм у цілому перспективне застосування ректальних мазей, бо при цьому лікарські речовини легко і швидко всмоктуються.

Приведені приклади не обмежують подальшого удосконалення мазей. Перспективними також можуть виявитися мазі, фіксовані на папері, приготовлені по типу гірчичників.

Удосконалення технології мазей і їх якості проводять і в таких напрямках:

- підвищення хімічної, фізичної, мікробіологічної стійкості основ і мазей;
- розробка доступних і об'єктивних методів оцінки якості мазей;
- удосконалення упаковки;
 - розробка і впровадження елементів малої механізації при виготовленні мазей в умовах аптек;
 - розширення асортименту й уніфікація рецептури мазей і паст.

Основні напрямки розвитку мазей можна розділити на наступні етапи:

1. Вивчення біологічних процесів, що відбуваються під час впливу лікарського засобу на ушкоджену і неушкоджену шкіру.
2. Створення м'яких лікарських форм із контрольованим впливом і вивільненням лікарських засобів, що забезпечують очікуваний терапевтичний ефект у визначеному місці й в очікуваний час.
3. Пошук носіїв, що забезпечують доставку лікарських засобів до місця захворювання.

5. Матеріали активізації студентів під час викладення лекції /питання задачі, проблемні ситуації тощо/.

Контрольні питання:

1. Характеристика мазей як лікарської форми, та дисперсної системи, їх класифікація (за медичним призначенням, місцем застосування, консистенцією та фізико-хімічними властивостями вхідних інгредієнтів). Вимоги до мазей.
2. Класифікація основ для мазей і вимоги до них. Принципи підбору основ.
3. Характеристика гідрофобних і гідрофільних основ.
4. Основні технологічні стадії і правила приготування гомогенних мазей: розчинів, сплавів.
5. Фармакопейні прописи мазей-розчинів.
6. Оцінка якості, зберігання гомогенних мазей відповідно до вимог нормативно-технічної документації, упаковка і оформлення до відпуску.
7. Характеристика дифільних основ для мазей і емульгаторів, які використовуються для їх приготування.
8. Характеристика суспензійних (тритураційних) мазей і способи їх приготування в залежності від процентного вмісту лікарських речовин.

Офіційні прописи суспензійних мазей.

9. Особливості введення в дерматологічні мазі деяких лікарських речовин (резорцину, цинку сульфату).
10. Паста, її класифікація. Особливості приготування дерматологічних паст.
11. Характеристика лініментів як лікарської форми і дисперсної системи, її класифікація.
12. Правила приготування лініментів різних дисперсних систем: розчинів, суспензій, емульсій, комбінованих.
13. Фармакопейні і утруднені прописи лініментів.
14. Оцінка якості, зберігання лініментів відповідно до вимог нормативно-технічної документації, упаковка і оформлення до відпуску.

Тестові завдання:

1. Лікар виписав сірчану мазь від корости. Зазначте основи, які необхідні.
 - A. * Свинячий жир або емульсійна основа.
 - B. Віск або вазелін.
 - C. Масло какао або бутирол.
 - D. Мильно-гліцеринова або крохмально-гліцеринова.
 - E. Ланолін або парафін.
2. Фармацевт готує мазь за прописом:Rp.: Streptocidi 1,0
Vaselini 9,0 M. f. unq.
D. S. Для лікування опіків.
Вкажіть раціональний спосіб введення речовини в основу:
 - A. * Стрептоцид диспергують з 0,5 розтопленого вазеліну.
 - B. Стрептоцид диспергують з 4,5 розтопленого вазеліну.
 - C. Стрептоцид диспергують з 0,5 нерозтопленого вазеліну.
 - D. Стрептоцид диспергують з 4,5 нерозтопленого вазеліну.
 - E. Стрептоцид диспергують з 9,0 розтопленого вазеліну.
3. Фармацевту необхідно приготувати мазь до складу якої входять речовини, які не розчинні ні в основі, ні у воді у кількості понад 5 %. Яким чином потрібно ввести їх до основи?
 - A. * Розтерти з частиною розтопленої основи.
 - B. Розтерти з усією нерозтопленою основою.
 - C. Розтерти з частиною нерозтопленої основи.
 - D. Розтерти з спорідненою до основи рідиною.
 - E. Розтерти зі спирто-водно-гліцериновою сумішшю.
4. В аптеку поступив рецепт на виготовлення стрептоцидової мазі, без вказаної концентрації. Якої концентрації фармацевт буде готувати мазь?
 - A. * 10 %.

- B. 5 %.
- C. 1 %.
- D. 20 %.
- E. 2 %.

5. В аптеку поступив рецепт на мазь з коларголом. Яку допоміжну речовину використав асистент для розчинення коларголу?

- A. * Воду.
- B. Гліцерин.
- C. Олію вазелінову.
- D. Спирт етиловий.
- E. Олію соняшникову.

6. Хворому необхідно приготувати 50,0 ксероформної мазі. Яку кількість ксероформу використав фармацевт ?

- A. * 5,0.
- B. 10,0.
- C. 3,0.
- D. 2,5.
- E. 0,5.

7. Для приготування мазі фармацевт додатково використав парафін. Вказати яку роль виконує парафін у технології?

- A. Ущільнювач.
- B. Основа.
- C. Консервант.
- D. Для диспергування порошків.
- E. Емульгатор

8. Фармацевту необхідно приготувати мазь жовту ртутну. Вкажіть оптимальну технологію (в асептичних умовах):

- A. * Речовину розтирають із вазеліновим маслом, додають стерильні вазелін і ланолін.
- B. Речовину розчиняють у воді, додають стерильні вазелін і ланолін.
- C. Речовину розтирають із розтопленою стерильною основою.
- D. Речовину розтирають із гліцерином, додають основу.
- E. Речовину розтирають із спиртом, додають стерильні вазелін і ланолін.

9. До аптеки звернувся пацієнт, якому потрібно приготувати камфорну мазь. Якої концентрації мазь повинен приготувати фармацевт, керуючись вимогами нормативних документів?

- A. * 10 %.
- B. 20 %.
- C. 15 %.
- D. 5 %.

Е. 1 %.

10. Хворому готують 50 г цинкової мазі. Яку кількість цинку і вазеліну повинен відважити фармацевт при цьому?

А. * 5,0 г і 45,0 г.

В. 10,0 г і 40,0 г.

С. 2,5 г і 47,5 г.

Д. 1,0 г і 49,0 г.

Е. 0,5 г і 49,5 г.

11. Фармацевт приготував лінімент-розчин. Виберіть посуд для приготування:

А. * Флакони для відпуску.

В. Циліндр.

С. Підставка.

Д. Ступка.

Е. Мірна колба.

12. Фармацевт приготував суспензійний лінімент Вишневського. Вкажіть спосіб введення ксероформу:

А. * Подрібнив у сухому вигляді, змішав з половинною кількістю дьогтю.

В. Подрібнив зі спиртом.

С. Подрібнив у сухому вигляді, змішав з усією кількістю дьогтю.

Д. Розчинив у всій кількості масла.

Е. Подрібнив, змішав з маслом.

13. Пацієнтові потрібно приготувати лінімент Вишневського. Які речовини можна використати як основу лініменту, керуючись вимогами нормативних документів?

А. * Олію рицинову або рибабий жир.

В. Олію соняшникову або бавовняну.

С. Олію камфорну або блекоти.

Д. Вазелінове масло або вазелін.

Е. Вазелін або ланолін водний.

14. Пацієнтові прописано лінімент Розенталя. Які компоненти входять до його складу?

А. * Парафін, спирт, хлороформ, йод.

В. Олія рицинова, кальцію хлорид, спирт.

С. Хлороформ, метилсаліцилат, скипидар.

Д. Йод, калію йодид, гліцерин.

Е. Олія соняшникова, розчин аміаку, кислота олеїнова

15. Пацієнтові потрібно приготувати захисний крем. Яка речовина найбільш

А. * Цинку оксид.

В. Олія бавовникова.

С. Олія мигдалева.

D. Кальцію хлорид.

E. Натрію хлорид.

A. До аптеки надійшов рецепт:

Rp: Xeroformii

Picis Liquidae Betulae ana 3,0

Olei Ricini 100,0

M.D.S. Для змазування ран. Вкажіть вид лікарської форми:

B. * Лінімент.

C. Мазь-емульсія.

D. Паста.

E. Комбінована мазь.

F. Мазь-розчин.

6. Загальне матеріальне та методичне забезпечення лекції:

- навчальні приміщення;
- кодоскоп; слайди;
- ілюстративні матеріали.

7. Матеріали для самопідготовки студентів:

а) з теми викладеної лекції / література, питання, завдання, тестові завдання/;

б з теми наступної лекції / література, перелік основних питань, тестові завдання/.

8. Література, яка використана лектором для підготовки лекції. Основна:

1. Тихонов О. І. Аптечна технологія ліків : підруч. для студентів вищ. навч. закл. / О. І. Тихонов, Т. Г. Ярних. - 5-е вид. - Вінниця : Нова кн., 2019. - 535 с.
2. Тихонов О.І. Аптечна технологія ліків / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних. – Вінниця: Нова книга, 2016. – 536 с.
3. Допоміжні речовини у виробництві ліків: навч. посіб. для студ. вищ. фармац. навч. закл. / О.А. Рубан, І.М. Перцев, С.А. Куценко, Ю.С. Маслій; за ред. І.М. Перцева. – Х.: Золоті сторінки, 2016. – 720 с.
4. Сучасні фармацевтичні технології: навч. посіб. до лабораторних занять магістрантів денної, вечірньої та заочної форми навчання спеціальності 8.110201
а. «Фармація» / під ред. О.А. Рубан. – Х.: Вид-во НФаУ, 2016. – 256 с.
5. Аптечна технологія ліків: навчальний посібник / упоряд.: Борисюк І.Ю., Фізор Н.С., Сущук Н.А., Мельник О.А., Молодан Ю.О. Одеса, ОНМедУ, 2021.-140 с.
6. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 1. – 1128 с.

7. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2014. – Т. 2. – 724 с.
8. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 3. – 732 с.
9. Про затвердження Інструкції із санітарно-протиепідемічного режиму аптечних закладів : наказ МОЗ України від 15.05.2006 р. № 275 // Офіційний вісник України від 2006. № 47.
10. Про затвердження Інструкції по приготуванню в аптеках лікарських форм з рідким дисперсійним середовищем : наказ МОЗ України від 07.09.93 № 197 // Відомості Верховної Ради України, 1993.
11. Про затвердження Правил виписування рецептів та вимог-замовлень на лікарські засоби і виробу медичного призначення, порядку відпуску лікарських засобів і виробів медичного призначення з аптек та їх структурних підрозділів, інструкції про порядок зберігання, обліку та знищення рецептурних бланків та вимог замовлень: наказ МОЗ України від 19.07.2005 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2005. –
 - a. № 37. – 22 с.
12. Про затвердження правил виробництва (виготовлення) лікарських засобів в умовах аптеки: Наказ МОЗ України від 17.10.2012 № 812 // Офіційний вісник України від 23.11.2012 № 87.
13. Про лікарські засоби: закон України від 4.04.96 № 123/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 123.
14. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення нестерильних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.5 : 2015 // За ред. проф. О. І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 109 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).
15. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення стерильних і асептичних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.6 : 2015 // За ред. проф. О.І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 76 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).
16. Технологія виготовлення екстемпоральних лікарських апіпрепаратів і їх застосування в фармації, медицині та косметології: методичні рекомендації / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних, С.О. Тихонова, О.Г. Башура, О.С. Шпичак, Л.О. Бондаренко, П.С. Сирота, Б.Т. Кудрик, Р.І. Скрипник-Тихонов, Н.С. Богдан, С.Г. Бобро, Л.В. Каношевич, О.Є. Богуцька; за ред. О.І. Тихонова. – Х.: Изд-во НФаУ, 2016. – 75 с.
17. Технологія виготовлення порошків: навч. посібник / Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк, А.О. Дроздова, І.О. Власенко, З.В. Маленька, В.П. Попович, В.В. Гладишев, С.М. Мусоєв, Т.Ф. Оліфірова, Л.І. Вишневська, О.М. Глущенко, О.О. Хомич; за ред. Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк. – К.: «Освіта України», 2016. – 141 с.

Додаткова

1. Зуйкіна С.С. Дослідження з розробки складу та стандартизації лікарського рослинного збору для комплексної терапії мастопатії / С. С. Зуйкіна, Л. І. Вишневська. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармацевції*. № 4 (60) 2019. С. 21-27.
 2. Контроль якості емульгелю «Флавостерол», призначеного для профілактики і лікування андрогенної алопеції І. О. Ярема, М. І. Федоровська, Н. П. Половко, В. О. Грудько. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармацевції*. № 1 (61). 2020. С.14-21.
 3. Постой В. В. Протизапальна активність комбінованого гелю на основі рослинних компонентів на моделі ад'ювантного артриту у щурів. В. В. Постой, О. Ю. Кошова, Л. І. Вишневська. *Український біофармацевтичний журнал*. 2019. № 4 (61) Харків, 2019. С. 48-54.
 4. Богуцька О. Є. Визначення магнію сульфату в екстемпоральних лікарських засобах в аптечних умовах. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць. Харків : НФаУ, 2020. С. 32–38.
 5. Богуцька О. Є. Застосування магнію сульфату в екстемпоральних прописах для лікування різних захворювань. Сучасні досягнення фармацевтичної технології та біотехнології : збірник наукових праць. Вип. 6. Харків : НФаУ, 2019. С. 84–87.
 6. Бурбан О. І. Деякі аспекти щодо розробки складу препарату з протизапальними та ранозагоювальними властивостями / О. І. Бурбан, Т. М. Зубченко, Л. І. Вишневська. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології: збірник наукових праць. Випуск 6. Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 99-102.
 7. Бурбан О. І. Дослідження з розробки основи гелю протизапальної та ранозагоювальної дії для терапії променевих ушкоджень шкіри / Бурбан О. І., Вишневська Л. І., Зубченко Т. М. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів. Х.: Вид-во НФаУ. 2020. С. 42-45.
 8. Вишневська Л. І. Порівняльний аналіз екстемпорального виготовлення ліків у деяких країнах / Л. І. Вишневська. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць. – Вип. 3 – Х. : НФаУ, 2019. С. 3-7.
 - Гаркавенко О. В. Перспективи розробки екстемпоральної фітомазі для лікування запальних гінекологічних захворювань / О. В. Гаркавенко, С. С. Ф А2.2- 25-082 СУЯ НФаУ Редакція 01 Дата введення: 23.06.2017 р. Стор. 9 з 56 Зуйкіна, М. Л. Бавікіна. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 50 – 54.
 - Є.В. Зуйкіна Удосконалення складу емульсійних основ / Зуйкіна Є. В., Половко Н.П. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології : збірник наукових праць. Випуск 6. – Х.: Вид-во НФаУ, 2019. С. 195-199.
- Марченко М.В. Вивчення технологічних параметрів рослинної сировини для

приготування лікарського збору в умовах аптек / М.В. Марченко, Я.С. Марченко. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. . 2019. С. 144-148.

Лекція №5

Тема : «Стерильні та асептичні лікарські форми, їх номенклатура. Основні стадії приготування ін'єкційних розчинів. Методи стерилізації. Постадійний контроль якості. Умови зберігання. Стабілізація розчинів для ін'єкцій. Вимоги ізотонії, ізогідрії, ізоіонії. Інфузійні розчини. Лікарські форми для очей. Визначення. Характеристика. Технологія. Лікарські форми з антибіотиками.» - 2 год.

Мета: До лікарських форм, які повинні готуватися в асептичних умовах, відносяться: лікарські форми для ін'єкцій; лікарські форми для лікування очей; лікарські форми з антибіотиками; лікарські форми для дітей. Всі ці лікарські форми характеризуються тим, що в них не повинно міститися мікроорганізмів і їх спор. Необхідність отримання стерильних і асептично приготованих лікарських форм викликано особливим способом їх використання, наприклад, ін'єкції вводяться в організм через порожнисту голку з порушенням цілісності шкірних і слизових покривів. Наявність в них мікроорганізмів може привести до інфікування організму, а отже, до важких наслідків. Лікарські форми з антибіотиками вимагають асептичних умов приготування, оскільки в присутності мікроорганізмів антибіотики втрачають свою активність. Перераховані лікарські форми незалежно від того, підпадають вони під вплив подальшої стерилізації, чи ні, повинні готуватися в асептичних умовах. Санітарні вимоги при приготуванні ліків в асептичних умовах регламентуються наказом МЗ України № 139 від 14.06.93 р. «Про затвердження інструкції) санітарно-протиепідемічному режиму аптек».

До лікарських форм, що повинні виготовлятися в асептичних умовах,

До стерильних та асептичних лікарських форм відносяться:

лікарські форми для ін'єкцій; лікарські форми для лікування очей; лікарські форми з антибіотиками; лікарські форми для дітей.

Усі ці лікарські форми характеризуються тим, що в них не повинно міститися мікроорганізмів та їх спор. Необхідність одержання стерильних і асептично виготовлених лікарських форм викликана особливим способом їх застосування, наприклад, ін'єкції вводяться в організм через порожнисту голку з порушенням цілісності шкірних і слизових покривів. Наявність у них мікроорганізмів може привести до інфікування організму, а отже, до важких наслідків.

Лікарські форми з антибіотиками вимагають асептичних умов виготовлення, тому що в присутності мікроорганізмів антибіотики втрачають свою активність.

Перераховані лікарські форми незалежно від того, піддаються вони подальшій стерилізації чи ні, повинні виготовлятися в асептичних умовах. Санітарні вимоги при виготовленні ліків в асептичних умовах регламентуються наказом МОЗ України № 139 від 14.06.93 р. «Про затвердження інструкції щодо санітарно-протиепідемічного режиму аптек».

ХАРАКТЕРИСТИКА ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ ДЛЯ ІН'ЄКЦІЙ

До ін'єкційних лікарських форм відносяться стерильні водні і неводні розчини, суспензії, емульсії і сухі тверді речовини (порошки, пористі маси, таблетки), які розчиняють у стерильному розчиннику безпосередньо перед введенням.

Це специфічні лікарські форми, відомі під загальною назвою *ін'єкції (injectiones)*.

Ліки для ін'єкцій почали застосовуватися в медичній практиці дещо пізніше, ніж інші лікарські форми. Вперше підшкірне впорскування ліків здійснив у 1851 році російський лікар Лазарєв. Його прилад складався з барометричної трубки з поршнем, на вільному кінці якої був укріплений срібний наконечник, витягнутий у голку. Сучасний шприц був запропонований у 1852 році Плевацем.

Ін'єкційний спосіб введення ліків має позитивні сторони і недоліки. *До переваг можна віднести наступне:*

- повнота всмоктування і швидкість дії введених лікарських речовин, іноді через кілька секунд;
- лікарські препарати вводяться, минаючи такі захисні бар'єри організму, як шлунково-кишковий тракт і печінка, де під впливом ферментів можуть
- при цьому методі введення цілком виключаються незручності, пов'язані з не-приємним запахом і смаком ліків;
- можливість точно дозувати ліки;
- можливість локалізації дії лікарських речовин;
- можливість введення ліків хворому, який перебуває в несвідомому стані;
- можливість поповнення необхідним об'ємом рідини після значних втрат крові;
- можливість заготівлі стерильних ліків про запас.

В той же час ін'єкційний спосіб введення має *недоліки:*

- виникає серйозна небезпека внесення інфекцій в організм;
- при введенні розчинів у кров виникає небезпека емболії внаслідок попадання твердих часток чи пухирців повітря з діаметром, який перевищує діаметр дрібних судин (при емболії судин, що живлять мозок, можливий смертельний результат);
- наноситься травма хворому як фізично, так і морально;
- застосування методу введення пов'язане з необхідністю залучення медичного персоналу;
- введення ліків може викликати порушення тиску, рН середовища і т. п., особливо при введенні великих кількостей розчину внутрішньовенно чи

внутриартеріально. Ці фізіологічні порушення часом болісно сприймаються організмом (різкий біль, печіння, іноді гарячка).

Види ін'єкцій. Залежно від місця введення ін'єкції поділяють на: внутрішньошкірні, підшкірні, внутрішньом'язові, внутрішньовенні, внутрішньоартеріальні, спинномозкові, внутрішньочерепні, внутрішньочеревні, внутрішньоплевральні, внутрішньосуглобні та ін.

Внутрішньошкірні ін'єкції - *injectiones intracutaneae*. При цьому способі введення голка проколює тільки епідерміс шкіри і рідина в дуже малій кількості вводиться у простір між епідермісом і дермою. Внутрішньошкірні ін'єкції застосовують з метою діагностики інфекційних захворювань (реакція Пірке), рідше - з лікувальною метою.

Підшкірні ін'єкції - *injectiones subcutaneae*. Розчини вводяться в підшкірну клітковину. Для підшкірних ін'єкцій можуть уживатися водні і масляні розчини, а також суспензії й емульсії. Швидкість всмоктування залежить від природи розчинника. Водні розчини всмоктуються швидко, масляні розчини, суспензії й емульсії - повільно.

Внутрішньом'язові ін'єкції - *injectiones intramusculares*. Рідина вводиться у товщу великого м'яза. Внутрішньом'язово можна вводити водні і масляні розчини, тонкі суспензії й емульсії. У порівнянні з підшкірною клітковиною м'язи мають більшу кількість кровоносних судин, що обумовлює швидше всмоктування лікарських препаратів. Крім того, внутрішньом'язові ін'єкції менш хворобливі, тому що м'язова тканина порівняно з підшкірною клітковиною містить менше чутливих нервових закінчень. Внутрішньовенні ін'єкції - *injectiones intravenosae*. Розчин вводиться у вену повільно й обережно. Дія ліків у цьому випадку настає через 1-2 секунди. Внутрішньовенний спосіб дозволяє вводити в організм великі кількості рідини: від 1 до 500 мл, а в деяких випадках і більше. Часто ці розчини вводять краплинним методом (у цьому випадку розчин вводять у вену не через голку, а через канюлю, зі швидкістю 40-60 крапель у хвилину).

Наявність у крові буферної системи, що регулює величину рН, дозволяє вводити у кров розчини різко кислої чи лужної реакції. При повільному введенні навіть розчини з рН 3-10 у невеликих об'ємах (15-20 мл) не викликають помітних ускладнень.

Всередину судин можна вводити тільки водні розчини, що добре змішуються з кров'ю (фізіологічні, кровозамінники, розчини глюкози та ін.). Не можна вводити в кров суспензії, емульсії з діаметром часток, що перевищують діаметр еритроцитів. При внутрішньовенному введенні дозу лікарської речовини беруть у 3 чи 4 рази меншу, ніж при прийомі через рот.

Внутрішньоартеріальні ін'єкції - *injectiones intraarteriales*. Розчин вводиться в артерію, повільно, обережно, дія ліків настає вже в процесі введення. При внутрісудинному введенні різко зростає небезпека емболії й інфікування організму.

Спинномозкові ін'єкції - *injectiones cerebrospinales*. Рідина вводиться в субарахноїдальний чи перидуральний простір хребетного каналу. Для спинномозкових ін'єкцій застосовуються тільки істинні водні розчини з рН не менш 5 і не більш 8. Зазвичай цим методом користуються для введення анестезуючих речовин і антибіотиків.

Умови поширення і резорбції лікарських речовин у субарахноїдальному і перидуральному просторі різні. Так, при введенні анестезуючого розчину в субарахноїдальний простір уже через 5-7 хвилин настає так звана спінальна анестезія, а при ін'єкції в перидуральний простір - лише через 20-30 хвилин.

Всмоктування лікарських речовин у кров при цьому методі введення йде дуже повільно. Спинномозкові ін'єкції повинні проводитися досвідченим лікарем-хірургом, тому що поранення кінцевої нитки спинного мозку може призвести до паралічу нижніх кінцівок.

Внутрічерепні ін'єкції- *injectiones subarachnoidales*. Розчин вводиться в розширену частину субарахноїдального простору, і ліки діють миттєво. Вводяться тільки істинні водні розчини нейтральної реакції. Метод часто використовується для введення пеніциліну і стрептоміцину при менінгіті.

Рідше призначаються внутрішньокісткові, внутрішньосуглобні, внутрішньоплевральні та інші ін'єкції.

У даний час застосовується метод впорскування без голки. Розчин за допомогою спеціального ін'єктора вводиться під тиском у підшкірну клітковину. *Спосіб струминного введення* лікарських речовин у порівнянні зі звичайними ін'єкціями за допомогою голки має переваги: безболісність ін'єкцій, швидке настання ефекту, зменшення необхідної дози, неможливість передачі

«шприцевих інфекцій», рідша стерилізація ін'єктора, збільшення кількості ін'єкцій в одиницю часу (до 1000 у годину).

Безголкові ін'єктори розрізняються за наступною основною ознакою: по глибині введення препарату - для внутрішньошкірних, підшкірних, внутрішньом'язових ін'єкцій і універсальні; по кількості доз, що вводяться, - багато- і однодозові, по конструкції - з пружним гідравлічним, електромеханічним, електромагнітним і пневматичним приводом.

Зараз випускаються безголкові ін'єктори БИ-1 («Пчелка»), БИ-2, БИ-3, БИ-1. Застосування безголкового ін'єктора сприяє появі самостійного високоефективного способу парентерального введення.

Вимоги до ін'єкційних лікарських форм. До ін'єкційних форм ДФ XI висуває наступні вимоги: *відсутність механічних домішок, стерильність, стабільність, апірогенність*, до окремих розчинів - *ізотонічність*, що вказується у відповідних нормативних документах чи рецептах. Ін'єкційні розчини можуть бути ізогідричними та ізоіонічними згідно з вимогами власних статей.

Для реалізації зазначених вимог необхідне дотримання особливих умов виготовлення ін'єкційних лікарських форм. Вони передбачають: вимоги до приміщення, виробничого устаткування, персоналу, лікарських і допоміжних речовин, розчинників, закупорювальних матеріалів, організації і проведення технологічних процесів (розчинення, стабілізація, фільтрування, стерилізація, упаковка, маркірування).

Найважливішою складовою технологічного процесу всіх ін'єкційних лікарських форм є організація роботи в асептичних умовах і стерилізація.

РОЗЧИННИКИ

При виготовленні ін'єкційних лікарських форм як розчинники

застосовують воду для ін'єкцій, жирні олії, етилолеат, а також комплексні розчинники.

Вода для ін'єкцій (Aqua pro injectionibus). Санітарні вимоги до одержання, транспортування і зберігання води для ін'єкцій приведені в наказі МОЗ України №

139 від 14.06.93 р. «Про затвердження інструкції щодо санітарно-протиепідемічного режиму аптек». Вона повинна відповідати усім вимогам, пропонованим ФС 42-2620-89 до води очищеної, і не містити пірогенних речовин.

ВОДА ДЛЯ ІН'ЄКЦІЙ

Пірогенними речовинами (від грецького слова руг - вогонь, латинського generatio - народження) називають продукти життєдіяльності і розпаду мікроорганізмів, токсини, загиблі мікробні клітини.

Для визначення пірогенності в Україні прийнятий метод, описаний у ДФ XI («Випробування на пірогенність»). Сучасні світові фармакопеї, такі як Британська 1998 р., Європейська 1997 р., США 1995 р., Чеська 1997 р. поряд з тестом на бактеріальні ендотоксини також містять і «Тест на пірогени». Крім офіційного біологічного методу випробування на пірогенність, за рубежом широко застосовують лимулус-тест (лим-тест), оснований на утворенні гелю при взаємодії бактеріальних пірогенів з лізатом амебоцитів. У НДІФ Росії розроблено аналогічний чутливий, але більш простий метод, заснований на здатності грамнегативних мікроорганізмів (основні продуценти пірогенних речовин) утворювати гель у 3 % розчині калію гідроксиду.

Хімічний склад пірогенних речовин дуже складний - це ВМС із великою молекулярною масою, що мають ліпосахаридну або ліпопептидну природу. Потрапляючи в організм, вони викликають алергійні реакції, підвищення температури, озноб, ціаноз, ядуху, аж до анафілактичного шоку. При високому вмісті пірогенних речовин у розчинах для ін'єкцій може бути навіть летальний наслідок. Токсичність пірогенних речовин пояснюється наявністю в них фосфатних угруповань. Звільнитися від пірогенних речовин у воді й ін'єкційних розчинах термічною стерилізацією практично неможливо, тому що це тер-мостабільні речовини. Пірогенні речовини проходять також через порцелянові бактеріальні фільтри. Ін'єкційні розчини звільняють від пірогенних речовин використанням сорбентів (вугілля активоване, целюлоза та ін.).

Вода для ін'єкцій може бути отримана перегонкою питної води в асептич-них умовах в апаратах, конструкція яких дозволяє звільнити водянні пари від дрібних крапель неперегнаної води.

Відомо, що пірогенні речовини не леткі і не переганяються водяною парою. Забруднення дистилляту пірогенними речовинами відбувається шляхом віднесення дрібних крапельок води струменем пари в холодильник.

Таким чином, головна задача при одержанні води для ін'єкцій - це відділення крапельок води від парової фази. Для цього зараз пропонуються перегінні апарати, у яких, на відміну від звичайних, водяна пара проходить через спеціальні сепаратори. По конструкції вони бувають відцентрові, плівкові, об'ємні, масооб'ємні, комбіновані. У відцентрових сепараторах

створюється обертальний рух сепарованої пари і під дією прискорення частки води інтенсивно виділяються з потоку пари. Плівкові сепаратори складаються з набору пластинок, через зазори яких проходить пара, що сепарується. В об'ємних сепараторах краплі води випадають з потоку пари під дією сили ваги, у комбінованих - використовується комбінація двох чи декількох видів сепарації. У деяких апаратах пара проходить довгий звивистий шлях, і на цьому шляху до конденсатора поступово втрачає краплинно-рідку фазу. Очищена таким чином пара після конденсації дає апірогенну воду. В даний час випускаються апарати АА-1

способів: різка зміна швидкості потоку пари, його фільтрування через спеціальний фільтр із діаметром отворів 40 мкм і відділення крапель у відцентровому полі та інші.

Апарат АА-1 випускається Санкт-Петербурзьким заводом електромедичного устаткування «ЗМО». Має номінальну продуктивність л/год. Основні частини - камера випаровування (10) з уловлювачами (8), конденсатор (1), збірник-зрівнювач 25 і електроцист. Камера випаровування зовні захищена сталевим кожухом (9), призначеним для зменшення теплових втрат і запобігання обслуговуючого персоналу від опіків. У дно (12) камери випари вмонтовані чотири електронагрівники (11) потужністю по 2 квт кожний. У камері випаровування вода (з додаванням хімічних реагентів), що нагрівається електронагрівниками (11), перетворюється в пару, що через уловлювачі (8) і парову трубку (7) надходить у конденсаційну камеру (3), охолоджувану зовні холодною водою, і, конденсуючись, перетворюється в апірогенну воду, яка витікає через ніпель (5). Для запобігання підвищення тиску в камерах (3) і (10) обладнана запобіжна щілина (6), через яку може вийти надлишок пари. На одній з ніжок апарата є спеціальний болт (14) з гайками і шайбами для приєднання проводу заземлення.

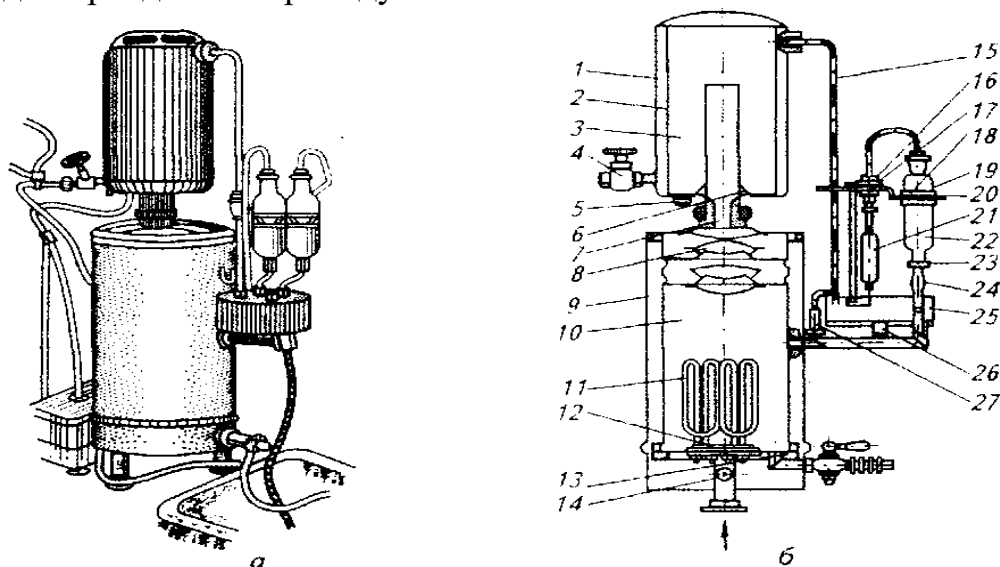

Рис. 1. Апарат для одержання апірогенної води АА-1

Охолоджуюча вода, безперервно надходячи через вентиль (4) у водяну камеру (2) конденсатора (1), по зливальній трубці (15) зливається в збірник-вирівнювач (25). Збірник-вирівнювач (25), який з'єднується з камерою

випаровування (10), призначений для постійної підтримки рівня води.

На початку роботи апарата вода заповнює камеру випаровування до встановленого рівня. Надалі, у міру википання, вода буде надходити в камеру випаровування частково, основна ж частина через штуцер (26) буде зливатися в 18

каналізацію. Для візуального спостереження за рівнем води в камері випаровування (10) на штуцері збірника-зрівнювача (25) обладнане водовказівне скло (27). Збірник-зрівнювач (25) також призначений для змішування води з хімічними реагентами, які додаються в камеру випаровування для одержання якісної апірогенної води, що відповідає вимогам фармакопеї.

Для цього в збірнику-зрівнювачі є спеціальна трубка, через яку хімічні реагенти надходять у камеру випаровування (10) разом з водою. Строго дозування хімічних реагентів забезпечується спеціальним дозуючим пристроєм, що складається з двох скляних посудин (22) із крапельницями (24), двох фільтрів

(21) і двох дозаторів (18), з'єднаних гумовими трубками. Дозуючий пристрій з'єднаний зі збірником-зрівнювачем (25) через крапельниці (24). Кріплення дозуючого пристрою здійснюється на кронштейні (19), у якому влаштовано спеціальні отвори для скляних посудин (22), що закріплюються за допомогою гумових кілець (20) у спеціальні пази, в які вільно вставлені дозатори (18), що кріпляться на кронштейні (19) контргайками (17).

Апарат А-10 відрізняється від апарата АА-1 наявністю напівавтоматичного управління, що відключає електронагрівальні елементи у випадку припинення подачі води.

Апарат Д-25 відрізняється від інших дистилляторів компактністю й економічністю. Маг продуктивність 25 л/год. У випадку припинення подачі води або при малому напорі апарат автоматично відключається. Робота апарата контролюється сигнальними лампами.

При одержанні води для ін'єкцій застосовуються також апарати дворазової перегонки. Зручний в експлуатації і досить продуктивний (5-6 л/год) *бідистилятор БД-1*. Він складається з дистиляційної камери, де утворюється первинна пара, бідистиляційної камери для утворення вторинної пари, кон- денсатора і збірника. Перед надходженням у бідистиляційну камеру відбувається змішування дистилляту з хімічними реагентами, що подаються спеціальним пристроєм, який складається з двох скляних посудин із крапельницями, фільтрами і дозаторами. В одну посудину заливається розчин двозаміщеного фосфату натрію й алюмокалієвих галунів, в іншу - розчин калію перманганату. Процес одержання бідистильованої води в цьому апараті зводиться до наступного: водопровідна вода надходить у конденсатор, потім через зрівнювач - у камеру випаровування, де нагрівається, перетворюється в пару і направляється в конденсатор. Вода з конденсатора стікає в збірник і після змішування з хімічними речовинами надходить у бідистиляційну камеру, де нагрівається, удруге перетворюється в пару, що надходить у конденсатор і після конденсації стікає в приймач двічі перегнаної води. Найбільш широке застосування в умовах аптек знайшов *апарат, що серійно випускається*

вітчизняною промисловістю, марки збірником).

Номінальна продуктивність аквадистиллятора 60 л/год. Розрахункова витрата споживаної водопровідної води 900 л/год.

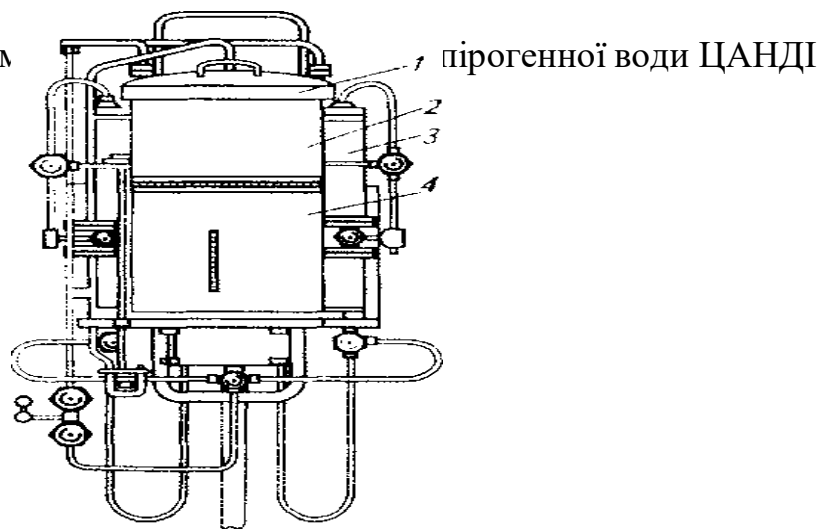
Апарат АЕВС-4А - аквадистиллятор електричний з водопідготовкою для одержання апірогенної води.

Складається з випарника, збірника води для ін'єкцій, електрошафи, протинакипного магнітного пристрою (ПМП), системи трубопроводів. Це стаціонарна установка, що працює за наступною схемою: пара, що утворюється у випарнику, проходить через сепаратор, паропровід і надходить спочатку в конденсаційну камеру збірника, а потім у його внутрішню порожнину, де дистилат остаточно охолоджується до необхідної температури. На лінії подачі водопровідної води знаходиться ПМП для звільнення вихідної (водопровідної) води від солей і різних домішок, потім вода попадає в охолоджену сорочку збірника і випарник. По досягненні води в камері випаровування до заданого рівня надлишки її скидаються в каналізацію. Після заповнення збірника водою електронагрівник у камері випаровування відключається. Продуктивність апарата 4 л/год.

АЕВС-25 - аквадистиллятор електричний з водопідготовкою для одержання апірогенної води (рис. 3).

Являє собою стаціонарну установку і складається з: випарників I і II ступенів, збірника води для ін'єкцій, трубопроводів і електрошафи. На лінії подачі водопровідної води у випарники вмонтований конструкції ЦАНДІ (рис.2) протинакипний магнітний пристрій, призначений для попереднього очищення вихідної води. Спочатку вода надходить у випарник II ступеня доти, поки плавний пристрій не перекриє подачу води, після чого почнеться наповнення водою випарника I ступеня. Одночасно з подачею води у випарники по спеціальному трубопроводу водопровідна вода подається в охолоджену сорочку збірника. Пара, що утворилася у випарнику I ступеня, проходить через сепаратор і потім по паропроводу надходить у нагрівальну камеру випарника II ступеня. У нагрівальній камері пара втрачає частину своєї теплоти на нагрівання води й утворення пари у випарнику II ступеня і частково конденсується.

Рис. 2 Схем

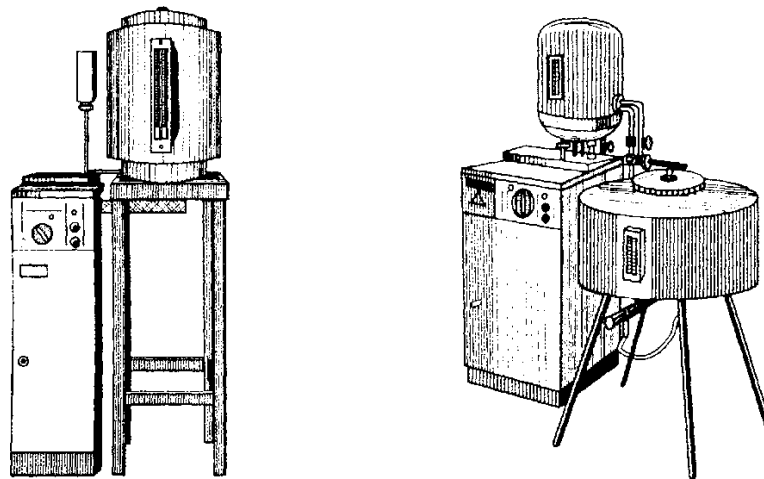

Рис. 3 Аквадистилятор АЕВС-4А, Аквадистилятор АЕВС-25,

Паропровідна суміш з нагрівальної камери і пара, що пройшла через сепаратор випарника II ступеня, надходять по трубопроводах у збірник. У збірнику, завдяки його водяній охолоджувальній сорочці, проходить остаточна конденсація пароводяної суміші і збирається вода для ін'єкцій. Після заповнення збірника водою до устанавленого верхнього рівня поплавець опускається і кінцевий вимикач виявляється у вихідному положенні.

Апарат *конструкції ЦАНД* являє собою комбіновану установку з іонообмінних стовпчиків і перегінного апарата, у якому водопровідна вода піддається знесоленню, а потім перегонці і стерилізації.

Апарат для одержання апірогенної води портативний, оскільки виконаний у вигляді вертикально розташованого циліндра. Складові частини апарата: випарник, конденсатор (2), збірник апірогенної води (3), демінералізаційні колонки (4). Пристрій для регенерації колонок і електронагрівники розташовані в камері випаровування. Дві демінералізаційних колонки, устанавлені позаду апарата, виготовлені з органічного скла і заповнені іонообмінними смолами. У роботі бере участь одна колонка, а друга (після регенерації) - резервна. Кожна колонка у верхній частині заповнена катіонітом, а в нижній - аніонітом, обидві частини сполучаються між собою краном. Продуктивність апарата 12 л апірогенної води в годину. У перегінному апараті виробництва фірми «Хірана» водяна пара при перегонці звільняється від крапельок води за допомогою дефлегматорної насадки (патрубок з поперечними перегородками, що не доходять до кінця). В іншому апараті тієї ж фірми пара з пароутворювача направляється в конденсатор через камеру, заповнену відрізками скляних трубок, де втрачає краплинно-рідку фазу.

Останнім часом підвищився інтерес до розробок недистиляційних методів одержання особливо чистої води. Це зв'язано з прогресом в області технології і техніки, яка потребує застосування води такого ступеня очистки.

Технологічні схеми *недистиляційної підготовки одержання особливо*

чистої води включають різні комбінації сорбції активованим вугіллям, іонного обміну, мембранної технології, ультрафільтрації, зворотного осмосу й озонування.

Так, на підприємствах фірм «Кріст А.Г.» і «Хофман Ла-Рош» (Швейцарія) була розроблена і впроваджена у виробництво технологічна схема одержання особливо чистої води для фармацевтичної промисловості (Reider В.Р., Bruch М.). У якості вихідної використовували міську водопровідну воду без попереднього очищення. Після деіонізації вода подається на установку зворотного осмосу з використанням фільтрувальних елементів з пористих волокон або спіральних елементів. Отриманий концентрат з 90 % усуненням розчинених речовин піддається УФ-опроміненню, мікробному знезаражуванню в іонообміннику змішаного типу (розробка фірми «Кріст А.Г.») до одержання води, що відповідає стандарту. Далі вода фільтрується через стерилізуючі фільтри з діаметром пор 0,22 мкм. Досягнення оптимальних умов функціонування окремих компонентів установки і підвищення тривалості терміну служби стерилізуючих фільтрів дозволило знизити вартість отриманої води на 20 %.

Ganzi G.C., Parise P.L. запропонували комбіновану установку, що має модуль зворотного осмосу й установку безперервної деіонізації води. Як показали результати досліджень, при такій комбінації одержують особливо чисту воду без застосування хімічної регенерації та іонообмінної обробки. Останні розробки в технології безперервної деіонізації дозволяють виводити розчинений вуглекислий газ без попереднього визначення кислотно-основного показника. Існуюча комплексна система дає можливість одержувати воду з низьким вмістом мікроорганізмів і пірогенів.

При підготовці особливо чистої води Nebel С. показав необхідність використання озону для дезінфекції деіонізуючого шару і самої деіонізованої води. Гранульоване активоване вугілля і деіонізуючий шар в окремих випадках сприяють росту мікроорганізмів і одне УФ-опромінення не може забезпечити повну стерилізацію оброблюваної води. Було встановлено, що обробка зразків води озоном до концентрації 12,5 мгО₃/л дає нульовий показник наявності

мікроорганізмів в отриманій воді. Далі оброблену воду деозонують УФ- опроміненням.

Margardt К. було показано, що при розробці компонентів установок для одержання особливо чистої води для фармацевтичної промисловості, що включають пристрої іонообмінної обробки й установки зворотного осмосу, необхідно включати технологічні стадії дезінфекції систем зворотного осмосу з наступним виведенням озону і вуглекислого газу з води.

Хаясі Акіо (Японія) показав можливість одержання особливо чистої води, що відповідає вимогам Британської фармакопеї. Оброблювана вода (об'єм 35 л) після проходження через деіонізатор надходила у кварцевий опромінювач і оброблялася УФ-світлом з одночасним пропусканням потоку озону протягом 20 хвилин. Випробування показали відповідність води існуючим нормам, можливість виводити з неї при застосуванні цього методу

мікроорганізми, пірогени і хімічні домішки.

ТЕХНОЛОГІЯ РОЗЧИНІВ ДЛЯ ІН'ЕКЦІЙ І КОНТРОЛЬ ЇХ ЯКОСТІ

Розчини для ін'єкцій готують відповідно до вимог ДФ XI, наказів МОЗ, інструкцій. Технологічний процес виготовлення розчинів для ін'єкцій складається з наступних стадій:

1. Підготовчі роботи.
2. Готування розчину (стабілізація, ізотонування при необхідності).
3. Фільтрування і фасування.
4. Стерилізація розчину.
5. Контроль готової продукції.
6. Оформлення.

Підготовчі роботи (підготовка персоналу, підготовка асептичного блоку, організація роботи в асептичних умовах; підготовка посуду і допоміжних матеріалів; підготовка розчинників і препаратів) приведені на стор. 450-455.

Розглянемо стадії безпосереднього виготовлення розчинів для ін'єкцій.

Готування розчину. Виготовлення розчинів для ін'єкцій може проводитися тільки в аптеках, що мають на це дозвіл, виданий уповноваженим на те органом.

Не дозволяється готувати розчини для ін'єкцій при відсутності методик їх повного хімічного аналізу, режиму стерилізації, даних про хімічну сумісність вхідних інгредієнтів і технології.

Персональна відповідальність за організацію роботи асептичних блоків і виготовлення розчинів для ін'єкцій покладається на завідувачів аптеками. Вони зобов'язані проводити щорічний інструктаж і перевірку знань працівників асептичних блоків за правилами виготовлення розчинів для ін'єкцій, а також при прийомі чи переводі їх на роботу в асептичному блоці. Особи, що не володіють технологією розчинів для ін'єкцій, до роботи в асептичному блоці недопускаються.

У зв'язку з дуже відповідальним способом застосування і великою небезпекою помилок, які можуть бути допущені під час роботи, виготовлення ін'єкційних розчинів має потребу в строгій регламентації і неухильному дотриманні технології.

Не допускається одночасне виготовлення декількох ін'єкційних розчинів, що включають різні інгредієнти, чи ті самі, але в різних концентраціях. На робочому місці під час виготовлення ін'єкційних розчинів не повинні знаходитися штангласи з лікарськими речовинами, що не мають відношення до цих розчинів.

Готування ін'єкційних розчинів проводиться масооб'ємним методом, при якому лікарська речовина береться по масі, а розчинник - до одержання визначеного об'єму розчину. Необхідність виготовлення розчинів у масооб'ємній концентрації пояснюється тим, що при введенні за допомогою шприца лікарський препарат дозується за об'ємом.

Технологічна стадія «Готування розчину» включає три технологічні операції: підготовка сировини (проведення розрахунків, відважування речовин і відмірювання розчинника), безпосереднє виготовлення розчину (розчинення речовин, якщо необхідне додавання стабілізатора, одержання потрібного об'єму) і первинний аналіз.

Узяту по масі лікарську речовину поміщають у стерильну мірну колбу, розчиняють у невеликій кількості розчинника, а потім доводять до визначеного об'єму. При відсутності мірного посуду кількість розчинника, необхідну для виготовлення розчину, визначають розрахунковим способом, користуючись величиною щільності розчину даної концентрації чи коефіцієнтом збільшення об'єму.

Об'єм, займаний стабілізаторами, входить у загальний об'єм розчину, тому вони додаються одночасно з лікарськими речовинами.

При укрупненому виготовленні розчинів для ін'єкцій вимагаються ємності місткістю від 10 л і більш. У великих міжлікарняних і лікарняних госпрозрахункових аптеках розчинення лікарських препаратів проводиться в скляних 20-ти-літрових реакторах, обладнаних електропідігріванням та електромішалками. У середніх за потужністю виробництва міжлікарняних аптеках процес перемішування рідини механізований за допомогою мішалок різного виду.

Негайно після виготовлення розчину проводять опитувальний контроль. Далі приготований розчин для ін'єкції піддають повному первинному хімічному контролю, що полягає у визначенні дійсності (якісний аналіз) і кількісного вмісту діючих речовин і стабілізатора (кількісний аналіз).

Результати повного хімічного контролю розчинів для ін'єкцій реєструються в журналі за установленою формою.

У випадку задовільного результату приступають до фільтрування і фасування.

Фільтрування і фасування розчинів для ін'єкцій. Однією з вимог, пропонованих до лікарських форм для ін'єкцій, є відсутність механічних включень. Ін'єкційні розчини не повинні містити видимих неозброєним оком часток, тобто часток розміром 10 мкм і більше. Однак видається доцільним довести ефективність фільтрів до 5 мкм, тобто ін'єкційні розчини не повинні містити часток розміром більше діаметра формених елементів крові (5-9 мкм). Наявність зважених часток недопустима, бо при внутрішньосудинному введенні можлива емболія.

Звільнення ін'єкційних розчинів від механічних домішок здійснюється фільтруванням. Ступінь очищення дисперсних систем поряд з іншими факторами обумовлюється здатністю зважених часток «прилипати» до фільтруючого шару. При цьому частки затримуються в тому випадку, якщо сили їх адгезії до фільтруючого матеріалу більші сил відриву, що виникають при гідродинамічному впливі потоку.

В аптечній практиці найбільш розповсюджені два способи фільтрування: самопливом і за допомогою вакууму.

Основний метод фільтрування розчинів для ін'єкцій при

крупносерійному виготовленні в аптеках - вакуумний. Він полягає в тому, що в прийомній посудині створюється розрідження. Під впливом різниці тиску рідина, проходячи через фільтри, заповнює прийомну посудину. Для створення розрідження застосовують вакуумні насоси різних типів, наприклад, відсмоктувач хірургічний чи компресорно-вакуумний апарат.

Чистота розчинів багато в чому залежить від вибору фільтра. Тому вибір оптимального фільтра- відповідальний момент у технології ін'єкційних розчинів.

Для фільтрування ін'єкційних розчинів використовують беззольні фільтри з фільтрувального паперу марки ФО (виду М - повільнофільтруючий), що затримує дрібнодисперсні осади. Беззольні фільтри інших марок непридатні для фільтрування ін'єкційних розчинів. Небеззолений фільтрувальний папір містить солі кальцію, заліза, магнію, і при фільтруванні через такий папір відбувається зміна властивостей деяких розчинів. Широко застосовуються скляні фільтри № 3і № 4.

Характеристика фільтрувальних матеріалів і скляних фільтрів докладно представлена у розділі «Рідкі лікарські форми».

Сучасним способом очищення ін'єкційних розчинів є мембранне мікрофільтрування - процес мембранного поділу мікросуспензій під тиском, що дозволяє одержати розчини, вільні від механічних часток (розміром 0,02 мкм), видимих і невидимих при візуальному контролі, включаючи мікроорганізми.

Так, для фільтрування ін'єкційних розчинів під вакуумом або тиском запропонований поліпропілен. Використовується він у вигляді пластин у різних фільтрах дискової конструкції, різних прес-фільтрах у фільтротримачах типу

«Мілліпор». Ін'єкційні розчини фільтрують через 5-7 шарів простерилізованого поліпропілену, всі інші фільтрують через тришаровий фільтр. Пластини з поліпропілену можуть бути також використані як передфільтри при мембранній фільтрації. Фільтри з поліпропілену можуть використовуватись повторно.

Поліпропіленові фільтри дозволяють одержати чисті розчини при високій продуктивності процесу фільтрації (для п'ятишарового фільтра) у середньому 2-5 л/год на 1 см² фільтруючої поверхні. Перспективне також застосування пористих фільтруючих елементів із пресованих титанових порошків для тонкого очищення ін'єкційних розчинів.

У комплексі з фільтроелементами повинні випускатися фільтротримачі з металевих чи пластичних матеріалів, дозволених для застосування в контакті з рідкими лікарськими формами. Фільтротримачі можуть бути заглибного чи прохідного типу. З їх допомогою можна проводити фільтрування рідких лікарських форм під тиском стиснутого повітря чи під вакуумом. Для фільтрування рідких лікарських форм під вакуумом повинні бути додатково використані засоби механізації серійного випуску, широко застосовувані в аптеках.

Фільтрування розчинів сполучають з одночасним їх розливом у підготовлені стерильні флакони. Відхилення від об'єму, зазначеного на етикетці (номінального), допускається в межах $\pm 10\%$ для флаконів

місткістю до 50 мл,

±5

% - для посуду місткістю понад 50 мл.

Для упаковки ін'єкційних лікарських форм використовується два види тари: ампули і флакони зі скла, поліетилену чи іншого матеріалу, що не змінює властивостей лікарських речовин (див. розділ 8, стор. 94).

Ампули - більш досконала форма упаковки, бо вони дозволяють зберігати стерильність лікарських препаратів аж до моменту їх застосування. Це заводська форма упаковки, тому їх виробництво розглядається в курсі технології ліків заводського виробництва.

З аптек лікувальних установ у відділення лікарні прийнято відпускати стерильні розчини у широкогорлих стандартних (можуть бути градуйовані) флаконах різної ємності зі стандартною каучуковою пробкою, що закріплюється обтиснутим алюмінієвим ковпачком (як флакони з антибіотиками).

Профільтровані розчини для ін'єкцій після розливу їх у флакони перевіряють візуально на відсутність механічних включень.

Для візуального контролю чистоти застосовується пристрій КК-2. Розчини проглядаються неозброєним оком. Відстань очей контролюючого повинна бути в межах 25 см від флакона. Контролюючий повинен мати гостроту зору 1 (компенсується окулярами). У стерильних розчинах для ін'єкцій не повинно виявлятися видимих механічних забруднень.

При виявленні механічних включень розчини повторно фільтрують, знову переглядають, закупорюють (перевіряють герметичність), маркують і стерилізують.

Флакони з розчинами для ін'єкцій маркуються шляхом напису або штампування на кришці, використання металевих жетонів чи іншими методами.

Стерилізація розчинів для ін'єкцій повинна здійснюватися не пізніше трьох годин від початку виготовлення під контролем спеціально виділеного фахівця.

Контроль готової продукції. Після стерилізації проводять вторинний контроль на відсутність механічних включень, якісний і кількісний аналіз. Для аналізу відбирають один флакон розчину від кожної серії (за одну серію розчину вважають продукцію, отриману в одній ємності від одного завантаження лікарської речовини).

Одночасно проводиться перевірка якості закупорювання флаконів (алюмінієвий ковпачок не повинен прокручуватися при повороті вручну) і об'єм наповнення флаконів (±5 %). Контроль розчинів для ін'єкцій на стерильність і пірогенні речовини здійснюється відповідно до вимог діючих інструкцій.

Таким чином, контроль якості розчинів для ін'єкцій повинен охоплювати всі стадії їх виготовлення. Результати постадійного контролю виготовлення розчинів для ін'єкцій реєструються в спеціальному журналі за установленною формою.

СТЕРИЛІЗАЦІЯ

Стерилізація (чи знепліднення) - це процес повного знищення мікроорганізмів та їх спор в лікарських речовинах, лікарських формах, на посуді, допоміжних матеріалах, інструментах і апаратах.

Термін «стерилізація» походить від латинського *sterilis*, що означає безплідний. Стерильність досягається дотриманням асептики і застосуванням методів стерилізації відповідно до вимог ДФ XI - стаття «Стерилізація».

При виборі методу і тривалості стерилізації необхідно враховувати властивості, об'єм чи масу матеріалів, що підлягають стерилізації.

Методи стерилізації можна розділити на: *фізичні, механічні, хімічні*.

Фізичні методи стерилізації. До них відносяться: термічна чи теплова стерилізація, стерилізація ультрафіолетовими променями, радіаційна стерилізація, стерилізація струмами високої частоти.

З перерахованих методів в умовах аптек застосовуються термічна стерилізація, а також стерилізація ультрафіолетовими променями. Інші методи стерилізації в умовах аптек поки що застосування не знайшли.

Термічна стерилізація. При цьому методі стерилізації відбувається загибель мікроорганізмів під впливом високої температури за рахунок коагуляції білків і руйнування ферментів мікроорганізмів. Найширше в аптечній практиці застосовується стерилізація сухим жаром і парою.

Стерилізація сухим жаром здійснюється сухим гарячим повітрям у повітряних стерилізаторах при температурі 180-200 °С. Ефективність стерилізації залежить від температури і часу. Рівномірність прогріву об'єктів обумовлюється ступенем їх теплопровідності і правильністю розташування всередині стерилізаційної камери для забезпечення вільної циркуляції гарячого повітря. Об'єкти, що стерилізуються, повинні бути розфасовані у відповідну тару, щільно закупорені і вільно розміщені в сушильних шафах, щоб забезпечити швидке і рівномірне проникнення до них гарячого повітря. Завантаження повинне проводитися в ненагріті сушильні шафи або коли температура всередині шафи не перевищує 60 °С. Оскільки гаряче повітря має невисоку теплопровідність, прогрівання завантажених об'єктів відбувається досить повільно. Час, рекомендований для стерилізації, повинен відрховуватися з моменту нагрівання повітря в сушильній шафі до температури 180-200 °С.

Повітряний метод використовується для стерилізації термостійких порошкоподібних лікарських речовин (натрію хлорид, цинку оксид, тальк, білаглина та ін.). Порошки масою понад 200 г стерилізують при 180 °С протягом 60 хвилин чи при 200 °С - 30 хвилин. При цьому товщина шару порошку повинна бути не більше 6-7 см. Час стерилізаційної витримки порошків масою менше 200 г відповідно зменшують до 30-40 хвилин при 180 °С і до 10-20 хвилин - при 200

°С. Мінеральні і рослинні олії, жири, протягом 30-40 хвилин чи при 200 °С - 15-20 хвилин з урахуванням кількості речовини.

Вироби зі скла, металу, силіконової гуми, порцеляни, установки для стерилізуючого фільтрування з фільтрами і приймачі фільтрату стерилізують при 180 °С протягом 60 хвилин.

Дрібні скляні і металеві предмети (лійки, піпетки та ін.) поміщають у сушильні шафи в спеціальних біксах.

Для збереження стерильності посуду, якщо він не використовується відразу ж після стерилізації, його перед стерилізацією щільно закривають скляними чи ватними пробками, обгорненими в марлю. Як виняток, простерилізований посуд можна закривати пробками в асептичних умовах відразу ж після стерилізації, поки флакони і колби гарячі.

Розчини лікарських речовин не можна стерилізувати в сушильних шафах, тому що через погану теплопровідність повітря, що має температуру 100-120 °С, не забезпечує швидке нагрівання розчинів до температури стерилізації. Так, наприклад, розчин натрію хлориду (об'єм 200 мл), поміщений у сушильну шафу з температурою 120 °С, через годину прогрівається усього лише до 60 °С. Гаряче повітря більш високої температури може викликати розкладання лікарських речовин і розрив склянок внаслідок різниці тисків всередині і ззовні флаконів.

Для стерилізації сухим гарячим повітрям в аптеках доцільно використовувати шафи сушильно-стерилізаційні марки ШСС-250П, стерилізатор

сухожаровий СС-200, а також повітряні стерилізатори з невеликим обсягом стерилізаційної камери марки ВП-10, ГП-20 і ГП-40. У великих лікарняних аптеках є сушильно-стерилізаційні шафи ШСС-500П і ШСС-1000П.

Стерилізація паром основана на поєднанні високої температури і вологи. Коагуляція білкових речовин в цих умовах починається при температурі 56 °С. У фармацевтичній практиці застосовують кілька методів стерилізації паром, з яких найбільш надійний, швидкий і економічний - стерилізація насиченою водяною паром під тиском 0,11 МПа (1,1 кгс/см²) і температурі 120 °С; 0,20 МПа (2 кгс/см²) і температурі 132 °С. У цих умовах гинуть не тільки вегетативні, але і спорові форми мікроорганізмів.

Паровий метод стерилізації при 120 °С рекомендується для води і водяних розчинів лікарських речовин. Час стерилізаційної витримки не більше 30 хвилин залежно від фізико-хімічних властивостей препарату й об'єму розчину. Розчини об'ємом до 100 мл стерилізують протягом 8 хвилин, об'ємом 101-500 мл - 8-12 хвилин і об'ємом від 501 до 1000 мл - 12-15 хвилин.

Стерилізація води і водних розчинів проводиться в герметично закупорених і попередньо простерилізованих флаконах чи ампулах. Жири й олії в герметично закупорених посудинах стерилізують при 120 °С протягом 2 годин. Цим методом стерилізують також вироби зі скла, порцеляни (фарфору), металу, гуми, перев'язувальні і допоміжні матеріали (вату, марлю, бинти, халати, фільтру-вальний папір, гумові пробки, пергамент та ін.). Час стерилізаційної витримки 45 хвилин.

Установки для стерилізуючого фільтрування з фільтрами стерилізують 15 хвилин (для фільтрів діаметром 13 і 25 мм), 30 хвилин (для фільтрів діаметром 47,50, 90 і 142 мм) і 45 хвилин (для фільтрів діаметром 293 мм).

Для стерилізації хірургічних інструментів, перев'язувальних матеріалів, білизни і спецодягу також може бути рекомендований метод стерилізації

парою при 132 °С протягом 20 хвилин. Стерилізація зазначених об'єктів повинна проводитися в стерилізаційних коробках чи двошаровій м'якій упаковці з бязі або в пергаментному папері.

Стерилізацію парою під тиском проводять у парових стерилізаторах (автоклавах) різної конструкції. Найзручніші такі парові стерилізатори, у яких автоматично підтримуються задані тиск і температура, а також передбачена можливість просушувати допоміжний матеріал (вату, фільтрувальний папір, марлю та ін.) після стерилізації.

Зараз одержали поширення стерилізатори типу ВК-15, ВК-30 (мал. 137), ГП-

280 та ін. У практиці лікарняних аптек можуть бути використані також стерилізатори типу ГП-400, ГПД-280 і ГПС-500, за будовою і принципом дії аналогічні стерилізатору ГП-280.

Вертикальні парові стерилізатори ВК-30 і ВК-75 відрізняються ємністю стерилізаційної камери. Складаються вони з корпусу зі стерилізаційною і водопаровою камерами, кришки, кожуха, електронагрівальних елементів, електрощита, електроконтактного манометра, манометра, ежектора, запобіжного клапана, водовказівної колонки і трубопроводу з вентилями. Стерилізаційна і водопарова камери об'єднані в єдину зварну конструкцію, але роз'єднані функціонально, завдяки чому можна перекидати надходження пари в стерилізаційну камеру під час завантаження, ежекції і розвантаження автоклава, а також автоматично підтримувати робочий тиск у водопаровій камері для проведення наступної стерилізації. Обидві камери виконані з нержавіючої сталі. Максимальний тиск пари в стерилізаційній камері 0,25 МПа. Обидва стерилізатори працюють від мережі трифазного змінного струму напругою 220/380 В. Парові стерилізатори ВКО-50 і ВКО-75 відрізняються розмірами стерилізаційної камери, робочий тиск у якій не повинен перевищувати 0,2 МПа. Стерилізацію можна проводити як під тиском, так і текучою парою. Паровий стерилізатор ВКО-16 переносного типу призначений для стерилізації текучою парою. Горизонтальний паровий стерилізатор ГК-100 розрахований на роботу при максимальному тиску пари 0,2 МПа. Основні частини його - стерилізаційна і водопарова камери, пароутворювач з електронагрівальними елементами, кришка, кожух і електрощит. В середині водопарової камери розташована стерилізаційна. Пара з пароутворювача надходить у парову камеру, а потім у стерилізаційну. Конденсат, що утворюється в процесі роботи, стікає в пароутворювач, оснащений запобіжним клапаном, манометром і водовказівною колонкою з лійкою для заливання води. Заповнення пароутворювача водою може здійснюватися як вручну через лійку, так і від водопровідної магістралі через спеціальний патрубок, оснащений вентилем. Працює стерилізатор від мережі трифазного перемінного струму напругою 220/380 В (мал. 138).

Паровий стерилізатор ГП-280 працює в автоматичному циклі і має чотири режими стерилізації, що відрізняються різною тривалістю (від 20 до 30 хвилин) і тиском пари в стерилізаційній камері (від 0,1 до 0,2 МПа). Стерилізатор складається зі стерилізаційної камери з дверцятами, парогенератора, електронасоса і електрощита. Дверцята камери оснащені

центральним затвором і мають блокування мембранного типу, що запобігає можливості її відкриття при над-лишковому тиску пари всередині камери. На панелі керування стерилізатора є манометр, вакуумметр, водомірне скло і кнопки керування. Парогенератор виконаний у вигляді казана з теплоізолюючим кожухом, оснащеного запобіжним клапаном, термістором, манометром, датчиком рівня і водовказівною колонкою.

Паровий стерилізатор ГПД-280, на відміну від стерилізатора ГП-280, оснащений двома дверцятами з централізованими затворами і блокуванням. Вбудовується в проріз стіни, яка розділяє асептичний блок і стерилізаційну

кімнату. Паровий стерилізатор ГПС-500 живиться від централізованого джерела пари (котельні).

Підготовка апаратів до стерилізації повинна починатися з наповнення водою водопарової камери через лійку водовказівної колонки до верхньої відмітки. При цьому повинні бути відкриті кран, вентиль і кришка стерилізатора. Після завантаження стерилізаційної камери кришку стерилізатора закривають, щільно привернувши її болтами. Вентиль і кран повинні бути закриті. Потім у манометрі встановлюють межі автоматичної підтримки тиску і включають апарат у мережу.

Перед початком стерилізації зі стерилізатора необхідно повністю видалити повітря. Для цього стерилізатор спочатку нагрівають з відкритим краном. Через 10-15 хвилин після того, як пара піде сильним струменем, кран закривають. Для перевірки відсутності повітря в стерилізаторі слід помістити трубку від випускного крана в пробірку з водою, перекинуту в посудину, наповнену водою. При виході зі стерилізатора пари без домішки повітря вода з пробірки витіснятися не буде. Видалення повітря зі стерилізатора вкрай необхідне, тому що повітря, яке залишилось у ньому, різко знижує коефіцієнт теплопередачі пари (теплопровідність пари, що містить 5 % повітря, зменшується на 50 %), внаслідок чого неможливо забезпечити рівномірний прогрів матеріалів, що стерилізуються, і надійність стерилізації. Установлено, що спори сибірської виразки при стерилізації гинуть у різний час залежно від кількості повітря, що знаходиться в парі. Якщо пара містить 8 % повітря, при тиску 0,1 МПа спори гинуть протягом 3 хвилин, при наявності 20 % - за 10 хвилин, а при вмісті 37 % повітря спори гинуть через 30 хвилин.

При нагріванні стерилізатора паралельно росту тиску підвищується температура в стерилізаційній камері. Залежність між температурою і тиском повітря виражається в такий спосіб: 0,05 МПа - 110,0 °С, 0,1 МПа - 119,6 °С, 0,15 МПа - 126,8 °С, 0,2 МПа - 132,9 °С.

Час стерилізації повинен відрховуватися з моменту встановлення заданого тиску, що підтримується при стерилізації автоматично. Після закінчення часу стерилізації відкривають вентиль, що з'єднує стерилізаційну камеру з атмосферою, випускають через нього пару і конденсат і після того, як стрілка манометра стане на «0», відкривають кришку і розвантажують стерилізаційну камеру.

В останні роки створені нові парові стерилізатори спеціально для

розчинів із примусовим охолодженням об'єктів, що стерилізуються: ГП-400 та ін.

Стерилізаційна камера стерилізатора ГП-400 має парову сорочку й оснащена дверима ковзного типу, а завантажувально-розвантажувальний пристрій виконаний у вигляді візка з рухливо розміщеною кареткою, на якій установлюють касети з герметично закупореними посудинами для крові. Після завантаження флаконів двері стерилізаційної камери герметично закриваються і натисканням

кнопок «мережа» і «пуск» послідовно включаються в роботу автономна система паропостачання, система підготовки повітря і здійснюється процес стерилізації.

Нові стерилізатори, призначені спеціально для стерилізації розчинів у герметично закупореній тарі, дозволяють різко скоротити необхідний для цього час за рахунок примусового охолодження.

Другою важливою перевагою новостворених стерилізаторів є те, що наприкінці процесу стерилізації температура рідини у флаконах не перевищує 60-70 °С. Це виключає бій флаконів у стадії розвантаження стерилізатора і гарантує безпеку для обслуговуючого персоналу. Крім того, примусове охолодження вкорочує час впливу підвищеної температури на лікарську речовину, у результаті чого хімічна стійкість ліків у розчинах підвищується. Оскільки стерилізатори - це апарати, що працюють під тиском, за їх справністю стежить інспекція котлонагляду. Особи, що працюють зі стерилізатором, повинні добре знати його влаштування і строго дотримувати правил техніки безпеки. Обслуговування стерилізаторів дозволяється тільки особам, що досягли 18-літнього віку, які закінчили курси з обслуговування автоклавів, пройшли попередній медичний огляд та інструктаж з безпечного обслуговування стерилізаторів.

Стерилізація текучою парою здійснюється насиченою водяною парою температури 100 °С. Текуча пара знаходить застосування в тих випадках, коли потрібно вбити тільки вегетативні форми мікроорганізмів. При наявності в об'єкті спорових форм цей метод неефективний. Стерилізація текучою парою проводиться в стерилізаторах, що представляють собою металеві посудини циліндричної форми, які закриваються кришкою з двома отворами - для термометра і виходу пари. На дно посудини наливається вода, поверх якої знаходиться металева підставка з отворами. Іноді апарат оснащується подвійними стінками, і пара, виходячи з парової камери, направляється в проміжок між ними. Така конструкція забезпечує підтримання сталої температури при стерилізації. В аптечній практиці знаходять застосування стерилізатори С-60 (мал. 139), ВКО-16, ВК-75.

Нагрівання текучою парою (по ДФ X) роблять протягом 30-60 хвилин. Тривалість стерилізації залежить від фізико-хімічних властивостей лікарських речовин і об'єму розчину. Установлено, що при нагріванні стерилізатора температура розчину у флаконах відстає від температури парової камери. Для невеликих об'ємів відставання невелике (2-3 хвилини), а для об'ємів більше 500 мл - воно значне. Тому при стерилізації розчинів

понад 100 мл збільшується тривалість стерилізації:

до 100 мл - 30 хвилин; від 101 до 500 мл - 45 хвилин; від 501 до 1000 мл - 60 хвилин. Стерилізація розчинів об'ємом більше 1 л забороняється.

Тиндалізація - дробова стерилізація, що полягає в нагріванні при температурі 60-65 °С по 1 годині протягом 5 днів або при температурі 70-80

°С протягом 3 днів. Рідину, що стерилізується, зберігають у проміжках між нагріваннями при температурі 25-37 °С. Цей метод стерилізації використовують для лікарських речовин та їх розчинів, що не витримують нагрівання при 100 °С. При цьому в ході стерилізації гинуть не тільки мікроорганізми, але і їх спори, що проростають в інтервалах між нагріваннями. Метод тиндалізації в аптечній практиці використовується рідко. Частіше його застосовують в заводських умовах при виготовленні ампулованих розчинів. Тиндалізація за ефективністю не поступається автоклавуванню, але триває довше.

Пастеризація - однократне нагрівання розчину при температурі 80 °С протягом 30 хвилин. Вона дає можливість знищити вегетативні форми мікроорганізмів, але не спори. Спосіб недостатньо надійний. ДФ Х дозволяє користуватися цим методом при виготовленні розчинів термолабільних речовин з додаванням антисептиків (0,5 % чи фенолу 0,3 % трикрезолу). У присутності антисептика знижується вірулентність і життєздатність мікробів, припиняється ріст і розмноження мікробних клітин. Спори мікробів не знищуються, але в присутності антисептиків не проростають. Дія антисептиків значно підсилюється при підвищенні температури розчину.

Пастеризація і тиндалізація допускаються тільки у виняткових випадках відповідно до доказівки власних фармакопейних статей.

Контроль ефективності термічних методів стерилізації здійснюється за допомогою контрольно-вимірювальних приладів, хімічних і біологічних тестів.

Бактеріологічні методи - найбільш точні і здійснюються за допомогою біотесту стерилізації. *Біотест стерилізації* об'єкт із установленого матеріалу, засіяний тест мікроорганізмами, призначений для контролю ефективності стерилізації. Як біотест можуть бути використані тест-мікроорганізми: чисті культури спороутворюючих мікроорганізмів типу *B. subtilis*, *B. stearothermophilus* ін., нанесені на матеріал, що стерилізується.

Хімічний тест стерилізації оснований на властивості ряду речовин змінювати свій фізичний стан чи колір під впливом визначеної температури.

Зазвичай користуються наступними речовинами: сірка (температура плавлення 111— 120 °С), антипирин (110 °С), антифібрин (115 °С), резорцин

(110

°С), кислота бензойна (121-122 °С), в-нафтол (120-122 °С), сечовина (132 °С), фенацетин (134-135 °С). Для контролю сухожарової стерилізації використовуються: тіосечовина (180 °С), кислота янтарна (180-184 °С), барбітал (190-191 °С) і деякі інші речовини. В останні роки стали застосовувати кольорові термоіндикатори (табл. 32), які з великою точністю вказують рівень температури (коливання 1-2 °С).

Стерилізація ультрафіолетовими променями. УФ-випромінювання - могутній стерилізуючий фактор, що здатний убивати вегетативні і спорові форми мікроорганізмів. УФ-промені широко застосовують у різних галузях народного

господарства для знезаражування повітря приміщень, води та ін. Застосування їх в аптеках має велике практичне значення й істотні переваги порівняно з застосуванням дезінфікуючих речовин, бо вони можуть адсорбуватися медикаментами, які через це набувають сторонніх запахів.

Ультрафіолетова радіація - невидима короткохвильова частина сонячних променів з довжиною хвилі менше 300 нм. Припускають, що УФ-радіація викликає фотохімічне порушення ферментних систем мікробної клітини, діє на протоплазму клітини з утворенням отруйних органічних перекисів і призводить до фотодимеризації тіамінів. Ефективність бактерицидної дії УФ-випромінювання залежить від ряду факторів: довжини хвилі випромінювача, дози і часу опромінення, виду інактивованих мікроорганізмів, запиленості і вологості середовища. Найбільшу стерилізуючу здатність мають промені з довжиною хвилі 254-257 нм. Залежно від часу впливу розрізняють стадії стимуляції, пригнічення і загибелі мікробних клітин. Вегетативні клітини більш чутливі до УФ-випромінювання, ніж спори. Для знищення спор потрібна доза в середньому у 10 разів вища, ніж для знищення вегетативних клітин. Запиленість і вологість середовища значно знижують ефективність стерилізації УФ-променями.

Як джерела УФ-випромінювання в практиці аптек застосовуються спеціальні лампи БУВ (бактерицидна увіолева). Лампа виготовляється у вигляді прямої трубки зі спеціального увіолевого скла, з електродами з подвійної вольфрамової спіралі, покритої вуглекислими солями барію і стронцію. У трубці знаходяться невелика кількість ртуті й інертний газ аргон під тиском у кілька міліметрів ртутного стовпа. Джерелом УФ-випромінювання є розряд у парах ртуті, що відбувається між електродами при подачі на них напруги. До складу увіолевого скла входить до 72 % оксидів кремнію, алюмінію, барію. У порівнянні зі звичайним склом воно містить невелику кількість натрію оксиду. Коефіцієнт пропускання УФ-променів для увіолевого скла 75 %. Ці лампи мають сильну бактерицидну властивість, тому що максимум випромінювання близький до максимуму бактерицидної дії (254 нм). В той же час утворення озону й оксидів азоту незначне, оскільки на долю хвиль, що утворюють ці продукти, приходиться 0,5 %. Промисловістю випускаються лампи БУВ-15, БУВ-30, БУВ-60 та ін. (табл. 33).

У даний час УФ-лампи широко застосовуються в аптеках для стерилізації повітря, води очищеної при подачі її трубопроводом, допоміжних матеріалів і т. п. Для стерилізації повітря доцільно використовувати настінні і стельові бактерицидні опромінювачі, підвішуючи їх на висоті 1,8-2 м від підлоги і розміщуючи по ходу конвекційних потоків повітря рівномірно по всьому приміщенню. У відсутності людей стерилізацію можна проводити неекранованими лампами з розрахунку потужності 3 Вт на 1 м³ приміщення. Час

стерилізації 1-1/2 години. Зручно користуватися екранованими лампами, світло яких спрямоване нагору; таким чином УФ-промені не діють на очі і шкірні покриви. Наявність екранованих ламп дозволяє знезаражувати повітря в присутності працюючих. У цьому випадку число ламп визначається з розрахунку потужності 1 Вт на 1 м³ приміщення. Для стерилізації повітря в аптеках запропоновані пересувні бактерицидні опромінювачі великої потужності, що складаються з 6 ламп БУВ-30 і забезпечують велику швидкість стерилізації. Використання цього апарата в приміщенні об'ємом до 100 м³ дозволяє протягом 15 хвилин знизити обсяжність повітря на 90-96 %. Другий тип бактерицидного опромінювача оснащений лампою БУВ-30П і відповідним відбивачем, що дозволяє направляти промені. Він призначений для стерилізації приміщення обсягом до 20 м³. При стерилізації повітря УФ-випромінюванням необхідно дотримуватися визначених правил, щоб уникнути небажаного впливу УФ-променів на організм людини. При невмілому користуванні може статися опік кон'юнктиви очей і шкіри, тому категорично забороняється дивитися на включену лампу. При виготовленні ліків у полі УФ-випромінювання треба захищати руки 2 % розчином чи 2 % маззю новокаїну або парааміно-бензойної кислоти. Необхідно також систематично провітрювати приміщення для видалення утворюваних окислів азоту і озону. Час опромінення повітря лампами БУВ може бути значно зменшений, якщо до санації додати в повітря аерозоль триетиленгліколю чи інших подібних речовин. При стерилізації повітря УФ-променями необхідно враховувати можливість численних фотохімічних реакцій лікарських речовин при поглинанні випромінювання. Тому всі медикаменти, що знаходяться в приміщенні для виготовлення ліків, які вимагають асептики, доцільно зберігати в тарі, непроникній для УФ-променів (скло, полістирол, пофарбований поліетилен та ін.). Ультрафіолетове випромінювання використовується для стерилізації води очищеної. Для цього застосовуються апарати з зануреними і незануреними джерелами УФ-випромінювання. В апаратах першого типу бактерицидна лампа, покрита кожухом із кварцового скла, міститься всередині водопроводу й омивається водою. В апаратах з незануреними лампами вони містяться над поверхнею опромінюваної води. Оскільки звичайне скло практично непроникне для УФ-променів, водопровід у місцях опромінення робиться з кварцового скла. Лампи УФ-випромінювання можна використовувати для знезаражування рецептів, що надходять в аптеку, які є одним з основних джерел мікробного забруднення повітря і рук асистента. Становить інтерес апарат для знезаражування рецептів, в основі якого лежить принцип їх опромінення шістьма бактерицидними лампами БУВ-30 із двох сторін. Продуктивність апарата до 180 рецептів у годину. Ультрафіолетове випромінювання можна застосовувати для стерилізації допоміжних матеріалів і аптечного інвентарю.

Радіаційна стерилізація - високоефективний і перспективний метод стерилізації, який в останні роки набуває все більшого поширення для стерилізації медичної продукції. Вивчається можливість радіаційної стерилізації лікарських засобів (сольові інфузійні розчини, лікувальні очні плівки та ін.). Бактерицидний ефект іонізуючого випромінювання виявляється в результаті впливу на метаболічні процеси в клітині. Чутливість

мікроорганізмів до іонізуючого випромінювання залежить від багатьох факторів: наявності вологи, кисню, рН середовища, температури та ін.

Для променевої стерилізації використовують гамма-випромінювання від ізотопів ^{60}Co та ^{137}Cs , а також швидкі електрони від лінійних прискорювачів, антимікробна дія яких однакова. Стерилізаційна доза складає 2,5 мрад, але можливі й інші дози в залежності від конкретних умов на виробництві.

Основні достоїнства методу: високий ступінь інактивації мікроорганізмів, ефективність при низькій температурі, можливість автоматизації процесу, стерилізація виробів в упаковці.

Існує широкий асортимент виробів медичного призначення, що можуть бути простерилізовані цим методом: гігроскопічна вата, перев'язувальний матеріал, вироби з пластмас, частини до різних апаратів і приладів, біологічні і бактеріальні препарати, антибіотики.

Стерилізація струмами високої частоти. Струмами високої частоти називаються струми, які утворюють електромагнітне поле, що мінється з високою частотою, викликає зміну орієнтації молекул і поглинання частини енергії поля речовиною. В результаті відбувається швидке нагрівання речовини та її стерилізація.

Механічні методи стерилізації. Для розчинів лікарських речовин, чутливих до теплових і радіаційних впливів, може бути використаний метод стерилізації фільтруванням через дрібнопористі фільтри. На відміну від інших способів стерилізації, при яких мікроорганізми тільки втрачають життєздатність, при стерилізуючому фільтруванні вони цілком видаляються з розчину, тим самим забезпечуючи його стерильність і апірогенність. Метод стерилізації фільтруванням - різновид фільтрування розчинів (мікрофільтрування). При стерилізуючому фільтруванні більш тонке очищення досягається використанням відповідних фільтруючих середовищ у вигляді глибинних і мембранних фільтрів.

Глибинні фільтри характеризуються сорбційним та інерційним механізми утримання часток. Велика товщина цих фільтрів приводить до того, що вони утримують частки меншого розміру, ніж розмір пор фільтра. Так, фільтри з максимальним діаметром пор 1,6 мкм за певних умов є стерилізуючими. Через це у глибинних фільтрах за розмір пор зазвичай приймають величину найменших

часток, утримуваних даним фільтром у кількості 100%. Однак, володіючи високою здатністю затримувати забруднення з розчинів, глибинні фільтри мають і ряд недоліків. Розмір пор цих фільтрів значно більший величини часток, що уловлюються, тому в процесі фільтрування повинні строго дотримуватися всі необхідні умови (рН середовища, тиск, температура та ін.). При тривалому фільтруванні можливе проростання мікроорганізмів, затриманих матрицею, і попадання їх у фільтрат. Крім цього, велика частина глибинних фільтрів складається з волокнистих матеріалів, у зв'язку з чим виникає загроза відриву неза-кріплених волокон і забруднення фільтрату. Потрапляючи в організм, ці волокна можуть викликати різні патологічні реакції.

В останні роки одержали велике поширення для стерилізуючого фільтрування

мікропористі мембранні фільтри, позбавлені цих недоліків. Мембранні фільтри являють собою тонкі (100-150 мкм) пластини з полімерного матеріалу, що характеризуються ситовим механізмом затримки і постійним розміром пор. Прийнято вважати, що середній розмір пор фільтра, що гарантує одержання стерильного фільтрату, складає 0,3 мкм. Щоб уникнути швидкого засмічення, мембрани використовують у сполученні з перед-фільтрами, які мають більші пори. При стерилізації великих об'ємів розчинів раціональне застосування фільтрів обох типів. За рубежом для фармацевтичних цілей виробляється біля десяти типів мембранних фільтрів (Міліпор, Сарторіус, Сінпор, Дюрапор та ін.). У Казані випускаються мембранні фільтри «Владипор» з ацетату целюлози типу МФА, з регенованої целюлози типу МФЦ, що можуть бути використані для очищення від механічних домішок і мікроорганізмів розчинів лікарських речовин, які мають рН у межах 1,0-10,0. Фільтри «Владипор» випускаються 10 номерів у діапазоні розмірів пор від 0,05 до 0,95 мкм і більше.

Для стерилізації розчинів лікарських речовин призначені фільтри МФА-3 і МФА-4 із середнім розміром пор відповідно 0,25-0,35 і 0,35-0,45 мкм. Випускаються вони у вигляді пластин і дисків різного діаметра. Фільтри типу МФА можуть бути простерилізовані насиченою водяною парою під тиском при температурі 120 °С, сухим гарячим повітрям при 180 °С, обробкою формальдегідом, етиловим спиртом, водню перокси-дом, етилену оксидом, УФ-чи гамма-променями.

Перспективні також полімерні плівки з циліндричними порами - так звані ядерні фільтри; фільтри «Міфіл» з поліамідкапрону ПА-6 з діаметром пор 0,2

мкм. Стерилізуюче фільтрування виконують в установках, основними частинами яких є фільтртримач і фільтруюче середовище. Використовують два типи тримачів - пластинчасті, у яких фільтр має форму круглої чи прямокутної пластини, і патрони, що містять один трубчастий фільтр чи більше. Перед фільтруванням проводять стерилізацію фільтра у тримачі і ємності для збору

фільтрату насиченою водяною парою при 120 °С або гарячим повітрям при 180 °С.

Метод мембранної фільтрації (або стерильної фільтрації) доцільно використовувати для розчинів термолабільних речовин, наприклад, очні краплі «Пропомікс» (випускаються МП «Апітек»). З цією метою успішно застосовується установка фільтраційна (УФ), що виробляється в м. Кириші. Продуктивність УФ при робочому тиску 0,3 МПа (3 кгс/см²) на мембрані

«Владипор» МФА-А № 2 з фільтротримачем ФД-142 - 0,08 м³/год (80 л/год) і ФД-293 - 0,2 м³/год (200 л/год). Перед початком і наприкінці фільтрування розчину проводять випробування установки на герметичність і цілісність мембранного фільтра.

Використання стерилізації фільтруванням має сенс тільки в тому випадку, якщо сам розлив розчину у флакони здійснюється в строго асептичних умовах з використанням устаткування з ламінарним потоком повітря.

Контроль стерилізації цим методом проводять прямим посівом проб фільтрату на живильні середовища.

Хімічні методи стерилізації. Для виробів з гуми, полімерних матеріалів, скла, корозієстійких металів зараз застосовують хімічні методи стерилізації газами і розчинами. Для газової стерилізації використовують чистий етилену оксид або етилену оксид з різними флегматизаторами (бромистий метил, вуглецю діоксид, фреони та ін.). Стерилізацію здійснюють у газових стерилізаторах. Ефективність стерилізації цим методом залежить від стерилізуючого агента, температури, відносної вологості повітря.

Об'єкти стерилізації попередньо упаковують в пакети з поліетиленової плівки чи пергаментний папір. Вироби, простерилізовані газовим методом, витримують у вентильованому приміщенні протягом однієї чи декількох діб у залежності від виду виробів та їх призначення.

Стерилізацію газами можна також застосовувати і для стерилізації повітря в боксах, допоміжних матеріалів (особливо термолабільних), посуду, пробок; перев'язувального матеріалу, предметів догляду за хворими і т. п. Гази легко проникають через пакувальні матеріали (папір, целофан, поліетилен), а після стерилізації легко звітрюються. Необхідно пам'ятати про їх отруйність, подразнюючу дію і при роботі з ними дотримувати міри захисту (спеціальний одяг, маски та ін.).

У зарубіжних країнах широке застосування для стерилізації повітря знаходять аерозольні препарати, що представляють собою рідкі фізико-хімічні системи, приготовлені на зріджених газах (фтортрихлорметан, трифтортрихлоретан, двоокис вуглецю та ін.). Аерозолі можуть знаходитися тривалий час у повітрі, дезінфікуючи його. Для стерилізації повітря використовують аерозолі етиленгліколю і поліетиленгліколів. Найбільш ефективним вважають аерозоль триетиленгліколю, при розпиленні якого повна стерильність повітря у приміщенні досягається за кілька хвилин.

Вивчається також використання газової стерилізації для лікарських речовин і розчинів (атропіну сульфату, промедолу, кордіаміну, кофеїн-бензоату натрію та ін.). У цьому випадку необхідно насамперед з'ясувати можливість взаємодії газів з лікарськими речовинами. У закордонній літературі є повідомлення про можливість стерилізації газами антибіотиків, панкреатину та деяких інших речовин.

Для стерилізації розчинів можна застосовувати (3-пропілолактон - рідину, що кипить при 153 °С. Розчиняючись у воді, він гідролізується до (3-оксипропіонової кислоти. (3-пропілолактон застосовують у концентрації 0,2 % за об'ємом і інкубують при 37 °С протягом 2 секунд.

Для хімічної стерилізації розчинами використовують 6 % розчин водню пероксиду і надкислоти (дезоксон-1). Стерилізацію роблять у закритих ємностях зі скла, пластмаси чи покритих емаллю. Ефективність стерилізації цим методом залежить від концентрації стерилізуючого агента, часу стерилізації і температури розчину, що стерилізується. При хімічній стерилізації виріб цілком занурюють у розчин, витримують у ньому визначений час, а потім промивають стерильною водою в асептичних умовах.

Одним з різновидів хімічної стерилізації є консервування лікарських форм,

тобто запобігання від мікробного псування лікарських препаратів у процесі їх використання шляхом додавання до них різних хімічних речовин.

До *консервантів* висувається ряд вимог: фармакологічна індиферентність у використовуваній концентрації (відсутність загальнотоксичної та місцевоподразнюючої дії); широкий антимікробний спектр; відсутність хімічної взаємодії з лікарськими речовинами й іншими компонентами лікарських препаратів; відсутність впливу на органолептичні властивості ліків; стійкість при збереженні; підтримка стерильності лікарських форм протягом усього часу їх застосування, тобто надійна антимікробна активність.

Консервуючі речовини застосовуються тільки у край необхідних випадках, коли не можна застосовувати стерилізацію чи інші прийоми для зберігання стерильності через складну фізико-хімічну структуру лікарських препаратів або через неможливість випуску упаковок з одноразовими дозами. Консерванти застосовують також для збереження стерильності при багаторазовому використанні. Проблема консервування лікарських препаратів особливо важлива для стерильних і асептично виготовлених лікарських форм. Тому характеристика консервантів представлена у даному розділі (ці речовини можуть також застосовуватися в технології водних витягів, емульсій, мазей, приготовлених на гідрофільних і емульсійних основах та ін.). Консерванти додаються до розчинів для ін'єкцій, які містять речовини, що розкладаються при нагріванні. Консерванти повинні бути зазначені в рецепті чи у власних статтях. їх найменування і кількість пишеться в ППК.

Лікарські засоби для внутрішньопорожнинних, внутрішньосерцевих, внутрішньоочних та ін'єкцій, що мають доступ до спинномозкової рідини, а також при разовій дозі, що перевищує 15 мл, не повинні містити консервантів. Необхідність консервування лікарських форм зараз зростає ще більше у зв'язку з розширенням асортименту готових лікарських форм, які вимагають тривалого зберігання.

Ю. І. Зеліксоном запропоновано найчастіше використовувані консерванти класифікувати наступним чином:

- Неорганічні сполуки.
- Металоорганічні сполуки.
- Органічні сполуки: спирти, кислоти, ефіри, солі четвертинних амонієвих сполук.

Неорганічні сполуки (препарати срібла, срібна вода та ін.) - це в основному солі важких металів, які надають олігодинамічну дію, тобто викликають загибель мікроорганізмів при дуже великих розведеннях (1-10 мкг/л). Застосовують головним чином для консервування очних крапель. Срібна вода використовується для знезаражування питної води на кораблях та в інших спеціальних умовах у США, Франції, Великобританії й інших країнах.

Металоорганічні сполуки - органічні сполуки ртуті, мають велику антимікробну активність і в малих дозах нетоксичні для людини. До таких речовин відносяться: мертіолат (у концентрації 0,001-0,02 %), метафен (1:2500), фенілртутні солі (0,001-0,002 %),.

Мертіолат (Merthiolatum, Thiomersal) - натрієва сіль етилсаліцилату.

Порошок кремового кольору, стійкий на повітрі, добре розчинний у воді, спирті. Мертіолат застосовують для консервування ін'єкційних розчинів (0,001 %), очних крапель (0,005 %), мазей (0,02-0,1 %) і емульсій.

Метафен (Metaphenum, Monosept) - порошок жовтого кольору без смаку і запаху, нерозчинний у воді, розчинний у лугах. Застосовується для консервування очних крапель у концентрації 1:2500. Застосування метафену і мертіолату в очних краплях обмежує та обставина, що вони стійкі тільки в лужному середовищі, у той час як більшість алкалоїдів, застосовуваних в офтальмології, найбільш стабільна при низькому значенні рН.

Фенілртутні солі. Фенілртуті ацетат являє собою білий кристалічний порошок, розчинний у воді та, спирті. Для консервування лікарських форм придатні й інші фенілртутні солі: борат, бензоат, хлорид, глюконат і саліцилат. Із солей фенілртуті найбільш широке застосування має фенілртуті нітрат для консервування ін'єкційних розчинів у концентрації 0,001-0,002 %, для очних крапель -0,004 %, емульсійних мазей -(0,007-0,01 %).

Ця група сполук - надійні консерванти. їх дія на мікроорганізми основанийана блокуванні сульфгідрильних груп ферментів. Органічні сполуки ртуті ефективні

проти патогенних мікроорганізмів, що зазвичай зустрічаються в очних розчинах. Деякі автори вважають небажаним застосування цих речовин в офтальмології, тому що, на їх думку, вони викликають алергійні реакції при тривалому застосуванні.

Органічні сполуки. Етиловий спирт використовується для консервування новогаленових препаратів у концентрації до 20 %, а також у кількості 10-12 % від водної фази для консервування емульсій.

Однак найбільші антисептичні властивості має 70 % етиловий спирт, тому, будучи присутнім у галенових препаратах до 20 %, він дає слабкий консервуючий ефект.

Фенілетиловий спирт являє собою рідину з запахом троянди. Розчиняється у воді при струшуванні до 2 %, утворюючи прозорий розчин у 50 % спирті (1:1). Рекомендується головним чином для консервування очних крапель у концентрації 0,3 %. Як консервант очних крапель він прийнятий рядом країн (Англія, США та ін.). Але він має той недолік, що неефективний проти багатьох грампозитивних мікроорганізмів.

Бензиловий спирт являє собою рідину з приємним ароматним запахом і пекучим смаком. Розчиняється у воді (1:25), у 50 % спирті (1:1). змішується з хлороформом. У концентрації 0,5 % застосовується для консервування 15 % ін'єкційного розчину нембуталу і препаратів радіоактивних ізотопів: у концентрації 0,9 % - для очних крапель зі стероїдними препаратами.

Хлорбутанолгідрат - безбарвні кристали з запахом камфори, мало розчинний у воді (1:250), легко розчинний у 90 % спирті, хлороформі, жирних оліях і вазеліновому маслі, гліцерині. Широко використовується в різних країнах, у тому числі й у нас, для консервування ін'єкційних розчинів, очних крапель (0,5

%) та ін., тому що він має досить широкий спектр антимікробної дії і незначну сенсibiliзуючу здатність. Хлорбутанолгідрат сполучний з багатьма

лікарськими речовинами, ефективний у розчинах з кислим значенням рН. Однак консервант цілком інактивується в нейтральному і лужному середовищах, несумісний зі срібла нітратом, сульфатіазолом натрію і деякими іншими речовинами.

Феноли. Розчин фенолу (0,25; 0,3; 0,5 %) дуже ефективний для консервування парентеральних розчинів (інсулінових препаратів, вакцин і сироваток). Як консервант фармацевтичних препаратів фенол майже не застосовується. Недолік його в тому, що він має високу токсичність і іноді викликає біль і печіння при ін'єкціях, а також алергійні стани. Погана розчинність у воді не дозволяє використовувати його для консервування водних розчинів.

Хлоркрезол являє собою безбарвні кристали з характерним запахом. Розчинний у 250 г води (краще в гарячій), етанолі, жирних оліях. Хлоркрезол у 10-13 разів активніший фенолу у відношенні бактерій і грибів, у той же час менш токсичний.

Застосовується для консервування очних крапель у концентрації 0,05 %, ін'єкційних розчинів - 0,1 %, мазей - 0,1-0,2%.

Бензойна кислота являє собою білу кристалічну речовину зі слабким характерним запахом. 1 г кислоти розчинний у 350 мл води, 3 мл спирту, 8 мл хлороформу. Бензойна кислота - відомий консервант. Найчастіше вона застосовується у вигляді натрієвої солі, добре розчинної у воді (1 г у 1 мл води).

Бензойну кислоту і її солі використовують як харчові консерванти в кількості 0,1-0,2 % у більшості країн світу. Вони сильно діють на дріжджі, особливо в кислому середовищі. Як консерванти лікарських препаратів бензойна кислота і її натрієва сіль використовуються для цукрового і лікарського сиропів, емульсій риб'ячого жиру і вазелінового масла, суспензій з антибіотиками та ін. Ці консерванти вводяться в масу для желатинових капсул. В основному вони використовуються при виготовленні лікарських форм для внутрішнього застосування.

Сорбінова кислота - білий дрібнокристалічний порошок зі слабким дратівним запахом і слабокислим смаком, погано розчинний у воді (0,15 %), добре розчинний в оліях (0,6-1 %) і спирті.

Уперше сорбінова кислота отримана в 1859 р. в результаті лужного гідролізу полісахаридів, виділених із плодів горобини - *Sorbus aucuparia* L - звідси і її назва. У плодах горобини кислота знаходиться у формі β -лактону, названого парасорбіновою кислотою, вміст якого складає приблизно 1 %.

Зараз її синтезують найчастіше шляхом взаємодії кротонового альдегіду з малоновою кислотою в присутності тугідину.

Сорбінова кислота дозволена в ряді країн світу для консервування харчових продуктів. Вона менш токсична, ніж звичайно застосовувані кислоти-консерванти, і не шкідлива для людини навіть у великих кількостях. Сприяє підвищенню імунобіологічної активності організму, має сильну фунгіцидну активність. Використовується для консервування розчинів (0,1 %), цукрового й іншого сиропів (0,7 %) іноді в сполученні з натрію бензоатом. Дозволена до застосування для консервування гідрофільних і емульсійних основ (0,2 %). У даний час, крім сорбінової кислоти, промисловістю випускаються її калієва і

кальцієва солі. Кальцієва сіль (на відміну від калієвої) погано розчинна у воді. *Складні ефіри параоксибензойної кислоти (парабени)*. У медичній практиці найбільше застосування одержали метиловий (ніпагін) і пропіловий (ніпазол) ефіри, прийняті як консерванти багатьма закордонними фармакопеями (США, Швеції, Великобританії, Німеччини та ін.). Вони мають значно меншу токсичність, ніж багато інших консервантів. Це білі кристалічні речовини без запаху і смаку. Парабени погано розчинні у воді, розчинні в оліях і дуже добре - в органічних розчинниках. Через кращу розчинність метиловий ефір (ніпагін) частіше застосовується у водних розчинах, а бутиловий (бутабен) - в олійних.

Пропіловий ефір (ніпазол) дуже цінний тим, що однаково розчинний у водій оліях і має велику активність при меншій токсичності порівняно з іншими ефірами.

Ніпагін застосовується для консервування ін'єкційних розчинів, сиропу цукрового (0.01 %). Найчастіше використовують сполучення ніпагіну-ніпазолу (1:3) для консервування очних крапель, мазей, емульсій та ін.

Однак парабени мають істотні недоліки: невелика розчинність у воді, інактивація великою кількістю речовин (наприклад, неіоногенними поверхнево-активними речовинами), слабка спороцидна дія. Парабени нерідко подразнюють і алергізують шкіру (особливо в людей, що реагують на параароматичні сполуки).

Однак парабени завдяки цілому ряду позитивних властивостей широко застосовуються в косметичній, харчовій і фармацевтичній промисловості нашої країни і за рубежом.

Солі четвертинних амонієвих сполук (ЧАС) - це синтетичні речовини з високою поверхневою активністю і бактерицидною дією. З цієї групи речовин за рубежом найбільше широко застосовується бензалконію хлорид, що представляє суміш хлоридів алкілдиметилбензиламонію. Бензалконію хлорид - кристалічна речовина білого кольору, дуже добре розчинний у воді; водні розчини його безбарвні, стійкі до змін температури, рН середовища.

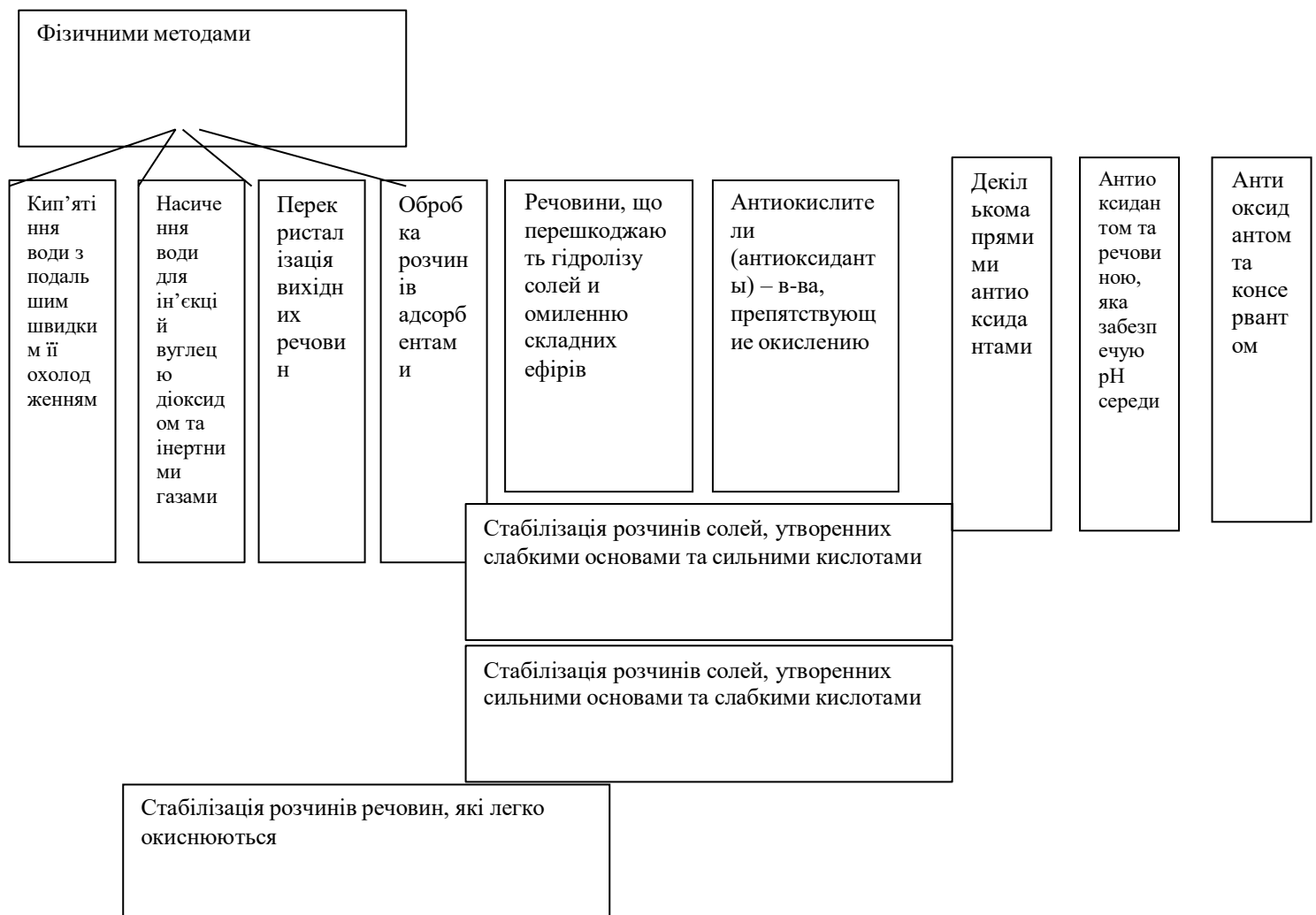
У концентрації 1:10000 його застосовують майже у всіх закордонних країнах переважно для консервування очних крапель, крапель для носа, де потрібна відсутність подразнюючої дії і швидкий бактерицидний ефект. Цей консервант сполучний з багатьма лікарськими речовинами, за винятком срібла нітрату, сульфатіазолу натрію, кислоти борної. Він має значну бактериостатичну і фунгістатичну активність. З інших похідних четвертинних амонієвих сполук використовують бензетонію хлорид у концентрації 1:4000 для консервування очних крапель і в концентрації 1:10000 - 1:20000 для ін'єкційних розчинів, а також цетилпіридинію хлорид для консервування очних крапель (1:5000).

Сполукою цієї групи, що представляє значний інтерес, є вітчизняний препарат - додецилдиметил-бензиламонію хлорид (ДМДБАХ), що на відміну від закордонного препарату являє собою індивідуальну речовину з додециловим радикалом (C₁₂H₂₅). За нешкідливістю, антимікробною активністю і стабільністю ДМДБАХ значно перевершує бензалконію хлорид. Це жовтувато-білий порошок з ароматичним запахом, дуже добре розчинний у воді, спирті, ацетоні; у концентрації 0,01 % дозволений для консервування

мазевих основ. При консервуванні очних крапель ДМДБАХ витримує стерилізацію (100 і 120 °С) і зберігає активність більше півтора років.

Таким чином, як хімічні консерванти для лікарських форм можуть застосовуватися різноманітні речовини. Однак універсального консерванта, який міг би використовуватися для будь-яких фармацевтичних продуктів, не існує. При вирішенні питання про те, який же консервант придатний для даного лікарського препарату, варто враховувати сумісність його з іншими компонентами, перевіряти його активність саме в цьому лікарському препараті, а також враховувати всі інші вимоги, які висуваються до речовин, що підлягають консервації.

Необхідно відзначити, що розчини лікарських речовин, які мають сильну бактерицидну дію, не мають потреби в стерилізації. До таких речовин відносяться: гексаметилентетрамін, аміназин, дипра-зин, коларгол, протаргол, імізин, ртуті дихлорид, калію перманганат (0,1 % і більше) та ін.

Під стабільністю препаратів мають на увазі їх здатність зберігати фізико-хімічні властивості і фармакологічну активність, передбачені вимогами фармакопеї чи НТД, протягом визначеного терміну зберігання. Вивчення питань стабілізації ін'єкційних розчинів є важливим технологічним завданням, тому що близько 90 % лікарських речовин вимагають застосування стабілізаторів чи особливих умов приготування. Це пояснюється тим, що

розчини лікарських речовин при термічній стерилізації витримують різні зміни. Причиною їх можуть бути реакції гідролізу, окислювання-відновлення, декарбосилування, полімеризації, фотохімічної деструкції та ін.

Окислювання речовин. Окислюванню піддаються лікарські речовини різної хімічної будови: похідні ароматичних амінів, фенотіазину, багато солей алкалоїдів, солі азотистих основ, вітаміни й інші речовини.

У процесі окислювання утворюються фармакологічно неактивні чи речовини отруйні продукти. Швидкість окисних процесів залежить від багатьох факторів: концентрації кисню, температури, рН середовища, наявності каталізаторів, агрегатного стану.

У процесі окислювання найчастіше може відбуватися зміна кольору розчинів. Наприклад, похідні фенотіазину (аміназин, дипразин та ін.) у розчинах легко окисляються киснем повітря з утворенням продуктів окислення темно- червоного кольору. Розчини глюкози при стерилізації в посуді лужного скла окисляються, карамелізуються і набувають жовтого, а іноді бурого забарвлення. В процесі виготовлення і зберігання препарати алкалоїдів опію (морфін, апоморфін, омнопон та ін.), особливо в лужному середовищі, піддаються окисленню з утворенням неактивних чи отруйних речовин, що супроводжується зміною забарвлення розчинів. Морфін, окисляючись, переходить в отруйний оксиди- морфін, апоморфін окисляється з утворенням отруйних продуктів зеленого кольору. Серед речовин, що окисляються, значне місце займають вітаміни: кислота аскорбінова і її натрієва сіль легко окисляються з утворенням неактивної 2,3- дикетогулонової кислоти. Цей процес значно прискорюється в лужному середовищі, особливо в присутності каталізаторів - слідів іонів металів, при цьому розчини набувають жовтого забарвлення. Вітамін В₁ під впливом кисню повітря, підвищеної температури, сонячного світла, каталізаторів легко окисляється і набуває жовтого кольору.

Гідроліз. Багато лікарських речовин піддаються гідролітичному розщепленню на менш активні, неактивні чи отруйні компоненти.

Гідролізу піддаються алкалоїди, глікозиди, вітаміни й інші сполуки. Швидкість гідролізу залежить від температури, присутності каталізаторів, природи розчинника. Важливим фактором при гідролітичному розщепленні речовин є рН середовища. Відомо, що гідролізу легко піддаються солі слабких основ і сильних кислот, а також солі слабких кислот і сильних основ. Неактивні і навіть отруйні продукти утворюються в процесі гідролізу дикаїну, новокаїнамідю, новокаїну, атропіну сульфату, скополаміну гідробромідю й інших речовин.

Ізомеризація. Серед лікарських речовин мається багато оптично активних сполук (атропін, адреналін, алкалоїди ріжка та ін.). Лікарську цінність представляють визначені ізомери, наприклад, ерготамін існує в двох ізомерних формах, при цьому лівообертальна форма - фізіологічно активна сполука, а правообертальна - малоактивна речовина.

Ізомеризація залежить від хімічної природи сполуки, від функціональної групи, спрямованої до асиметричного атома вуглецю, від оптичної активності речовини, температури, світла, іонів металів, рН середовища й інших факторів.

Вплив мікрофлори. У процесі виготовлення ліків у розчини можуть потрапляти різні мікроорганізми, здатні виділяти продукти життєдіяльності (токсини, ферменти), що викликають зміни в лікарських препаратах окисного, гідролітичного й іншого характеру, а також впливати на організм.

Для підвищення стійкості лікарських форм для ін'єкцій використовують стабілізацію фізичними, хімічними і комплексними методами.

Стабілізація фізичними методами:

- *кип'ятіння води* з наступним швидким її охолодженням;
- *насичення води* для ін'єкцій вуглецю діоксидом чи інертними газами;
- *перекристалізація* вихідних речовин;
- *обробка розчинів* адсорбентами.

В умовах аптек найбільш розповсюджений метод кип'ятіння води з наступним швидким її охолодженням. При цьому вміст вільного кисню у воді зменшується з 9 до 1,4 мг у 1 л, що істотно знижує інтенсивність окислювально-відновних процесів у розчинах, забезпечуючи їх стійкість.

Кип'ятінням води з наступним швидким охолодженням досягають також зниження вмісту в ній вуглецю діоксиду. Це дуже важливо для розчинів препаратів, що розкладаються в присутності двоокису вуглецю, нерідко з утворенням осаду. З цієї причини на свіжоперевареній воді для ін'єкцій готуються розчини еуфіліну 12 %, гексеналу та ін.

Метод насичення води для ін'єкцій вуглецю діоксидом чи інертними газами ефективніший, ніж кип'ятіння, тому що вода, насичена цими газами, містить менше кисню в порівнянні з прокип'яченою (0,18 мг у 1 л). Однак він технічно складніший і вимагає спеціального устаткування. Я. 1. Ліфшиць, О. М. Котенко запропонували установку для насичення води вуглецю діоксидом в умовах аптеки.

Вуглецю діоксид виділяється при взаємодії кислоти хлористоводневої 25 % з натрію гідрокарбонатом. Для насичення 1 л води потрібно 55 мл кислоти і 33,4 г натрію гідрокарбонату.

Натрію гідрокарбонат поміщають у склянку з таким розрахунком, щоб її об'єм був заповнений не більше ніж наполовину. У неї з іншої склянки краплями вводять кислоту хлористоводневу (може використовуватися апарат Кіппа). Реакція йде дуже швидко, тому для регулювання подачі кислоти встановлюють затиск. Утворений вуглецю діоксид проходить через промивну склянку і потрапляє у воду. Газ подають доти, поки взята проба води (10 мл) не дасть сірого

чи фіолетового забарвлення по змішаному індикатору (метилевий жовтогарячий - індигокармін). Далі перекривають кран чи затиск, що з'єднає склянки з натрію гідрокарбонатом і кислотою хлористоводневою. Вода, насичена вуглекислим газом за цією методикою, має рН = 4,0.

Метод перекристалізації вихідних речовин застосовується для видалення з них домішок. Його доцільно використовувати для очищення гексаметилентетраміну, якщо препарат не відповідає вимозі «придатний для ін'єкцій», тобто містить домішки амінів, солей амонію і параформ.

Перекристалізацію гексаметилентетраміну здійснюють у такий спосіб:

спочатку препарат розчиняють у гарячому спирті етиловому до одержання насиченого розчину і після фільтрування прохолоджують. При цьому утворюється кристалічний осад, який відокремлюють через фільтр, просушують, а після аналізу по фармакопейній статті, у випадку відповідності її вимогам, використовують для виготовлення розчинів для ін'єкцій. В умовах аптеки цю операцію провести важко.

Домішки, що містяться в лікарських препаратах, можуть бути вилучені і методом адсорбції їх з розчинів лікарських речовин. Адсорбентом служить вугілля активоване марки А. Воно виконує роль адсорбенту не тільки для низькомолекулярних хімічних домішок (кальцію оксалату, наприклад, у кальцію лактаті), але і для високомолекулярних сполук, зокрема для пірогенних речовин, що представляють собою суміші поліліпопротеїдів та ліпополісахаридів.

Для депірогенізації розчинів глюкози, а також очищення інших розчинів не можна використовувати карболен, таблетки якого одержують методом вологого гранулювання за допомогою крохмального клейстеру.

Стабілізація хімічними методами здійснюється додаванням у розчини хімічних речовин (стабілізаторів чи антиоксидантів); підбором відповідних систем розчинників; введенням речовин, що забезпечують значення рН середовища, при яких препарат максимально стійкий; переведенням нерозчинної активної речовини в розчинні солі чи комплексні сполуки та ін.

Стабілізатори - речовини, що підвищують хімічну стійкість лікарських речовин у розчинах для ін'єкцій.

Речовини, що застосовуються як стабілізатори, повинні відповідати наступним вимогам: бути безпечними для хворого як у чистому вигляді, так і в складі з компонентами лікарського препарату; дозволені фармакологічним комітетом до застосування в медичній практиці; виконувати функціональне призначення - забезпечувати стійкість лікарського засобу.

Вибір стабілізатора залежить від природи речовини і характеру хімічного процесу, що відбувається в розчині.

Застосовувані стабілізатори можна умовно розділити на дві групи:

- Речовини, що перешкоджають гідролізу солей і омиленню складних ефірів.
- Антиокислювачі (антиоксиданти) - речовини, що перешкоджають окислюванню.

В кожному окремому випадку добавка стабілізаторів визначається результатами досліджень хімічної кінетики розкладання лікарських речовин та біологічних випробувань на нешкідливість розчину. *Кількість стабілізатора, що додається, вказується в ГФ, а також діючих наказах МОЗ і інструкціях.*

Механізм дії стабілізаторів зводиться до поліпшення розчинності лікарських речовин (солубілізація), створення певного значення рН середовища, попередження окисно-відновних процесів.

Розчинність лікарських речовин поліпшується додаванням у розчин гідротропних співрозчинників, комплексоутворювачів (цитрати та ін.), чи власне солубілізаторів (манніт, сорбіт, карбонові кислоти та ін.). Наприклад, розчин оксипрогестерону капро-нату 12,5 % в олії виготовляється додаванням

до олії персикової 30 % (об'ємних) бен-зилбензоату; розчин прогестерону 2,5 % в олії - додаванням 20 % (об'ємних) бензил-бензоату. Розчин левоміцетину 2 % одержують, використовуючи як розчинник розчин гексаметилентетраміну 40 % (розчин готується асептично після попередньої стерилізації левоміцетину).

Інфузійні розчини ципрофлоксацину (фірма «Вауег») і концентрат для інфузій «Алексан» (фірма «Heinrich Mask») одержують, використовуючи як солюбілізатор молочну кислоту.

Визначене значення рН середовища створюється буферними розчинами, кислотами і лугами.

При розгляді питань стабілізації розчинів для ін'єкцій лікарські речовини орієнтовно можна поділити на 3 групи (по класифікації, запропонованій А. С. Прозоровським і Н. А. Кудаковою):

1. Розчини солей, утворені слабкими основами і сильними кислотами.
2. Розчини солей, утворені сильними основами і слабкими кислотами.
3. Розчини легкоокислюваних речовин (стабілізуються антиоксидантами).

Стабілізація розчинів солей, утворених слабкими основами і сильними кислотами. До цієї групи відносяться солі алкалоїдів і синтетичних азотистих основ (атропіну сульфат, скополаміну гідробромід, гоматропіну гідробромід, кокаїну гідрохлорид, пілокарпіну гідрохлорид, фізостигміну саліцилат, новокаїн, стрихніну нітрат, дибазол та ін.). Водні розчини таких солей, як правило, можуть мати нейтральну чи слабо-кислу реакцію внаслідок гідролізу, який протікає практично повністю.

Сіль ВА повністю дисоціює диссоциирует на іони B^+ і A^- з утворенням слабодисоціуючої основи і сильно дисоційованої кислоти. Іони гідроксилу, що утворюються при дисоціації води, зв'язуються в малодисоційовану основу ВОН. У результаті в розчині накопичуються вільні іони H^+ , що приводить до зниження рН.

Додаток до цих розчинів вільної кислоти, тобто надлишку водневих іонів, пригнічує гідроліз, викликаючи зрушення рівноваги вліво. Зменшення концентрації іонів водню в розчині, наприклад, у результаті впливу луку, виділеного склом, зрушує рівновагу вправо, тобто підсилює гідроліз.

Нагрівання розчинів підвищує інтенсивність гідролізу солей і збільшує ступінь дисоціації, що приводить до зрушення рівноваги вправо. Тому при наступній стерилізації і збереженні рН ін'єкційних розчинів підвищується. Для стійкості солей алкалоїдів і інших зазначених речовин розчини повинні мати визначений рН.

Якщо сіль утворена слабкою основою і сильною кислотою, то як стабілізатор, що пригнічує процес гідролізу солей і омилання складних ефірів, рекомендується додавати кислоту хлористоводневу.

Кількість кислоти хлористоводневої, необхідна для стабілізації розчину, залежить від властивостей препарату. Найбільш узвичаєна норма витрати стабілізатора - 10 мл 0.1 М розчину кислоти хлористоводневої на 1 л. При

виготовленні невеликих кількостей розчинів для забезпечення точного дозування доцільно готувати 0,01 М розчин стабілізатора за прописом: 0,42 мл розведеної (8,3 %) кислоти хлористоводневої на 100 мл розчину. Розчин розливають у невеликі флакони по 10 мл з нейтрального скла, стерилізують. У порівнянні з 0,1 М розчином кислоти хлористоводневої цього стабілізатора (0,01 М) додають у 10 разів більше. Термін зберігання його не більше 5 діб.

Для стабілізації розчинів новокаїну необхідне додавання кислоти хлористоводневої до рН 3,8-4,5. Зі збільшенням її концентрації збільшується кількість стабілізатора (розчини 0,25, 0,5, 1,2% вимагають 3, 4, 9, 12 мл 0,1 М розчини кислоти хлористоводневої на 1 л розчину відповідно).

Новокаїн - це гідрохлорид (3-диетиламіноетилового ефіру параамінобензойної кислоти. Після стерилізації розчинів новокаїну з'являється вільна параамінобензойна кислота, завдяки чому рН розчину зміщується в кислу сторону. Кількість новокаїну, що розклався, у розчині з нейтральним чи слаболужним середовищем досягає 2,28 %, а при рН 8,0 - збільшується до 11 %.

У зарубіжній літературі є повідомлення про присутність аніліну в розчинах новокаїну після стерилізації, що пояснюється декарбоксилюванням параамінобензойної кислоти. Застосування розчинів новокаїну з домішкою аніліну супроводжується побічними явищами (набряки, хворобливість). Для стабілізації 2,5 і 10 % розчинів новокаїну додають кислоти хлористоводневої 0,1М 4, 6 і 8 мл відповідно і 0,5 г натрію тіосульфату на 1 л розчину.

Розчини новокаїну 5 % для спинномозкової анестезії готують асептично без теплової стерилізації з використанням стерильних допоміжних матеріалів, посуду і стерильної речовини. Порошок новокаїну попередньо стерилізують у скляних чи порцелянових ємностях при висоті шару не більше 0,5-1 см гарячим повітрям у повітряних стерилізаторах при 120 °С протягом 2 годин, рН цього розчину - 5,0- 5,3.

Запропонована також технологія даного розчину на цитратному буферному розчиннику з додаванням як стабілізатор 1,5 % полівінолу. Розчин новокаїну цього складу витримує термічну стерилізацію і стабільний протягом 30 днів. 5 і 10

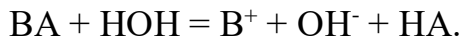
% розчини новокаїну, застосовувані в отоларингологічній практиці, стабілізують додаванням 0,3 % натрію метабісульфіту і 0,02 % кислоти лимонної чи 10 мл 0,1М розчину кислоти хлористоводневої на 1 л розчину.

Для виготовлення стабільного розчину новокаїну (1-2 %) на ізотонічному розчині натрію хлориду додають 5 мл 0,1 М розчину кислоти хлористоводневої на 1 л.

Новокаїн іноді прописують у рецепті разом з розчином адреналіну гідрохлориду (1:1000). У цих випадках додають стабілізатор, що складається з 0,05 г саліцилової кислоти, 0,4 г натрію сульфату і 0,2 г натрію метабісульфіту. Розчин стерилізують при 100 °С протягом 15 хвилин.

Стабілізація розчинів солей, утворених сильними основами і слабкими кислотами. До цієї групи відносяться: натрію нітрит, кофеїн-бензоат натрію, натрію тіосульфат, еуфілін та ін. У водяних розчинах ці речовини легко гідролізуються, дисоціюючи на іони, і розчин набуває лужної реакції.

Дисоціюють на іони і молекули води. У результаті взаємодії іонів солі і води утворюється слабодисоціююча кислота НА. Це спричиняє зменшення в розчині вільних іонів водню і нагромадження надлишку іонів OH^- , у результаті чого рН розчину збільшується:

Це приводить до утворення труднорозчинних сполук, що дають у розчинах каламуть або осад, що недопустимо для ін'єкційних розчинів.

Для стабілізації розчинів солей сильних основ і слабких кислот рекомендується додавати стабілізатори основного характеру - 0,1 М розчин натрію гідроксиду чи натрію гідрокарбонату.

Щоб забезпечити сприятливі умови для стабілізації препаратів, що піддаються гідролізу, рН розчин доводять до критерію, що відповідає мінімальному розкладанню речовин, добавкою різних речовин чи буферних систем. Оптимальне значення рН зазначене в НТД або встановлюється дослідним шляхом.

Так, для стабілізації 1 л 10 і 20 % розчину кофеїн-бензоату натрію рекомендується додавати 4 мл 0,1 М розчину натрію гідроксиду, а до 30 % розчину натрію тіосульфату - натрію гідрокарбонат у кількості 20 г на 1 л.

Розчин натрію тіосульфату, маючи середовище близьке до нейтрального, при незначному зниженні рН розкладається, виділяючи сірку і сірчистий ангідрид.

Еуфілін - це комплексна сіль слабкої кислоти (теофілін) і слабкої основи (етилендіамін). Він легко розкладається в кислому середовищі. Додавання натрію гідроксиду до розчину також приводить до розкладання еуфіліну. Тому для одержання стійких розчинів еуфіліну необхідно застосовувати препарат зі вмістом етилендіаміну 18-22 % замість 14-18 % теофіліну 75-82 %, що витримує додаткове випробування (ГФ Х стор. 276). Вода для ін'єкцій повинна звільнятися від вуглекислоти шляхом кип'ятіння чи насичення азотом.

За рубежом стабільні розчини теофіліну одержують шляхом додавання амінопро-пілентліколю чи діетиламінопропіленгліколю (на 1,0 г теофіліну беруть 0,75-1,5 стабілізатора). Високополімери використовують також для стабілізації натрієвих солей - похідні кислоти барбітурової, котрі, будучи солями сильної основи і слабкої кислоти, у водяному розчині легко гідролізуються зі збільшенням рН середовища.

Таким чином, зміна рН середовища - не єдиний засіб захисту лікарських речовин від гідролізу.

В останнє десятиліття з'явилося багато робіт з вивчення впливу ПАР на кінетику хімічних реакцій. Доведено, що неіоногенні та аніоноактивні ПАР гальмують, а катіо-нактивні ПАР прискорюють процес гідролізу ряду лікарських речовин. Установлено, що в присутності ПАР збільшення чи зменшення швидкостей реакції обумовлено утворенням міцел-асоціатів молекул ПАР. Міцели ПАР мають великі колоїдні розміри і велику об'ємну ємність, тобто мають порожнечі, у які під впливом сил міжмолекулярного притягання можуть проникати відносно невеликі молекули лікарської речовини. Молекули з гідрофобними властивостями проникають вглиб міцели.

Наприклад, інгібуючий ефект 0,5 % твіну-80 зв'язаний із впровадженням молекул дикаїну в міцели ПАР. При цьому анестезуюча активність дикаїну відповідає вихідній речовині. Гідрофільна молекула речовини займає положення між окремими молекулами міцели і приєднується до зовнішньої, найбільш гідрофільної частини міцели. Комплексні сполуки, що утворюються, мають більшу стійкість, ніж лікарські речовини.

У зв'язку з цим ПАР використовують для пригнічення гідролізу ряду лікарських речовин, наприклад, анестетиків, антибіотиків та інших. При цьому необхідно враховувати і можливі зміни терапевтичної дії комплексних сполук. У кожному конкретному випадку використання стабілізаторів при введенні їх до складу лікарського препарату вимагає ретельного вивчення.

Стабілізація розчинів легкоокислюваних речовин. До даної групи відносяться: кислота аскорбінова, вікасол, натрію саліцилат, салюзид, стрептоцид розчинний, сульфацилнатрій, тіаміну хлорид, етилморфіну гідрохлорид, адреналіну гідротартрат, похідні фенотіазіну, новокаїнамід і деякі інші лікарські речовини. Під час виготовлення розчинів і особливо при стерилізації, у присутності кисню, що міститься у воді й у повітряному просторі флакона (над розчином), зазначені речовини легко окисляються з утворенням фізіологічно неактивних продуктів окислювання. Процес окислювання значно підсилюється під впливом так званих сенсibiliзуючих факторів (від лат. *sensibilis* -чутливість), таких як світло, тепло, значення рН та ін.

В основі механізму окислювання легкоокислюваних речовин лежить перекисна теорія Баха-Енглера і теорія розгалужених ланцюгових реакцій Семенова. У фармацевтичній практиці існують різні методи уповільнення процесів окислювання. Наприклад, додавання антиоксидантів. Антиоксиданти - це допоміжні речовини, що перешкоджають окислюванню. їх можна розділити на прямі і непрямі.

До прямих антиоксидантів відносяться сильні відновники, що мають більш високу здатність до окислювання, ніж стабілізовані ними лікарські речовини: ронгаліт, натрію сульфід, натрію метабісульфід, кислота аскорбінова, тіосечовина, цистеїн, метіонін та ін.

Натрію сульфідом стабілізуються розчини стрептоциду розчинного 5 і 10 % (2,0 г на 1 л розчину).

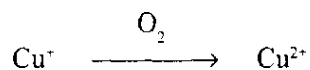
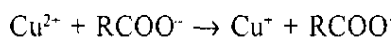
Натрію метабісульфід додається до розчину натрію саліцилату 10 % (1,0 г на

1 л розчину), розчину кислоти аскорбінової 5 % (2,0 г на 1 л розчину). Аскорбінова кислота сама може використовуватися як антиоксидант для речовин з меншою здатністю до окислювання.

Механізм стабілізації полягає в тому, що антиоксиданти легше окисляються, чим діючі речовини, і кисень, розчинений в ін'єкційному розчині, витрачається на окислення стабілізатора, тим самим захищаючи від окислення препарат.

До непрямих антиоксидантів відносяться речовини, що зв'язують у практично недисоційовані сполуки катіони металів (Cu^{2+} , Fe^{3+} , Mn^{2+} та ін.), які потрапляють у розчини лікарських речовин як домішки з лікарських препаратів і є каталізаторами окисних процесів.

Установлено, що зміна кольору розчинів саліцилатів обумовлена окислюванням фенольного гідроксилу в присутності слідів іонів марганцю. Іони важких металів, беручи участь у ланцюговій реакції окислення-відновлення, здатні відривати електрони від присутніх разом з ними в розчинах різних іонів, переводячи останні в радикали:

Радикал, що утворився, може реагувати з киснем з утворенням пероксидного радикалу, що далі буде брати участь у ланцюговій реакції. Частково відновлений при цьому іон важкого металу може легко окислятися киснем у первісну форму, після чого процес повторюється.

Саме ланцюговим характером пояснюється те, що каталітична дія іонів важких металів виявляється при наявності їх у розчинах у незначних кількостях. Наприклад, каталітична дія іонів міді виявляється в частках мікрограма.

Іони важких металів часто переходять у розчини зі скла чи апаратури або можуть бути наявними у лікарській речовині як виробнича домішка. Для одержання стабільних розчинів легкоокислюваних речовин необхідно позбутися слідів іонів важких металів. Зараз запропоновано методи очищення від важких металів води і розчинів лікарських речовин шляхом фільтрування через шар активованого вугілля і натрієвої форми окисленої целюлози.

Непрямі антиоксиданти є *комплексами/утворювачами*. До них відносяться: багато-основні карбонові кислоти, оксикислоти (лимонна, саліцилова, виннокам'яната ін.), динатрієва сіль етилендіамінтетраоцтової кислоти (трилон Б) і кальцієва сіль трилону Б (тетацин), унітіол, а також амінокислоти, тіосечовина та ін.

Прикладами стабілізації унітіолом служать розчини тіаміну броміду 3 і 6 % і тіаміну хлориду 2,5 і 5 %, для підвищення стійкості яких використовується добавка унітіолу 0,2 %. Трилоном Б стабілізуються розчини салюзиду розчинного 5 % і кислоти ліпоєвої 0,5 % (у концентрації 0,01 %), розчини циклобутонію 0,7 % (у концентрації 0,05 %).

Для стабілізації легкоокислюваних речовин запропоновано використовувати високо-молекулярні речовини (поліглюкін, поліетиленгліколь, пропіленгліколь та ін.), у середовищі яких сповільнюється окислювання й інші реакції. Пояснюється це, можливо, проникненням низькомолекулярних речовин всередину молекул високополімера, що обумовлює зменшення їх реакційної здатності.

Окислювання лікарських речовин може бути зменшене також за рахунок усунення сенсibilізуючої дії світла, температури. Іноді розчини деяких лікарських речовин (наприклад, феногіазину) готують при червоному світлі. Деякі розчини зберігають в упаковці зі світлозахисного скла.

Стабілізація розчинів для ін'єкцій іноді досягається введенням декількох стабілізаторів (*стабілізація комплексним методом*). Такий комплекс може бути представлений сполученням різного типу стабілізаторів: кількома

прямими антиоксидантами; прямим і непрямим антиоксидантами; антиоксидантом і речовиною, що забезпечує рН середовища; антиоксидантом і консервантом (антимікробна стабілізація). Наприклад, кількома антиоксидантами стабілізується розчин дипразину 2 і 2,5 %, для ін'єкцій (кислоти аскорбінової - 0,2 %, натрію сульфату безводного - 0,1 %, натрію метабісульфату - 0,1 %).

Антиоксидантом і регулятором рН середовища стабілізується розчин індигокарміну 0,4 %. Як стабілізатор він містить ронгаліт - 0,05 % і натрію цитрат - 0,1 %.

Розчин апоморфіну 1 % виготовляється на розчиннику, що містить анальгін 0,5 г, цистеїну - 0,2 г, 0,1 М кислоти хлористоводневої - 40 мл на 1 л розчину. Таким чином, для стабілізації сполук, що окисляються, необхідно виключити вплив кисню на лікарські речовини, створити оптимальні значення рН розчинів, виключити вплив каталізаторів у процесі виготовлення, стерилізації і зберігання лікарського препарату.

ВЛАСНА ТЕХНОЛОГІЯ РОЗЧИНІВ ДЛЯ ІН'ЄКЦІЙ

Розчини глюкози. Промисловістю випускаються розчини глюкози для ін'єкцій у концентрації 5, 10,25 і 40 %. Разом з тим, ін'єкційні розчини глюкози в значних кількостях готуються в аптеках. Розчини глюкози порівняно нестійкі при тривалому зберіганні. Основним фактором, що визначає стійкість глюкози в розчині, є рН середовища. У лужному середовищі відбувається її окислювання, карамелізація і полімеризація. При цьому спостерігається пожовтіння, а іноді побуріння розчину. У цьому випадку під впливом кисню утворюються оксикислоти: гліколева, оцтова, мурашина й інші, а також ацетальдегід і оксиметилфурфурол (руйнування зв'язку між вуглецевими атомами). Для запобігання цього процесу розчини глюкози стабілізують 0,1 М розчином кислоти хлористоводневої до рН 3,0-4,0, бо в цьому середовищі відбувається мінімальне утворення 5-оксиметилфурфуролу, що має нефрогепатотоксичну дію.

У сильно кислому середовищі (при рН 1,0-3,0) у розчинах глюкози утворюється D-глюконова (цукрова) кислота. При подальшому її окисненні, особливо в процесі стерилізації, вона перетворюється в 5-оксиметилфурфурол, який викликає забарвлення розчину в жовтий колір, що зв'язано з подальшою полімеризацією. При рН 4,0-5,0 реакція розкладання сповільнюється, а при рН вище 5,0 розкладання до оксиметилфурфуролу знову підсилюється. Підвищення рН обумовлює розкладання з розривом ланцюга глюкози.

ГФ Х наказує стабілізувати розчини глюкози сумішшю натрію хлориду 0,26 г на 1 л розчину і 0,1 М розчину кислоти хлористоводневої до рН 3,0-4,0.

В умовах аптеки для зручності роботи цей розчин (відомий за назвою стабілізатор Вейбеля) готують заздалегідь за наступним прописом: натрію хлориду - 5,2 г кислоти хлористоводневої розведеної (8,3 %) - 4,4 мл води для ін'єкцій - до 1 л. При виготовленні розчинів глюкози (незалежно від її концентрації) стабілізатора Вейбеля додають 5 % від об'єму розчину.

Механізм стабілізуючої дії натрію хлориду вивчений недостатньо. Деякі

автори припускали, що при додаванні натрію хлориду утворюється комплексна сполука по місцю альдегідної групи глюкози. Цей комплекс дуже неміцний,

натрію хлорид перемішається від однієї молекули глюкози до іншої, заміщаючи альдегідні групи, і тим самим пригнічує хід окислювально-відновної реакції.

Однак на сучасному рівні вчення про будову цукрів ця теорія не відбиває всієї складності процесів, що відбуваються. Інша теорія пояснює ці процеси так. Як відомо, у твердому стані глюкоза знаходиться в циклічній формі. У розчині відбувається часткове розкриття кілець з утворенням альдегідних груп, причому між ациклічною і циклічною формами встановлюється рухома рівновага. Ациклічні (альдегідні) форми глюкози найбільш реакційноздатні до окислювання. Високою стійкістю характеризуються циклічні форми глюкози з кисневими містками між першим і п'ятим вуглецевими атомами. Додавання стабілізатора створює в розчині умови, що сприяють зрушенню рівноваги в сторону більш стійкої до окислювання циклічної форми. Зараз вважають, що натрію хлорид не сприяє циклізації глюкози, а в сполученні з кислотою хлористоводневою створює буферну систему для глюкози.

При термічній стерилізації розчинів глюкози без стабілізатора утворюються дієни, карбонові кислоти, полімери, продукти фенольного характеру. Замінивши термічну стерилізацію на стерилізуючу фільтрацію, можна приготувати 5 % розчин глюкози з терміном придатності 3 роки без стабілізатора.

Велике значення для стабільності виготовлюваних розчинів має якість самої глюкози, яка може містити кристалізаційну воду. Відповідно до ФС 42-2419-86 виробляється глюкоза безводна, що містить 0,5 % води (замість 10 %).

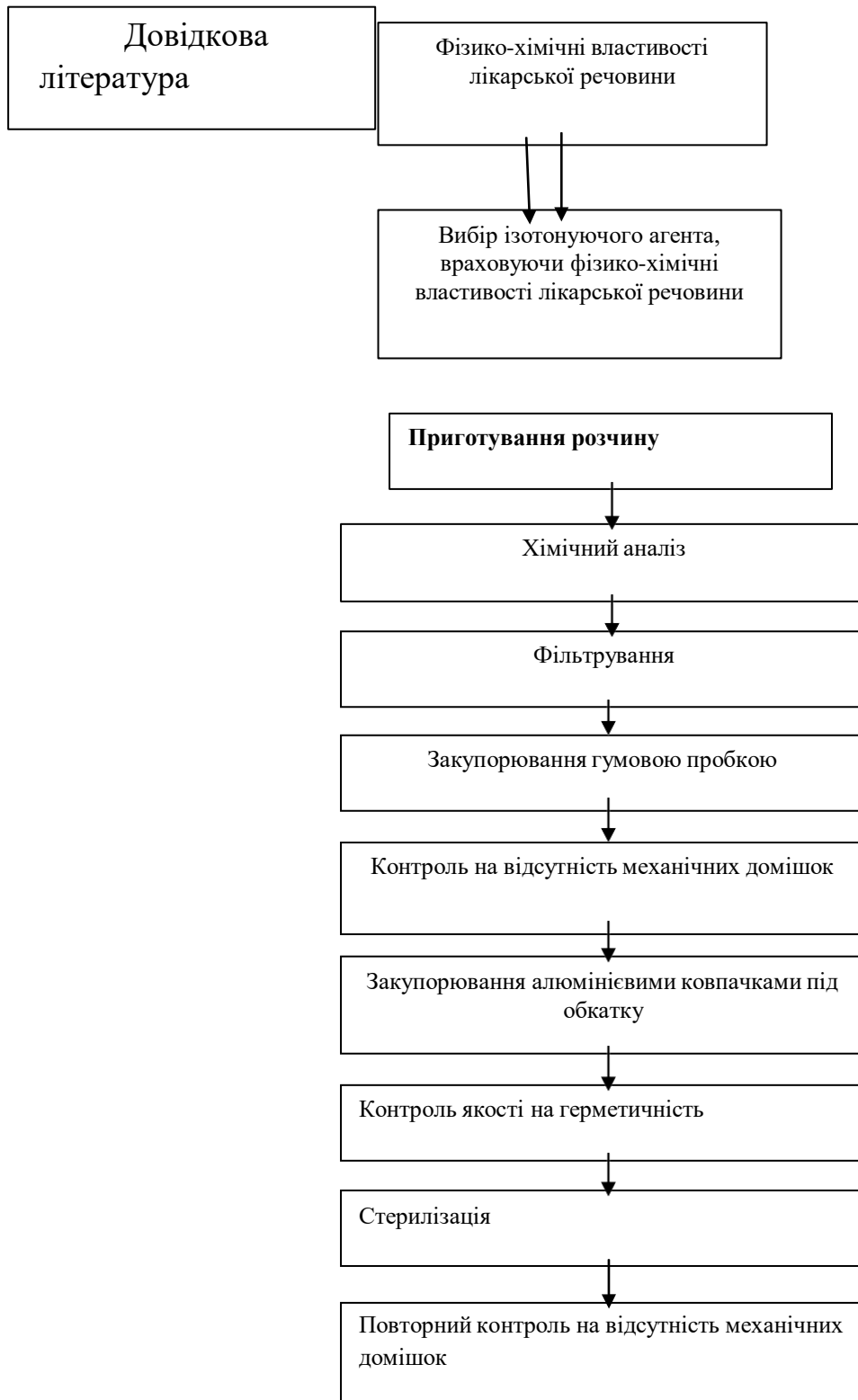
Вона відрізняється розчинністю, прозорістю і кольором розчину. Термін її придатності 5 років. При використанні водної глюкози її беруть більше, ніж зазначено в

рецепті. Розрахунок роблять за формулою:

$$x = \frac{a \times 100}{100 - б},$$

де x - необхідна кількість глюкози;
 a - кількість безводної глюкози, зазначена в рецепті;
 $б$ - процентний вміст води в глюкозі за даними аналізу.

Ізотонічні розчини - це розчини, які мають осмотичний тиск, рівний осмотичному тиску рідини

Назва *ізотонічний* походить від грецьких слів *isos* - рівний, *tonus* - тиск.

Осмотичний тиск плазми крові і слізної рідини організму в нормі знаходиться на рівні 7,4 атмосфери ($72,82 \times 10^4$ Па). При введенні в організм усякий розчин індиферентної речовини, що відхиляється від природного осмотичного тиску сироватки, викликає різко виражене почуття болю, яке буде тим сильнішим, чим більше відрізняється осмотичний тиск розчину, що вводиться, і рідини організму.

Плазма, лімфа, слізна і спинномозкова рідини мають постійний осмотичний

тиск, але при введенні в організм ін'єкційного розчину осмотичний тиск рідин

змінюється. Концентрація й осмотичний тиск різних рідин в організмі підтримується на постійному рівні дією так званих осморегуляторів.

При введенні розчину з високим осмотичним тиском (гіпертонічний розчин) в результаті різниці осмотичних тисків всередині клітини чи еритроцитів і оточуючої плазми починається рух води з еритроцита до вирівнювання осмотичних тисків. Еритроцити при цьому, позбавляючись частини води, втрачають свою форму (зморщуються) відбувається *плазмоліз*.

Гіпертонічні розчини в медичній практиці використовуються для зняття набряків. Гіпертонічні розчини натрію хлориду в концентраціях 3,5, 10 % застосовують зовнішньо для відтоку гною при лікуванні гнійних ран. Гіпертонічні розчини надають також протимікробну дію.

Якщо в організм вводиться розчин з низьким осмотичним тиском (гіпотонічний розчин), рідина при цьому буде проникати усередину клітини чи еритроцита. Еритроцити починають розбухати, і при великій різниці в осмотичних тисках всередині і поза клітиною оболонка не витримує тиску і розривається - відбувається *гемоліз*.

Клітина чи еритроцит при цьому гинуть і перетворюються в стороннє тіло, яке може викликати закупорку життєво важливих капілярів чи судин, внаслідок чого настає параліч окремих органів або ж смерть. Тому такі розчини вводяться у невеликих кількостях. Доцільно замість гіпотонічних розчинів прописувати ізотонічні.

Ізотонічна концентрація прописаної лікарської речовини не завжди вказується в рецепті. Наприклад, лікар може виписати рецепт таким чином:

Rp.: Solutionis Glucosi isotonicae 200 ml

Sterilisa!

Da. Signa. Для внутрішньовенних вливань.

У цьому випадку провізор-технолог повинен розрахувати ізотонічну концентрацію.

Способи розрахунку ізотонічних концентрацій. Існує кілька способів розрахунку ізотонічних концентрацій: метод, оснований на законі Вант-Гоффа чи рівнянні Менделєєва - Клапейрона; метод, оснований на законі Рауля (за кріоскопічними константами); метод з використанням ізотонічних еквівалентів понатрію хлориду.

Розрахунок ізотонічних концентрацій за законом Вант-Гоффа. За законом Авогадро і Жерара 1 грам-молекула газоподібної речовини при 0 °С і тиску 760 мм рт.ст. займає об'єм 22,4 л. Цей закон можна віднести і до розчинів з невисокою концентрацією речовин.

Щоб одержати осмотичний тиск, що дорівнює осмотичному тиску сироватки крові 7,4 атм., необхідно 1 грам-молекулу речовини розчинити в меншій кількості води: $22,4:7,4 = 3,03$ л.

Але з огляду на те, що тиск зростає пропорційно абсолютній температурі (273 °К), необхідно внести поправку на температуру тіла людини (37 °С) (273° +

37° = 310°). Отже, для зберігання в розчині осмотичного тиску в 7,4 атм. 1 грам- моль речовини варто розчинити не в 3,03 л розчинника, а в трохи більшій кількості води.

З 1 грам-моля недисоціюючої речовини потрібно приготувати розчин: 3,03 л - 273°
x л - 310°

$$x = \frac{3,03 \text{ л} \times 310^\circ}{273^\circ} = 3,44 \text{ л.}$$

Однак в аптечних умовах доцільно вести розрахунки для виготовлення 1 л розчину:

1 г/моль - 3,44 лх
г/молів - 1 л

$$x = \frac{1,0}{3,44} = 0,29 \text{ г/моля.}$$

Отже, для виготовлення 1 л ізотонічного розчину якої-небудь лікарської речовини (неелектроліту) необхідно взяти 0,29 г/моля цієї речовини, розчинити у воді і довести об'єм розчину до 1 л:

$$m = 0,29 \text{ М чи } 0,29 = \frac{m}{M},$$

де m - кількість речовини, необхідна для виготовлення 1 л ізотонічного розчину, г;

0,29 - фактор ізотонії речовини-неелектроліту;

M - молекулярна маса даної лікарської речовини.

Наприклад, необхідно розрахувати ізотонічну концентрацію розчину глюкози. Молекулярна маса глюкози складає 180,18. На 1 л ізотонічного розчину потрібно глюкози:

$$m = 0,29 \times M; m = 0,29 \times 180,18 = 52,22 \text{ г/л.}$$

Отже, ізотонічна концентрація глюкози складає 5,22 %. Тоді, за приведеним рецептом, для виготовлення 200 мл ізотонічного розчину глюкози її необхідно взяти 10,4 г.

$$5,2 \text{ г} - 100 \text{ мл}$$

$$x \text{ г} - 200 \text{ мл}$$

$$x = \frac{5,2 \times 200}{100} = 10,4 \text{ г глюкози.}$$

Залежність між осмотичним тиском, температурою, об'ємом і концентрацією в розведеному розчині неелектроліту можна також виразити рівнянням Менделєєва -Клапейрона:

$$pV = nRT,$$

де P - осмотичний тиск плазми крові (7,4 атм.); V - об'єм розчину, л;
 R - газова постійна, виражена для даного випадку в атмосферолітрах(0,082);
 T - абсолютна температура тіла (310°);
 n - число грам-молекул розчиненої речовини.

$$\text{Звідси } n = \frac{P \times V}{R \times T}; \quad n = \frac{m}{M}, \quad \text{тоді } \frac{m}{M} = \frac{P \times V}{R \times T}, \quad \text{чи } m = \frac{M \times P \times V}{R \times T} = \frac{M \times 7,4}{0,082 \times 310}$$

$$\text{чи } m = 0,29 \times M$$

При розрахунку ізотонічних концентрацій електролітів як за законом Вант-Гоффа. так і за рівнянням Менделєєва - Клапейрона, варто внести виправлення, тобто величину (0,29 ч M) необхідно розділити на ізотонічний коефіцієнт «і», що показує, у скільки разів збільшується число часток при дисоціації (у порівнянні з недисоціюючою речовиною), і чисельно дорівнює:

$$i = 1 + a(n - 1),$$

де i - ізотонічний коефіцієнт;

a - ступінь електролітичної дисоціації;

n - кількість часток, що утворюються з однієї молекули речовини при дисоціації.

Наприклад, при дисоціації натрію хлориду утворюється дві частки (іон Na^+ і іон Cl^-). тоді, підставивши у формулу значення $a = 0,86$ (береться з таблиць) і $z = 2$, одержують:

$$i = 1 + 0,86(2 - 1) = 1,86.$$

Отже, для NaCl і йому подібних бінарних електролітів з однозарядними іонами $i = 1,86$. Приклад для CaCl_2 : $n = 3$, $a = 0,75$,

$$i = 1 + 0,75(3 - 1) = 2,5.$$

Отже, для CaCl_2 і подібних йому тринарних електролітів $i = 2,5$ (CaCl_2 , Na_2SO_4 , MgCl_2 , Na_2HPO_3 та ін.).

Для бінарних електролітів із двозарядними іонами CuSO_4 , MgSO_4 , ZnSO_4 та ін. ($a = 0,5$; $n = 2$).

$$i = 1 + 0,5(2 - 1) = 1,5.$$

Для слабких електролітів (борна, лимонна кислоти та ін.) ($a = 0,1$; $n = 2$).

$$i = 1 + 0,1(2 - 1) = 1,1.$$

Рівняння Менделєєва - Клапейрона з ізотонічним коефіцієнтом має вигляд:

$PV = i \cdot \frac{m}{M} \cdot RT$, тоді, вирішуючи рівняння у відношенні m , знаходять:

$$m = \frac{PVM}{iRT} = \frac{7,4 \cdot 1 \cdot M}{1 \cdot 0,082 \cdot 810} = \frac{0,29 \cdot M}{1}$$

Для натрію хлориду, наприклад, $m = \frac{0,29 \cdot 58,45}{1,86} = 9,06$ г/л.

Отже, для виготовлення 1 л ізотонічного розчину натрію хлориду необхідно його взяти 9,06 г, або ізотонічним буде розчин натрію хлориду в концентрації 0,9 %.

Для визначення ізотонічних концентрацій при виготовленні розчинів, до складу яких входять кілька речовин, необхідне проведення додаткових розрахунків. За законом Дальтона, осмотичний тиск суміші дорівнює сумі парціальних тисків її компонентів:

$$P = P_1 + P_2 + P_3 + \dots \text{ і т. д.}$$

Це положення може бути перенесено і на розведені розчини, в яких необхідно спочатку розрахувати, яка кількість ізотонічного розчину виходить з речовини чи речовин, зазначених у рецепті. Потім установлюють по різниці, яку кількість ізотонічного розчину повинна дати речовина, за допомогою якої розчин ізотонується, після чого знаходять кількість цієї речовини.

Для ізотонування розчинів застосовують натрію хлорид. Якщо прописані речовини не сумісні з ним, то можна використовувати натрію сульфат, натрію нітрат чи глюкозу.

Rp.: Hexamethylentetramini 2,0

Natrii chloridi q.s.

Aquae pro injectionibus ad 200 ml

ut fiat solutio isotonica Sterilisa!

Da. Signa. Для ін'єкцій.

Розраховують кількість ізотонічного розчину, отриманого за рахунок 2,0 г уротропіну (М.м. = 140). Ізотонічна концентрація уротропіну буде дорівнювати $0,29 \times 140 = 40,6$ г чи 4,06 %.

4,06 - 100 мл

x = 50

мл 2,0 -

x

Визначають кількість ізотонічного розчину, яка повинна бути отримана за рахунок додавання натрію хлориду:

$$200 \text{ мл} - 50 \text{ мл} = 150 \text{ мл.}$$

Розраховують кількість натрію хлориду, необхідну для одержання 150 мл ізотонічного розчину:

0,9 г -

100 мл х г -

150 мл

Таким чином, для одержання 200 мл ізотонічного розчину, що містить

$$x = \frac{0,9 \times 150}{100} = 1,35 \text{ г}$$

2,0 г

гекса-метилентетраміну, необхідно додати 1,35 г натрію хлориду.

Розрахунок ізотонічних концентрацій за законом Рауля, чи кріоскопічним методом. За законом Рауля, тиск пари над розчином пропорційний молярній частці розчиненої речовини.

Висновок з цього закону встановлює залежність між зниженням тиску пари, концентрацією речовини в розчині і його температурою замерзання, а саме: зниження температури замерзання (депресія) пропорційне зниженню тиску пари і, отже, пропорційне концентрації розчиненої речовини в розчині. Ізотонічні розчини різних речовин замерзають при одній і тій же температурі, тобто мають однакову температурну депресію 0,52 °С.

Депресія сироватки крові (Δt) дорівнює 0,52 °С. Отже, якщо приготовлений розчин якої-небудь речовини буде мати депресію, рівну 0,52 °С, то він буде ізотонічний сироватці крові.

Депресія (зниження) температури замерзання 1% розчину лікарської речовини (Δt) показує, на скільки градусів знижується температура замерзання 1% розчину лікарської речовини в порівнянні з температурою замерзання чистого розчинника.

Знаючи депресію 1 % розчину будь-якої речовини, можна визначити його ізотонічну концентрацію.

Депресії 1 % розчинів приведені в додатку 4 підручника. Позначивши депресію 1 % розчину речовини величиною Δt , визначають концентрацію розчину, що має депресію, рівну 0,52 °С, за наступною формулою:

1% - Δt°

$$x = \frac{0,52}{\Delta t} \%$$

$$x = 0,52 \text{ }^\circ\text{C}$$

1 % - Δt°

x - 0,52 °С

$$x = \frac{0,52}{\Delta t} \%$$

Наприклад, необхідно визначити ізотонічну концентрацію глюкози (x), якщо депресія 1 % розчину глюкози = 0,1 °С:

Отже, ізотонічна концентрація розчину глюкози буде складати 5,2 %. При розрахунку кількості речовини, необхідної для одержання ізотонічного розчину, користуються формулою:

$$m_1 = \frac{0,52 \times V}{\Delta t \times 100},$$

де m_1 - кількість речовини, необхідна для ізотонування, г; V - об'єм розчину за

прописом в рецепті, мл.

Необхідно розрахувати кількість глюкози на 200 мл ізотонічного розчину.

$$m_1 = \frac{0,52 \times 200}{0,1 \times 100} = 10,4 \text{ г глюкози необхідно на 200 мл ізотонічного розчину.}$$

При двох компонентах у прописі для розрахунку ізотонічних концентрацій використовують формулу:

$$m_2 = \frac{(0,52 - \Delta t_2 \times C_2) \times V}{\Delta t_1 \times 100},$$

де m_2 – кількість речовини, необхідна для ізотонування розчину, г;
 $0,52$ °C – депресія температури замерзання сироватки крові;
 Δt_2 – депресія температури замерзання 1 % розчину прописаної речовини;
 C_2 – концентрація прописаної речовини, %;
 Δt_1 – депресія температури замерзання 1 % розчину речовини, узятого для тонування розчину, прописаного в рецепті;
 V – об'єм прописаного в рецепті розчину, мл.

Наприклад:

Rp.:

Sol. Novocai

ni 2 % 100ml Natrii sulfatis

q.s.,

ut fiat

sol. isotonica

Δt_1 – депресія температури замерзання 1 % розчину натрію сульфату (0,15 °C);

Δt_2 – депресія температури замерзання 1 % розчину новокаїну (0,122 °C);

ΔC_2 – концентрація розчину новокаїну (2 %).

$$m_1 = \frac{(0,52 - 0,122 \times 2) \times 100}{0,15 \times 100} = 1,84 \text{ г натрію сульфату.}$$

Sterilisa! Da.

Signa. Для

ін'єкцій.

Отже, для виготовлення ізотонічного розчину новокаїну за приведеним рецептом необхідно взяти 2,0 г новокаїну і 1,84 г натрію сульфату.

При трьох і більше компонентах у прописі для розрахунку ізотонічних концентрацій користуються формулою:

$$m_3 = \frac{0,52 - (\Delta t_2 \times C_2 + \Delta t_3 \times C_3) \times V}{\Delta t_1 \times 100},$$

де m_3 – кількість речовини, необхідна для ізотонування розчину, г;
 $0,52$ °C – депресія температури замерзання сироватки крові;
 Δt_1 – депресія температури замерзання 1 % розчину речовини, узятого для ізотонування розчину, прописаного в рецепті;
 Δt_2 – депресія температури замерзання 1 % розчину другого компонента в рецепті;
 C_2 – концентрація другого компонента в рецепті, %;
 Δt_3 – депресія температури замерзання розчину третього компонента в рецепті;
 C_3 – концентрація третього компонента в рецепті;
 V – об'єм розчину, прописаного в рецепті.

Наприклад:
 Rp.: Atropini sulfatis 0,2
 Morphini hydrochloridi 0,4
 Natrii chloridi q.s.
 Aquae pro injectionibus ad 20 ml
 ut fiat solutio isotonica
 Sterilisa!
 Da. Signa. Для ін'єкцій. °C);

Δt_1 - депресія температури замерзання 1 % розчину натрію хлориду(0,576

Δt_2 - депресія температури замерзання 1 % розчину атропіну сульфату(0,073 °C);

C_2 - концентрація атропіну сульфату (1 %);

Δt_3 - депресія температури замерзання 1 % розчину морфіну гідрохлориду(0,086 °C);

C_3 - концентрація морфіну гідрохлориду(2 %); V - об'єм розчину, прописаного в рецепті.

$$m_3 = \frac{0,52 - (0,073 \times 1 + 0,086 \times 2) \times 20}{\Delta t_1 \times 100} = 0,0955 \approx 0,1 \text{ г натрію хлориду.}$$

При розрахунку ізотонічної концентрації криоскопічним методом основне джерело помилок - відсутність строгої пропорційної залежності між концентрацією і депресією. Важливо відзначити, що відхилення від пропорційної залежності індивідуальне для кожної лікарської речовини.

Так, для розчину калію йодиду існує практично лінійна (пропорційна) залежність між концентрацією і депресією. Тому ізотонічна концентрація деяких лікарських речовин, визначена експериментальним методом, близька до розрахункової, для інших же спостерігається значна різниця.

Друге джерело помилок - погрішність досвіду при практичному визначенні депресії 1 % розчинів, про що говорять різні значення депресій (Δt), опубліковані в деяких джерелах.

Розрахунок ізотонічних концентрацій з використанням еквівалентів по натрію хлориду. Більш універсальний і точний метод розрахунку ізотонічних концентрацій розчинів фармакопейний (прийнятий ДФ XI), заснований на використанні ізотонічних еквівалентів лікарських речовин по натрію хлориду. В аптечній практиці він використовується найчастіше.

Ізотонічний еквівалент (Е) по натрію хлориду показує кількість натрію хлориду, яка створює в однакових умовах осмотичний тиск, рівний осмотичному тиску 1,0г лікарської речовини.

Наприклад, 1,0 г новокаїну за своїм осмотичним ефектом еквівалентний 0,18 г натрію хлориду (див. додаток 4 підручника). Це означає, що 0,18 г натрію хлориду і 1,0 г новокаїну створюють однаковий осмотичний тиск і в рівних умовах ізотонують однакові об'єми водного розчину.

Знаючи еквіваленти по натрію хлориду, можна ізотонувати будь-які розчини, а також визначити ізотонічну концентрацію. Наприклад:
 1,0 г новокаїну еквівалентний - 0,18 г натрію хлориду, а

0,9 г натрію хлориду - x г новокаїну;

$$x = \frac{0,9 \times 1}{0,18} = 5,0 \text{ г}$$

Отже, ізотонічна концентрація новокаїну складає 5 %.

Розрахунок ізотонічних концентрацій по формулах. Осмотичний тиск у водних розчинах однієї чи декількох речовин (який дорівнює осмотичному тиску 0,9 % розчину натрію хлориду) можна виразити наступним рівнянням:

$$m_1 \times E_1 + m_2 \times E_2 + \dots + m_n \times E_n + m_x \times E_x = 0,009 \times V, \text{ звідки}$$

$$m_x = \frac{1}{E_x} (0,009 \times V - (m_1 \times E_1 + m_2 \times E_2 + \dots + m_n \times E_n)) \quad (1)$$

m_x - маса шуканої речовини, г;

E_x - ізотонічний еквівалент по натрію хлориду шуканої речовини;

m_1, m_2, \dots - маси прописаних у рецепті речовин;

E_1, E_2, \dots - ізотонічні еквіваленти речовин по натрію хлориду;

V - об'єм розчину.

По формулі (1) можна визначити кількість різних лікарських чи допоміжних речовин, яку необхідно додати в розчин до ізотонії для водних ін'єкцій, очних крапель, примочок, полоскань. Наприклад:

Rp.: Solutionis Morphini q.s.,
hydrochloridi 1 % 100 ml Glucosi
ut fiat solutio
isotonica Sterilisa!
Misc. Da. Signa. По 1 мл під шкіру.

$$m_{\text{глюк.}} = \frac{1}{E_{\text{глюк.}}} (0,009 \times V - m_1 \times E_1) = \frac{1}{0,18} \times (0,009 \times 100 - 1 \times 0,15) = 4,17 \text{ г}$$

Для ізотонування ін'єкційного розчину необхідно додати 4.17 г безводної глюкози сорту «для ін'єкцій».

Rp.: Solutionis Argenti nitratis 0,5 % 10 ml Natrii nitratis q.s.,
ut fiat solutio isotonica
Misc. Da. Signa. По 2 краплі 1 раз у день.

$$m_{\text{ар. нітрат}} = \frac{1}{0,66} \times (0,009 \times 10 - 0,05 \times 0,33) = 0,11 \text{ г}$$

Rp.: Solutionis Magnesium sulfatis isotonica 100 ml Sterilisa!
Da. Signa. По 10 мл внутрішньовенно 1 раз у день,
 $m \times E = 0,009 \times V$

$$m_{\text{магн. сульфат}} = \frac{0,009 \times 100}{0,14} = 6,43 \text{ г}$$

Для виготовлення ізотонічного розчину необхідно взяти 6,43 г магнею

сульфату сорту «для ін'єкцій».

Ізотонічний розчин натрію хлориду (0,9 %) створює осмотичний тиск, рівний 7,4 атм. Такий же осмотичний тиск має плазма крові. Визначити осмотичний тиск в ін'єкційному розчині можна за формулою:

$$P = \frac{(m_1 \times E_1 + m_2 \times E_2 + \dots + m_n \times E_n) \times 7,4 \times 100}{0,9 \times V} \quad (2)$$

де P-осмотичний тиск, атм.

Формули (1), (2) і (3) уперше запропонував для використання в аптечній практиці асистент кафедри технології ліків Запорізького медичного інституту кандидат фармацевтичних наук П. А. Логвін.

Поряд з ізотонічністю важливою характеристикою осмотичного тиску розчинів є осмолярність, **Осмолярність (осмоляльність)** - величина оцінки сумарного внеску різних розчинених речовин в осмотичний тиск розчину.

Одиницею осмолярності є осмоль на кілограм (осмоль/кг), на практиці зазвичай використовується одиниця міліосмоль на кілограм (мосмоль/кг). Відмінність осмолярності від осмоляльності в тому, що при їх розрахунку використовують різні вираження концентрації розчинів: молярну і моляльну.

Осмолярність - кількість осмолей на 1 л розчину. Осмоляльність - кількість осмолей на 1 кг розчинника. Якщо немає інших вказівок, осмоляльність(осмолярність) визначають за допомогою приладу осмометра.

Визначення величини осмолярності розчинів важливо при застосуванні парентерального живлення організму. Фактором обмеження при парентеральному живленні є кількість введеної рідини, яка впливає на систему кровообігу й водно- електролітний баланс. З огляду на визначені межі «витривалості» вен, не можна використовувати розчини довільної концентрації. Осмолярність близько 1100 мос-моль/л (20 % розчин цукру) у дорослого є верхньою межею для введення через периферичну вену.

Осмолярність плазми крові складає близько 300 мосмоль/л, що відповідає тиску близько 780 кПа при 38 °С. Це вихідна точка стабільності інфузійних розчинів. Величина осмолярності може коливатися в межах від 200 до 700 мосмоль/л.

Технологія ізотонічних розчинів. Ізотонічні розчини готують за всіма правилами виготовлення розчинів для ін'єкцій. Найбільш широке застосування одержав ізотонічний розчин натрію хлориду.

Rp.: Solutionis Natrii chloridi 0,9 % 100 ml Sterilisa!

Da. Signa. Для внутрішньовенного введення.

Для виготовлення розчину натрію хлорид попередньо нагрівають у сухоповітряно-му стерилізаторі при температурі 180 °С протягом 2 годин з метою руйнування можливих пірогенних речовин. В асептичних умовах на стерильних терезиках відважують простерилізований натрію хлорид, поміщають у стерильну мірну колбу місткістю 100 мл і розчиняють у частині води для ін'єкцій, після розчинення доводять водою для ін'єкцій до об'єму 100 мл. Розчин фільтрують у стерильний флакон, контролюють якість, герметично закупорюють стерильною гумовою пробкою під обкатку металевим ковпачком. Стерилізують в автоклаві при температурі 120 °С протягом 8 хвилин. Після стерилізації проводять вторинний контроль якості розчину й

оформляють до відпуску. Термін придатності розчину, приготовленого в умовах аптек, - 1 місяць.

ППК

Дата № рецепта

Natrii chloridi 0,9
Aquaе pro injectionibus ad 100 mlSterilisV_{заг.} =100 ml

Приготував: (підпис)

Перевірив: (підпис)

ПЛАЗМОЗАМІННІ (ФІЗІОЛОГІЧНІ) РОЗЧИНИ

Характеристика і класифікація плазмозамінних розчинів. При втраті крові, порушенні водно-електролітного балансу і кислотно-лужного стану організму виникає необхідність введення в кров'яне русло значних об'ємів кровозамінних рідин. Найпростіший з них - ізотонічний розчин натрію хлориду, введення якого чинить сприятливу гемодинамічну дію. Однак цей розчин не може підтримувати постійним іонний склад плазми, а в деяких випадках необхідне введення складніших розчинів, до складу яких входить ряд солей, наявних у плазмі крові.

Плазмозамінні розчини (раніше називалися фізіологічними, чи кровозамінними рідинами) - це розчини, що за складом розчинених речовин здатні підтримувати життєдіяльність клітин і органів і не викликають істотних зрушень фізіологічної рівноваги в організмі.

На цій підставі неправильно називати «фізіологічним» ізотонічний розчин натрію хлориду, введення великих доз якого приводить до зміни співвідношення між мінеральними солями плазми, викликає хворобливий стан у вигляді

«сольовоїліхоманки», а іноді - «сольову глікозурію».

В даний час прийнята класифікація, що поділяє плазмозамінні розчини на наступні групи:

1. *Регулятори водно-сольової і кислотно-лужної рівноваги* (розчини Рінгера, Рінгера - Локка, лактасоль, ацесоль, дисоль, трисоль, хлосоль, квартасоль та ін.); *сольові розчини, осмодіуретики*. Здійснюють корекцію складу крові при зневодненні.

2. *Гемодинамічні (протишокові) кровозамінники* (поліглюкін, реополіглюкін, желатиноль, декстран). Призначені для лікування шоку різного походження і відновлення порушень гемодинаміки, у тому числі мікроциркуляції, при викорис- танні апаратів штучного кровообігу для розведення крові під час операцій і т. п.

3. *Дезінтоксикаційні кровозамінники* (гемодез, полідез). Сприяють виведенню токсинів при інтоксикаціях різної етіології.

4. *Препарати для парентерального живлення* (гідролізін, амінопептид, поліамін). Служать для забезпечення енергетичних ресурсів

організму, доставки поживних речовин до органів і тканин.

5. *Кровозамінники з функцією переносу кисню.* Призначені для відновлення дихальної функції крові.

6. *Кровозамінники комплексної дії.* Мають широкий діапазон дії, можуть включати кілька груп плазмозамінних розчинів.

Вимоги, що висуваються до плазмозамінних розчинів. Залежно від призначення розрізняють і вимоги до окремих груп інфузійних розчинів, але загальне для них те, що вони повинні цілком виводитися з організму, не порушуючи функцій органів, мати постійні фізико-хімічні властивості, бути нетоксичними, апірогенними, стерильними, стабільними при тривалому зберіганні.

Одна з основних вимог до інфузійних розчинів, що вводяться у значних кількостях при крововтратах, - це дотримання фізіологічної відповідності між складом рідини організму й ін'єкційною рідиною.

Така відповідність досягається за умови, якщо рідина, що вводиться в організм, буде мати:

- відповідність осмотичного тиску розчину, що вводиться, осмотичному тиску рідин організму (ізотонія);
- визначену концентрацію, склад і співвідношення іонів (ізоіонія);
- визначене рН розчину (ізогідрія);
- визначену в'язкість.

Таким чином, *плазмозамінними розчинами* називають такі розчини, що за своїм осмотичним тиском, іонним складом і значенням рН близькі до кров'яної плазми, їх називають іноді урівноваженими чи еквіліброваними розчинами, а також за назвою установи чи прізвища автора, що запропонував розчин.

Ізотонія (див. стор. 488-499).

Ізоіонія. Плазмозамінні розчини повинні містити у своїй сполуці іони життєво важливих речовин в тому співвідношенні, у якому вони знаходяться в плазмі крові (Na^+ , K^+ , Ca^{2+} , Mg^{2+} , PO_4^{3-} та ін.).

Іони кальцію забезпечують загальну стимулюючу дію, іони калію збуджують блукаючий нерв і тим самим - серцевий м'яз, пригнічуючи роботу серця. Іони магнію викликають перистальтику кишечника, що особливо важливо при порожнинних операціях. Плазмозамінні розчини повинні містити взаємознешкоджуючий комплекс іонів натрію, калію, кальцію, магнію, причому в тих же співвідношеннях, у яких вони знаходяться в кров'яній плазмі. У даний час розроблені методи виготовлення плазмозамінних розчинів, збагачених мікроелементами, оскільки в крові міститься більше 40 елементів, що виконують важливу фізіологічну роль.

Наукові дослідження показали, що для забезпечення більш-менш тривалої життєдіяльності клітин у рідину варто додавати легкозасвоювані поживні речовини, необхідні для поповнення енергетичних витрат органів. З метою забезпечення живлення клітин і створення необхідного окислювально-відновного потенціалу у фізіологічні розчини вводять глюкозу. У крові міститься глюкоза в кількості 5-6 моль. З її допомогою в печінці, серцевому м'язі й інших органах здійснюється окислювання різних шкідливих продуктів

обміну речовин і перетворення їх у нешкідливі для організму продукти. Тому глюкоза необхідна для вирівнювання у фізіологічному розчині відбудовного потенціалу.

Ізогідрія. Ізогідричними називають такі розчини, у яких рН відповідає рН плазми крові чи інших рідин організму, у які вводять цей розчин.

Концентрація водневих іонів у різних рідинах організму різна, наприклад, кров'яна сироватка має слаболужну реакцію, рН знаходиться в межах від 7,34 до 7,36, а спинномозкова рідина - від 7,71 до 7,85. При напруженій м'язовій роботі рН у тканинній рідині знижується до 6,6. Як уже вказувалося вище, для стабільності ізотонічних розчинів концентрація водневих іонів грає істотне значення як у ролі консерванта, так і стабілізатора розчинів. ДФ XI рекомендує для цього при виготовленні стерильних розчинів, особливо в заводському виробництві, додавати різні стабілізатори.

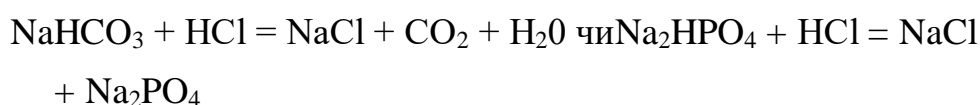
У тих випадках, коли фізіологічний розчин використовується у великих кількостях, з'являється необхідність готувати їх ізогідричними, інакше буде порушуватися концентрація водневих іонів крові. Як відомо, у процесі життєдіяльності клітин і органів утворюються кислі продукти обміну, що нейтралізуються за рахунок буферних систем крові, таких як карбонатний, фосфатний та інші. От чому в інфузійні розчини почали вводити аналогічні регулятори рН середовища. В результаті розчини стають урівноваженими (еквіліброваними).

Для підтримки визначеного рН (рівного значенню рН плазми крові) застосовують:

1. Карбонатну систему ($\text{NaHCO}_3 + \text{CO}_2$).
2. Фосфатну систему ($\text{Na}_2\text{HPO}_4 + \text{Na}_2\text{PO}_4$).
3. Білкові системи амфолітів (амфоліти - речовини, що мають у водному розчині одночасно властивості кислот і основ).

Для збереження нейтральної реакції додають одно- і двозаміщені фосфати, для кислоти - суміш слабкої кислоти зі своєю сіллю, наприклад, оцтову кислоту й ацетат натрію. Найбільше часто додають фосфати і гідрокарбонати, якими в організмі регулюється значення рН, наприклад, якщо в організм попадає кислота, то вона вступає в реакцію з гідрокарбонатом натрію (буфер): $\text{HCl} + \text{NaHCO}_3 = \text{NaCl} + \text{H}_2\text{O} + \text{CO}_2$. Кисле середовище зникає в результаті утворення солі, що є складовою частиною кров'яної сироватки, а CO_2 легко виводиться з організму.

Якщо в крові утворюється невелика кількість кислоти, то значення рН майже не змінюється при введенні розчинів, унаслідок реакції:

Крім того, вуглецю диоксид дає можливість при введенні в кров'яне русло викликати порушення дихальних судинорухальних центрів і тим самим поліпшувати дихання і кровообіг.

В'язкість. Звичайні плазмозамінні розчини мають істотний недолік: їх дія короткочасна і приблизно через дві години цей розчин виводиться із судин. В

результаті кількість рідини в кров'яному руслі різко зменшується й артеріальний тиск падає.

Проблема створення плазмозамінних розчинів з в'язкістю, близькою до в'язкості крові (1,5-1,6 сантипуаз), дуже складна. На підставі експериментальних досліджень стало очевидним, що для забезпечення в'язкості інфузійних розчинів необхідне додавання спеціальних речовин. Такими речовинами є високомолекулярні сполуки. Вони дуже мало змінюють значення осмотичного тиску (велика молекулярна маса) і, внаслідок того, що не переходять у сечу, затримують виділення води і розчинення в ній солі. Пошуки речовин, які могли б забезпечити рідинам необхідну в'язкість, продовжувалися тривалий час. Пропонувалося для цієї мети використовувати розчини гуміарабіка, абрикосової камеді. Однак ці речовини не засвоюються організмом і, залишаючись у руслі крові, склеюють еритроцити. Розчини казеїну, желатину, желатози і деяких білків, виділених (без спеціальної обробки) із крові тварин, також не могли бути використані для зазначених цілей, тому що багато з них є чужорідними білками і викликають анафілаксію й інші ускладнення.

В даний час плазмозамінні (інфузійні) розчини з в'язкістю, близькою до в'язкості крові, виготовляються з додаванням таких компонентів: людської крові, гетерогенного білка, високомолекулярних сполук рослинного походження, синтетичних високополі-мерів. Нові і реальні можливості вирішення питань забезпечення в'язкості інфузійних розчинів з'явилися з відкриттям декстрану і синтезом полівінілпіролідону.

Декстран (запропонований ЦОЛПК) - водорозчинний високополімер глюкози, який одержують з бурякового цукру шляхом ферментативного гідролізу, тобто впливом мікроорганізмів (*Leuconoston mesenteroydes*), що перетворюють у відповідних умовах сахарозу в високомолекулярну сполуку «декстран», молекулярною масою 50000 ± 10000 , з якого виготовляють поліглюкін, реополіглюкін, рондекс, реоглюман.

Плазмозамінні розчини, які містять речовини, що підвищують в'язкість, використовують як протишокові і дезінтоксикаційні.

Розчини-регулятори водно-сольової і кислотно-лужної рівноваги. В умовах аптек готують головним чином плазмозамінні розчини, що відносяться до першої групи. Це розчини Рінгера, Рінгера-Локка, ацесоль, дисоль, трисоль, квартасоль, хло-соль та ін.

Розчин Рінгера - Локка.

Rp.: Natrii chloridi	1,8
Kalii chloridi	0,04
Calcii chloridi	0,04
Natrii hydrocarbonatis	0,04
Glucosi	0,2
Aquae pro injectionibus ad	200 ml
Sterilisa!	

Da. Signa. Для внутрішньовенного введення.

Сольовий фізіологічний розчин для внутрішньовенного введення. При спільній присутності натрію гідрокарбонату і кальцію хлориду можливе

утворення осаду кальцію карбонату. Тому готують два розчини. При виготовленні використовують стерильний 20 % розчин кальцію хлориду.

У стерильній мірній колбі на 100 мл в частині води для ін'єкцій розчиняють 1,8 натрію хлориду, 0,22 глюкози з вологістю 9 %, 0,04 г калію хлориду, додають 4 краплі (0,2 мл) 20 % розчину кальцію хлориду і водою для ін'єкцій доводять об'єм до 100 мл. Розчин аналізують, фільтрують у флакон, закупорюють стерильною гумовою пробкою, проводять контроль на механічні домішки, обкатують металевим ковпачком, перевіряють герметичність закупорювання і стерилізують при 120 °С 8 хвилин, проводять вторинний контроль і оформляють до відпуску.

В іншій мірній колбі на 100 мл готують розчин натрію гідрокарбонату (технологію див. на стор. 488). Умови стерилізації аналогічні сольовому розчину з глюкозою. Перед застосуванням розчини зливають в асептичних умовах.

Вказані розчини застосовують при лікуванні хворих гострими шлунково-кишковими інфекціями, що супроводжуються зневодненням, інтоксикацією, ацидозом, дефіцитом електролітів крові. У табл. 34 приведено склад найбільш часто застосовуваних плазм-мозамінних рідин.

Розчин «Квартасоль». Безбарвна рідина з рН 8,1-8,9. Розчин готують за загальними правилами. При роботі з натрію ацетатом варто використовувати респіратор, гумові рукавички, захисні окуляри. Щоб уникнути втрат вуглецю діоксиду, що утворюється при гідролізі натрію гідрокарбонату, розчинення проводять при температурі не вище 20 °С в закритій посудині, уникаючи збовтування. Розчин стерилізують при 120 °С.

Рідина Петрова. Для одержання розчину, здатного затримуватися в організмі на тривалий час, професором Петровим був запропонований пропис гіпертонічного розчину, що містить натрію, калію, кальцію хлориди, воду для

ін'єкцій і 10 % консервованої крові людини. Кров до сольового розчину додають в асептичних умовах перед введенням хворому, нагріваючи розчин до 38 °С. Розчин внаслідок гіпертонічної концентрації повільно виводиться нирками і довше, ніж ізотонічні розчини, затримується в руслі крові.

Поліглюкін - 6 % розчин деполімеризованого декстрану в ізотонічному розчині натрію хлориду. Препарат швидко підвищує артеріальний тиск при гострій крововтраті і довгостроково утримує його на високому рівні. Застосовується як у чистому вигляді, так і в суміші з сольовими розчинами. Випускається в герметично закупорених флаконах по 400 мл. Зберігають при температурі від +10 до +20 °С. Замерзання поліглюкіну не є протипоказанням до застосування.

Реополіглюкін - 10% розчин частково гідролізованого декстрану в ізотонічному розчині натрію хлориду. Препарат зменшує агрегацію формених елементів крові. Виявляє дезінтоксикуючу дію. Випускається у флаконах по 400 мл. Зберігають у сухому місці при температурі від +10 до +20 °С.

Протишовкові розчини. Введення плазмозамінних розчинів, дія яких спрямована на нормалізацію кровообігу, виявилось недостатньо ефективним у

боротьбі з шоком. Для одержання протишокових розчинів до плазмозамінних рідин додають лікарські речовини, що сприяють підвищенню кров'яного тиску, нормалізації функцій центральної і вегетативної нервової системи, відновленню хімізму крові і тканин. До протишокових рідин відносяться глюкозо-спиртові розчини, так звані стимулятори, і розчини зі снотворними і наркотичними речовинами.

Протишові рідини можна розділити на три групи:

- прості протишові розчини, що містять солі, глюкозу і спирт етиловий;
 - складні протишові розчини, що містять глюкозу, спирт етиловий, броміди і наркотики;
 - складні протишові розчини, що містять глюкозу, спирт етиловий, броміди, наркотики, плазму крові.

Спирт має знеболюючу, снотворну дію, а також підвищує окислювально-відновні процеси. Лікувальний ефект глюкозо-спиртових розчинів підсилюється додаванням до них натрію броміду, морфіну гідрохлориду, барбіталу, уретану й інших снотворних і наркотичних речовин. Механізм дії протишових рідин зводиться до нормалізації процесів порушення і гальмування в центральній нервовій системі, усунення потоку нервово-болючих відчуттів, що досягається введенням бромідів і наркотиків. Снотворні і наркотичні речовини, викликаючи сон, охороняють клітини від виснаження. Протишові розчини з ізотонічною концентрацією, як правило, швидко виводяться з кров'яного русла, піднімають артеріальний тиск і збільшують масу циркулюючої крові на дуже короткий термін. Ефективніші в цьому відношенні протишові розчини з гіпертонічною концентрацією.

Згідно з раніше приведеною класифікацією до першої групи може бути віднесена протишові рідина ЦОЛПМК за прописом П. А. Сельцовського, що містить: натрію хлориду - 7,0 г, калію хлориду - 0,2 г, магнію сульфату - 0,04 г, глюкози - 54,2 г, спирту 96 % - 80 мл, рідини Вейбеля - 3,3 мл, води - до 1000 мл.

У протишових рідинах другої групи лікувальна ефективність глюкозо-спиртового складу посилена бромідами і наркотиками. Як приклад може бути наведена протишові рідина Асратяна, що відпускається у вигляді двох розчинів. Розчин А містить: натрію хлориду - 8,0 г, натрію броміду - 0,75 г, натріюгідрокарбонату - 0,6 г, води для ін'єкцій - до 500 мл. Розчин Б містить: уретану - 1,2 г, барбіталу - 0,15 г, кальцію хлориду - 1,5 г, глюкози - 17,0 г, спирту 96 % - 15 мл, води до 50 мл. Перед вживанням обидва розчини нагрівають до 20-25 °С (не більше) і змішують безпосередньо перед введенням.

Протишовий розчин О. М. Філатова аналогічно розчину Асратяна містить кальцію хлорид, глюкозу, спирт і барбітал, переносить стерилізацію і зберігається в ампулах протягом тривалого часу.

Протишові розчини третьої групи ускладнені додаванням в'язких компонентів. Наприклад, у протишовий розчин Белякова і Петрова входять: натрію бромід 1,0 г, кофеїн - 0,2 г, морфін - 0,01 г, плазма - 40 мл, синкол - 400,0 г. Інший розчин цієї групи - протишовий розчин ЦОЛПМК містить: спирту 96 % - 50 мл, глюкози - 50,0 г, текоди-ну - 0,04 г, дефібринованої

плазми - 200 мл і води - до 500 мл. Завдяки вмісту в цих розчинах синколу (6 % розчин гідролізованого декстрану в ізотонічному розчині натрію хлориду) чи плазми, які тривалий час утримуються в судинному руслі, збільшується маса циркулюючої крові. Слабка сторона цієї групи розчинів - відсутність у них речовин, що нормалізують порушений об'єм.

Готують протишокові розчини так само, як ізотонічні і плазмозамінні розчини.

Додавання спирту в розчини для ін'єкцій можна проводити двомаспособами:

1. Необхідну кількість спирту (в асептичних умовах) додають до готового простерилізованого розчину.
2. У випадку виготовлення розчинів в ампулах (чи флаконах, що герметично закриваються,) спирт вводять у розчин до стерилізації.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ІН'ЄКЦІЙНИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

Проведені дослідження в області вдосконалення технології ін'єкційних лікарських форм спрямовані на підвищення ефективності і якості продукції, що вимагає вирішення основних проблем - це стабілізація, забезпечення відсутності механічних домішок у препаратах, оптимізація процесу одержання і його апаратурне оснащення.

У даний час набув поширення хімічний метод стабілізації, який передбачає додавання різних допоміжних речовин-стабілізаторів до лікарських препаратів, що не є оптимальним способом одержання стабільних ліків з біологічної точки зору. Заслуговує на увагу фізичний, вірніше, технологічний спосіб стабілізації, який дозволяє одержати стійкі препарати без додавання будь-яких допоміжних речовин-стабілізаторів. З біологічної точки зору фізичний спосіб стабілізації найбільш раціональний і вимагає значного розширення досліджень у цьому напрямку.

Так, у США широко розвивається виробництво заморожених інфузійних розчинів (цефалоспоринових антибіотиків та антибіотиків інших груп). Ці розчини готують у 0,9 % розчині натрію хлориду або 5 % розчині глюкози і випускають у спеціальних полімерних контейнерах місткістю 50 чи 100 мл. Термін придатності таких розчинів - 6 міс. за умови зберігання при температурі не вище мінус 20 °С.

Одним з напрямків удосконалювання технології інфузійних препаратів у відношенні забезпечення стабільності є розробка методів створення водних розчинів із трудно-розчинних субстанцій. Особливу увагу привертають комбіновані, інфузійні і полііонні препарати, які вимагають вивчення питань сумісності і стабільності. Перспективним є виробництво концентрованих розчинів (концентратів), порошків і ліофілізованих лікарських форм для ін'єкцій.

Концентрати для внутрішньовенних ін'єкцій являють собою стерильні розчини, призначені для застосування після розведення до зазначеного об'єму відповідною рідиною. Порошки та ліофілізовані лікарські форми при струшуванні з зазначеним об'ємом відповідної стерильної рідини утворюють

прозорий, вільний від механічних часток розчин.

Ці лікарські форми повинні відповідати усім вимогам, що висуваються до ін'єкційних препаратів.

Розвивається напрямок застосування амінокислотних інфузійних розчинів у сполученні з розчинами глюкози, жировими емульсіями.

Важливою проблемою є оптимізація технологічного процесу одержання ін'єкційних лікарських форм і вдосконалення устаткування. Процес одержання, фільтрування, розливу у флакони, закупорювання ін'єкційних препаратів необхідно проводити в умовах «чистих кімнат». Рішення проблеми забезпечення відсутності механічних домішок в ін'єкційних препаратах здійснюється створенням ефективних фільтрів, а також удосконаленням методів контролю якості фільтрату. Контроль фільтрату і розчину у флаконах в основному здійснюється візуально. За кордоном використовуються системи автоматичного контролю чистоти розчинів (Японія). У нашій країні розроблена установка контролю чистоти фільтрату за часточками величиною 2-5 мкм і більше.

Комплексне вирішення основних проблем з урахуванням інших факторів, що впливають на стабільність препаратів, дозволить одержати стабільні ін'єкційні лікарські форми високої якості.

У практичній офтальмології для лікування очних захворювань застосовують інстиляцію розчинів, закладання в кон'юнктивальний мішок мазей, очних плівок, таблеток, ламелей, ін'єкційне введення лікарських речовин, а також за допомогою контактних лінз і електрофорезу. Перерахованим шляхам введення офтальмологічних лікарських препаратів відповідає і різноманітність лікарських форм: твердих, рідких, м'яких і газоподібних.

До твердих очних лікарських форм відносяться: таблетки, ламелі, олівці, присипки, очні лікарські плівки; до газоподібних - аерозолі (очні спреї); до м'яких

- мазі гомогенні і гетерогенні; до рідких - істинні водні і олійні розчини, розчини ВМС, колоїдні розчини, емульсії і суспензії. Вони застосовуються у вигляді очних крапель, примочок, промивань, розчинів для ін'єкцій і електрофорезу.

Вид лікарської форми в офтальмологічній фармакотерапії визначається цілим рядом взаємозалежних факторів: станом патологічного процесу, загальними показниками стану організму хворого, наявністю відповідних травматичних ушкоджень органа зору, ступенем проникності гематоофтальмологічного бар'єра, фізико-хімічними властивостями лікарських речовин, особливостями фармакологічної дії лікарських і допоміжних речовин та ін. Значна роль у процесах активізації чи інгібування дії лікарських речовин належить і таким факторам, як величина рН, осмотичний тиск розчину, молекулярна маса речовин- носіїв і т.п. Для виготовлення очних лікарських форм високої якості необхідно враховувати зазначені фактори.

В екстемпоральній рецептурі аптек найчастіше виготовляються очні краплі, примочки і мазі.

ОЧНІ КРАПЛІ (GUTTAE OPHTALMICAE)

Очні краплі - це рідкі лікарські форми, що являють собою водні чи олійні розчини, а також найтонші суспензії лікарських речовин, призначені для інстиляції в око.

Наносять їх на слизову оболонку ока за допомогою стерильної очної піпетки. Очні краплі прописують у невеликих кількостях (5-10 мл) з розрахунком їх використання протягом короткого часу.

У вигляді очних крапель застосовують розчини різних лікарських речовин. Багато з них нестійкі і змінюються або руйнуються під впливом високої температури, сонячного світла, мікрофлори й інших факторів.

Особливо часто призначають очні краплі з вітамінами (кислотою аскорбіною, тіаміну бромідом, рибофлавіном), солями алкалоїдів (атропіну сульфатом, пілокарпіну гідрохлоридом та ін.), антибіотиками (бензилпеніциліном, левоміцетином, неоміцином та ін.), цинку сульфатом, кислотою борною, натрій-сульфацилом. Нараховується близько 80 лікарських речовин, застосовуваних в очній практиці, і значна кількість різноманітних їх поєднань.

Вимоги, що висуваються до очних крапель. Низька якість очних крапель і, у першу чергу, забруднення їх мікроорганізмами може викликати важкі наслідки, аж до втрати зору. У зв'язку з цим вимоги, що висуваються до очних крапель, повинні бути аналогічні передбаченим для ін'єкційних розчинів: *стерильність, відсутність механічних домішок, стабільність, комфортність, (ізотонічність, оптимальне значення рН), пролонгованої дії.*

Стерильність. Очні краплі, а також концентровані розчини, застосовувані для їх приготування, повинні виготовлятися в асептичних умовах з наступною стерилізацією.

Спосіб стерилізації очних крапель залежить від стійкості лікарських речовин у розчинах до температурного впливу. За цією ознакою лікарські речовини можна розділити на три групи:

1. Лікарські речовини, розчини яких можуть піддаватись тепловій стерилізації без додавання стабілізаторів (кислота борна, кислота нікотинава, натрію хлорид, фурацилін та ін.)
2. Лікарські речовини, розчини яких можуть піддаватись тепловій стерилізації після додавання стабілізаторів (сульфацил-натрій, етилморфіну гідрохлорид, фізостигміну саліцилат, алюзид розчинний та ін.).
3. Лікарські речовини, розчини яких не витримують теплової стерилізації (протаргол, коларгол, лідаза, хімопсин, трипсин, пеніцилін та ін.) і виготовляються асептично без подальшої стерилізації.

В асептичних умовах також готуються розчини лікарських речовин, режими стерилізації яких не розроблені.

Очні краплі можуть містити консерванти, буферні розчини, пролонгатори. Консервування очних крапель передбачає попередження розвитку мікроорганізмів у лікарській формі в процесі її зберігання і використання.

Механізм дії консервантів зводиться до порушення клітинної мембрани, коагуляції білка, блокування вільних сульфгідрильних груп, хімічного антагонізму. Характеристика консервантів і вимоги, що висуваються до них, приведені на стор. 468-472.

В офтальмологічних лікарських формах використовується обмежений їх

асортимент. Так, з неорганічних консервантів частіше використовується кислота борна в концентрації 1,9-2% із рН близько 5,0 (оптимальний рН офтальмологічних розчинів 4,5-9,0). Крім того, кислота борна має буферні властивості, попереджає зміну рН розчину при додаванні в нього лікарської речовини, особливо з групи алкалоїдів, що дають у розчинах кисле середовище (рН нижче 4,0).

З органічних консервантів практичне значення мають спирт *b*- фенілетиловий - 0,3-0,5%, спирт бензиловий - 0,9%, складні ефіри кислоти п-гідроксибензойної: ніпагін -0,05-0,23%, ніпазол - 0,03-0,08% чи їх суміш (ніпагіну - 0,18%, ніпазолу - 0,02%), левоміцетин 0,15%, солі четвертинних амонієвих основ (бензалконію хлорид, цетилпіридинію хлорид, додецилдиметилбензиламонію хлорид) у концентрації 1:10000.

З кислот знайшла застосування сорбінова кислота, що не виявляє подразнюючої й алергійної дії на шкіру і слизові оболонки. Найбільш ефективна при рН 3,0-4,0; має дуже сильні фунгіцидні властивості, застосовується в концентрації 0,05-0,2 %.

З металорганічних консервантів становить інтерес етанолмеркурію хлорид 0,01 % і мертіолат 0,005 %.

Консерванти додаються в лікарську форму перед стерилізацією розчину. Через малу розчинність ніпагін та ніпазол розчиняють у гарячій воді при температурі 30-90 °С та енергійному збовтуванні.

Цетилпіридинію хлорид при збовтуванні у воді дає рясну піну, тому розчиняти його необхідно в частині води й обережно (бажано при температурі води близько 50 °С).

Стабільність. В очних краплях повинна бути забезпечена стійкість лікарських речовин. Теплова стерилізація і тривале зберігання очних розчинів у скляній тарі ведуть до руйнування багатьох лікарських речовин (алкалоїдів, анестетиків та ін.) внаслідок гідролізу, окислювання і т. п. Тому при виготовленні очних крапель і особливо при їх стерилізації велика увага повинна бути приділена хімічній стійкості скла, оскільки лужне скло (наявність силікату натрію) надає воді лужної реакції, при стерилізації рН може досягати 10,0. Швидкість руйнування препаратів залежить не тільки від температури стерилізації, але й значною мірою від рН середовища.

Для зберігання стабільності більшість розчинів вимагають низького значення рН (близько 5,0). Виходячи з цього, виникає необхідність виготовлення очних крапель на буферних розчинниках. При використанні буферних розчинів досягається підвищення хімічної стабільності, терапевтичної активності, а також зменшення подразнюючої дії очних розчинів. ДФ XI рекомендує як розчинники при виготовленні очних крапель застосовувати стерильні ізотонічні розчини, що мають консервуючі та буферні властивості. Але ці розчини можна застосовувати тільки за вказівкою лікаря.

Вибір буферного розчинника залежить від фізико-хімічних властивостей лікарської речовини. За цією ознакою їх можна розділити на дві групи. До першої групи відносяться препарати, у розчинах яких повинно підтримуватися рН близько 5,0. У цьому випадку рекомендується використовувати ізотонічний розчин борної кислоти (концентрація 1,9 %), рН якого нижче 5,0.

Розчин при цьому має малу кислотність, добре нейтралізує луг, що витягується зі скла. У той

же час борна кислота нейтралізується і тому не викликає почуття болю. Такий буферний розчинник рекомендується при виготовленні розчинів: пілокарпіну гідрохлориду, дикаїну, совкаїну, мезатону і солей цинку. Очні краплі, приготовлені на 1,9 % розчині борної кислоти, можуть автоклавуватися при 100

°C протягом 15 хвилин.

До другої групи відносяться лікарські речовини, у розчинах яких повинно підтримуватися рН близько 6,8. У цьому випадку рекомендується фосфатний буфер із рН = 6,8. ізотонований хлоридом натрію. Склад буфера:

Розчину однозаміщеного фосфату натрію 0,8%- 30
мл Розчину двозаміщеного фосфату натрію 0,94% - 70
мл Натрію хлориду

- 0,43 г

На такому фосфатному буфері можна готувати розчини солей атропіну, пілокарпін) і скополаміну. Для цих же препаратів застосовують і боратний буфер наступного складу:

Кислоти борної - 1,84 г

Натрію тетраборату - 0,14 г

Води очищеної (рН = 6,8) - 100 мл

Однак його можна використовувати тільки при виготовленні очних крапель ex tempore, тому що стабільність медикаментів у ньому зберігається протягом 5-10 діб.

Існують також боратно-ацетатний (1,9 % розчин борної кислоти і 1,5 % розчин натрію ацетату) і боратно-пропіонатний (1,9 % розчин борної кислоти і 2 % розчин натрію пропіонату) буферні розчини. Готування очних крапель з використанням буферних розчинників проводиться шляхом вибору такого буферного розчину, склад і рН якого забезпечував би стабільність лікарського препарату.

Стабілізація легкоокисних солей фізостигміну саліцилату й адреналіну гідрохлориду в очних краплях здійснюється додаванням антиоксидантів (натрію сульфіту, натрію метабісульфіту та ін.). Для підвищення стабільності 10, 20 і 30% розчинів сульфацилу натрію рекомендується додавати відповідно 1,0, 3,0, 5.0 г натрію метабісульфіту і 5, 17 і 18 мл 0,1 М розчину натрію гідроксиду на 1 л розчину відповідно.

Розчин стерилізують при 100 °C 30 хвилин. Упаковують у флакони під обкатку.

У герметичній упаковці розчин зберігає стабільність протягом 18 місяців.

Розчини сульфацил-натрію 10, 20 і 30 %, призначені для інстиляції дорослим, а також новонародженим дітям для профілактики гонобленореї можуть бути приготовлені за таким прописом:

Сульфацил-натрію - 100,0 г, 200,0 г, 300,0 г

Натрію тіосульфату - 1,5 г

Розчину кислоти хлористоводневої 1 М - 3,5 мл

Води очищеної до - 1 л

Флакони закупорюють під обкатку, стерилізують пр 120°C - 8хв.

Значення рН розчину 7,5-8,5. Препарат стабільний протягом 1 місяця.

При виготовленні очних крапель у стерильній полімерній упаковці (тубиках-крапельницях) як стабілізатор додають 0,15 г натрію тіосульфату і 3,5 мл 1 М розчину кислоти хлористоводневої на 1 літр розчину.

Розчин кислоти аскорбінової 2 % стабілізують додаванням натрію метабісульфіту (0,1 %) чи натрію сульфїту безводного (0,2 %). У випадку виготовлення внутріаптеч-них заготівель вода насичується вуглекислим газом. Дуже часто рН розчинів кислоти аскорбінової має низьке значення рН (2,9-3,2), що викликає у хворого неприємні відчуття. Для їх усунення зайва кислотність нейтралізується додаванням натрію гідрокарбонату до рН розчину 6,6-7,1.

Очні краплі - 0,02 % розчин рибофлавіну в комбінації з 2 % каліюйодиду і 2 % глюкози стабілізують трилоном Б в концентрації 0,03 %. Термін придатності цих крапель - 3 роки.

При додаванні комплексного стабілізатора - суміші 0,1 % натрію метабісульфіту і 0,03% трилону Б - термін придатності очних крапель, що містять 0,02 % рибофлавіну, 0,2% кислоти аскорбінової і 2 % глюкози, збільшується до 3 місяців при збереженні в умовах кімнатної температури і до 6 місяців при температурі 4 °С.

Для стабілізації очних крапель можуть бути використані й інші методи, а саме: додавання високополімерів, комплексонів, виготовлення розчинів в атмосфері інертних газів і т. п. Ці способи можуть розглядатися як потенційні можливості значного збільшення термінів придатності очних крапель. Нестійкі очні краплі випускаються у вигляді наважок сухої (ліофілізованої) речовини у флаконах і розчиняються в стерильному розчиннику безпосередньо перед застосуванням. Це відноситься до інтермедину, ацетилхоліну й інших препаратів.

Пролонгування терапевтичної дії очних крапель. Недоліком багатьох препаратів, застосовуваних у вигляді водних розчинів, є короткий період їх терапевтичної дії.

Наприклад, гіпотензивна дія водного розчину пілокарпіну гідрохлориду у хворого на глаукому зберігається тільки протягом 2 годин, що спричиняє 6-кратну інстиляцію очних крапель у добу.

У даному випадку спостерігаються коливання внутрішньоочного тиску. Часті інстиляції водного розчину змивають слізну рідину, що містить лізоцим, і тим самим створюють умови для виникнення інфекційного процесу.

Це викликало необхідність пошуку речовин, що сприяють пролонгації (подовженню) терапевтичної дії очних крапель. Рекомендована в'язкість очних крапель - 15-30 сантипуаз при температурі, що відповідає температурі тіла.

З метою продовження дії очних крапель робилися спроби замінити воду іншими розчинниками із в'язкістю, що сповільнює швидке вимивання лікарських речовин з кон'юнктивального мішка. Як такі компоненти раніше використовували олії (рафіновану соняшникову, персикову чи абрикосову),

трагакант та інші речовини. Але з різних причин вони поширення не одержали. Високий показник заломлення, хімічна нестійкість обмежили їх застосування.

Більш ефективні пролонгатори для очних крапель - синтетичні гідрофільні високомолекулярні сполуки. ДФ XI вказує, що для пролонгації дії лікарських речовин, застосовуваних в очних краплях, до складу розчинника можуть бути включені похідні целюлози, такі як метилцелюлоза (0,5-2 %), натрієва сіль карбоксиметилцелюлози (0,5-2 %), полівінол (1,5 %), мікробний полісахарид аубазидан (0,1-0,3 %), поліглюкін та ін. Ці речовини не подразнюють слизову оболонку ока, у ряді випадків прискорюють епітелізацію ерозованої роговиці, а також сумісні з багатьма лікарськими речовинами і консервантами.

Незважаючи на те, що зазначені пролонгуючі компоненти включені в ДФ XI, вони можуть додаватися до очних крапель тільки за вказівкою лікаря.

Подовження дії очних крапель при використанні ВМС пояснюється збільшенням в'язкості розчину і його контакту зі слизовою оболонкою ока. Так, метилцелюлоза в концентрації (0,2-2 %) має високу в'язкість і коефіцієнт заломлення, рівний 1,336 (коефіцієнт заломлення води = 1,333), що забезпечує нормальний зір. Вона використовується для виготовлення очних крапель з пілокарпіну гідрохлоридом, гоматропіну гідробромідом, етилморфіну гідрохлоридом, цинку сульфатом та ін.

Проте останнім часом намітилася тенденція до скорочення виробництва очних крапель на основі метилцелюлози. Це зв'язано з тим, що вона гальмує процеси регенерації епітелію роговиці, а при субкон'юнктивальному введенні приводить до розростання тканини. Тому як пролонгатор в очних краплях використовують натрій-карбоксиметилцелюлозу, що добре розчинна у воді і легко змішується зі слізною рідиною. Наприклад, кількість інсталяцій 2 % розчину пілокарпіну гідрохлориду, приготовленого з 2^и -натрій-карбоксиметилцелюлози, у ряду хворих на глаукому було скорочено до трьох разів у добу замість шести інстиляцій водного розчину.

Значні переваги в порівнянні з похідними метилцелюлози має полівініловий спирт (ПВС). Він не подразнює слизову оболонку ока, не порушує цілісності епітелію роговиці і на відміну від розчину метилцелюлози прискорює епітелізацію ерозованої роговиці.

Розчини ПВС сумісні з великою кількістю лікарських речовин, застосовуваних в офтальмології (антибіотиками, сульфаніламидами, солями алкалоїдів, цинку сульфатом та ін.). У той же час деякі речовини (резорцин, борна кислота, натрію тетраборат) можуть викликати здрагління ПВС і роблять неможливим його застосування.

У якості пролонгатора був запропонований також поліакриламід, рН 1% розчину якого дорівнює 5,0-7,0. Розчини витримують стерилізацію, сумісні з багатьма лікарськими речовинами, не мають подразнюючих властивостей. 1% розчин поліакриламід може бути використаний як розчинник для очних крапель пілокарпіну гідрохлориду, атропіну сульфату, дикаїну, сульфапіридазин-натрію, скополаміну гідроброміду. Поліакриламід має інтерферогенну активність, тобто сприяє продукції інтерферону (ефективний засіб противірусної терапії) при відсутності токсичної дії на макроорганізм.

Гарним розчинником для одержання очних крапель пролонгованої дії є 25% розчин поліетиленоксиду-400. Він не тільки продовжує період терапевтичного ефекту, але і збільшує біологічну доступність лікарських речовин (дикаїну, новокаїну та ін.).

Принципово нові можливості застосування лікарських речовин дало використання у фармації нових полімерних матеріалів, у тому числі - біорозчинних.

Так, співробітниками Московського НДІ очних хвороб ім. Гельмгольца були запропоновані очні полімерні плівки, приготовлені з 10% розчину полівінілового спирту (ПВС) та імпрегновані антибіотиками, пілокарпіном і кортикостероїдами. Однак ці плівки, хоча і продовжували дію лікарських речовини витримували зберігання протягом 2 місяців, мали істотний недолік - вони не розчинялися в кон'юнктивальній порожнині, а тільки набухали, збільшуючись у розмірах. Для усунення цього недоліку запропоновані плівки з біорозчинного полімеру, наприклад, очні плівки з фенольним гідрофільним препаратом прополісу (розроблені акад. О. І. Тихоновим).

Завдяки пролонгуючій дії для одержання терапевтичного ефекту очні лікарські плівки можна застосовувати один раз на добу.

Переваги очних плівок - це висока стабільність лікарських речовин, зручність застосування, гігієнічність, портативність і ефективність дії лікарських препаратів.

У деяких країнах при виготовленні очних ліків використовують різні полімерні розчини, що забезпечують пролонгацію терапевтичної дії лікарських речовин. Наприклад, у Німеччині застосовують розчин-носій «Ізанто», рідку основу «Ліквіфільм», що здатні покривати поверхню ока невидимою тоненькою плівкою, більш ніж утричі подовжуючою терапевтичну дію розчинених лікарських речовин.

Ізотонічність. Багато очних крапель викликають при інстиляції неприємні відчуття (печіння чи біль). У більшості випадків дискомфортні явища обумовлені невідповідністю осмотичного тиску і значенням рН очних крапель з осмотичним тиском і значенням рН слізної рідини. Очні краплі повинні бути ізотонічними слізній рідині людини і відповідати осмотичному тиску розчинів натрію хлориду концентрації 0,9 (0,2% (0,7-1,1%)), що складає приблизно 286 мосмоль/кг. В

окремих випадках допускається застосування гіпертонічних чи гіпотонічних розчинів, про що повинно бути зазначено у власних статтях.

Залежно від величини осмотичного тиску очні краплі можна розділити на 3 групи:

1. Очні краплі, осмотичний тиск яких нижче 0,7% еквівалентної концентрації натрію хлориду - гіпотонічні розчини, обов'язково ізотонуються розрахованою кількістю натрію хлориду. Особливо важливо, щоб ізотонічними були промивання для очей.
2. Очні краплі, осмотичний тиск яких вище 1,1% еквівалентної концентрації натрію хлориду, не ізотонуються, тому що є гіпертонічними.
3. Очні краплі, осмотичний тиск яких знаходиться в межах 0,7-1,1% еквівалентної концентрації натрію хлориду, не ізотонуються, тому що є

ізотонічними.

Очні краплі не ізотонуються у випадку, якщо прописані колоїдні лікарські речовини (коларгол, протаргол), тому що ізотонуючі речовини, будучи сильними електролітами, можуть викликати коагуляцію.

Для ізотонування очних крапель застосовують натрію хлорид, натрію сульфат, натрію нітрат, кислоту борну, глюкозу з урахуванням їх сумісності з лікарськими речовинами. Кислоту борну для ізотонування доцільно використовувати при виготовленні розчинів лікарських речовин, що є солями сильних кислот і слабких основ, тому що вона не тільки пригнічує їх гідроліз, але й надає консервуючу дію. Іноді доцільно для ізотонування застосовувати глюкозу, тому що вона сумісна з великою кількістю лікарських речовин.

Ізотонування очних крапель натрію хлоридом, натрію сульфатом і натрію нітратом проводиться фармацевтом без вказівки лікаря, а борною кислотою й іншими речовинами - тільки за узгодженням з лікарем.

Ізотонічна концентрація очних крапель може бути розрахована тими ж методами, що й у розчинах для ін'єкцій.

Відсутність механічних включень. Очні краплі у вигляді водних розчинів лікарських речовин повинні бути ретельно профільТРовані після виготовлення, тому що наявність завислих часток, волосків і т.п. може пошкодити рогову і слизову оболонки очей.

Очні краплі в аптечних умовах фільтрують через паперові фільтри з беззольного фільтрувального паперу, що не змінюється при стерилізації. При виготовленні очних крапель у великих обсягах (внутрішньоаптечні заготівлі) їх можна фільтрувати через скляний фільтр № 3 чи мембранні - з одночасною стерилізацією (втрати розчину при цьому складають 0,5%).

При серійному виготовленні очних крапель в аптеках доцільно використовувати апарати для їх фільтрування з подальшим фасуванням.

Технологія очних крапель. З огляду на вимоги, що висуваються до очних крапель, технологія їх аналогічна технології ін'єкційних розчинів.

Усі лікарські форми для лікування очних захворювань готують в асептичних умовах з дотриманням вимог діючих НТД стосовно санітарного режиму в аптеках. Та оскільки асептичні умови виготовлення не забезпечують повної стерильності ліків, очні краплі і примочки з термостабільними речовинами підлягають стерилізації.

Необхідно відзначити, що очні краплі повинні бути не тільки стерильно виготовленими, але і зберігатися стерильними в процесі їх використання.

Загальними у виготовленні очних і ін'єкційних лікарських форм є питання ізотонування, стабілізації, стерилізації і консервування.

Велике значення для очних крапель має дотримання точності концентрації розчинених речовин. Ці вимоги виникають у зв'язку з тим, що очні краплі прописуються в невеликих кількостях.

При виготовленні очних крапель, і головним чином при фільтруванні, відбуваються значні втрати речовини за рахунок адсорбції його на фільтруючих матеріалах (через сухий простий фільтр - до 4,7%, а через складчастий - до 3%), а також за рахунок розведення вихідних розчинів при фільтруванні їх через паперові фільтри, попередньо промиті водою.

Для того, щоб максимально зменшити втрату лікарської речовини при виготовленні очних крапель, використовують наступні технологічні прийоми.

1. Лікарську речовину, добре розчинну в воді, розчиняють у частині (половинній кількості) розчинника і фільтрують розчин у флакон для відпуску через промитий стерильною водою для ін'єкцій складчастий фільтр і вату, а потім фільтр промивають тією кількістю розчинника, що залишилася.

Наприклад:

Rp.:Solutionis Pylocarpini hydrochloridi 1%
Natrii chloridi 10 ml
ut fiat solutio isotonica q.s.,

Da. Signa. По 2 краплі в обидва ока.

Очні краплі з добре розчинною у воді лікарською речовиною списку А. Спочатку роблять розрахунки, необхідні для проведення ізотонування зазначеного в прописі розчину.

По таблиці визначають ізотонічний еквівалент пілокарпіну гідрохлориду по натрію хлориду, що дорівнює 0,22. Далі знаходять кількість натрію хлориду, еквівалентну 0,1 г пілокарпіну гідрохлориду:

1,0 пілокарпіну гідрохлориду	- 0,22 NaCl
0,1 пілокарпіну гідрохлориду	- 0,022 NaCl

На 10 мл розчину необхідно натрію хлориду:

$$x = \frac{0,9 \times 10}{100} = 0,09 \text{ г}$$

Визначають кількість натрію хлориду, необхідну для ізотонування 1% розчину пілокарпіну гідрохлориду:

$$0,09 - 0,022 = 0,068 = 0,07 \text{ г}$$

Виготовлення здійснюють в асептичній кімнаті чи боксі. Відмірюють 10 мл води для ін'єкцій. У стерильній сухій підставці в половинній кількості (5 мл) води для ін'єкцій розчиняють 0,1 г пілокарпіну гідрохлориду (отриманого за вимогою) і 0,07 г натрію хлориду. Розчин фільтрують у флакон для відпуску через стерильний, попередньо промитий складчастий фільтр і вату. Промивають фільтр рештою води для ін'єкцій (5 мл). Перевіряють якісний і кількісний зміст пілокарпіну гідрохлориду, а також чистоту розчину. При необхідності фільтрують ще раз через той же фільтр і вату. Розчин герметично закупорюють і піддають стерилізації. Після стерилізації очні краплі контролюють на відсутність механічних домішок і оформляють до відпуску з додатковою етикеткою

«Обходитися з обережністю», виписують сигнатуру, флакон опечатують.

2. У випадках, коли для розчинення лікарської речовини недостатньо половинної кількості розчинника, речовину розчиняють у всій прописаній кількості розчинника і фільтрують у мірний циліндр через сухий фільтр і вату, а кількість води, якої не вистачило додають через той же фільтр і вату до необхідного об'єму розчину.

Що стосується точності концентрації, то за першим способом концентрація буде точніша, бо для вимивання адсорбованої речовини застосовується більша кількість води.

3. Якщо сухі лікарські речовини прописані в кількості менше 0,05 г, то використовують їх концентровані розчини. У цьому випадку розраховані кількості концентрованих розчинів і води відмірюють у флакон для відпуску, дотримуючи умов асептики.

Rp.:Riboflavini 0.001

Acidi ascorbinici 0,02

Kali i iodidi 0,3

Sol. Acidi borici 2% 10 ml

Misce. Da. Signa. По 2 краплі 3 рази в день в обидва ока.

Розчин є гіпертонічним за рахунок виписаних кількостей калію йодиду і кислоти борної. Всі інгредієнти використовуються у вигляді стерильних концентрованих розчинів.

У стерильний флакон для відпуску відмірюють 3,3 мл стерильної води для ін'єкцій, 5 мл 0,02% розчину рибофлавіну в комбінації з кислотою борною 4 %, 0,2 мл 10% розчину кислоти аскорбінової, 1,5 мл 20% розчину калію йодиду. Розчин контролюють на відсутність механічних включень і закупорюють під обкатку.

У разі потреби виготовлення внутрішньооаптечної заготівлі очних крапель з лікарськими речовинами, виписаними в кількості менше 0.05 г, їх можна приготувати із сухих речовин, але розчин у цьому випадку буде готуватися в 10-чи 20-кратній кількості. Наприклад:

Rp.:Riboflavini 0,002

Acidi ascorbinici 0,2

Solutionis Kalii iodidi 2 % 10ml

Glucosi q.s., ut fiat solutio isotonica

Misce. Da. Signa. По 2 краплі 3 рази в день в обидва ока.

Необхідна кількість безводної глюкози для ізотонування прописаного розчину дорівнює 0,11 г.

Розчин готують у 20-кратній кількості. Варто мати на увазі, що при спільній стерилізації аскорбінової кислоти з калію йодидом відбувається зміна забарвлення розчину внаслідок окисно-відновної реакції.

Тому рекомендується такий спосіб виготовлення крапель: 0,04 г рибофлавіну розчиняють при нагріванні в 200 мл води для ін'єкцій, розчин прохолоджують і розчиняють у ньому 0,4 г аскорбінової кислоти, 2,2 г глюкози, фільтрують і стерилізують текучою парою при 100 °С 30 хвилин. Після охолодження розчину в асептичних умовах додають 4,0 г калію йодиду, розчин фільтрують у флакони по 10 мл, закупорюють і обкатують металевими ковпачками.

Rp.:Solutionis Riboflavini 0,01% 10 ml

Acidi ascorbinici 0,05

Misce. Da. Signa. По 2 краплі в обидва ока.

Прописані кількості лікарських речовин практично не впливають на осмотичний тиск розчину, тому його доцільно готувати на 0,9% розчині натрію хлориду.

У стерильний флакон відмірюють 3,6 мл стерильної води для ін'єкцій, 0,5 мл (10 крапель) 10% розчину кислоти аскорбінової, 5 мл 0,02% розчину

рибофлавіну і 0,9 мл 10 % розчину натрію хлориду (чи 0,09 г натрію хлориду). Флакон закривають стерильною гумовою пробкою, переглядають розчин на відсутність механічних включень і закупорюють під обкатку.

Очні краплі з етакридину лактатом слід ізотонувати 2 % розчином борної кислоти, тому що він несумісний з натрію хлоридом. Хлориди викликають випадання осаду етакридину. Технологія звичайна.

Очні краплі ТІО-ТЕФ. Тіофосфамід прописується в очних краплях у концентрації 1:500, 1:1000, 1:2000. Застосовується в онкологічній практиці. Краплі готують, використовуючи як розчинник розчин Рінгера.

Очні краплі, що містять натрієві солі норсульфазолу і сульфапіридазину. Для лікування інфекційних захворювань очей застосовують розчини норсульфазол-натрію 10% і сульфапіридазин-натрію 10 і 20 %.

Очні краплі готують в асептичних умовах. При закупорюванні флаконів гумовими пробками марок И-52, И-51, ИР—119 після стерилізації при 120°C протягом 8 хвилин спостерігається зміна кольору розчину норсульфазол- натрію до жовто-коричневого кольору, причина якого - його взаємодія з пробками зазначених марок. Для запобігання безпосереднього контакту розчину з пробками слід поміщати під них прокладки з нелакованого целофану (ДСТ 7730- 74), попередньо промиті очищеною водою. Термін придатності 10% розчину норсульфазолу-натрію за умови зберігання в захищеному від світла місці в холодильнику 30 діб. а при кімнатній температурі - 10 діб.

Очні розчини застосовуються у вигляді примочок, іригаційних розчинів (для зрошення в офтальмології), розчинів для очищення, дезінфекції і зберігання м'яких контактних лінз. Вимоги до очних розчинів в основному такі ж, як і до очних крапель: вони повинні бути стерильні, стабільні, не містити механічних включень. Вимога щодо ізо-тонічності примочок та іригаційних розчинів має ще більше значення, ніж для крапель, тому що з оком стикається більша кількість рідини. Технологія очних примочок і промивань аналогічна очним краплям.

Для обробки і зберігання контактних лінз використовуються розчини, до складу яких вводять антисептичні речовини, неіоногенні ПАР, полівінол, похідні целюлози, поліети-ленгліколі. ізотонічні буферні розчинники й інші речовини. Наприклад, універсальний ізотонічний розчин РеНю МультиПлюс від «Бауш енд Ломб» (Італія) містить борну кислоту, динатрію едетат, натрію тетраборат і натрію хлорид. Активні компоненти: поліамінопропіл-бігуанід 0,0001 %, гідроксиалкілфосфонат 0,03% і полоксамін 1%. Препарат очищає, знімає забруднення, протеїнові й інші відкладення з м'яких контактних лінз, знищує патогенні мікроорганізми на їх поверхні. Використовується для промивання, зволоження і зберігання контактних лінз.

Суспензії й емульсії. Очні суспензії - це тонкі суспензії лікарських речовин у водному чи масляному середовищі. Одержують їх дисперсійним чи конденсаційним способом. Основна вимога як для водних, так і для масляних емульсій - необхідні розміри часток. Вони не повинні перевищувати 30 мкм.

Очні суспензії виготовляють у заводських умовах. При виготовленні в аптеках -готові суспензії розводять водою.

Очні емульсії готують шляхом емульгування водних розчинів лікарських речовин у стерильних неводних розчинниках. Для стабілізації очних емульсій використовують емульгатори змішаного типу.

ОЧНІ МАЗІ (UNGUENTA OPHTHALMICA SEU OCULENTA)

Очні мазі призначаються для нанесення на кон'юнктиву ока закладанням за нижню повіку за допомогою спеціальних шпательів. Склад мазей різноманітний. Часто зустрічаються мазі з антибіотиками, сульфаніламідними препаратами, ртуті оксидом та ін. Застосовують очні мазі для знеболювання, розширення чи

звуження зіниці, зменшення запальних процесів і зниження внутрішньоочного тиску.

Кон'юнктива ока - дуже ніжна оболонка, тому очні мазі виділяються в окрему групу і до них *висуваються додаткові вимоги:*

- очні мазі повинні готуватися в асептичних умовах;
- мазева основа не повинна містити будь-яких сторонніх домішок, повинна бути нейтральною, стерильною, рівномірно розподілятися по слизовій оболонці;
- лікарські речовини в очних мазях повинні знаходитися в оптимальному ступені дисперсності, щоб уникнути ушкодження слизової оболонки;
- очні мазі повинні легко і самовільно розподілятися по вологій слизовій оболонці. Асортимент основ, застосовуваних для очних мазей, незначний і розширюється дуже повільно. Найчастіше використовують вазелін сорту «для очних мазей». Він досить стійкий до впливу зовнішнього середовища, індиферентний стосовно багатьох лікарських речовин, не має подразнюючих властивостей. І все ж як самостійна основа він не зовсім зручний, тому що погано змішується зі слізною рідиною.

Якщо в рецепті не зазначена основа, то при відсутності затвердженої НТДна даний пропис, відповідно до ДФ XI застосовують основу, що складається з 10 частин безводного ланоліну і 90 частин вазеліну («Для очних мазей»), які не містять відновлюючих речовин.

У даній основі ланолін сприяє фіксації мазі на слизовій, а також повнішому всмоктуванню лікарських речовин. Компоненти сплавляють у порцеляновій (фарфоровій) чашці при нагріванні на водяній бані. Розплавлену основу проціджують через кілька шарів марлі (у сушильній шафі при температурі 90-100°C) і фасують по 10,0 г у сухі простерилізовані банки, закупорюють і стерилізують у повітряному стерилізаторі при 180°C протягом 30 хвилин або при 200°C протягом 15 хвилин. Готову очну основу зберігають у захищеному від світла місці при температурі не вище 25°C протягом 2 діб чи при 3-5°C - 30 діб.

При відсутності вазеліну «для очних мазей» очищають звичайний вазелін: до розплавленого вазеліну в емальованому посуді додають 2% активованого вугілля і нагрівають суміш до 150°C при періодичному помішуванні протягом 1-2 годин. Гарячий вазелін фільтрують через паперовий фільтр і розливають у стерильні банки. Проводять хімічний аналіз на відсутність органічних домішок. Очищений таким чином вазелін не має запаху, злегка жовтуватий на колір.

Використання як основи для очних мазей свіжовиготовленої гліцеринової мазі не завжди доцільне, бо вона має сильший водопоглинальний ефект і пов'язану з ним подразнюючу дію. Інший недолік мазі - швидкий синерезис при зберіганні.

Останнім часом як основи для очних мазей запропоновані гелі деяких високомолекулярних сполук (камеді, натрію альгінат, натрію карбоксиметилцелюлоза та ін.). Основи гідрофільні, тому добре розподіляються по слизовій оболонці ока, легко віддають лікарські речовини. Але вони мають істотний недолік - швидко піддаються мікробному псуванню і тому потребують додавання консервантів.

Не слід застосовувати як основи для очних мазей швидко згіркаючі жири, тому що вони діють подразнююче; мильні основи, які через наявність поверхнево-активних властивостей різко знижують поверхневий натяг і виявляють подразнюючу дію; желатинові основи, що є сприятливим живильним середовищем для мікроорганізмів.

Застосування поліетиленоксиду чи гліколевмісних середовищ не рекомендується через різкий перепад осмотичного тиску. Емульсійні основи типу О/В мало придатні через сильне затуманення зору. Вважається, що для досягнення оптимального ефекту на емульсійних основах краще віддавати перевагу виготовленню суспензійних мазей, тому що розчинення лікарських речовин у водній фазі емульсійних основ може викликати їх наступну рекристалізацію. Крім того, водовмісні основи в очних мазях підлягають стабілізації.

Технологія очних мазей аналогічна технології звичайних мазей, але з дотриманням умов асептики. Усі допоміжні матеріали, мазеву основу, лікарські речовини, що витримують дію високої температури, банки для відпуску стерилізуються способами, зазначеними у ДФ XI.

Необхідність асептичних умов виготовлення зв'язана з тим, що мазі можуть бути придатним середовищем для існування мікроорганізмів. Різні бактерії, бацили, цвілеві і дріжджові гриби були виявлені в нестерильних мазях з атропіну сульфатом, пілокарпіну гідрохлоридом, ксероформом, ртуті оксидом жовтим. Слід зазначити, що деякі сульфаніламідні лікарські речовини, що входять до складу мазей, не виявляють бактеріостатичної дії на сапрофіти і патогенні мікроорганізми. Мікроорганізми попадають у мазі з допоміжних речовин, головним чином, з нестерильних основ. Це пояснюється тим, що вуглеводи, жири, олії, жироподібні й особливо гідрофільні речовини є гарним середовищем не тільки для зберігання мікроорганізмів, що потрапили в них, але і для розмноження деяких. Тому при виготовленні очних мазей, так само як і очних крапель, доцільне додавання консервантів, про що є вказівки в ДФ XI і у фармакопєях зарубіжних країн. Для цього запропонований бензалконію хлорид 1:1000, суміш ніпагіну (0,12 %) і ніпазолу (0,02%), 0,1-0,2 % кислота сорбінова й інші консерванти, дозволені до медичного застосування.

Важливим фактором при виготовленні очних мазей (так само як і дерматологічних) є досягнення оптимального ступеня дисперсності лікарських речовин, що вводяться (див. стор. 378). Необхідної дисперсності речовин досягають шляхом попереднього розчинення чи ретельного розтирання їх з

невеликою кількістю рідини, що підходить до основи.

Речовини, розчинні у воді (солі алкалоїдів, новокаїн, протаргол, коларгол, резорцин, цинку сульфат та ін.), розчиняють у мінімальній кількості свіжовиготовленої стерильної води для ін'єкцій, а потім змішують з мажевою основою. Для прискорення розчинення протаргол доцільно попередньо змочити декількома краплями гліцерину.

Речовини, нерозчинні чи важкорозчинні у воді й основі (ртуті оксид жовтий, кало-мель, ксероформ, цинку оксид, міді цитрат та ін.), вводять до складу очних мазей у вигляді дрібних порошоків після ретельного розтирання їх з невеликою кількістю рідкого парафіну, гліцерину, води або частини розплавленої основи, якщо лікарських речовин більше 5%. Вибір рідини залежить від застосовуваної основи.

Речовини, розчинні в основі, розчиняють у придатній до основи рідині або в частині розплавленої основи, якщо їх більше 5 %.

Власна технологія очних мазей. Рецептура очних мазей різноманітна. В основному це двохфазні і більш складні дисперсні системи.

р.: Hydrargyri oxydi flavi		,5
Olei Vaselini	,5	
Vaselini	0,0	
Lanolini	,0	
Misce, fiat unguentum		
Da. Signa. Мазь ртутна жовта.		

Очна мазь суспензійного типу зі вмістом твердої фази до 5%, до складу якої входить сильнодіюча забарвлена речовина - ртуті оксид жовтий.

Мазь готують в асептичних умовах. У стерильній ступці ретельно розтирають 0.5 г ртуті оксиду жовтого в сухому вигляді, потім з вазеліновою олією (0,5 г додають краплями відкаліброваною піпеткою). Потім частинами додають простерилізовані вазелін і ланолін безводний, заздалегідь відважені на стерильну пергаментну капсулу. Все ретельно змішують до однорідності. Перевіряють якість приготовленої мазі згідно з НТД. Відпускають у баночці темного скла.

ППК

Дата № рецепта

Hydrargyri oxydi flavi 0,5

Olei Vaselini gtts XV

(0,1 = 3 краплі)

Vaselinipro oculi sterile 20,0

Lanolini anhydricisterile 4,0

Addita aseptice m_{зар.} = 25,0 Приготував:

(підпис)Перевірив: (підпис)

Іноді офіційнальн мазі виписують без вказання основи і складових компонентів, наприклад:

Rp.: Unguenti Hydrargyri oxydi flavi 10,0

Da. Signa. Мазь ртутна жовта.

У цьому випадку мазь готують на тій основі, що зазначена в НТД. Кількість інгредієнтів визначають відповідно до фармакопейного пропису:

Ртуті оксиду жовтого

Масла вазелінового нарівно 2 частини

Вазеліну (сорту для очних мазей) 80 частин

Ланоліну безводного 16 частин.

Розрахунки:	Ртуті оксиду жовтого	0,2 г
	Вазелінового масла	0,2 г
	Вазеліну	8,0 г
	Ланоліну безводного	1,6 г
	Pilocarpini hydrochloridi	0,2
	Vaselini	3,0
	Lanolini	3,0
	Misce, fiat unguentum	Da.
	Signa.	Очна мазь.

Мазь-емульсія з отруйною водорозчинною лікарською речовиною. У стерильній ступці розтирають 0,2 г пілокарпіну гідрохлориду з 0,9 мл (18 крапель) стерильної води для ін'єкцій (30% від маси прописаного водного ланоліну) і змішують з попередньо простерилізованими безводним ланоліном і вазеліном до одержання однорідної маси. Відпускають у скляній банці з кришкою, що нагвинчується, в опечатаному вигляді.

Rp.: Unguenti Zinci sulfatis 0,5% 10,0

Da. Signa. Закладати за повіку правого ока 2 рази в день.

Мазь-емульсія з речовиною загального списку, розчинною у воді. В асептичних умовах у стерильній ступці розчиняють 0,05 г цинку сульфату в декількох краплях стерильної води очищеної, додають частинами 10,0 г стерильної основи для очних мазей, ретельно перемішують. Мазь переносять у простерилізовану скляну банку, яку закупорюють пластмасовою кришкою, що нагвинчується, із простерилізованою прокладкою й оформляють до відпуску.

КОНТРОЛЬ ЯКОСТІ, ЗБЕРІГАННЯ І ВІДПУСК ОЧНИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

Раціональна упаковка очних крапель - одна з найважливіших умов, які забезпечують продовження терміну їх придатності.

Флакони і крапельниці, призначені для відпуску і зберігання очних крапель, а також пробки не повинні змінювати їх якість. Вони повинні бути чистими, хімічно стійкими і відповідати вимогам відповідних ДСТ чи іншої технічної документації.

Для відпуску і зберігання очних крапель застосовують флакони з нейтрального скла НС-1 (флакони для антибіотиків), закупорені гумовими пробками (И-54 чи И-51) під обкатку алюмінієвими ковпачками. Така упаковка при багаторазовому використанні може призводити до мікробної

контамінації, оскільки розкриття флаконів відразу приводить до порушення їх стерильності. Упаковка для очних крапель повинна забезпечувати стерильність і бути зручною при використанні. Цим вимогам відповідають спеціальні флакони з піпетками з поліетилену, вмонтованими в нагвинчену пробку. Наявність стандартної піпетки дає можливість точно і легко дозувати розчин.

Очні краплі, приготовлені в аптеці, оформляють основною етикеткою рожевого кольору з написом «Очні краплі» і додатковими «Зберігати в прохолодному, темному місці», «Стерильно» чи «Приготовлене асептично».

Очні мазі фасують по 10,0 г у сухі простерилізовані банки типу БВС і закупорюють пластмасовими кришками, що нагвинчуються, із простерилізованими пергаментними прокладками. Очні мазі зберігаються відповідно до фізико-хімічних властивостей речовин, що входять у їх склад, при температурі не вище 25 °С чи в холодильнику (3-5 °С), протягом 10 діб. Термін зберігання мазей пілокарпінової 1 %, 2 % і тіамінової 0,5 %, 1 % при температурі 3-5 °С складає 30 діб.

При відпуску мазей необхідно використовувати стерильну тару й обов'язково в комплекті зі спеціальною паличкою для нанесення мазі. Найзручнішою формою упаковки є туби з олова чи алюмінію з нагвинчуваною кришкою. Наповняють туби за допомогою спеціальних простерилізованих приладів, що функціонують за допомогою шприца. Металеві туби не повинні застосовуватися для упаковки мазей, які містять інгредієнти, здатні взаємодіяти з металами. Вони гігієнічні при вживанні і дозволяють довше зберегти стерильність мазі. Туби можуть бути оснащені нагвинчуваними наконечниками, які дозволяють вводити мазь за повіку. Останнім часом все більше поширення одержують полімерні матеріали для одноразового упакування мазей.

Очні мазі оформляють етикетками «Очна мазь», додатковими: «Зберігати в прохолодному, темному місці», «Приготовлене асептично».

Оцінка якості очних крапель, примочок і мазей проводиться відповідно до нормативної документації, тобто перевіряють рецепт, паспорт, упаковку, оформлення, колір, відсутність механічних включень, відхилення в об'ємі (розчинів) чи масі (мазі). Очні мазі перевіряють за тими ж показниками, що і мазі дерматологічні (див. розділ 22).

Контроль якості очних крапель проводиться в аптеках при наявності аналітика для всіх розчинів, а в аптеках без аналітика - для очних крапель з атропіну сульфатом, срібла нітратом, пілокарпіну гідрохлоридом.

УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ОЧНИХ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ

З метою вдосконалення якості і технології очних лікарських форм для фільтрування, дозування, пакування і стерилізації очних крапель повинні бути розроблені для експлуатації в умовах аптек і малих виробництв малогабаритні високопродуктивні прилади й апарати. Якість і ефективність очних лікарських

форм значно покращиться із впровадженням нових, досконаліших допоміжних речовин: біоадекватного природного полімеру колагену, полісахариду аубазидану, карбополу (сополімеру акрилової кислоти з поліалкілполіефіром багатоатомних спиртів), консервантів, стабілізаторів, буферних розчинників, пролонгаторів і т. п.

Радикальне поліпшення якості очних крапель, розчинів, мазей та інших форм зв'язано з розробкою упаковок для одноразового застосування; створенням лікарських форм одноразового застосування: лікарські плівки (ОЛП), ламелі, аерозолі, тритураційні таблетки. Кожна з зазначених лікарських форм має свої переваги. Так, наприклад, аерозолі забезпечують швидке всмоктування лікарських речовин; ОЛП, ламелі (желатинові овальні диски діаметром 3 мм) сприяють безперервній і тривалій подачі препарату в кон'юнктиву ока.

Для пролонгації лікувальної дії препарату також використовуються напівпроникні контактні лінзи. Для їх виготовлення застосовують синтетичні полімери, зокрема -полігліцерилметакрилат.

До більш досконалих і складних очних лікарських форм відносяться очні краплі і розчини в ліофілізованому виді, високодисперсні емульсії, офтальмологічні стержні та інші форми. Офтальмологічні стержні запропоновано виготовляти з акрилового полімеру. На один кінець стержня довжиною 50 мм наносять лікарську речовину. Стержень упаковують у повітронепроникну поліпропіленову плівку і стерилізують за допомогою оксиду етилену чи радіаційним методом. Стержень застосовують на кон'юнктиву ока протягом 2-3 секунд, при цьому тонкий шар лікарської речовини розчиняється в слізній рідині.

Для застосування в офтальмології знову запропоновані пластирі. Наприклад, пластир для лікування алергійних кон'юнктивітів та інших захворювань очей одержують імпрегнуванням відповідної підкладки розчином кислоти аскорбінової в буферній суміші натрію гідрокарбонату і кислоти борної.

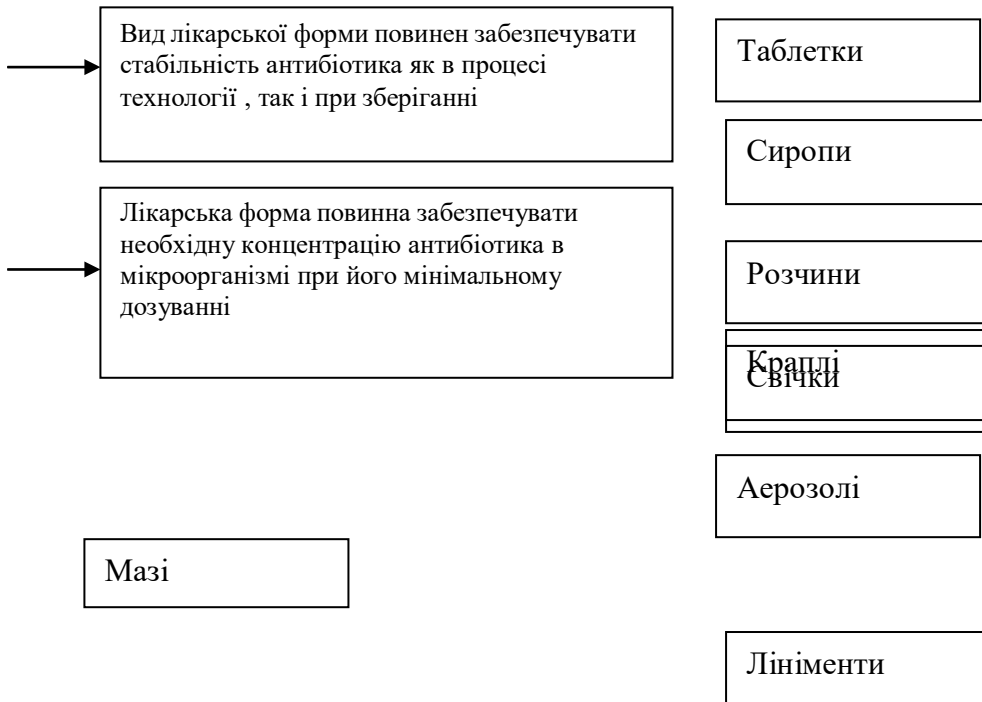
Удосконаленню технології очних лікарських форм буде сприяти розробка адекватних експрес-методів контролю.

Приготування повинне проводитися в асептичних умовах

я, пропліна

Ентерального способу використання

урс, фармацевтичний факультет,

Лікарські препарати, до складу яких входять антибіотики, представлені, як правило, ін'єкційними лікарськими формами, пероральними, ректальними і вагінальними. В екстемпоральній рецептурі аптек з антибіотиками готують лікарські форми в основному для зовнішнього застосування: очні краплі, примочки, краплі для вух, носа, мазі, супозиторії, порошки (присипки).

Незмінність хімічного складу, фізичного стану і фармакологічної дії антибіотиків повинні зберігатися як при виготовленні лікарських препаратів, так і під час їх зберігання і застосування хворими.

Вимоги, що висуваються до лікарських форм з антибіотиками:

- виготовлення повинне проводитися в асептичних умовах. Це зв'язано з тим, що антибактеріальна активність антибіотиків знижується під впливом мікроорганізмів чи їх ферментів;
- вид лікарської форми повинен забезпечувати стабільність антибіотика як у процесі технології, так і при зберіганні;
- лікарська форма повинна забезпечувати необхідну концентрацію антибіотика в макроорганізмі при його мінімальному дозуванні.

Розрахунки антибактеріальної активності антибіотиків. Антибактеріальна активність антибіотиків виражається в одиницях дії (ОД), які відповідають визначеним ваговим частинам хімічно чистого препарату, що встановлюється методом біологічної стандартизації.

У деяких антибіотиків (стрептоміцин, еритроміцин та ін.) одиниця дії відповідає 1

мкг хімічно чистого препарату у вигляді основи, кислоти чи солі.

Якщо такої відповідності немає, то при перерахуванні ОД антибіотиків у вагові співвідношення варто користатися даними, приведеними у відповідних приватних статтях ДФ, у яких зазначена залежність між масою й одиницями дії деяких антибіотиків.

Так, 1 ОД хімічно чистого кристалічного бензилпеніциліну відповідає 0,0005988 мг чистої кристалічної натрієвої солі бензилпеніциліну.

У 1 мг хімічно чистої натрієвої солі теоретично 1670 ОД. Якщо в рецепті виписано 200000 ОД бензилпеніциліну, за масою ця кількість буде складати:

$$200000 : 1670 = 120 \text{ мг} = 0,12 \text{ г.}$$

Або:

$$\begin{array}{l} 1 \text{ млн. ОД} - 0,6 \text{ г}_{\text{бензилпеніциліну}} \\ 200000 \text{ ОД} - x \end{array} \quad x = \frac{200000 \times 0,6}{1000000} = 0,12 \text{ г}$$

Технологія порошків з антибіотиками. Складні порошки з антибіотиками знаходять застосування в хірургічній, дерматологічній і стоматологічній практиці. Їх готують за загальними правилами виготовлення складних порошків з урахуванням властивостей вхідних інгредієнтів.

Антибіотики додають до простерилізованих і охолоджених порошків в асептичних умовах.

Streptocidi

Sulfadimezini

aa 2,0

Misce fiat pulvis subtilissimus

Da. Signa. Для вдмухування в порожнину носа кожні 2 години.

У стерильній ступці розтирають 2,0 г стрептоциду з 20 краплями спирту, потім додають 2,0 г сульфадимезину. Суміш висипають на капсулу, залишивши вступці приблизно 0,2 г. Потім у ступку вносять 0,2 г ефедрину

гідрохлориду, ретельно перемішують і в кілька прийомів при ретельному розтиранні змішують зраніше відсипаною на капсулу сумішшю. Отриману суміш стерилізують при 150

°С протягом 1 години, після чого в асептичних умовах додають 0,12 г бензилпеніциліну натрію (термолабільна речовина), дотримуючи правил змішування.

Технологія рідких лікарських форм. Рідкі ліки з антибіотиками призначають для внутрішнього (розчини, суспензії, рідше - емульсії) і зовнішнього застосування (краплі в ніс, примочки, очні краплі). З ліків для зовнішнього застосування 1/3 приходиться на очні краплі.

Як розчинники використовують воду очищену, спирт, гліцерин, рослинні олії. Розчини готують за загальними правилами виготовлення. Особливість - дотримання асептичних умов. Необхідно уникати фільтрування розчинів через звичайний фільтрувальний папір.

У більшості випадків в аптеках готують тільки стерильний розчинник, а розчинення виконують безпосередньо перед вживанням.

Водні розчини. Розчини бензилпеніциліну натрію. Для їх виготовлення як розчинники використовують: ізотонічний розчин натрію хлориду: розчин глюкози ізотонічний; розчин новокаїну (0,25 і 0,5%). Необхідно враховувати, що розчини новокаїну зі стабілізаторами мають рН 3,8-4,5, розчини глюкози 3,0-4,0. При зазначених величинах рН розчини бензилпеніциліну інактивуються і при звичайній

температурі.

Тому бензилпеніцилін необхідно розчиняти безпосередньо перед введенням. Не витрачений розчин подальшому використанню не підлягає, оскільки при його зберіганні бензилпеніцилін інактивується.

Rp.: Benzylpenicillini-natrii 200000 ED

Solutionis Natrii chloridi isotonicae 150 ml

Misce. Da. Signa. Для промивання ран.

Спочатку готують стерильний ізотонічний розчин натрію хлориду, у якому розчиняють 0,12 г бензилпеніциліну натрієвої солі.

Розчини поліміксину сульфату. Для виготовлення як розчинник використовують ізотонічний розчин натрію хлориду (безпосередньо перед застосуванням з розрахунку 10000-20000 ОД на 1 мл ізотонічного розчину натрію хлориду) чи 0,5-1% розчин новокаїну.

Rp.: Polymixini M sulfatis 200000 ED

Solutionis Natrii chloridi isotonicae 200 ml

Misce. Da. Signa. Примочка для змочування тампонів.

Поліміксин за хімічною будовою - це складна сполука, що включає залишки поліпептидів. Різні поліміксини мають додаткове літерне позначення. Застосовують поліміксинсульфат місцево (при в'язло заживаючих ранах, нефро-і ототоксичну дію). Поліміксину сульфат стійкий у кислому середовищі і розкладається в лужному. Активність антибіотика складає 8000 ОД у 1 мг. За даним рецептом у стерильному ізотонічному розчині натрію хлориду в асептичних умовах розчиняють 0,25 г антибіотика (2000000 ОД).

Очні краплі. Очні краплі з левоміцетином. Розчини готують на свіжій воді для ін'єкцій чи ізотонічному розчині натрію хлориду в асептичних умовах. Розчинення антибіотика можна проводити при нагріванні.

Застосовують левоміцетин для лікування тифу і паратифів, пневмонії, дизентерії, бруцельозу, гонореї, трахоми й інших захворювань, викликаних чутливими до нього мікроорганізмами. Він ефективний у відношенні рикетсій, спірохет, збудників трахоми, венеричної лімфогранульози та ін. Діє на штами бактерій, стійкі до пеніциліну, стрептоміцину, сульфаніламідів. Застосовують антибіотик у таблетках і капсулах, ректально в супозиторіях і місцево у вигляді водних розчинів. Левоміцетин - антибіотик із широким спектром дії. Проте його не завжди можна застосовувати одночасно з іншими антибіотиками. Наприклад, його не слід застосовувати одночасно з бензилпеніциліном - комбінація веде до ослаблення терапевтичного ефекту, а при лікуванні пневмонії виявляється антагоністична дія. Його не слід сполучувати з препаратами, що пригнічують кровотворення (сульфаніламід, похідні піразоліну, цитостатики). При одночасному застосуванні левоміцетину і бутаміду відзначено випадки гіпоглікемічного шоку. Протипоказане застосування левоміцетину при псоріазі, екземі, грибкових та інших захворюваннях шкіри, вагітності.

Rp.: Laevoracetini 0,02

Novocaini 0,1

Solutionis Acidi borici 2% 10 ml

Misce. Da. Signa. По 2-3 краплі 3 рази в день в обидва ока.

Пропис сумісний завдяки присутності кислоти борної, яка поліпшує розчинність левоміцетину і підвищує стійкість новокаїну. Борну кислоту і левоміцетин (термостабільну речовину) розчиняють у теплій воді для ін'єкцій, розчин охолоджують і в ньому розчиняють новокаїн. Стерилізують текучою парою при 100 °С - 30 хвилин. Для підвищення стійкості розчину можна додати як стабілізатор 1 краплю 0,1 М розчину кислоти хлористоводневої.

В офтальмології левоміцетин часто комбінують з рибофлавіном, аскорбіною кислотою і глюкозою. Для поліпшення розчинності левоміцетину та ізотонування крапель з левоміцетином можна використовувати стерильний борнобуферний розчин наступного складу: натрію тетраборату 0,02 г, натрію хлориду 0,02 г, кислоти борної 0,11 г, води для ін'єкцій до 10 мл. У приготовленому борнобуферному розчині розчиняють левоміцетин.

Водний розчин левоміцетину довго зберігає стійкість (близько 2 років), якщо зберігається при температурі +5°С.

Очні краплі зі стрептоміцином готують в асептичних умовах на стерильному ізотонічному розчині натрію хлориду в концентрації 10000-100000 ОД стрептоміцину на 1 мл розчину.

Стрептоміцин часто комбінують з пеніциліном і біоміцином. Стрептоміцин стабільний при рН 7-8; при нагріванні до 100 °С він інактивується, тому його розчини не можна стерилізувати. Стрептоміцин не можна сполучувати з кислотами, солями алкалоїдів.

Краплі зі стрептоміцином не втрачають активності протягом одного місяця при кімнатній температурі.

Очні краплі з біоміцином (хлортетрацикліну гідрохлоридом) готують з розчинного у воді препарату в асептичних умовах на стерильному буферному розчині за таким прописом:

Rp.: Biomycini 50000 ED Natrii chloridi Natrii tetraboratis aa 0,05 Aquae pro injectionibus 10,0 Misc. Da.
Signa. Очні краплі. Зберігаються такі краплі протягом 2-3 діб.

Вушні та інтраназальні краплі готують у концентрації 10000-100000 ОД/мл. Розчинником є вода для ін'єкцій, ізотонічний розчин натрію хлориду, а також розчини відповідних лікарських речовин.

Нерідко в краплях для носа разом з бензилпеніциліном призначають ефедрину гідрохлорид, а також розчин адреналіну гідрохлориду - 0,1 %. Такі прописи не можна визнати раціональними, тому що зазначені речовини через 4 години інактивують антибіотик на 40%. Інактивацію можна сповільнити зберіганням розчинів у холодильнику.

Rp.: Benzylpenicillini-natrii 100000 ED Streptomycini sulfatis 200000 ED Solutionis Natrii chloridi 0,9% 20 ml Misc. Da. Signa. Краплі

У склянку, що містить 200000 ОД стрептоміцину сульфату, вносять 20 мл стерильного ізотонічного розчину натрію хлориду. Отриманий розчин переливають у склянку, що містить 100000 ОД пеніциліну.

Для підвищення стійкості деяких антибіотиків (пеніциліну,

левоміцетину, біциліну та ін.) як розчинники використовують різні буферні розчини.

Краплі для носа з неоміцину сульфатом. Це досить активний антибіотик, але він знаходить обмежене застосування, тому що має високу нефро- і ототоксичність.

Хоча при прийомі всередину антибіотик не виявляє токсичної дії, його не слід застосовувати при порушенні видільних функцій нирок, цілості слизової оболонки кишківнику, при цирозі печінки, уремії в зв'язку з посиленням всмоктування препарату. Через неуш-коджені шкірні покриви препарат не всмоктується. Неоміцину сульфат - хімічно стійка речовина, розчини препарату

витримують стерилізацію. Препарат являє собою білий чи жовтувато-білий порошок, легко розчинний у воді, дуже мало - у спирті, гігроскопічний.

Rp.: Neomycini sulfatis 200000
ED Solutionis Adrenalini hydrochloridi 0,1 % qttis XSol. Natrii
chloridi isotonicae 20 ml
Misce. Da. Signa. Краплі для носа.

Розчини антибіотика (0,5 %) готують на воді для ін'єкцій чи ізотонічному розчині натрію хлориду (з розрахунку 5000 ОД у 1 мл).

За даним рецептом 0,3 г неоміцину сульфату (100000 ОД = 0,15) розчиняють у 20 мл стерильного ізотонічного розчину натрію хлориду, рідину фільтрують і додають 10 крапель розчину адреналіну гідрохлориду (стандартним

краплеміром).

Неоміцину сульфат можна комбінувати з граміцидином і еритроміцином при виготовленні лікарських препаратів для місцевого застосування. Його не слід застосовувати разом з такими антибіотиками, як стрептоміцин, мономіцин, канаміцин, гентаміцин.

Ін'єкційні розчини з антибіотиками готують на апірогенній воді для ін'єкцій чи ізотонічному розчині натрію хлориду.

Незважаючи на нестійкість водних розчинів антибіотиків, пошуки водорозчинних антибіотиків інтенсивно продовжуються, бо такі антибіотики не інактивуються білками крові, тканин, органів і не утворюють з ними антигенних комплексів.

Поряд з пошуками водорозчинних антибіотиків ведуться роботи зі створення мікрокристалічних суспензій антибіотиків з використанням різноманітних розчинників. Зокрема, як неводні розчинники для виготовлення ін'єкційних розчинів антибіотиків застосовують пропіленгліколь, поліоксиетиленгліколь, карбоксамід молочної кислоти й інші розчинники, що використовуються для одержання розчинів тетрацикліну, хлортетра-цикліну, окситетрацикліну, хлорамфеніколу та ін.

Спиртові розчини. Левоміцетин застосовують також у вигляді спиртових розчинів, часто в поєднанні із сульфаніламідними препаратами.

Rp.: Laevo
mycetini Norsulfasoli-natrii aa 2,0
Spiritus aethylici 100 ml
Misce. Da. Signa. Для протирання шкіри.

У стерильний флакон для відпуску поміщають по 2,0 г

простерилізованого норсульфазол-натрію і левоміцетину і відмірюють 100 мл 90 % спирту етилового, збовтують до повного розчинення.

Rp.: Laevomycetini 3,0

Solutionis Acidi boricі 2 % 40,0

Spiritus aethylicі 70 % 50,0

Misce. Da. Signa. Протирати шкіру обличчя.

Левоміцетин розчиняють у спирті, потім додають розчин борної кислоти.

Суспензії. Більш стабільними порівняно з водними розчинами антибіотиків є олійні суспензії, призначені для внутрішньом'язових ін'єкцій. При виготовленні суспензій вирішальне значення має ступінь дисперсності твердої фази.

Rp.: Benzylpenicillini-natrii 1000

000 EOlei Persicorum 100,0

Sterilisa!

Misce. Da. Signa. По 1-2 мл внутрішньом'язово 2 рази надобу.

У флакон для відпуску відважують 100,0 г олії персикової, закривають ватним тампоном і стерилізують при 180 °С протягом 30-40 хвилин. Потім в асептичних умовах натрієву сіль бензилпеніциліну розтирають у стерильній ступці з невеликою кількістю стерильної олії, поступово додаючи всю олію. Приготовлену суспензію поміщають у стерильний флакон для відпуску.

Rp.: Streptomycini sulfatis 100000 ED Olei Jecoris Aselli
seu Olei Ricini 20,0

Misce. Da. Signa. Для

змазування ран.

Суспензія антибіотика стрептоміцину сульфату, що являє собою жовтуватий аморфний порошок. Стрептоміцин утворює з кислотами ряд солей, добре розчинних в органічних розчинниках.

У зв'язку із широким розповсюдженням стійких штамів грамположитивних і грамнегативних мікроорганізмів і високою токсичністю роль стрептоміцину у лікуванні гнійних інфекцій різко знизилася. Антибіотик використовується в основному як протитуберкульозний препарат у поєднанні з пеніциліном, поліміксином, сульфаніламідними препаратами. Стрептоміцин містить легко окислювану альдегідну групу, що перетворюється в карбоксильну, а при такому перетворенні препарат втрачає свої антибактеріальні властивості. Тому стрептоміцин несумісний з кислотами і лугами, що викликають розкладання препарату і його інактивацію. Так, у 1 М розчині кислоти хлористоводневої при 25°С стрептоміцин втрачає протягом 6 годин 35%, а за добу - 80% своєї активності. У 0,1 М розчині натру їдкої стрептоміцин інактивується протягом 3 годин на 50%.

Стрептоміцин несумісний з неоміцином, тетрацикліном, гентаміцином і канаміцином, що виявляє ото- і нефротоксичну дію. Стрептоміцин як у сухому вигляді, так і в розчинах відрізняється більшою стійкістю, ніж солі бензилпеніциліну.

В асептичних умовах 0,12 г стрептоміцину сульфату розтирають з невеликою кількістю попередньо простерилізованої касторової олії (кілька крапель для

забезпечення розклинюючого ефекту), після чого в кілька прийомів додають решту олії. Вміст переносять у флакон і оформляють до відпуску.

Технологія м'яких лікарських форм.

Мазі. При виготовленні мазей з антибіотиками особливу увагу варто звертати на склад основи і спосіб введення антибіотиків.

Найстабільнішими є мазі, виготовлені на безводних основах. Вважається, що найбільш придатна основа для очних мазей - суміш, що складається з вазеліну - 9,0 г («для очних мазей») і ланоліну безводного - 1,0 г.

Інститут антибіотиків пропонує й інші поєднання: суміш з 4 частин безводного ланоліну і 6 частин вазеліну («для очних мазей»); основа складу: парафіну 30,0 г, олії соняшникової 70,0 г.

Запропоновані також поліорганосилоксанові основи (силікони). Пеніцилін на таких основах зберігається тривалий час (до 3 місяців і більше). Всі основи для мазей з антибіотиками використовуються тільки після їх стерилізації. Зберігаються в баночках по 10,0 г.

Для виготовлення мазей з антибіотиками рекомендують застосовувати безводну гідрофобну чи гідрофільну основу або ж емульсійні основи типу О/В чи В/О. Наприклад, стрептоміцинова мазь із сульфаніламидами може бути приготовлена на емульсійній основі такого складу: самоемульгуючого гліцерину моностеарату 12,0 г, воску білого 3,0 г, гліцерину 5,0 г, парафіну рідкого 10,0 г, пропілгідроксibenзоату 0,035 г, води до 100 мл.

Мазі з антибіотиками готують в асептичних умовах з дотриманням загальних правил виготовлення мазей.

Мазі із солями бензилпеніциліну готують по типу тритураційних мазей, тому що в водному розчині антибіотик швидко інактивується.

Rp.: Unguenti Benzylpenicilini-natrii 20,0

Da. Signa. Закладати за повіку через 3-4 години.

Мазь необхідно готувати по затвердженому пропису (ФС 42-84-72): 0,65 г бензилпеніциліну-натрію, 20,0 г ланоліну безводного, вазеліну до 100,0 г.

Флакон з пеніциліном, попередньо протертий 10% спиртом, розкривають стерильним пінцетом і 0,13 г бензилпеніциліну натрієвої солі переносять у стерильну злегка підігріту ступку. Препарат розтирають у дрібний порошок, потім розтирають з невеликою кількістю стерильної основи (4,0 г ланоліну безводного і 16,0 г вазеліну), розплавленої й охолодженої до 40°C, яку далі додають до пеніциліну невеликими порціями при постійному помішуванні до утворення однорідної маси. Поміщають у стерильну баночку з нагвинчуваною кришкою і стерильною прокладкою. Оформляють до відпуску. Термін зберігання мазі 10 днів.

Пеніцилінові мазі на самому вазеліні готувати не рекомендується, бо вони малоєфективні через погану всмоктуваність пеніциліну шкірою.

Rp.: Benzylpenicillini-natrii 500000 ED

Olei Persicorum 90,0

Cetacei 0,5

Lanolini 10,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Для змазування уражених ділянок шкіри.

До розплавленого спермацету додають ланолін водний, олію персикову і

змішують. У ступці розтирають пеніцилін, потім частинами додають основу при перемішуванні. Мазі на безводній основі витримують більш тривале зберігання (до 4 місяців), ніж мазі, приготовлені на основі, що містить воду (до 1 місяця) при температурі не вище 10°C. Не рекомендується розтирати антибіотик з олією через погіршення вивільнення його з мазі.

Введення жирів у мазі з антибіотиками небажане, оскільки перекисні сполуки, що містяться в них, можуть бути причиною руйнування антибіотиків. Нераціональним є також прописування в їх складі дьогтю й іхтіолу.

Мазі тетрациклінові очні (тетрациклінова 1%, дитетрациклінова 10% та ін.) готують в асептичних умовах на стерильній основі. Застосовують їх при лікуванні трахоми, кератитів, виразок роговиці, гострих кон'юнктивітів та інших запальних захворюваннях очей.

Rp.: Unguenti Tetracyclini hydrochloridi 1% 10,0 Da. Signa. Змазувати краї повік 2-3 рази в день.

У попередньо простерилізовану ступку вносять 0,1 г (100000 ОД) тетрацикліну гідрохлориду, ретельно розтирають, а потім частинами додають розплавлену напівостиглу основу (до температури 40°C). Мазь зберігають у прохолодному захищеному від світла місці.

При лікуванні шкірних захворювань, наприклад, вугрової висипки, стрептостафілодермії, фурункульозу, фолікулітів, екзем, трофічних виразок, рекомендується застосування 3% тетрациклінової мазі.

Тетрацикліни нерідко призначають амбулаторним хворим, проте варто обмежувати їх застосування вагітним жінкам і дітям до 8 років. Це пов'язано з можливістю відкладення тетрацикліну в зубній емалі, розвитком раннього карієсу, а також його негативного впливу на формування кісткового скелета. У цих випадках рекомендується застосування напівсинтетичних тетрациклінів із пролонгованою дією: метацикліну і діоксициліну.

Мазь еритроміцинова (ФС 42-1163-78):

Rp.: Erytromycini 1,111

Lanolini anhydrici 40,0

Natrii metabisulfitis 0,01

Vaselini pro oculi ad 100,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Мазь для змазування збуджених ділянок шкіри.

Мазь з еритроміцином, що являє собою порошок білого кольору без запаху, гіркої смаку, мало розчинна у воді, легко - у спирті, гігроскопічна. За спектром антимікробної дії близька до пеніциліну, але порівняно з ним еритроміцин краще переноситься і може застосовуватися при алергії до пеніциліну.

Еритроміцин ретельно розтирають з 10-12 краплями стерильного вазелінового масла. Натрію метабісульфіт розчиняють у декількох краплях стерильної води, емульгують охолодженим сплавом ланоліну з вазеліном і отриману емульсію в кілька прийомів при ретельному розтиранні додають до суспензії еритроміцину. Мазь містить еритроміцину 10000 ОД у 1,0 г мазі.

Мазь амфотерицину (ВФС 42-545-76)

Rp.: Amphotericini 4,3

Olei Vaselini 20,0

Tweeni-80 1,0

Vaselini pro oculi ad 100,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Змазувати шкіру повік.

Мазь з амфотерицином, що являє собою порошок жовтого чи оранжевого кольору, практично нерозчинна у воді і спирті, гігроскопічна. Чутлива до світла і високої температури. Антибіотик ефективний стосовно багатьох патогенних грибів. Застосовується внутрішньовенно, інгаляційно і місцево (у вигляді мазі). При введенні в шлунково-кишковий тракт практично не всмоктується. При внутрішньовенному введенні дуже ефективна, але через токсичність повинна застосовуватися тільки за вказівкою лікаря при точному дотриманні дозування. При розчиненні амфотерицину в воді чи у 5% розчині глюкози утворюється колоїдний розчин.

Амфотерицин розтирають з 2-2,5 г вазелінового масла, після чого в кілька прийомів при ретельному розтиранні додають охолоджений сплав вазеліну, твіну-80 і вазелінового масла, що залишилося, до одержання однорідної маси. Мазь містить амфотерицину В 30000 ОД у 1,0 г. Леворинова мазь (ФС 42-1144-78)

Rp.: Levorini 2,15

Lanolini anhydrici 10,0

Olei Vaselini 5,0

Vaselini pro oculi ad 100,0

Misce, fiat unguentum

Da. Signa. Наносити на вогнища поразки шкіри.

Мазь, що містить леворин, який являє собою темно-жовтий порошок без запаху і смаку, гігроскопічний. Легко руйнується в кислому і лужному середовищах. Практично нерозчинний у воді і спирті. Леворин застосовують у вигляді мазі при міжпальцевих ерозіях і поразках шкіри, викликаних дріжджоподібними грибами, змазують уражені місця 1-2 рази в день протягом 10-15 днів. Мазь містить леворину 500000 ОД в 1,0 г.

За даним рецептом леворин ретельно розтирають з 20 краплями вазелінового масла і до отриманої суміші в кілька прийомів додають охолоджений сплав ланоліну безводного з вазеліном і вазеліновим маслом.

Супозиторії. У практичній медицині призначення антибіотиків у вигляді супозиторіїв має велике значення.

Швидкість всмоктування антибіотиків залежить від природи основи, для якої зазвичай використовуються масло какао, віск і різні поверхнево-активні речовини. Останнім часом у якості супозиторних основ запропоновано використовувати гідрогенізовані рослинні олії. Готують супозиторії викачуванням чи пресуванням, тому що нагрівання застосовувати не можна.

Супозиторії з пеніциліном. Пеніцилін розтирають з невеликою кількістю молочного цукру й у вигляді тонкого порошку вводять у супозиторну основу. Вміст пеніциліну в одному ректальному супозиторії від 100000 до 500000 ОД. При зберіганні в прохолодному місці активність готових супозиторіїв може зберігатися 2 місяці. Іноді для прискорення дії пеніциліну його розчиняють у розчині натрію цитрату (1:1000) і змішують із супозиторною основою. Стійкість таких супозиторіїв не більше 10 днів.

Супозиторії з тетрацикліном. Найчастіше для цієї мети застосовують тетрацикліну гідрохлорид, що обумовлено менш вираженою місцевою подразнюючою дією цього антибіотика. Зазвичай дорослим призначають супозиторії, що містять по 0,3 г (300000 ОД) тетрацикліну.

Rp.: Tetracyclini hydrochloridi 0,3
Olei Cacao q.s.
Misce, fiat suppositorium
Da talesdoses № 6
Signa. По 1 свічі 3 рази в день.

У стерильну ступку поміщують 1,8 г тетрацикліну гідрохлориду, ретельно розтирають (без розчинення у воді) і при перемішуванні частинами додають 16,2 г подрібненого масла какао. Уминають до одержання однорідної пластичної маси, якої викачують шість супозиторіїв, і оформляють до відпуску.

ОЦІНКА ЯКОСТІ, ЗБЕРІГАННЯ І ВІДПУСК ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ З АНТИБІОТИКАМИ

Лікарські форми з антибіотиками оцінюють за якістю так само, як і інші лікарські форми, тобто перевіряють правильність документації, упаковку (укупорку); органолептичний контроль (колір, запах, наявність осаду); відсутність механічних домішок (рідкі ліки), відхилення в об'ємі чи масі, однорідність змішування (порошки, мазі), температуру плавлення, час повної деформації (супозиторії).

Зберігання лікарських форм з антибіотиками ґрунтується насамперед на фізико-хімічних властивостях кожного окремого антибіотика. Так, наприклад, водні розчини поліміксину М сульфату зберігають протягом 7 днів при температурі 4-10 °С. Граміцидин у водному розчині зберігається не більше 3 днів, в той час як у спиртових і жирових розчинах він не інактивується довгий час.

Загальною вимогою до зберігання лікарських форм з антибіотиками є температура в умовах холодильника, захищене від світла місце, рН середовища. У буферному розчині з рН 6,5 стійкість солей бензилпеніциліну підвищується до 15-20 днів при температурі до +5 °С.

Ліки з антибіотиками відпускають у стерильному посуді, який максимально виключає попадання мікрофлори, оформляють етикетками: «Приготовлене асептично», «Зберігати в прохолодному місці».

ВДОСКОНАЛЕННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЛІКАРСЬКИХ ФОРМ З АНТИБІОТИКАМИ

У справі вдосконалення лікарських форм з антибіотиками загальними заходами є: обов'язкова наявність асептичного блоку, який піддається бактерицидному опроміненню за допомогою бактерицидних екранованих і неекранованих ламп; наявність визначеного асортименту засобів малої механізації, необхідних для одержання стерильних мазевих основ, фільтрації, фасовки й закупорювання.

Для водних розчинів антибіотиків повинні бути підібрані відповідні буферні розчини, що обумовлюють оптимальне рН у кожному конкретному випадку. За даними літератури, необхідно в ряді випадків виключати стадію фільтрування розчинів з антибіотиками, що супроводжується сильним адсорбційним ефектом.

5. Матеріали активізації студентів під час викладення лекції /питання задачі, проблемні ситуації тощо.

Контрольні питання:

1. Характеристика лікарських форм для ін'єкцій і вимоги, що пред'являються доних. Позитивні та негативні сторони лікарських форм для ін'єкцій.

2. Асептичні умови приготування лікарських препаратів.
3. Характеристика розчинників, які використовуються для приготування ін'єкційних розчинів.
4. Отримання, зберігання і контроль якості води для ін'єкцій відповідно до вимог НТД (ДФУ, наказ МОЗ України № 626 від 15.12.2004 р.).
5. Вимоги до лікарських і допоміжних речовин, таропакувального матеріалу, які використовуються для приготування ін'єкційних лікарських препаратів.
6. Обробка посуду, пробок, ковпачків; допоміжних матеріалів, що вживаються при приготуванні розчинів для ін'єкцій.
7. Фільтрування розчинів для ін'єкцій, апаратура, що використовується для цього.
8. Технологічні стадії приготування розчинів для ін'єкцій.
9. Методи стерилізації і апаратура, яка використовується.
10. Оцінка якості, упаковка, оформлення до відпуску і зберігання розчинів для ін'єкцій відповідно до вимог нормативно-технічної документації.
11. Причини, що викликають розкладання лікарських речовин в розчинах.
12. Характеристика стабілізаторів, які використовуються для приготування ін'єкційних розчинів, та їх класифікація.
13. Принцип вибору стабілізаторів і розрахунок їх кількостей відповідно до вимог НТД.
14. Стабілізація розчинів, що піддаються гідролізу і омиленню.
15. Антиоксиданти і їх класифікація. Стабілізація розчинів легкоокислюваних речовин.
16. Особливості приготування ін'єкційних розчинів глюкози і натрію

Тестові завдання:

1. Фармацевт готує розчин для ін'єкцій з речовиною, яка потребує стабілізації 0,1М розчином кислоти хлоридної. Вкажіть цю речовину:
 - A. *Новокаїн.
 - B. Кальцію хлорид.
 - C. Калію хлорид.
 - D. Гексаметилентетрамін.
 - E. Натрію бензоат
2. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин, з додаванням стабілізатора - натрію гідрокарбонату. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного стабілізатора:
 - A. * Натрію тіосульфат.
 - B. Новокаїн.
 - C. Ефедрину гідро хлорид.
 - D. Натрію хлорид.
 - E. Глюкоза.

3. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин , з використанням стабілізатора - 0,1 М розчину натрію гідрооксиду. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного стабілізатора:

- A. * Кофеїн-натрію бензоат.
- B. Дібазол.
- C. Натрію гідрокарбонат.
- D. Натрію хлорид.
- E. Глюкоза.

4. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин з легко окислювальною речовиною, яка потребує стабілізації антиоксидантом. Вкажіть дану речовину:

- A. * Кислота аскорбінова.
- B. Димедрол.
- C. Натрію хлорид.
- D. Уротропін.
- E. Кальцію глюконат.

5. Фармацевт приготував 100 мл 0,5 % розчину новокаїну для ін'єкцій. Вкажіть необхідну для стабілізації кількість 0,1М розчину кислоти хлоридної:

- A. * 0,4 мл (8крапель).
- B. 0,5 мл (10крапель).
- C. 0,7 мл (14крапель).
- D. 0,9 мл (18крапель).
- E. 1,0 мл (20крапель).

6. Фармацевт приготував 100 мл 10 % розчину глюкози для ін'єкцій. Вкажіть кількість стабілізатора Вейбеля, яка необхідна для приготування:

- A. * 5 мл.
- B. 10 мл.
- C. 15 мл.
- D. 20 мл.
- E. 25 мл.

7. Фармацевт готує розчин для ін'єкцій при температурі 20 °C , не збовтує його, заповнює товстостінні флакони на 80% від об'єму і стерилізує його в горизонтальному положенні. Вкажіть речовину, для якої характерна наведена технологія:

- A. * Натрію гідрокарбонат.
- B. Кислота амінокапронова.

- C. Глюкоза.
- D. Апоморфіну гідрохлорид.
- E. Кальцію глюконат.

7. Фармацевту необхідно простерилізувати 400 мл ін'єкційного розчину кальціюглюконату. Вкажіть час стерилізації розчину в автоклаві при температурі 120 °C:

- A. *12 хв.
- B. 10 хв.
- C. 15 хв.
- D. 12 хв.
- E. 8 хв.

9. Фармацевту необхідно приготувати 100 мл мікстури, яка містить глюкозу для дитини 8 місяців. Вкажіть, за якою технологічною стадією, приготування дитячої мікстури, буде відрізнятися від приготування її для дорослих:

- A. * Стадія стерилізації.
- B. Стадія проціджування.
- C. Стадія оформлення.
- D. Стадія фільтрування.
- E. Стадія укупорювання.

10. Фармацевт приготував очні краплі, що містять срібла нітрат. Яку речовину йому необхідно взяти для забезпечення ізотонічності?

- A. * Натрію нітрат.
- B. Натрію хлорид.
- C. Кислоту боратну.
- D. Глюкозу.
- E. Натрію сульфат.

11. Фармацевт приготував 100 мл ізотонічного розчину натрію хлориду. Вкажіть метод стерилізації кінцевого продукту:

- A. * Паровий.
- B. Повітряний.
- C. Газовий.
- D. Механічний.
- E. Радіаційний.

12. Стабільність ін'єкційних розчинів залежить від марки скла, яке дозволене для виготовлення флаконів. Вкажіть марку скла, що забезпечує найвищу якість флаконів, призначених для відпуску водних ін'єкційних розчинів.

A. * НС-1.

B. НС-2.

C. АБ-1.

D. МТО.

E. НС- тип 2.

13. Фармацевт приготував 150 мл 10 % розчину глюкози. Вкажіть, яку кількість рідини Вейбеля він додав для стабілізації даного розчину:?

A. * 7,5мл.

B. 5мл.

C. 10мл.

D. 15мл.

E. 3мл.

14. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин натрію гідрокарбонату. Вкажіть максимальний об'єм заповнення флакону .

A. 80 %.

B. 100 %.

C. 50 %.

D. 40 %.

E. 60 %.

15. Фармацевт приготував розчин для ін'єкцій, який містить сіль, утворену сильною основою і слабкою кислотою. Вкажіть необхідний стабілізатор.

A. * Натрію гідроксид.

B. Натрію сульфат.

C. Кислота хлористоводнева.

D. Кислота аскорбінова.

E. Цистеїн.

16. Фармацевт готує розчин для ін'єкцій з речовиною , яка потребує стабілізації 0,1 М розчином кислоти хлоридної. Вкажіть цю речовину:

A. * Новокаїн.

B. Кальцію хлорид.

C. Калію хлорид.

D. Гексаметилентетрамін.

E. Натрію бензоат.

17. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин , з додаванням стабілізатора - натрію гідрокарбонату. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного

стабілізатора:

- A. * Натрію тіосульфат.
- B. Новокаїн.
- C. Ефедрину гідро хлорид.
- D. Натрію хлорид.
- E. Глюкоза.

18. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин , з використанням стабілізатора - 0,1 М розчину натрію гідроксиду. Вкажіть речовину, яка потребує використання даного стабілізатора:

- A. * Кофеїн-натрію бензоат.
- B. Дібазол.
- C. Натрію гідрокарбонат.
- D. Натрію хлорид.
- E. Глюкоза.

19. Фармацевт приготував ін'єкційний розчин з легко окислювальною речовиною, яка потребує стабілізації антиоксидантом. Вкажіть дану речовину:

- A. * Кислота аскорбінова.
- B. Дімедрол.
- C. Натрію хлорид.
- D. Уротропін.
- E. Кальцію глюконат.

20. Фармацевт приготував 100 мл 0,5\% розчину новокаїну для ін'єкцій. Вкажіть необхідну для стабілізації кількість 0,1М розчину кислоти хлоридної: * 0,4 мл (8крапель)

- A. * 0,5 мл (10крапель)
- B. 0,7 мл (14крапель)
- C. 0,9 мл (18крапель)
- D. 1,0 мл (20крапель)

Загальне матеріальне та методичне забезпечення лекції:

- *навчальні приміщення;*
- *обладнання;*
- *устаткування;*
- *ілюстративні матеріали.*

Матеріали для самопідготовки студентів:

- a). з теми викладеної лекції /література, питання, завдання, тестові завдання/;
- б). з теми наступної лекції /література, перелік основних питань, тестові завдання/.

Література, яка використана лектором для підготовки лекції.

Основна:

1. Тихонов О. І. Аптечна технологія ліків : підруч. для студентів вищ. навч. закл. / О. І. Тихонов, Т. Г. Ярних. - 5-е вид. - Вінниця : Нова кн., 2019. - 535 с.
Тихонов О.І. Аптечна технологія ліків / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних. – Вінниця: Нова книга, 2016. – 536 с.
2. Допоміжні речовини у виробництві ліків: навч. посіб. для студ. вищ. фармац. навч. закл. / О.А. Рубан, І.М. Перцев, С.А. Куценко, Ю.С. Маслій; за ред. І.М. Перцева. – Х.: Золоті сторінки, 2016. – 720 с.
3. Сучасні фармацевтичні технології: навч. посіб. до лабораторних занять магістрантів денної, вечірньої та заочної форми навчання спеціальності 8.110201
4. «Фармація» / під ред. О.А. Рубан. – Х.: Вид-во НФаУ, 2016. – 256 с.
5. Аптечна технологія ліків: навчальний посібник / упоряд.: Борисюк І.Ю., Фізор Н.С., Суцук Н.А., Мельник О.А., Молодан Ю.О. Одеса, ОНМедУ, 2021.-140 с.
6. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 1. – 1128 с.
7. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2014. – Т. 2. – 724 с.
8. Державна Фармакопея України / Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів» – 2-е вид. – Харків: Державне підприємство «Український науковий фармакопейний центр якості лікарських засобів», 2015. – Т. 3. – 732 с.
9. Про затвердження Інструкції із санітарно-протиепідемічного режиму аптечних закладів : наказ МОЗ України від 15.05.2006 р. № 275 // Офіційний вісник України від 2006. № 47.
10. Про затвердження Інструкції по приготуванню в аптеках лікарських форм з рідким дисперсійним середовищем : наказ МОЗ України від 07.09.93 № 197 // Відомості Верховної Ради України, 1993.
11. Про затвердження Правил виписування рецептів та вимог-замовлень на лікарські засоби і виробу медичного призначення, порядку відпуску лікарських засобів і виробів медичного призначення з аптек та їх структурних підрозділів,
12. інструкції про порядок зберігання, обліку та знищення рецептурних бланків та вимог замовлень: наказ МОЗ України від 19.07.2005 р. № 360 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 37. – 22 с.
13. Про затвердження правил виробництва (виготовлення) лікарських засобів в умовах аптеки: Наказ МОЗ України від 17.10.2012 № 812 // Офіційний вісник України від 23.11.2012 № 87.
14. Про лікарські засоби: закон України від 4.04.96 № 123/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 123.

15. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення нестерильних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.5 : 2015 // За ред. проф. О. І. Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 109 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).
16. Стандарт МОЗ України «Вимоги до виготовлення стерильних і асептичних лікарських засобів в умовах аптек» СТ-Н МОЗУ 42 – 4.6 : 2015 // За ред. проф. О.І.Тихонова і проф. Т.Г. Ярних. – Київ, 2015. – 76 с. (Затверджено наказом МОЗ України № 398 от 01.07.2015 р.).
17. Технологія виготовлення екстемпоральних лікарських апіпрепаратів і їх застосування в фармації, медицині та косметології: методичні рекомендації / О.І. Тихонов, Т.Г. Ярних, С.О. Тихонова, О.Г. Башура, О.С. Шпичак, Л.О. Бондаренко, П.С. Сирота, Б.Т. Кудрик, Р.І. Скрипник-Тихонов, Н.С. Богдан, С.Г. Бобро, Л.В. Каношевич, О.Є. Богуцька; за ред. О.І. Тихонова. – Х. : Изд-во НФаУ, 2016. – 75 с.
18. Технологія виготовлення порошків: навч. посібник / Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк, А.О. Дроздова, І.О. Власенко, З.В. Маленька, В.П. Попович, В.В. Гладишев,
19. С.М. Мусоев, Т.Ф. Оліфірова, Л.І. Вишневська, О.М. Глущенко, О.О. Хомич; за ред. Л.Л. Давтян, Р.С. Коритнюк. – К.: «Освіта України», 2016. – 141 с.

Додаткова

1. Зуйкіна С.С. Дослідження з розробки складу та стандартизації лікарського рослинного збору для комплексної терапії мастопатії / С. С. Зуйкіна, Л. І. Вишневська. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. № 4 (60) 2019. С. 21-27.
2. Контроль якості емульгелю «Флавоesterol», призначеного для профілактики і лікування андрогенної алопеції І. О. Ярема, М. І. Федоровська, Н. П. Половко, В. О. Грудько. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. № 1 (61). 2020. С.14-21.
3. Постой В. В. Протизапальна активність комбінованого гелю на основі рослинних компонентів на моделі ад'ювантного артриту у щурів. В. В. Постой, О.
4. Ю. Кошова, Л. І. Вишневська. *Український біофармацевтичний журнал*. 2019. №4 (61) Харків, 2019. С. 48-54.
5. Богуцька О. Є. Визначення магнію сульфату в екстемпоральних лікарських засобах в аптечних умовах. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць. Харків : НФаУ, 2020. С. 32–38.
6. Богуцька О. Є. Застосування магнію сульфату в екстемпоральних прописах для лікування різних захворювань. Сучасні досягнення фармацевтичної технології та біотехнології : збірник наукових праць. Вип. 6. Харків : НФаУ, 2019. С. 84–87.
7. Бурбан О. І. Деякі аспекти щодо розробки складу препарату з протизапальними та ранозагоювальними властивостями / О. І. Бурбан, Т. М. Зубченко, Л. І. Вишневська. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології: збірник наукових праць. Випуск 6. Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 99-

102.

8. Бурбан О. І. Дослідження з розробки основи гелю протизапальної та ранозагоювальної дії для терапії променевого ушкодження шкіри / Бурбан О. І., Вишневська Л. І., Зубченко Т. М. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних та косметичних лікарських засобів. Х.: Вид-во НФаУ. 2020. С. 42-45.

9. Вишневська Л. І. Порівняльний аналіз екстемпорального виготовлення ліків у деяких країнах / Л. І. Вишневська. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць. – Вип. 3 – Х. : НФаУ, 2019. С. 3-7.

10. Гаркавенко О. В. Перспективи розробки екстемпоральної фітомазі для лікування запальних гінекологічних захворювань / О. В. Гаркавенко, С. С. Ф А2.2-25-082 СУЯ НФаУ Редакція 01 Дата введення: 23.06.2017 р. Стор. 9 з 56 Зуйкіна, М. Л. Бавикіна. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів: збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 50 – 54.

11. Є.В. Зуйкіна Удосконалення складу емульсійних основ / Зуйкіна Є. В., Половко Н.П. Сучасні досягнення фармацевтичної технології і біотехнології : збірник наукових праць. Випуск 6. – Х.: Вид-во НФаУ, 2019. С. 195-199.

12. Марченко М.В. Вивчення технологічних параметрів рослинної сировини для приготування лікарського збору в умовах аптек / М.В. Марченко, Я.С. Марченко. Сучасні аспекти створення екстемпоральних алопатичних, гомеопатичних і косметичних лікарських засобів : збірник наукових праць, випуск 3. – Х.: Вид-во НФаУ. 2019. С. 144-148.